

FETELE DIN IDLEWILD

SIMONE ST. JAMES

virtual-project.eu

SIMONE ST. JAMES

FETELE DIN IDLEWILD

Original: *The Broken Girls* (2018)

Traducere din limba engleză de:
LAURA NURELDIN

virtual-project.eu

HERG BENET

2019

PROLOG

Barrons, Vermont *Noiembrie 1950*

Soarele dispărea dincolo de orizont, în timp ce fata urca pe Șoseaua Old Barrons. Era deja noapte și încă mai avea de mers vreo cinci kilometri.

La apus, văzduhul căpăta o culoare albastrui-purpurie și se răcea, filtrând totul printr-o lumină care estompa detaliile, ca și cum te-ai fi uitat prin fum. Fata aruncă o privire în urmă, la drumul pe a cărui culme urcase; strânse din ochi în vreme ce briza îi ciufulea părul și i se strecura prin materialul subțire al gulerului, dar nu văzu pe nimeni care s-o urmărească.

Totuși, își spuse *Mai repede*.

Coborî în grabă panta, cu pantofii de școlăriță care smulgeau pietricele din șoseaua stricată, cu picioarele lungi care i se mișcau precum acelea ale unui mânz ce încearcă să-și păstreze echilibrul. Fusta din lână gri pe care o purta îi rămăsese mică – acum îi venea până deasupra genunchilor – dar n-avea ce face. Fusta uniformei de școală era în valiza care i se lovea de picioare la fiecare pas și știa că are s-o îmbrace iarăși cât de curând.

Dacă am noroc.

Încetează, proasto. Proasto.

Mai repede.

Palmele îi transpiraseră pe mânerul valizei. Aproape că o scăpase pe jos când se străduise s-o manevreze în grabă prin autobuz, cu sudoarea care i se prelingea pe spinare și la subraț în timp ce se uita prin geamurile mașinii.

E totul în regulă? o întrebase șoferul. Panica ce se citea pe fața adolescentei reușise să-i străpungă nepăsarea.

Da, da, răspunsese ea, dăruindu-i un zâmbet șters. Apoi îi făcuse cu mâna, se răsucise pe călcâie și pornise de parcă ar fi gonit pe vreo stradă aglomerată a unei metropole, nu mersul la pas pe o fâșie de asfalt crăpat cunoscută drept Șoseaua Nordului. Umbrele se alungiseră, iar ea se uită în urmă când se închiseră ușile și se mai uită o dată când autobuzul plecă.

Nu mai coborâse nimeni altcineva din autobuz. Singurele sunete erau pașii ei și cârâitul îndepărtat al unei ciori. Era singură.

Nu o urmărise nimeni.

Nu încă.

Ajunse gâfâind la poalele pantei de pe Șoseaua Old Barrons. Se forță să se uite doar în față. Dacă se uita în urmă, îl ispitea. Dacă se uita doar în față, nu avea să vină după ea.

Vântul rece se învolbură din nou, făcându-i sudoarea să înghețe. Se aplecă și își forță corpul să se miște și mai iute. Dacă ar tăia-o printre copaci, ar parcurge o diagonală perfectă care ar scoate-o pe terenul de sport, unde ar avea măcar o șansă de a întâlni pe cineva, în drum spre cămin.

Ar fi un drum mai scurt decât acesta care ocolea pădurea până la porțile Idlewild Hall. Dar, pentru asta, ar trebui să iasă de pe drumul principal, să meargă printre copaci, pe întuneric. Se putea rătăci. Nu reușea să se hotărască.

Inima îi tresări, apoi își relua bubuitul. Mereu pățea asta din pricina epuizării sau a fricii. Amestecul toxic al celor două o ameți preț de câteva clipe și nu mai reuși să gândească. Corpul ei tot nu era așa cum ar fi trebuit să fie. Deși împlinise cincisprezece ani, avea sânii mici și sângerase pentru prima oară abia anul trecut. Doctorul o avertizase despre această întârziere perfect normală, un efect biologic al malnutriției. *Ești tânără și ai să-ți revii*, spusese el, *dar e un iad pentru corpul tău*. Această frază îi răsunase în minte o vreme, strecurându-se prin haosul gândurilor ei. *Un iad pentru corp*. Expresia avea un umor negru, sau așa i se părea ei. Când rudele ei îndepărtate se holbaseră la ea după aceea și o întrebaseră ce spusese doctorul, se pomenise răspunzând: *A zis că e un iad pentru corp*. Când le întâlnise privirile nedumerite, încercase să spună ceva liniștitor: *Cel puțin am toți dinții*. Atunci se uitaseră cu toții în altă parte, acești americani care nu înțelegeau ce realizare este să reușești să-ți păstrezi toți dinții. După aceea, tăcuse.

Acum se apropia de porțile de la Idlewild Hall. Amintirile ei funcționau după propriile reguli; uitase numele a jumătate dintre colegile cu care locuise, dar își amintea ilustrația de pe coperta ediției vechi a *Anuarului Fetelor lui Blackie* pe care o găsisese într-un raft din cămin: o fată îmbrăcată într-o rochie cu talie căzută, în stilul anilor '20, care plimba un câine vesel pe un deal, ținându-și mâna streășină la ochi în timp ce vântul îi dădea părul spre spate. Se holbase la acea ilustrație de atâtea ori, încât ajunsese să o și viseze și, chiar și acum, și-o amintea în detaliu. În parte, fascinația ei se datora inocenței acelei imagini – o fată cu pielea curată, albă ca laptele, care putea să-și plimbe câinele fără să se gândească la doctori, dinți, răni și cruste sau toate celelalte lucruri pe care ea și le îngropase în străfundurile creierului, lucruri care mai ieșeau uneori la suprafață, pentru ca apoi să dispară înapoi în întuneric.

Nu auzea nimic în spatele ei, dar, chiar și așa, știa. Chiar și cu vântul care îi vâjâia în urechi și cu zgomotul propriilor pași, era un murmur, o șoptă pe care trebuie că se obișnuise s-o audă, pentru că atunci când privi iar în urmă, în ciuda gâtului care protestă cu un trosnet, văzu silueta. Trecuse de culmea colinei pe unde tocmai mersese și ea, iar acum cobora spre fată.

Nu. Am fost singura persoană care a coborât din autobuz. Nu mai era nimeni.

Dar știuse de atunci, nu-i așa? Știuse. De aceea și grăbise pasul, în ciuda frigului care făcea să-i amortească încheieturile degetelor și bărbia. Acum o rupse la fugă de-a binelea, cât pe ce să scape din mână valiza care i se bălăngănea, lovindu-i piciorul. Clipi apăsător în întunericul tot mai gros, încercând să distingă forme, repere. Cât de departe era? Putea să ajungă?

Se uită din nou în urmă. Prin întunericul cețos, văzu o rochie neagră, lungă, talia și umerii înguști, vâlul străveziu ce se legăna în vânt acoperind fața acelei siluete. Picioare nevăzute care se mișcau pe sub marginea fustei. Toate aceste detalii erau vizibile acum pentru că silueta se apropiase – mergea la pas, dar, cumva, de fiecare dată când ea întorcea capul, silueta aceea era tot mai aproape. Chipul de după vâl nu se vedea, însă fata știa că e urmărită, că acea privire ascunsă o fixează.

Panicată, schimbă direcția brusc, ieși de pe drumul principal și țâșni printre copaci. Nu era nicio potecă, iar ea avansă cu greu, printre tufișuri dese și buruieni uscate care îi treceau prin ciorapi și îi zgâriau picioarele. În câteva secunde, drumul din spatele ei nu se mai zărea, iar ea continuă să meargă pe bălbăite, sperând că se îndreaptă direct spre terenul de sport. Nu putea avansa mai repede prin pădure, iar transpirația i se prelingea printre omoplați, îmbibându-i bluza din bumbac ieftin care i se lipea de piele. Valiza era butucănoasă și greoaie; nu stătu mult pe gânduri până s-o arunce din mână ca să se poată mișca mai iute printre copaci. Nu se auzea decât respirația ei șuierătoare.

Când își răsuci glezna, durerea ascuțită îi cuprinse tot piciorul, dar continuă să fugă. În fața ei se vedea gardul vechi care înconjura Idlewild, stricat și putrezit; nu-i era greu să treacă prin el. Din spatele ei nu se ițea niciun sunet. Apoi se auzi.

Mary Hand era o fată care-i moartă și-ngropată...

Mai repede, mai repede. Să nu te prindă.

Prietenă ar vrea să-ți fie...

În față, copacii se răreau, iar lumina perlată a lunii în creștere cădea pe luminișul în care se afla terenul de sport.

...Las-o afară pe vecie!

Fata își simțea plămânii arzând de la efort, iar din gât îi țâșni un hohot de plâns. Nu era pregătită. Chiar nu era. În ciuda tuturor celor întâmplare – sau poate că tocmai din pricina lor. Sângele încă îi gonea prin vene, iar trupul ei frânt încă alerga să se salveze. Și, într-un moment de limpezime pură, întunecată, înțelese că totul era în zadar.

Mereu știuse că monștrii erau adevărați.

Și că erau aici.

Fata privi în întuneric și țipă.

CAPITOLUL 1

Barrons, Vermont *Noiembrie 2014*

Sunetul ascuțit al mobilului o trezi brusc pe Fiona, care ațipise la volan. Se repezi în față, apucând strâns volanul cu ambele mâini, și privi în bezna de dincolo de parbriz.

Clipi, concentrată. Chiar adormise? Parcase pe marginea cu pietriș a Șoselei Old Barrons, asta își amintea, ca să poată sta în liniște să se gândească. Probabil că ațipise.

Telefonul sună din nou. Se frecă repede la ochi și se uită la obiectul pe care îl aruncase mai devreme pe scaunul din dreapta. Ecranul lumina prin beznă. Văzu numele lui Jamie și ora: trei dimineața. Era ziua în care Deb ar fi împlinit patruzeci de ani dacă ar mai fost în viață.

Luă telefonul și răspunse.

— Jamie, zise ea.

Vocea lui era un mormăit adormit-acuzator:

— M-am trezit și am văzut că ai dispărut, spuse el.

— Nu puteam să dorm.

— Așa că ai plecat? Doamne, Dumnezeule, Fee. Unde ești?

Deschise portiera și scoase picioarele în aerul rece. Știa că el e furios, dar n-avea ce-i face.

— Sunt pe Șoseaua Old Barrons. Am parcat pe refugiu, la poalele dealului.

Jamie tăcu o clipă, iar ea își dădu seama că se gândește ce dată este. Ziua lui Deb.

— Fee.

— Voiam să merg direct acasă. Pe bune.

Ieși din mașină și se ridică; picioarele ei anchilozate protestară, iar aerul rece o palmui, forțând-o să se trezească și ciufulindu-i părul. Merse până la marginea drumului și se uită în lungul lui, în ambele sensuri. Își băgă mâna liberă în buzunarul gecii anti-vânt. În spate, pe unde venise, vedea indicatorul care anunța că mai sunt vreo cincizeci de kilometri până la Burlington și luminile slabe ale benzinăriei non-stop din vârful dealului. Dincolo de culme, în afara câmpului ei vizual, știa că este intersecția cu Șoseaua Nordului, acolo unde erau o grămadă de restaurante fast-food, alte benzinării și o serie de supermarketuri cu pretenții. În direcția opusă,

dincolo de botul mașinii, era doar întuneric, de parcă Șoseaua Old Barrons ar fi dispărut de pe fața pământului.

— Nu trebuia să pleci de acasă, tocmai spunea Jamie.

— Știi, răspunse Fiona. Dar n-aveam stare și nu voiam să te trezesc. Așa că am luat-o din loc, m-am urcat în mașină și am plecat, dar apoi mi-au venit tot felul de gânduri.

Bărbatul oftă. Ea și-l imaginează rezemat de perne, îmbrăcat într-un tricou vechi și cu boxerii pe el; parcă vedea cum i se încordează mușchii supli ai brațului atunci când își freacă ochii cu palma. La șase și jumătate îi începea tura; chiar se străduise să nu-l trezească.

— Ce fel de gânduri?

— Am început să mă întreb cât de multe mașini circulă pe Șoseaua Old Barrons în mijlocul nopții. Știi tu, dacă cineva parchează mașina și o lasă aici, cât durează până când trece cineva pe lângă ea și o vede? Polițiștii au tot zis că nu se poate ca Tim Cristopher să-și fi lăsat mașina aici așa de mult timp fără s-o observe nimeni. Dar n-au testat teoria asta, nu?

Și atunci apăru: urâtenia, demonul ieșise la suprafață, cu voce tare. Acel lucru pe care ea ajunsese să se priceapă atât de bine să-l țină ascuns. Ideea o tot bântuia de câteva zile, pe măsură ce se apropia ziua lui Deb. Încercase să nu vorbească despre asta, dar în seara de acum, când stătea întinsă în pat și nu reușea să adoarmă, nu mai putuse să-și țină gândurile în frâu.

— Chestia asta nu e sănătoasă, spuse Jamie. Știi că nu e. Știu că te gândești mult la sora ta. Știu că suferi după ea. Dar să te duci până la Idlewild... asta e deja altceva, Fee.

— Știi, zise Fiona. Știu că am mai vorbit despre asta. Știu și ce-mi spunea terapeutul. Știu că au trecut douăzeci de ani. Și jur că mă străduiesc să nu-mi fac o obsesie din asta.

Încercă să nu sune smiorcăit, dar nu reuși. Așa că îl rugă:

— Doar ascultă-mă puțin, bine?

— Bine, răspunse el. Bagă.

Fiona înghiți în sec:

— Am venit aici și am parcat pe marginea drumului. Am stat pe loc – îți verifică ceasul – treizeci de minute. *Treizeci* de minute, Jamie. N-a trecut nicio mașină pe aici. Nici măcar una.

După calculele ei, stătuse acolo patruzeci și cinci de minute, dar dormise vreo cincisprezece, așa că pe acelea nu le puse la socoteală.

— Putea să parcheze liniștit și să o facă. Terenul de sport de la Idlewild Hall e la o distanță de numai zece minute dacă o iei printre copaci. Ar fi avut timp berechet.

La celălalt capăt al firului, auzea răsuflarea lui Jamie. Erau împreună de un an – fapt care încă o mai mira uneori – iar el știa că n-are niciun sens să-i spună vorbele goale pe care le spuneau toți. *Nu contează. Asta nu o s-o aducă înapoi. El e deja la închisoare. S-a întâmplat acum douăzeci de ani, trebuie să mergi înainte.* Nu, el îi spuse altceva:

— Șoseaua Old Barrons era altfel în 1994. Vechiul cinema în aer liber de pe marginea drumului încă mai era deschis. Nu mai avea cine știe ce clienți în anii '90, dar puștimea mergea acolo să se distreze, mai ales în preajma Halloween-ului.

Fiona își mușcă limba ca să nu riposteze. Jamie avea dreptate. Se întoarse și privi spre întunericul de peste drum, acolo unde se afla pe vremuri cinematograful cu pricina; acum era doar un teren abandonat. Ecranul fusese demontat de mult, standul unsuros de popcorn – pus la pământ, așa că tot ce mai rămăsese era un spațiu gol ițit printre copaci, năpădit de buruieni. Își aminti cum, copil fiind, își implora părinții să le ducă pe ea și pe Deb la cinematograful ăla, gândind cu mintea ei de copil că avea să fie o experiență interesantă, o minune a simțurilor. Curând, avea să afle că insistă degeaba. Părinții lor intelectuali nu aveau niciun gând să le ducă acolo să vadă *Polițistul din Beverly Hills II*, așa cum n-aveau de gând să le ducă la o plimbare pe Lună. Deb, cu trei ani mai mare și mai înțeleaptă, dăduse din cap în fața dezamăgirii Fionei. *La ce te așteptai?*

— N-aveau cum să fie prea mulți puști la cinema într-o zi de joi, în noiembrie, spuse ea.

— Dar erau câțiva, totuși, spuse Jamie, cu logica unui om a cărui viață nu a fost făcută țândări. Niciunul dintre ei nu și-a amintit să fi văzut mașina lui Christopher. Toate astea au fost cercetate în anchetă.

Fiona simți în ochi împunsătura oboselii, rapid înlăturată însă de un impuls de energie care n-o lăsa să stea locului. Se întoarse pe călcâie și porni îndârjită, îndepărtându-se de deal și de luminile benzinăriei, spre întunericul de dincolo de botul mașinii ei, în celălalt capăt al Șoselei Old Barrons.

— Normal că tu crezi că în timpul anchetei s-au făcut investigații complete, îi spuse ea lui Jamie, pe un ton ceva mai aspru decât și-ar fi dorit. Ești polițist. E musai să crezi asta. În lumea ta, o fată este ucisă și cele mai luminate minți din Vermont se adună laolaltă ca să rezolve cazul și să-i bage la răcoare pe băieții răi.

Ghetele ei dislocau pietrișul de pe marginea drumului, iar vântul îi pătrundea prin materialul jeansilor. Își trase în sus gulerul jachetei, înfiorată de o adiere ca de gheață ce trecea prin straturile de haine.

Jamie nu avea de gând să se lase provocat, iar asta era unul dintre lucrurile care o scoteau din minți la el.

— Fiona, *știi* că au investigat totul pentru că m-am uitat în dosar. Chiar de mai multe ori. Așa cum ai făcut și tu, încălcând toate regulile de la mine de la serviciu. Totul e scris acolo, negru pe alb, în dosarul de crimă.

— Nu era sora ta, spuse Fiona.

Bărbatul tăcu o clipă, acceptând acest adevăr. Apoi răspunse:

— Tim Christopher a fost pus sub acuzare. A fost judecat și condamnat pentru uciderea lui Deb. Ultimii douăzeci de ani i-a petrecut într-un penitenciar de maximă siguranță. Și, cu toate astea, tu ești tot acolo, pe Șoseaua Old Barrons, la trei dimineața, Fee.

Pe măsură ce înainta, se făcea tot mai întuneric. Era mai frig aici, ca o bulă de aer rece care o făcea să se ascundă mai bine în jachetă, cu nasul din ce în ce mai amorțit.

— Trebuie să știi cum anume a făcut-o, spuse ea.

Sora ei, în vârstă de douăzeci de ani, fusese strangulată și aruncată în mijlocul fostului teren de sport din perimetrul abandonat al Idlewild Hall în 1994; rămăsese culcată pe o parte, cu genunchii ridicați și ochii deschiși. Tricoul și sutienul îi fuseseră sfâșiate – și țesătura, și elasticul erau rupte. Ultima oară fusese văzută în căminul de la facultatea unde mergea, la cincizeci de kilometri depărtare. Iubitul ei, Tim Christopher, era de douăzeci de ani la închisoare. Susținuse că este nevinovat; încă mai susținea asta.

Pe atunci, Fiona avea șaptesprezece ani. Nu-i plăcea cine știe ce să se gândească la felul în care crima îi destrămase familia, la felul în care îi afectase viața. Era mai ușor să stea pe marginea drumului și să se cufunde în obsesia legată de modul în care Christopher se descotorosise de trupul surorii ei, ceva ce nu reușise niciodată să înțeleagă pe deplin, de vreme ce nu se găsiseră urme de pași pe teren sau prin pădure și nici urme de roți pe marginea drumului. Domeniul Idlewild era înconjurat de un gard vechi de zeci de ani și rupt în cea mai mare parte; nu i-ar fi fost deloc greu să care trupul neînsuflețit printr-una dintre găurile din gard. Asta dacă pe aici venise.

Jamie avea dreptate. Fir-ar el să fie, cu creierul lui de polițist cu tot, care intra mereu în conflict cu creierul ei de jurnalistă. Acesta era un detaliu care nu-i dădea pace, care îi zgândărea în continuu rana sângerândă, multă vreme după ce restul lumii se bandajase și plecase șchiopătând. Și ea ar putea să-și ia o cârjă – alcoolul sau drogurile erau cele mai la-ndemână – și să pornească, șchiopătând, pe urmele lor. Cu toate astea, rămase pe loc, tremurând, cu privirea pierdută printre copaci, măcinată de gânduri. *Cum dracu' a cărat-o pe acolo fără să lase urme?*

Încă avea telefonul la ureche. Îl auzea pe Jamie așteptând.

— Mă judeci, îi spuse ea.

— Ba nu, protestă el.

— Se aude în răsuflarea ta.

— Tu vorbești serios?

— Eu...

Auzi foșnetul unor pași în spatele ei și îngheță.

— Fiona? Întrebă Jamie de parcă ar fi auzit și el acel zgomot prin telefon.

— Șșșt, spuse ea, instinctiv.

Încremeni și înclină capul. Era aproape complet înconjurată de întuneric, acum. Idlewild Hall, fostul internat de fete, fusese închis și abandonat în 1979, cu mult înainte de moartea lui Deb; porțile erau încuiate și tot locul fusese năpădit de buruieni. Nu era nicio lumină aici, în capătul drumului, la porțile fostei școli. Nu era decât vântul care bătea printre copaci.

Se răsuci. Auzise foarte clar pași pe pietriș. Dacă era vreun nebun care venea din pădure, ea n-avea nicio armă cu care să se poată apăra. Ar fi trebuit să urle în telefon, la Jamie, și să spere că va fi salvată.

Străpunse cu privirea liniștea întunecată din spatele ei, uitându-se la ultimele frunze muribunde care sclipeau pe siluetele negre ale copacilor.

— Ce mama dracului?! strigă Jamie, care înjura numai când era alarmat.

— Șșșt, îi spuse ea din nou. Nu e nimeni. Nu-i nimic. Mi s-a părut că am auzit ceva, atâta tot.

— Chiar trebuie să-ți spun eu să nu stai pe un drum întunecat și părăsit în toiul nopții?

— Te-ai gândit vreodată că Șoseaua Old Barrons are ceva sinistru? Întrebă ea. Adică, ai fost vreodată aici, *afară*? E straniu. De parcă ar fi ceva care...

— Nu mai suport chestia asta, spuse Jamie. Ori te urci în mașină și mergi acasă, ori vin eu să te iau.

— Mă duc, mă duc.

Simțea furnicăture în palme, chiar și în mâna care îi înghețase pe telefon, și un fior de adrenalină îi străbătu șira spinării. *Ăla care s-a auzit a fost un pas. Un pas de-adevăratelea.* De aici, dealul era ascuns de copaci; dintr-odată, i se făcu dor de luminile fluorescente ale benzinăriei. Făcu un pas, apoi realizează ceva. Se opri și se întoarse iarăși, îndreptându-se în grabă către porțile de la Idlewild Hall.

— Sper că ce aud eu acum este zgomotul pașilor tăi în timp ce te îndrepti spre mașină, spuse Jamie, aspru.

— Am văzut un panou, spuse Fiona. L-am văzut eu pe una dintre porți. Nu era aici mai demult.

Se apropie cât să poată citi pe întuneric, un nou proiect AL COMPANIEI MACMILLAN, LTD.

— Jamie, de ce scrie pe panoul ăsta că Idlewild Hall este șantier?

— Pentru că așa este. Începând de săptămâna viitoare.

Domeniul a fost vândut acum doi ani, iar noul proprietar vrea să-și intre în drepturi. Din ce am auzit, urmează să fie renovat.

— Renovat? Întrebă Fiona, apoi clipi nedumerită, cu ochii la panou. Renovat ca să ce?

— Ca să facă o școală nouă. Îl repară și îl fac iar internat.

— Ce, mă?!

— N-am vrut să aduc vorba despre asta, Fee. Știu ce înseamnă locul ăla pentru tine.

Fiona făcu un pas în spate, fără să-și poată lua ochii de la panou. *Renovare*. Niște fete aveau să se joace pe câmpul unde zăcuse trupul lui Deb. Urma să fie construite clădiri noi, să fie demolate cele vechi, să fie amenajată o parcare, poate chiar să fie lărgit drumul. Peisajul care fusese acolo de douăzeci de ani, peisajul pe care îl cunoștea atât de bine – peisajul morții lui Deb – avea să dispară.

— Fir-ar să fie, îi spuse ea lui Jamie, întorcându-se și pornind înapoi spre mașina ei. Te sun mâine. Mă duc acasă.

CAPITOLUL 2

Barrons, Vermont

Octombrie 1950

Katie

Prima dată când Katie Winthrop văzu Idlewild Hall, aproape că îi veni să plângă. Stătuse pe bancheta din spate a Chevroletului tatălui ei, privind printre umărul îmbrăcat în costum gri al tatei și cel acoperit de o bluză de mătase al mamei, iar când porțile mari și negre se iviseră în capătul Șoselei Old Barrons, simțise cum ochii i se umplu de lacrimi.

Porțile erau deschise, ceva ce avea să afle că se întâmpla rar. În tăcere, tata intrase cu mașina pe aleea lungă, neasfaltată, iar ea se holbase la clădirea care se înălța în fața lor: sala principală, înaltă de trei etaje și atât de lungă încât nu-și dădea seama cât de mult se întinde, cu șiruri de ferestre arcuite care păreau șiraguri de dinți, întrerupte doar de porticul care marca ușa de la intrare. Era august, iar aerul era greu și fierbinte, încărcat de umezeala ce aducea promisiunea ploii. Pe măsură ce se apropiau, devenea tot mai puternică senzația stranie că aveau să pătrundă prin fâlcile clădirii, iar Katie înghiți în sec, străduindu-se să-și țină spatele drept în fața construcției care părea să crească în rama parbrizului.

Tata opri mașina și, preț de o clipă, nu se auzi decât zgomotul motorului. Idlewild Hall era nemișcată și întunecată, fără niciun semn de viață. Katie își privi mama, însă femeia avea capul întors în partea cealaltă și se uita în gol pe geamul din dreapta al mașinii; deși Katie era așa de aproape încât distingea detaliile fondului de ten pe care mama și-l aplicase pe obraz cu un burețel, nu-i spuse nimic.

Îmi pare rău, ar fi vrut dintr-odată să zică. Vă rog, nu mă obligați să stau aici. Nu pot. Îmi pare așa de rău...

— Îți iau eu bagajele, spuse tata.

Asta se întâmplase cu doi ani în urmă. De-acum, Katie se obișnuise cu Idlewild – cu holurile lungi și îmbâcsite care miroseau a mucegai și transpirație, cu ferestrele care, iarna, lăsau să pătrundă curenți de aer înghețat, cu damful umed al terenului de hochei care era verde indiferent de anotimp, cu uniformele care nu se schimbaseră de când fusese inaugurată școala, în 1919.

Katie era genul de fată care se făcea rapid ascultată de celelalte: brunetă, dominatoare, frumoasă, puțin cam agresivă și neînfricăată. Nu era chiar populară, dar fusese nevoită să-și folosească pumnii doar de două ori; de fiecare dată câștigase cu ușurință. Știa că o imagine bună face jumătate din luptă, iar ea se folosise de asta fără milă. Nu era ușor să supraviețuiești într-un internat plin de fete de care oamenii se descotorosiseră, însă, după ce-și înghițise lacrimile de la început, Katie devenise o adevărată maestră.

Își vedea părinții de două ori pe an – o dată vara și o dată de Crăciun – și nu le spusese niciodată că-i pare rău.

În cămin – Clayton Hall – erau câte patru fete în fiecare cameră. Niciodată nu știai cu cine ajungi să stai. Una dintre primele colege de cameră ale lui Katie, o fată lăptoasă din New Hampshire care susținea că se trage dintr-o vrăjitoare adevărată de la Salem, avea obiceiul de a mormăi încontinuu când citea din manualul de Latină, rozându-și cu sârg pielița degetului mare – ceva atât de enervant, încât Katie credea că ar putea constitui un motiv serios de crimă. Vrăjitoarea din Salem plecă și în locul ei veni o fată cu picioare lungi și cu părul creț, al cărei nume Katie nu reușea niciodată să și-l amintească și care își petrecea cele mai multe nopți chircită în patul ei, plângând în tăcere cu fața ascunsă în pernă. Asta până când Charlotte Kankle, care era enormă și veșnic furioasă, coborâse din patul de deasupra și îi spusese *Nu mai plânge, pentru numele lui Dumnezeu, că altfel le pun pe fetele astea să te țină și te pocnesc până-ți dă sângele pe nas*. Nimeni nu o contrazisese. Fata plângăcioasă tăcuse după aceea și, câteva săptămâni mai târziu, plecase.

Între timp, Charlotte Kankle se mutase în josul holului – după ce se bătuse cu Katie, iar Katie câștigase – și acum avea niște colege de cameră aici, în 3C, care nu păreau chiar un dezastru; până și ea trebuia să recunoască asta. Idlewild era ultima redută a școlilor-internat, locul unde părinții își ascundeau rușinea, eșecul și fetele recalcitrante. Pitit în adâncul pădurilor din Vermont, avea doar o sută douăzeci de eleve: fiice nelegitime, fiice din prima căsătorie, fiice ale servitoarelor, fete imigrante, fete neascultătoare sau care nu erau în stare să învețe. Cele mai multe se băteau între ele și erau veșnic bănuitoare unele cu celelalte, dar, în mod ciudat, Katie simțea că fetele astea erau singurele care o înțelegeau. Erau singurele care nu făceau decât să ridice din umeri, plictisite, când le povestea de câte ori fugise ea de acasă.

Într-o noapte, după ora stingerii, se ridică în pat în capul oaselor și scormoni pe sub pernă după pachetul de țigări pe care îl ascunsese acolo. Era octombrie, iar ploaia rece, de toamnă, stropea fereastra mare și singuratică din camera de cămin.

Bătu în patul de deasupra ei:

— CeCe.

— Ce-i?

Normal că CeCe era trează. Katie știa asta deja din felul în care respira.

— Vreau să-ți spun o poveste cu fantome.

— Serios?

Se auzi un zgomot înfundat când CeCe se lăsă peste marginea patului ei și se aplecă să se uite dedesubt, la Katie.

— E despre Mary Hand? întrebă ea.

— Vai, nu, veni o voce din celălalt pat suprapus aflat în încăpere. Nu mai suport încă o poveste despre Mary Hand.

— Roberta, șșșt. O s-o trezești pe Sonia, spuse CeCe.

— Sunt trează, zise Sonia de sub plapumă, din patul aflat sub cel al Robertei. Nu pot să dorm dacă trăncăniți atâta.

Când era pe jumătate adormită, accentul ei franțuzesc era și mai pronunțat.

Katie scoase o țigară din pachet. Toate cele patru fete din cameră aveau cincisprezece ani – de multă vreme, la Idlewild se obișnuia ca fetele de aceeași vârstă să fie puse laolaltă, pentru că cele mai mari le hărțuiau pe cele mici dacă erau cazate în aceeași cameră.

— Mary Hand este în manualul meu de Latină, zise ea. Uitați-vă.

Scoase cartea – veche de câteva zeci de ani și mucegăită – de sub pat, împreună cu o mică lanternă. Lanternele erau interzise la Idlewild, o regulă pe care absolut fiecare fată o încălca. Ținând pe loc fasciculul luminos, răsfoi iute cartea până când ajunse la pagina căutată.

— Vezi?

CeCe se dăduse jos din pat. Dintre toate patru, avea cei mai mari sâni; oarecum jenată, se înfășurase într-o pătură.

— Ah, zise ea, cu ochii la pagina pe care Katie o lumina cu lanterna. Am și eu asta în cartea de gramatică. În fine, ceva asemănător.

— Ce este?

Curioasă, Roberta coborî și ea din celălalt pat de deasupra; gamba subțiri i se șteau de sub cămașa de noapte rămasă mică, iar pe spate îi atârna părul blond-castaniu, împletit într-o coadă lungă. Ateriză pe podea fără zgomot și se uită peste umărul lui CeCe. Katie îi auzi răsuflarea întretăiată.

Pe marginea paginii, în spațiul alb, îngust, cineva scrisese cu un creion *Am văzut-o pe Mary Hand de la fereastra camerei 1G, Clayton Hall. Se îndepărta mergând pe câmp. Miercuri, 7 august, 1941. Jenny Baird.*

Când se uită la acea notiță, Katie simți că o ia cu amețeală, simți o împunsătură de frică pe care, însă, nu o lăasă să se vadă. Toată lumea știa de Mary Hand, dar, cumva, cuvintele scrise acolo o făceau să pară reală.

— Nu e o glumă, nu?

Nu era o întrebare, ci o afirmație.

— Nu, nu e o glumă, spuse CeCe. Mesajul din cartea mea de gramatică zice *Toaleta de la etajul trei, capătul coridorului vestic. Am văzut-o pe Mary acolo*. Și e din 1939.

— Este un mesaj, spuse Sonia, care se cocoțase pe vârfuri și se uita peste umărul Robertei.

Ridică din umeri și se retrase:

— Și eu le-am văzut. Cred că aici n-au schimbat niciodată manualele, continuă ea.

Katie dădu foile mucegăite ale manualului de Latină. Pe prima pagină scria că primise bun de tipar în 1919, anul în care se deschisese Idlewild. Încercă să-și închipuie școala așa cum era atunci: o clădire nou-nouță, cu uniforme noi, cu manuale noi. Acum, în 1950, Idlewild era o mașină a timpului, un loc în care părea că nu se auzise despre bombe atomice sau despre emisiunea *The Texaco Star Theater*, difuzată la televizor. Într-un mod ciudat, părea absolut normal ca generațiile de fete de la Idlewild să le transmită informații urmașelor lor pe marginile manualelor, de-a lungul listelor de bătlai din Revoluția Americană și a formulei chimice a tincturii de iod. Profesoarele nu se uitau niciodată în aceste cărți și nici nu le aruncau. Dacă voiai să previi o viitoare elevă despre Mary Hand, cărțile astea erau cea mai bună metodă de a o face.

Prin fereastra de la 1G din Clayton Hall. Katie scăpără un chibrit și își aprinse țigara.

— N-ar trebui să faci asta, zise Roberta, fără convingere. Susan Brady o să simtă mirosul, iar tu o s-o pățești.

— Susan Brady doarme, răspunse Katie.

Susan era supraveghetoarea etajului trei și își lua foarte în serios rolul, ceea ce însemna că nu o plăcea nimeni. Katie stinse lanterna și toate patru rămaseră pe întuneric. Roberta aruncă o pernă pe podea și se așeză pe ea, cu spatele sprijinit de comoda îngustă. În tăcere, Sonia se duse la fereastră și o întredeschise, lăsând fumul să iasă pe acolo.

— Deci, i se adresa CeCe lui Katie. Tu ai văzut-o?

Katie ridică din umeri. Acum își dorea să nu fi deschis subiectul; le cunoștea pe fetele astea, dar încă nu atât de bine cât să aibă încredere în ele. Faptul că recitise mesajele scrise cu creionul în cartea ei de Latină o tulburase. Adevărul-adevărat era că nu știa exact ce i se întâmplase, și-ar fi

dorit să fie ceva la fel de simplu ca vederea fantomei de la Idlewild în baie. La momentul respectiv i se păruse real, dar, acum, i se părea imposibil să descrie în cuvinte acea experiență. Înghiți nodul din gât și încercă să devieze discuția:

— Chiar credeți că a fost elevă aici? le întrebă ea pe celelalte fete.

— Eu așa am auzit, spuse Roberta. Mary Van Woorten, din echipa de hochei pe iarbă, zice că Mary Hand a murit într-o noapte de iarnă, când s-a rătăcit și a rămas încuiată pe dinafară.

Asta trebuie să se fi întâmplat cu ani în urmă, spuse CeCe, apoi se băgă în pat lângă Katie și propti pernele de tăblie. Am auzit că bate la geamuri noaptea, când încearcă să intre. Că le imploră pe fete să iasă și s-o urmeze, dar, dacă faci asta, mori.

CeCe era cea mai veche colegă de cameră a lui Katie și, totodată, cea despre care știa cele mai multe lucruri, pentru că CeCe era ca o carte deschisă. Era fiica nelegitimă a unui bancher bogat, făcută cu una dintre cameriste și plimbată dintr-un internat în altul aproape toată viața ei. În mod uimitor, CeCe nu-și ura tatăl și avea chiar o relație apropiată cu maicăsa, care acum era menajera unei familii din Boston. Îi povestise toate astea lui Katie încă de la prima lor întâlnire, când își agățase în cuier jacheta cu emblema școlii și își pusese la loc crosa de hochei.

— Câteodată o auzi cântând pe teren, când bate vântul printre copaci, adăugă Roberta. Un cântec de leagăn, sau cam așa ceva.

P-asta n-o știa Katie:

— O auzi?

Roberta ridică din umeri. Era la Idlewild doar de câteva luni, în timp ce fetele celelalte se aflau aici de cel puțin un an; Sonia, de trei. Roberta era deșteaptă, cu alură și preocupări sportive, dar nu vorbea prea mult. Nimeni nu știa nimic despre viața ei de acasă. Katie nu-și dădea seama cum de ajunsese tocmai aici, dar din tristețea pe care o vedea adesea în ochii Robertei – tristețea aceea a însingurării, a omului care privește lumea din spatele unui zid, ceva obișnuit la fetele de la Idlewild – își imagina că există, totuși, un motiv.

— Eu, una, n-am auzit-o niciodată, și merg la antrenament de patru ori pe săptămână, spuse Roberta, apoi se întoarse spre Sonia, ca de obicei. Sonia, tu ce crezi?

Dacă CeCe era cel mai ușor de înțeles, Sonia era un mister. Palidă, slabă, tăcută, intrând și ieșind pe nesimțite din mulțimi și găști, părea cu totul ieșită din comun, până și pentru o fată de la Idlewild. Imigrase din Franța și, după război, multe fete se pomeniseră fără tată sau fără un frate sau cu bărbați care se întorseseră acasă zdrobiți după ce fuseseră ținuți prizonieri

de război; așa că nimeni nu-i pusese întrebări. Dintre toate, ea era veterană la Idlewild.

Sonia părea deplin mulțumită de propria companie, de parcă lumea din mintea ei i-ar fi fost de ajuns. Nu se știe din ce motive, Roberta, care era vivace, în formă și grațioasă, se lipise de Sonia, așa că erau mai mereu împreună. Se potriveau atât de bine, încât Katie ajunsesse să-și dorească și ea așa o prietenie. Ea nu simțise niciodată că s-ar potrivi cu cineva. Mereu avusese admiratoare, niciodată prietene.

Sonia îi prinse privirea lui Katie și ridică din umeri, un gest care, chiar și de sub cămașa de noapte albă și simplă, părea atât de relaxat și de european.

— N-am ce face cu fantomele, spuse ea cu accentul acela dulce și melodios, deși, ca toată lumea, am auzit și eu că poartă o rochie neagră și vâl, ceea ce pare o ținută ciudată dacă ești afară, în zăpadă.

Nu-și dezlipi ochii de Katie și remarcă mica ei tresărire:

— Ai văzut ceva, așa-i?

Katie se uită la țigara uitată între degete.

— Am auzit-o, spuse ea.

Scutură țigara pe o medalie de merit pe care o boboacă o uitase acolo, apoi strivi filtrul cu degetul mare.

— Ai *auzit-o*? întrebă CeCe.

Katie trase aer în piept. Cumva, când vorbea despre Mary Hand se simțea ca și cum ar fi împărtășit un secret de familie. Era una să spui povești cu fantome pe întuneric, și cu totul altceva când îți deschideai vestiarul înaintea orei de sport și simțeau cum ceva îl închide la loc. Mereu erau lucruri mărunte, cum ar fi senzația că ești urmărit, sau o zonă rece de pe un hol, lucruri despre care nu erai sigur că s-au întâmplat și din pricina asta te simțeau prost să aduci vorba despre ele. Dar asta fusese altceva, iar Katie simțea nevoia să o spună cu voce tare.

— S-a întâmplat în poieniță, pe aleea care duce dincolo de sala de mese.

Fetele încuviințară, tăcute. Principalele clădiri de la Idlewild erau dispuse în forma unui U pătrășos în jurul unei poieni cu pomi răzleți, neîngrijiți, și cu alei pietruite, năpădite de buruieni.

— Mie mi-e frică de bucata aia de alee. Aia dinspre grădină, spuse CeCe.

Și lui Katie îi era frică acolo. Nimănui nu-i plăcea grădina, deși programa includea ore săptămânale de grădinărit. Atunci, fără tragere de inimă, erau obligate să sape în pământul acela umed și cu miros de putregai. Până și profesoarele ocoleau pe departe grădina.

— Mă pitisem să fumez o țigară după cină și am ieșit de pe alee, să nu mă vadă doamna Peabody – știți că și ea fumează acolo, deși n-are voie. Eram sub arțarul cel mare și am simțit ceva, pur și simplu. Cineva era acolo.

CeCe se aplecă în față, fermecată:

— Dar n-ai văzut nimic?

— Am auzit o voce, spuse Katie. Era... chiar nu mi s-a părut. Era acolo, chiar lângă mine, de parcă cineva ar fi stat lângă urechea mea, așa de clar am auzit-o.

Și acum își amintea acel moment, de sub arțar; cum stătea în picioare pe un strat de semințe uscate, cum îi căzuse din mână țigara și i se ridicase părul de pe ceafă când o voce vorbise de undeva, din spatele urechii ei drepte. Idlewild era un loc vechi, iar frica de aici era și ea veche. Până în acel moment, Katie crezuse că înțelege frica, dar când vorbise vocea aceea, reușise să înțeleagă o frică mai veche și mai mare decât și-ar fi putut imagina.

— Deci? Ce-a spus? o îmboldi Roberta.

Katie își dresе glasul:

— Stai locului, răspunse ea.

— Oh, Doamne, zise CeCe, încet.

În mod ciudat, Katie nu se uită la ea, ci la Sonia. Sonia stătea pe podea, sprijinită de zidul de sub fereastră, cu picioarele ei subțiri îndoite și cu genunchii strânși la piept. Era complet nemișcată, la adăpostul umbrelor, iar Katie nu-și dădea seama dacă Sonia se uita la ea sau nu. Undeva, departe, se trânti o ușă, iar în plafon se auzi curgând ceva, ca apa de la un robinet.

— De ce? o întrebă Sonia, cu accentul franțuzesc parcă atenuat. De ce ți-a spus asta?

Katie ridică din umeri așa de violent, încât mușchii i se răsuciră dureros; asta deși era întuneric și celelalte fete nu-i puteau vedea reacția.

— Nu știu, răspunse ea repezit, înainte să apuce să-și tempereze vocea. Am auzit o voce. Asta-i tot ce știu.

Mințea, mințea. Dar de unde putea să știe o fantomă veche despre așa ceva?

Stai locului. Nu putea să vorbească despre asta. Cu nimeni. Nu încă.

— Ce-ai făcut? întrebă Roberta.

Asta era o întrebare mai ușoară:

— Am fugit, dracului, cât m-au ținut picioarele.

Numai CeCe se sprijini de tăblia patului și țâțâi din buze dezaprobator când auzi răspunsul neacademic. Pentru o fiică nelegitimă, fusese crescută foarte bine. Dar cedă:

— Și eu aș fi fugit. Eu am văzut un băiețel odată. La Ellesmere.

Ellesmere era numele de familie al tatălui ei bogat, nume pe care CeCe nu-l primise.

— Mă jucam în curtea din spate într-o zi, în timp ce mama lucra. M-am uitat în sus și era un băiețel la una dintre ferestrele de la etaj. Se uita la mine. I-am făcut cu mâna, dar el nu mi-a răspuns. Când am întrebat-o pe mama despre asta, când am întrebat-o de ce băiețelul nu avea voie să iasă la joacă, s-a uitat ciudat la mine. Mi-a zis că am avut vedenii și că ar trebui să nu mai vorbesc niciodată despre băiețelul acela, mai ales în fața celor din familia Ellesmere. Nu l-am mai văzut. Mereu m-am întrebat cine era.

— Bunica mea îmi povestea despre fantoma din podul ei, spuse Roberta. Muta toate mobilele de pe acolo și făcea un scandal de nedescris. Zicea că erau nopți când stătea în pat și nu făcea decât s-o asculte cum târăște cufere și comode pe podea. Mama îmi spunea mereu că bunica e doar o bătrânică dornică de atenție, dar într-o vară am stat două săptămâni în casa aia și am auzit și eu. Exact cum spunea ea – mobilă mutată de colo-colo și zgomotul făcut de cineva care tot ridica vechiul lampadar cu picior de alamă și-l punea la loc, încontinuu. A doua zi dimineață am întrebat-o pe bunica dacă e fantoma bunicului cea care face asta; ea s-a uitat în ochii mei și mi-a zis: „Nu, dragă. E ceva mult mai rău”.

Tăcu preț de câteva clipe:

— Nu m-am mai dus acolo niciodată. Bunica a murit anul trecut, de Crăciun, iar mama a vândut casa.

— Dar tu, Sonia? Întrebă CeCe. Tu ai văzut vreodată o fantomă?

Sonia își întinse picioarele lungi și se ridică; închise fereastra. Curentul de aer rece venit de afară încetă, dar Katie nu se oprea din tremurat.

— Morții sunt morți, spuse ea. N-am ce face cu fantomele.

Katie îi urmări silueta în semiîntuneric. Răspunsul sunase întrucâtva disprețuitor, dar Sonia nu spusese că nu crede în fantome. Nu spusese că nu văzuse fantome. Nu spusese că fantomele nu există.

Și ea știa, așa cum știau toate.

Ploaia răpăi din nou pe geam. *Stai locului*, repetă vocea din capul lui Katie. *Stai locului*. Își strânse brațele în jurul corpului și închise ochii.

CAPITOLUL 3

Barrons, Vermont *Noiembrie 2014*

— Jonas, spuse Fiona a doua zi dimineată, când intră în redacția înghesuită a revistei *Lively Vermont*. Știai că începe renovarea lui Idlewild Hall?

Redacția era goală, dar ușa de la biroul lui Jonas era întredeschisă, ceea ce îi spunea că el e înăuntru. Ca de obicei. Ocoli birourile desperecheate și cutiile de carton presărate prin redacție și se îndreptă spre singurul birou privat de la *Lively Vermont*, bârlogul celui care era proprietarul și redactorul șef al revistei.

— Tu ești, Fiona Sheridan? veni o voce din birou. Nu te-am văzut de zile întregi.

Femeia ajunsese la ușă și se uită la el. Stătea aplecat peste birou, studiind de aproape o fotografie tipărită, în vreme ce computerul închis, cu ecranul întunecat, era în spatele lui, inutil și ignorat. Tipic pentru Jonas.

— Păi, ce să zic; în cazul ăsta, bine că nu lucrez pentru tine, spuse ea.

Bărbatul ridică privirea:

— Ești jurnalist independent. E un lucru important.

Fiona zâmbi:

— Nu și când e vorba despre asigurarea de sănătate.

El se uită la ea inexpressiv, dar Fiona știa că doar o tachinează. Jonas Cooper avea vreo cincizeci de ani; părul castaniu, aproape cărunț, și-l ținea dat pe spate și împărțit în două șuvițe impresionante, ca niște aripi; sprâncenele închise la culoare îi umbreau ochii pătrunzători. Purta o cămașă în pătrățele roșu cu negru, cu nasturii descheiați la gât, lăsând să se vadă tricoul de dedesubt. În urmă cu peste zece ani, cumpăraseră *Lively Vermont* împreună cu soția sa; de anul trecut, de la divorț, rămăsese să se ocupe singur de publicație.

— Ai vreo poveste pentru mine? întrebă el.

— Nu, răspunse Fiona. Ți-am dat una vineri. Mi-ai zis că-ți face bugetul praf.

— Pentru ediția asta, da. Dar vine următoarea.

Cât o mai veni, își zise ea. *Lively Vermont* era una dintre cele câteva reviste locale la care scria, și niciuna nu mergea prea bine.

— Ce-i aia? Întrebă ea, arătând spre fotografie.

— Un fotograf de pe aici, răspunse el, uitându-se iar la poză și ridicând din umeri. Locuiește în East Charlotte. Nu face imagini rele. Poate încropesc un articol despre el, dacă găsesc pe cineva care-l să-l scrie.

— Nu. În niciun caz.

— De ce nu?

Jonas se lăsă pe spătarul vechiului său scaun de birou și aruncă fotografia într-un teanc.

— Pentru că tocmai am scris un articol despre brânza artizanală. Cam asta e cantitatea de suflet pe care sunt dispusă să mi-o vând luna asta.

Jonas îi aruncă o privire care spunea *știi că minți*. Și chiar mințea. Fiona se pricepea de minune să scrie subiecte lejere – nici n-avea pretenții că ar face jurnalism de performanță. De fapt, nu voia să scrie despre un fotograf pentru că fotografiile o întrebau mereu despre tatăl ei.

— Mai gândește-te, zise el. Dacă facem asta, poate scot niște bani de la saltea ca să plătesc povestea. Așa, ce strigai când ai intrat?

Fiona simți că inima începe să-i bată mai repede, ca și cum s-ar fi pregătit să întrebe ceva necuvenit.

— Idlewild Hall, zise ea. Am auzit că încep lucrări de renovare acolo.

Jonas o privi cu o oarecare neliniște, apoi încuviință:

— Noul proprietar.

— Cine e?

— O cucoană. Margaret Eden. Soția răposatului magnat al investițiilor Joseph Eden. Îți sună cunoscut numele?

Da, îi suna – ceva legat de criza financiară din 2008. Îl văzuse pe la știri.

— Deci el a cumpărat proprietatea?

— Nu. El a murit; de cumpărat, a cumpărat-o văduva. Cred că a venit de la New York să supravegheze lucrările.

Pe Fiona o surprinse neplăcut faptul că Jonas știa.

— Familia Christopher a deținut acel teren zeci de ani, zise ea. Încă din 1979, când s-a închis școala. Nu mi-a zis nimeni că s-a vândut. Nici că se vor face renovări.

Pe figura lui Jonas se citi mila:

— Nu se cădea să-ți zic eu, spuse el, pe un ton blând. Iar lucrările de renovare au fost doar la stadiul de vorbărie până acum. Nu credeam că o să se apuce cineva de ele de-adevăratelea.

— Ei, uite că s-au apucat. Am văzut panourile de șantier pe garduri când m-am dus acolo azi-noapte.

Jonas nu spuse nimic. Nu locuia aici în 1994 – se mutase abia când cumpărase revista – dar știa despre uciderea lui Deb, despre faptul că trupul

ei fusese abandonat la Idlewild, știa că Tim Christopher făcea pușcărie pentru crimă. Toată lumea știa. Nu exista intimitate în Barrons, mai ales pentru familia victimei celei mai faimoase crime din istoria orașului. Până și Jonas realiza că e ceva bolnăvicios în vizitele pe care le făcea Fiona la Idlewild.

— Nu spune nimic, îl avertiză Fiona. Taci.

Bărbatul ridică mâinile, defensiv:

— Hei, e treaba ta. Eu doar conduc o revistă.

Femeia se uită la el, tăcută, cu energia efervescentă de noaptea trecută curgându-i încă prin vene.

— Deci, chiar vrei o poveste de la mine? Un articol principal?

— De ce am senzația că o să-mi pară rău dacă zic da?

— Idlewild, zise ea. Despre asta o să scriu. O să-i iau interviu lui Margaret Eden. O să mă uit la planurile școlii. O să vizitez proprietatea, să fac rost de poze, tot ce trebuie.

— O, Doamne, Fiona. Nu știu ce să zic...

— E vorba de culoarea locală, spuse ea, îmbujorată. O școală nouă, revigorarea unei zone, crearea de locuri de muncă. Nu mai scrie nimeni despre așa ceva. E un subiect mai bun decât un fotograf. Nu asta vrei pentru *Lively Vermont*?

Îl privi drept în ochi:

— N-am nicio problemă cu asta, Jonas. Jur că n-am.

Spre ușurarea ei, văzu că șovăiala dispăre treptat din ochii lui, pe măsură ce calculele reci de redactor-șef îi iau locul. Jonas și fosta lui soție, Emily, cumpăraseră publicația *Lively Vermont* pentru reputația ei de oază yankee de gândire liberă, dar, sub conducerea lui Emily, se transformase într-o revistă lejeră de lifestyle, genul care publica reclame la lumânări de optzeci de dolari și pături realizate manual care costau cinci mii de dolari. Jonas fusese mereu nemulțumit din pricina asta – el voia mai mult, tocmai de aceea continuase să colaboreze cu Fiona, în speranța că fata avea să dea dovadă de același talent jurnalistic pe care-l avusese faimosul ei tată.

— Recunosc că e interesant, dar n-am buget pentru un material așa de amplu.

— Mă ocup eu, spuse ea. Fac singură poze. Nici măcar nu trebuie să mă plătești pentru articol. Doar dă-mi voie să spun că lucrez pentru *Lively* când o s-o sun pe Margaret Eden. Asta o să mă ajute să deschid mai ușor niște uși.

— Am înțeles. Și eu ce primesc dacă te las să te folosești de numele revistei mele?

— Îți dau dreptul la primul refuz, spuse Fiona.

Așteptă ca el să delibereze și, dintr-odată, deveni nerăbdătoare:

— Haide, Jonas. Știi bine că e o afacere bună.
Bărbatul părea că așteaptă argumente suplimentare, dar spuse altceva:
— Ai de gând să-mi mai ceri ceva, așa-i?
— Da, răsuflă Fiona. Vreau să încep cu partea istorică. Poți să-mi dai acces la arhive?

* * *

Lively Vermont fusese publicată pentru prima oară în 1969, în exemplare fotocopiate; fiecare ediție era păstrată în niște fișete rablagite din lemn, care urmaseră publicația ori de câte ori se mutase redacția. Acum erau aliniate la peretele din spate al biroului, și cineva lăsase pe ele o farfurie cu un rest de gogoasă veche și o cană cu cafea rece.

— Ai putea să mergi la bibliotecă, să știi, încercă Jonas, sceptic, când Fiona deschise cele mai vechi sertare. Acolo sigur au mai multe informații despre Idlewild decât avem noi.

— Toată lumea de la bibliotecă știe cine sunt, zise Fiona, înveselită pentru o clipă de mirosul ușor mucegăit al dosarelor. Dacă cei de acolo află despre ce anume mă documentez, n-o să mai fie un secret.

Așa era. Malcolm Sheridan, faimosul jurnalist, era un personaj legendar în Barrons, iar Fiona, unica lui fiică rămasă în viață, avea un păr roșcat care sărea în ochi. Angajații bibliotecii din Barrons erau pasionați, dar foarte puțini și, din cauza numeroaselor vizite pe care le făcuse Fiona acolo pentru a se documenta, cu toții știau bine cine este.

— OK, spuse Jonas. Și de ce e un secret, de fapt? Nu-mi spune că e mare concurență pe subiectul ăsta.

Femeia se întoarse și-i aruncă o privire expresivă peste umăr. El i-o întoarse:

— N-am mai întâlnit un jurnalist căruia să-i fie frică de bibliotecare.

— N-ai mai întâlnit un jurnalist care să aibă istoria mea de familie, răspunse Fiona, încercând să păstreze un ton relaxat. Nu pot să sufăr bârfele. Pot să găsesc alte surse, mai ales online.

Se făcu liniște în spatele ei, când scoase dosarele din perioada 1969-1979.

— Dacă vrei mai multe surse, cred că le poți găsi la tatăl tău, spuse Jonas în cele din urmă. Știi și tu asta.

Fiona trânti sertarul la loc:

— Știu. Oricum trebuie să-l vizitez cât de curând. O să-l întreb și despre asta.

— Bine. Doar să-mi aduci înapoi dosarele intacte. Și, Fiona – Jonas ridică din umeri – așa cum ți-am zis, e treaba ta, dar sigur o să găsești niște referiri la familia Christopher pe acolo. E inevitabil.

Avea dreptate. Înainte ca fiul lor să ajungă la închisoare pentru crimă, doamna și domnul Christopher erau cea mai bogată și importantă familie din Barrons. Era foarte posibil ca în dosarul din mâna ei să fie ceva despre părinții lui Tim. Dar deja depășise asta.

— Jonas, ți-am zis că n-am nicio problemă.

Jonas părea că ar mai fi vrut să spună ceva, dar se răzgândi. Îi zise doar atât:

— Să-l saluți pe tatăl tău din partea mea.

— Îl salut.

Malcolm Sheridan era idolul jurnalistic al lui Jonas; tocmai această admirație îl făcuse să continue colaborarea cu ea la *Lively Vermont*.

— Ținem legătura, spuse ea, fluturând în semn de mulțumire și de salut mâna în care ținea dosarele, apoi se îndreptă spre ușă.

* * *

Era o zi cenușie și vântoasă, în care soarele se lupta să iasă de după nori. Frunzele, care își pierduseră culorile vii și căpătaseră o nuanță ștearsă, maronie, părăsiseră aproape complet copacii. O mână de frunze de arțar, purtate de vânt, aterizase pe parbrizul Fionei; le mătură cu palma când se urcă în mașină.

Își privi scurt reflexia din oglinda retrovizoare când porni motorul – păr roșcat, ochi căprui, piele palidă, un început de laba-gâștei care confirma cei treizeci și șapte de ani – apoi se uită în altă parte. Poate că ar trebui să se străduiască puțin și să-nceapă să se machieze. La fel cum ar trebui să-și diversifice garderoba și să mai adauge ceva pe lângă jeanși, bocanci și un hanorac tricotat, cu fermoar – măcar s-o facă înainte să vină iarna adevărată. Trânti dosarele pe scaunul din dreapta și porni spre centrul Barrons-ului.

Orășelul era alcătuit din câteva clădiri vechi, bine conservate, situate în centru; ele erau folosite ca momeală pentru cei câțiva turiști care treceau pe acolo, înconjurate de populația modestă și muncitoare care spera ca aceiași turiști să nu observe verandele ce stăteau să cadă și nici lemnele de foc adunate pe la ușile caselor. Fiona trecu pe lângă vechea librărie și pe lângă panoul pe care un anunț scris cu spray lăuda dovecii de toamnă. Halloween fusese cu câteva săptămâni în urmă. Ajunse în scuarul din centrul orașului, trecu de vechea primărie și merse mai departe, pe Strada Nouă, spre secția de poliție.

Se opri în mica parcare a secției și luă dosarele de pe scaunul din dreapta. Nu era nimeni pe afară și nu se vedea vreo mișcare nici în clădirea scundă și pătrătoasă care fusese ridicată prin anii '70, când Barrons devenise în sfârșit suficient de mare cât să justifice propria unitate de poliție. Sub stejarii bătrâni din fața secției erau două mese de picnic; Fiona se așează la una

dintre ele, își strânse picioarele sub ea și scoase telefonul. Îi dădu mesaj lui Jamie: *Ești înăuntru?*

O lăasă să aștepte cinci minute. Tocmai începuse să răsfoiască primul dosar când veni răspunsul: *Ies acum.*

Fiona își băgă telefonul înapoi în buzunar și se întoarse la dosare. Jamie nu se grăbi, ca să-i arate că nu i-a trecut supărarea de noaptea trecută, dar, în cele din urmă, ușa secției se deschise și apărură și el, cu o canadiană pusă pe umeri, peste uniforma de poliție.

Fiona ridică ochii și-l urmări cu privirea. Era și greu să nu te uiți la el, până și ea trebuia să recunoască asta. Jamie Creel din poliția orașului Barrons, fiu și nepot de chestori din Vermont, avea părul blond-nisipiu, ochi albastru-închis și o barbă de trei zile, blond-auriu, care-i umbrea maxilarul. Era mai tânăr decât Fiona – el douăzeci și nouă, ea treizeci și șapte – și mișcările lui aveau o grație naturală, chiar și acum, când se zgribulea în jachetă.

— Aveai treabă? Întrebă Fiona când bărbatul se apropie.

El îi răspunse ridicând din umeri:

— Scriam rapoarte.

N-avea nimic pe cap, iar vântul se străduia să-i ciufulească părul. Se opri la câțiva pași de masa ei, cu mâinile în buzunare și cu picioarele depărtate, ca pregătit de luptă.

— Am venit să-ți cer scuze, spuse ea.

El ridică sprâncenele:

— Pentru ce?

— Pentru că te-am speriat azi-noapte. Pentru că am plecat.

O privi cu ochii mijiți:

— Dar nu-ți pare rău, de fapt, remarcă el.

— Totuși, tocmai ți-am cerut iertare, insistă ea, susținându-i privirea. Și am vorbit serios. OK?

El nu răspunse, dar arată spre dosarele din poala ei, cele pe care femeia le ținea cu mâna ca să nu i le zboare vântul.

— Ce-i acolo?

— Dosare de la *Lively Vermont*. Caut informații despre istoria școlii Idlewild Hall.

Jamie își lăasă greutatea pe un picior și își frecă fața cu palmele:

— Asta are legătură cu faza de azi-noapte, nu? Haide, Fiona...

— E de bine, protestă ea. O să scriu un material.

— Despre Idlewild?

— Despre renovare, despre școala nouă, zise femeia, urmărindu-i reacțiile. E o idee bună.

- Pentru altcineva, poate că e. Dar pentru tine?
- Nu-ți face griji, sunt fată mare. Mă descurc.
- Azi-noapte nu prea te-ai descurcat. Erai praf.

Într-adevăr, fusese un episod cam ciudat, dar nu-i părea rău. Faptul că se dusesse pe Șoseaua Old Barrons trezise ceva în ea. Idlewild se aflate mereu undeva, în străfundurile minții ei, o parte întunecată a peisajului ei mental. Timp de douăzeci de ani se străduise din răspuțeri să nu vorbească despre asta, dar faptul că acum rostea totul cu voce tare era ca o flebotomie – dureros și oarecum necesar în același timp.

— Azi mă simt mai bine, spuse Fiona, arătându-i locul de lângă ea. Vino, stai lângă mine.

Bărbatul oftă, dar porni, totuși, spre masă. Fiona îl urmări cu acea senzație suprarrealistă pe care o avea uneori atunci când se uita la Jamie, chiar și acum. Cu un an în urmă avusese o noapte proastă – se simțea singură, își plângea de milă și o plângea pe Deb așa că ajunsese la un bar din zonă, unde se apucase să bea singură. Jamie se așezase la acel bar, pe scaunul de lângă ea – arătos, musculos, un soi de fost megastar scăpătat, un tip care părea că a fost cândva vedeta sportivă a universității, până când s-a întâmplat ceva care l-a făcut să devină tăcut și sperios ca un animal sălbatic. Fiona își lăsase jos băutura și se uitase la el, bănuind că urma o replică de agățat, așteptând-o, dar Jamie nu se grăbise. Își băuse berea pe îndelete, gânditor, apoi o așezase pe bar. *Bună*, îi zisese el.

Mai spusese și altele, dar asta era esențialul – *bună*. Două ore mai târziu erau în patul lui, lucru care o luase prin surprindere, însă, cumva, se potrivea cu dispoziția ei. Fiona își imaginase că n-aveau să se mai vadă vreodată, dar el îi ceruse numărul de telefon. Când o sunase, își ascunsese uimirea și spusese da. Și, când o sunase din nou, spusese din nou da.

N-avea sens. Polițiștii și jurnaliștii erau dușmani naturali; n-ar trebui să se amestece niciodată unii cu alții. Și, în multe feluri, nici nu o făceau. Jamie nu o prezenta pe Fiona colegilor lui și nici nu o lua la vreun eveniment unde aceștia participau. Ea nu intra niciodată în secție când voia să-l vadă în timpul programului, prefera să-l aștepte afară. El o dusesse la părinții lui o singură dată – o conversație rece care durase câteva minute. Cât despre ea, Fiona îl dusesse pe Jamie să i-l prezinte lui Malcolm, dar asta numai pentru că Malcolm insistase. Îl îngrijora gândul că fiica lui se vede cu un polițist, chiar dacă nu se băga niciodată în viața ei amoroasă. Întâlnirea fusese incomodă, iar ea habar n-avea până-n ziua de azi ce credea Malcolm despre Jamie și invers.

Cu toate astea, jobul lui Jamie era unul dintre motivele pentru care ea îl plăcea, la fel și faptul că era născut în Barrons, că locul acela îi curgea prin vene. La fiecare început de relație, avea de trecut un hop: să-și explice trecutul, să povestească despre Deb, să treacă din nou prin cele întâmplate. Cei mai mulți bărbați încercau să fie înțelegători, dar Deb era mereu acolo, prezentă, o barieră peste care Fiona nu putea trece. Lui Jamie nu trebuise să-i explice niciodată; el știa deja cine este, în seara când o agățase în acel bar. Tatăl lui era șeful poliției atunci când Deb fusese ucisă. Fiona nu fusese niciodată nevoită să-i explice, pentru că el știa.

Așadar, în ciuda micilor dificultăți, cu Jamie era ușor. Ușor într-un fel pentru care Fiona era gata să se sacrifice. Era deștept, relaxat și avea un umor așezat. Nu prea știa ce vede el la ea, dar nici nu-l întreba; poate că sexul – care era excepțional – sau tovărășia. Era convinsă de un lucru: mai repede și-ar tăia singură un braț cu fierăstrăul ruginit decât să aibă cu el discuția despre *unde duce relația asta*.

Acum, Jamie se așază lângă ea la masa de picnic și își strânse picioarele lungi.

— Vrei altceva, zise el, fără ocolișuri. Spune-mi ce e.

— Domeniul Idlewild, recunosc ea; n-avea rost s-o dea pe după vișin. Ce știi despre el?

— Știu numai ce știe toată lumea.

— Mincinosule. Tu știi toate alea. Începe cu-nceputul.

Tatăl și bunicul lui Jamie fuseseră, amândoi, chestori ai poliției din Barrons. De zeci de ani, familia Creel era una foarte importantă în această comunitate și cunoștea fiecare familie din Barrons, de la cea mai bogată până la cea mai amărâtă. Într-o manieră neștiută Fionei, Jamie era devotat acestui loc, iar creierul lui isteț nu uita niciun detaliu când venea vorba despre acest orașel. Așa că așteptă ca el să extragă acele informații din circuitele complicate ale minții sale; bărbatul începu să vorbească:

— Păi, să vedem. Idlewild a fost construit imediat după Primul Război Mondial, cred, pentru orfane de război. A schimbat mai mulți proprietari de-a lungul anilor, dar numărul elevelor a tot scăzut. Familia Christopher l-a cumpărat când școala era deja închisă, în 1979.

Nu se uită la ea când rosti numele de familie al celui care-i ucisese sora; asta însemna că era complet absorbit de poveste.

— Familia Christopher cumpăra pământ ca la balamuc în perioada aia, continuă el. Cred că aveau de gând să devină moguli imobiliari. Unele proprietăți s-au dovedit a fi profitabile, altele nu. Idlewild a fost, cu siguranță, din a doua categorie.

— De ce? întrebă Fiona.

Știa multe dintre aceste lucruri, dar îl lăsa totuși să vorbească.

Jamie ridică din umeri:

— Nimic din ce au încercat ei n-a mers. Partenerii s-au retras, fondurile au dispărut. Nu reușeau să coopteze pe nimeni. Mereu s-a zvonit că școala e bântuită – desigur, când vorbești despre o investiție imobiliară pare o prostie să aduci asta în discuție, dar cred că familia Christopher a făcut niște calcule greșite. Treaba e că Idlewild i-a speriat mereu pe localnici. Nimeni nu vrea să se apropie de locul ăla. Cei din familia Christopher aveau alte afaceri din care să facă avere – sau, mai bine zis, din care să-și mărească averea –, așa că s-au concentrat pe alea și au lăsat Idlewild să zacă aici ca un elefant alb.

Fiona se gândi cum privea Idlewild când era mică – alți copii care spuneau povești la petreceri în pijama, adolescenți care se provocau unii pe alții să intre acolo după lăsarea întinericului. Nu crezuse niciodată în fantome, nu cu adevărat, și bănuia că nici ceilalți copii nu credeau; cu toate acestea, ruinele de la Idlewild Hall erau tulburătoare. Un portic care stătea să cadă, ferestre acoperite de iederă sălbatică, lucruri de genul ăsta. Însă, deși sinistru, până la crimă fusese doar un loc ca oricare altul.

— După aceea a murit Deb, îl îmboldi ea pe Jamie.

— Țăla a fost sfârșitul epocii Christopher aici. Domnia lor în calitate de cea mai înstărită familie din Barrons încetase. După arestarea lui Tim, tatăl lui, Henry, a-nceput să facă bagajele aproape imediat. Când Tim a fost condamnat, ei vânduseră tot ce puteau și erau deja mutați în Colorado. Din câte știu eu, acolo stau și acum.

Fiona își privi mâinile. Deb fusese așa de încântată când începuse să iasă cu Tim Christopher; era un băiat înalt, arătos, dintr-o familie bogată și importantă. Deb nu se mulțumise niciodată cu statutul de fiică a unei familii de intelectuali din clasa mijlocie.

— Dar n-au vândut Idlewild.

— N-aveau cum. Clădirile sunt așa de părăginite, încât aproape că nu mai valorează nimic. Criza din 2008 nu i-a ajutat nici ea. Familia cred că s-a bucurat când a apărut cumpărătorul ăsta nou.

— Margaret Eden, zise Fiona. Cine e?

— Asta nu știu, zâmbi Jamie, parcă scuzându-se. Nu e de prin părțile noastre – e din New York. Am auzit că e o văduvă în vârstă, care are o tonă de bani. Atăta tot.

— Vreau s-o cunosc.

— Tata zice că e cam pustnică. Fiul ei e cel care se ocupă de toate afacerile.

— Atunci vreau să-l cunosc pe el.

— Fee.

Jamie se întoarce spre ea, răsucindu-și trupul în așa fel încât s-o privească în ochi. Femeia încercă să nu tresară când genunchii li se atinseră.

— Gândește-te bine la ce faci, spuse el. Atât te rog. Doar gândește-te.

— M-am gândit, spuse Fiona, ridicând unul dintre dosare. Ce vreau eu să știu este de ce se apucă să renoveze Idlewild acum? N-au cum să-și scoată banii.

— Oamenii încă își trimit copiii la internat, zise Jamie.

— Aici? Știi la fel de bine ca mine care e salariul mediu în regiunea asta a statului. Cine să-și trimită copilul la o școală-internat scumpă, a cărei reconstruire înghite deja milioane? Margaret Eden n-are cum să finanțeze singură toată povestea. Dacă are investitori, cine sunt aceștia? Din ce se așteaptă să scoată bani?

Banii vorbesc, asta fusese una dintre regulile jurnalistice ale tatălui ei. *Undeva, cineva face bani. Mereu.*

— Tu crezi că dedesubt e altceva.

— Cred că locul ăla e un hău financiar. Poate că femeia e razna sau poate că cineva profită de ea. Ție nu ți se pare cel puțin ciudat?

Jamie se ridică și se întoarce din nou spre ea:

— Ai dreptate, e ciudat. Și probabil că e un subiect interesant. Și nu s-a ocupat nimeni de el.

Scutură din cap când văzu expresia triumfătoare de pe fața ei, dar deja era mai relaxat. Fiona realizează atunci că l-a convins.

— Să-mi spui ce-ai reușit să afli după ce dai de Anthony Eden.

— Anthony este fiul?

— Da. Stau amândoi într-una dintre casele din Mitchell Place – aia mare, de pe colț. Puteai să afli toate astea și singură, să știi.

— Știu, răspunse Fiona și, spre propria surprindere, îi zâmbi. Dar e mai distractiv să obțin informații de la tine.

— Trebuie să mă întorc înăuntru, spuse el.

Îi prinse privirea și arcul electric care se năștea mereu între ei se aprinse iarăși. Fiona simți nevoia să-l atingă, dar dacă îi urmărea cineva de la geamurile secției – și cu siguranță îi urmărea cineva – colegii i-ar face zile fripte pe tema asta.

— Te sun mai târziu, reuși ea să îngaime.

— Poate, răspunse el.

Făcu un pas în spate, apoi se întoarce pe călcâie și porni spre secție, făcându-i cu mâna peste umăr. Când atinse clanța, se opri.

— Spune-i și tatălui tău, zise el. Să nu afle de la altcineva.

Apoi dispăru.

CAPITOLUL 4

Barrons, Vermont
Octombrie 1950
Roberta

Ploua cu picături mărunte și reci, ca o ceață ce cădea peste terenul de hochei, însă asta nu le împiedica pe fete să joace. La șapte dimineața soarele abia răsărea, iar lumina era apoasă și cenușie, dar fetele își puseră uniforme groase și își legară șireturile pantofilor sport din piele, apoi se aliniară sub streășină din fața vestiarelor, cu crosele în mână, așteptând semnalul.

Acesta era momentul preferat al Robertei. Aerul rece rămas de peste noapte, frigul care îi pătrundea în tălpi și picioare, trezind-o. Copacii de pe marginea terenului se profilau pe cer, siluete negre; dintr-unul își luară zborul trei corbi care se ridicară mândri și singuratici spre nori. Țipetele lor răsunară slab. Le răspunse doar răsuflarea aburindă a fetelor și tusea uneia dintre ele, care-și acoperi gura cu palma.

Ginny Smith și Brenda Averton erau căpitani de echipe și discutau încet puțin mai departe de streășină, iar picăturile de ploaie se adunau în părul zburlit al lui Ginny. Roberta era suficient de bună cât să fie numită căpitan de echipă – juca hochei pe iarbă mai bine decât Ginny sau Brenda dar era la Idlewild de numai câteva luni, iar Ginny și Brenda erau de neclintit. Pe Roberta nu o deranja asta – nu-și dorea decât să joace.

— Echipa Șapte, spuse Ginny, întorcându-se către fete.

Le făcu semn cu mâna și porni, în alergare ușoară, spre unul dintre capetele terenului de hochei.

— Echipa Nouă, se auzi și Brenda, trecând în fruntea celorlalte fete.

Nu erau nouă echipe de hochei la Idlewild; numerele veneau din străvechea programare a echipelor, scrisă cu creionul pe o schemă agățată pe peretele vestiarului de vreun căpitan de echipă de demult, cu literele șterse de trecerea anilor. Roberta era din Echipa Nouă și alergă și ea ușor în urma celorlalte fete, cu crosa în mână, în timp ce Brenda – ale cărei picioare groase se frecau sonor între ele pe sub fusta de hochei – le striga strategia.

Apoi, în sfârșit, putu să alerge așa cum își dorea.

La Idlewild erau jucătoare de elită – fetele care optaseră special pentru acest sport, o disciplină care nu era în programa obligatorie. Douăzeci și două de fete, fără rezerve, fiecare cu câte o crosă – în afară de portari. Deși cu doar câteva clipe mai devreme păreau pe jumătate adormite, de îndată ce porni jocul începură să alerge cu vigoare adolescentină, urmărind mingea pe tot terenul, înconjurând, marcându-se reciproc, interceptând. Nu exista nicio recompensă reală pentru echipa câștigătoare, nicio ligă în care să joace Idlewild, nicio școală cu care să intre în competiție. Idlewild era o insulă singuratică și în această privință, așa că fetele jucau între ele. În ciuda acestui fapt, o făceau cu energia unei echipe care se bate într-un campionat.

În astfel de momente, mintea Robertei se oprea, totul dispărea, iar ea se retrăgea complet în propriul trup care se mișca impecabil. Pe teren vorbăria fetelor înceta; nu mai existau găști sau alianțe, nici bârfe sau minciuni. Fetele aproape că jucau în liniște deplină în lumina cețoasă, cu aburi care le ieșeau pe nări și gură și cu fețe hotărâte. Ei nu-i mai era dor de casă, nu se mai gândea la dormitorul ei, la priveliștea pe care i-o oferea fereastra asupra străduței lor cochete și curate, cuvertura de pe pat împletită de bunica ei, cutia de bijuterii de pe comodă, cea pe care i-o făcuse cadou mama ei când împlinise treisprezece ani. Nu avusese curaj să-și ia caseta de bijuterii la Idlewild, unde i-o puteau fura celelalte fete, niște străine care puteau oricând să pună mâna pe lucrurile ei personale din acea cameră comună.

Pat Carriveaux îi pasă mingea, iar Roberta o manevră iute pe teren, reușind să evite fetele care încercau s-o intercepteze din dreapta și din stânga, alergând cu scârțâit de pantofi pe iarbă. Părul împletit în coadă era ud learcă, ploaia i se scurgea pe interiorul gulerului, dar îi plăcea răceala care îi biciuia pielea încinsă. Ocoli poarta, dar Cindy Benshaw se mișcă rapid și se întinse să-i fure mingea din crosă, iar Roberta sări în spate ca să nu se izbească de cealaltă față. Cindy fugi cu mingea, iar Roberta își recăpătă echilibrul și porni după ea.

Acum zbura – corpul i se încălzise cu totul, picioarele păreau că nici nu mai ating pământul, iar plămânii îi ardeau la fiecare respirație. Era de neoprit. Nu mai vedea cu ochii minții figura unchiului Van, fratele tatălui ei care venise să stea cu ei anul trecut, după ce soția îl părăsise și își pierduse și locul de muncă. Unchiul Van, care luptase pe țărmul Normandiei și care acum nu mai putea nici să doarmă, nici să lucreze, care nu vorbea niciodată despre cicatricea oribilă pe care o avea pe gât, cel ale cărui mâini mari și aspre păreau mereu mâini de ucigaș – chiar și atunci când și le aduna în poală ca să asculte radioul ore-n șir. Nu se mai gândea la ziua în care deschisese ușa garajului și-l găsisese pe unchiul Van stând acolo, singur, chircit în scaunul lui, nu se mai gândea cum văzuse...

Păsările țipară în văzduh și stropi reci căzură pe fața Robertei, amestecându-se cu sudoarea care i se prelingea pe tâmpile. Tot trupul îi ardea de la efort, iar senzația era de plăcere pură. Ar fi vrut să nu se oprească niciodată.

Țipase în ziua aceea, după ce deschisese ușa garajului; apoi nu mai vorbise deloc. Timp de zile, apoi de săptămâni, de luni. Deschidea gura și gândurile îi tăceau, o cuprindea o goliciune stranie care-i ștergea cuvintele din minte. Îngrijorați, părinții o duseseră mai întâi la doctor, întrebându-se dacă nu cumva are o problemă fizică. O duseseră la un alt doctor și, în cele din urmă – spre rușinea lor fără margini –, la un psihiatru. Roberta trecuse prin toate aceste consultații cu o amorțeală tăcută. Știa că toată lumea vrea ca ea să redevină cea de mai-nainte, să facă ceva, *să spună ceva*, însă tot ce vedea Roberta era ușa garajului, deschizându-se iar și iar, și acea goliciune. Nu le putea explica oamenilor că, pur și simplu, cuvintele o părăsiseră și nu avea nimic de spus.

Așa că venise la Idlewild. Părinții nu știau ce altceva puteau face cu o adolescentă încăpățânată care nu vrea să vorbească, decât s-o scoată din casă. Și la Idlewild Roberta tăcuse mîlc în prima săptămână, apoi, într-o zi, o profesoară îi pusese o întrebare, iar ea răspunsese cu o voce ruginită, ca de găleată uitată într-un puț. Erau primele ei cuvinte după câteva luni, și le rostise la școala asta-internat pe care toate fetele o urau din suflet.

Faptul că rostise acele cuvinte i se părea un adevărat miracol; cu toate astea, îi ieșiseră în mod absolut natural. Vedea tot mai rar în mintea ei ușa garajului. Iar pe terenul de hochei ușa garajului dispărea cu totul, și liniștea care-i cuprindea trupul era una plăcută.

Brenda fluieră printre dinți și ceru pauză când se încheie prima parte a jocului; fetele începură să iasă de pe teren. Roberta lăsă crosa o clipă și se aplecă, sprijinindu-se cu mâinile pe genunchi să-și recapete suflul, în timp ce fetele celelalte trecură pe lângă ea în pas alergător. Văzu ceva cu coada ochiului – părea involburarea unui colț de haină – și întoarse capul, așteptându-se să vadă o altă față care zăbovea, la fel ca ea, dar nu era nimeni. Se întoarse și scrută terenul, gâfâind. Probabil că, acum, colegele ei de cameră se trezeau și porneau, somnoroase, împreună cu celelalte fete, spre baia comună din capătul holului, lovindu-se una de alta când se îmbrăcau pentru ore.

Roberta putea vorbi atunci când era cu colegele de cameră. Se obișnuise cu ele, ajunsese oarecum dependentă de vecinătatea lor constantă, de micile neînțelegeri. Parcă le și vedea: frumusețea întunecată a lui Katie, cu atitudinea ei nepăsătoare, silueta molatecă a lui CeCe și bunătatea ei încrezătoare, duritatea suplă a Soniei, dincolo de care se ascundea o rană.

Putea vorbi cu aceste fete, în acest loc; însă atunci când mama ei venise în vizită – singură, fără tată –, Roberta aproape că amuțise din nou și se simțise stânjenită, nevoită să scoată cu forța cuvintele. *Acum nu e un moment bun ca să revii acasă*, spusese mama ei.

Din nou prinse o mișcare cu coada ochiului; de data asta se îndreptă de spate și se întoarse. Tot nu era nimeni. Roberta își trecu dosul palmei pe frunte și tâmple, gândindu-se – fără prea mare convingere – că poate era o șuviță scăpată din coadă, deși acea mișcare nu părea deloc să fie a propriului păr. Părase mai degrabă involburarea fustei unei fete care trecea pe lângă ea. Ba chiar i se părase că auzise pași, deși asta era imposibil. Celelalte jucătoare părăsiseră terenul.

Se întoarse spre fetele care se îngămădiseră toate sub streășină, ca să se ferească de ploaie. Ginny îi aruncă o căutătură subțire, dar nu-i ordonă să se miște mai repede. Dintr-odată, Roberta simți că parcă prinsese rădăcini acolo, în ciuda ploii care o uda până la piele, în ciuda faptului că apa îi trecuse demult prin pantofi, în ciuda transpirației care începuse să se răcească neplăcut pe sub uniforma de lână. Ceva se mișca pe câmp – ceva ce nu reușea să vadă. Nici Ginny, care se uita drept la ea, nu vedea.

Se auzi un sunet în spatele ei: un pas iute, furișat, urmat de ecoul unei voci care venea de undeva din copaci. Cineva cânta.

Oh, maybe tonight I'll hold her tight, when the moonbeams shine...

Sudoarea de pe tâmplele Robertei se încinse, iar brațele îi tresăriră. Se răsuci din nou, în cerc, dar nu văzu decât terenul pustiu și plouat. Ginny se întorsese cu spatele, ca toate celelalte fete care bârfeau încet și își trăgeau răsuflarea.

Oh, maybe tonight I'll hold her tight...

Roberta își forță picioarele să se miște. Scârțâiră și tremurară ca o mașinărie veche, dar fata făcu un pas, apoi încă unul. Știa cântecul acela. Era unul dintre cântecele de pe postul K-PLI, la emisiunea *Starshine Soap GI Afternoon*, cea pe care unchiul Van o asculta în fiecare zi și care difuza muzică din timpul războiului. Se numea *My Dreams Are Getting Better All the Time* și era la radio în ziua aceea, răsună din pereții goi și din podeaua de beton în clipa în care ea deschisese ușa garajului.

.. When the moonbeams shine...

Nu era vreun radio sau vreun disc. Era o voce care se auzea din copaci – ba nu, din capătul opus al terenului –, o frântură de sunet pe care abia apuca s-o audă înainte ca vântul s-o poarte mai departe. Roberta fugi spre fete, cu șira spinării paralizată de frică. Nu-și luă ochii de la șirul de omoplați acoperiți de pulovere, îngămădiți sub streășină; alergă mai iute, iar picioarele i se mișcară tot mai ușor.

Unchiul Van. Așezat pe scaun în garaj, aplecat în față, cu arma lipită de pielea transpirată în timp ce se auzea cântecul ăla drăguț, unchiul Van, plângând...

Simți cum îi dispar cuvintele și cum crește în ea acea goliciune.

Depart. Trebuie să te îndepărtezi. Nu te mai gândești la nimic, doar fugi...

Ginny se întoarce iar și se uită la ea chiar când Roberta se alătură grupului de fete îmbrăcate în lână udă, inhalând miasma ploii și a sudorii proaspete.

— Ce-ai de te-ai mocăit așa? o repezi ea.

Roberta scutură din cap, amortită. Își aminti ce povestise Mary Van Woorten, că Mary Hand bănuia terenul de hochei și cânta cântece de leagăn printre copaci. Mary Van Woorten era în picioare, la câțiva pași distanță. Era îmbujorată de frig, iar părul blond îl avea strâns într-o coadă perfectă; se fâțâia de pe un picior pe celălalt, ca un cal de curse care așteaptă semnalul de pornire. Ea vorbise despre cântece de leagăn, nu despre muzică ușoară.

Dar, de data asta, Mary cântase muzică ușoară. Un cântec anume, doar pentru ea.

Roberta își strânse mai bine crosa, își încrucișă brațele peste pieptarul puloverului și se apropie de celelalte fete, ca să se încălzească. Se gândi iarăși la colegele ei de cameră, la figurile lor familiare, la vocile lor, la râsul lor jucăuș. Apoi forță cuvintele să iasă:

— Nimic, îi spuse ea lui Ginny. N-am nimic.

CAPITOLUL 5

Barrons, Vermont *Noiembrie 2014*

Într-o săptămână, lucrările începură la Idlewild, iar utilajele se mișcau pe lângă muncitori și barăci. Gardul vechi și rupt fusese înlocuit cu unul nou, din plasă, presărat cu panouri care avertizau că trecerea este interzisă. Nu se vedea înăuntru din cauza copacilor, a camioanelor și a toaletelor ecologice.

Cât aștepta ca Anthony Eden să-i returneze unul dintre nenumăratele apeluri, Fiona reuși, în cele din urmă, să facă drumul până la casa tatălui ei, pe un drum secundar întortocheat, chiar la ieșirea din oraș. Părinții Fionei divorțaseră la doi ani după uciderea lui Deb, iar mama ei fusese doborâtă de cancer cu opt ani în urmă, fără să-și fi revenit din durerea pricinuită de moartea fiicei ei mai mari. Malcolm Sheridan stătea singur în mica vilă în care, cândva, locuiseră cu toții, ca o familie, și se retrăgea tot mai adânc în propria și formidabila minte.

Când intră cu mașina pe aleea neasfaltată, Fiona văzu că erau găuri în acoperișul din care unele țigle se desprinseseră. Acoperișul ar trebui reparat înainte de venirea iernii, ca să nu curgă apă prin el. Probabil că Malcolm avea pe undeva bani puși deoparte pentru asta, dar urma să fie o provocare găsierea lor. Când bătu la ușă, Fiona deja analiza posibilitățile.

Tatăl ei nu răspunse – ca de obicei –, dar vechiul lui Volvo era pe alee, așa că Fiona trase ușa de plasă, împinse cu vârful bocancului ușa descuiată de dincolo de aceasta și vârî capul înăuntru:

— Tată, eu sunt.

Se auzi un zgomot într-o cameră din spate, apoi un scârțâit.

— Fee!

Fiona intră în casă. Toate jaluzelele erau închise – Malcolm susținea că soarele puternic îl împiedică să lucreze – iar înăuntru mirosea a praf și a acru. Peste tot erau cărți și hârtii: pe blatul de la bucătărie, pe măsuța de cafea, pe polițe, pe scaune. Fiona clipi, încercând să-și adapteze ochii la penumbra în care intrase din ziua de toamnă însorită de afară, apoi traversă micul living, remarcând în treacăt faptul că bucătăria învechită arăta la fel de nefolosită ca de obicei.

Malcolm o întâmpină la ușa cămăruței care-i servea drept birou, îmbrăcat în niște pantaloni de doc așa de vechi, încât modelul se mai găsea acum doar în magazine *vintage* și cu o cămașă ecosez. Deși trecut de șaptezeci de ani, încă se mai vedea castaniul în părul lui cărunț și destul de lung, și vitalitatea dintotdeauna nu-l părăsise.

— Fee! repetă el.

— Bună, tati.

Malcolm o luă în brațe așa de strâns, încât femeia avu senzația că i-au pârăit coastele, apoi îi dădu drumul. Fiona îl îmbrățișă la rândul ei, cufundată iarăși în amestecul complicat de fericire și pierdere dureroasă pe care-l simțea mereu în preajma tatălui ei.

— Nu văd niciun fel de mâncare în bucătărie. Tu ai mai și mâncat?

— Sunt bine, chiar bine. Lucrez.

— La cartea nouă?

— O să fie...

Lăsa cuvintele agățate în aer, iar gândul îi fugi la cartea pe care o scria deja de câțiva ani.

— Deocamdată descâlcesc niște lucruri, dar cred că mă apropii de o răscruce importantă.

Se întoarce în biroul lui, iar Fiona îl urmă. Adevărul fie spus, tatăl ei locuia, de fapt, în birou. Minteia lui se afla mereu acolo, încă de când Fiona era mică, și, după ce mama ei plecase, bănuia că și trupul lui fizic petrecea multe ore din zi în acea încăpere. Era acolo o masă cu teancuri de hârtii, un Mac atât de vechi, încât probabil că s-ar fi potrivit într-un muzeu Apple și un raft de cărți scund. Pe perete erau două fotografii înrămate: una cu Malcolm în Vietnam în 1969, îmbrăcat în echipament de luptă, așezat într-un genunchi undeva, pe un câmp mărginit de palmieri și cu un șir de camioane militare pe fundal; cealaltă era poza unor femei vietnameze într-o plantație de orez, lucrând aplecate, în vreme ce siluetele negre a patru elicoptere americane plutesc amenințător deasupra lor. Una dintre fotografiile premiate ale lui Malcolm. Fiona se bucurase mereu că nu alesese să înrămeze și să expună cealaltă fotografie faimoasă realizată de el: imaginea unei femei vietnameze care își învelea în giulgiu fiul mort, în vârstă de șase ani, ca să-l înmormânteze. Mama Fionei pusese piciorul în prag în privința acelei fotografii; spusese că avea să le facă rău fetelor s-o vadă în fiecare zi.

Te deranjează vreodată că tatăl tău a fost mai mult absent în copilăria ta? Că nu era niciodată acasă?

Asta o întrebase pe Fiona unul dintre psihologi, după crimă.

Fata de șaptesprezece ani răspunsese: *Cum să mai salveze tata lumea dacă stă acasă cu mine?*

Nu era vorba doar despre război, care aproape că se terminase când se nășteau fiicele lui Malcolm. Era vorba despre tot ce urmasese: cărțile, premiile, drumurile la Washington, turneele, discursurile, evenimentele. Pe lângă asta, tatăl ei participa mereu la câte un protest, marș sau pichetare: pentru drepturile femeilor, pentru drepturile negrilor, împotriva abuzurilor poliției, pentru abolirea pedepsei cu moartea. Malcolm Sheridan protesta mereu, chiar și în anii '90, când ceilalți *hippies* renunțaseră de mult și protestele nu mai erau la modă. El chiar voia să salveze lumea. Asta până la moartea lui Deb; odată cu fiica lui îi murise și spiritul protestatar.

Acum aranja câteva hârtii de pe birou:

— Nu știam că vii. Niște ceai...

— E ok, tată.

Se îngrijoră puțin când se uită la el mai bine. Oare umerii aceia largi, care fuseseră mereu atât de puternici, deveniseră mai înguști și mai slabi? Oare era mai palid?

— Tată, ai mers la doctor, așa cum ți-am zis?

— La Warburton? Nu mai am încredere în șarlatanul ăla bătrân, răspunse Malcolm. Scrie pe rețetă ce-i spun companiile farmaceutice să scrie. El chiar crede că eu nu știu.

Fiona scrâșni din dinți.

— Tată.

— Îți mulțumesc, draga mea, dar mă descurc.

Închise cam grăbit documentul la care lucra, de parcă s-ar fi temut că femeia l-ar putea citi peste umărul lui.

— Când o să-mi dai și mie să citesc manuscrisul? îl întrebă ea.

Malcolm lucra la o nouă carte, una despre criza financiară din 2008. Problema era ca lucra la ea de vreo cinci ani, fără să pară că avansează.

— Curând, curând, spuse el, bătând-o ușor pe umăr. Acum hai să mergem în bucătărie și să-mi povestești cum ți-a mers azi.

Îl urmă, cuminte, în bucătărie, unde el se apucă să cotrobăie prin harababura de pe blat, în căutarea ceainicului. Așa i se întâmpla mereu: era curajoasă în absența tatălui ei, dar își mușca buzele de grijă și emoții când se afla cu adevărat aici și se uita la un bătrân cum face un ceai. Era prea mult trecut în casa asta, prea multă durere, prea multă iubire. Mama ei cumpărase acel ceainic și îl adusese acasă în mașina ei break, a doua zi după ce încasaseră niște drepturi de autor ale lui Malcolm.

Cu toate astea, îi spuse dintr-o suflare:

— Lucrez la un subiect nou.

— Serios?

Tatăl ei nu era de acord cu domeniile pe care le alegea Fiona, cu articolele despre pozițiile de Yoga potrivite pentru combaterea stresului și rețetele de mini-plăcinte cu mere, coapte în forme de briose. Dar încetase să-și mai exprime dezacordul cu ani în urmă, când îl înlocuise cu o apatie care însemna doar că nu o mai ascultă.

Fiona își întoarse privirea de la el și o fixă pe ceasul de perete, prefăcându-se că tatăl ei nu e acolo, ca să poată rosti cuvintele:

— E despre Idlewild Hall.

Apa curgea în chiuvetă, umplând ceainicul, dar se opri brusc. Urmă o secundă de liniște.

— Ah, da? zise el. Te referi la renovare.

Ochii ei îl sfredeliră din nou:

— Ce?! Știai despre asta?

— Norm Simpson m-a sunat... cred că acum vreo două săptămâni. S-a gândit că ar fi bine să știi.

Fiona clipi de câteva ori în timp ce mintea ei se străduia să identifice persoana cu acest nume. Tatăl ei cunoștea atât de multă lume, încât îi era imposibil să țină pasul cu toți.

— Mie nu mi-a zis nimeni, remarcă ea.

— Păi, oamenii sunt sensibili, Fee. Atâta tot. Care ți-e abordarea?

Acum era interesat, atent, o privea cu coada ochiului în timp ce băga în priză ceainicul electric.

— Vreau să vorbesc cu Margaret Eden aia. Și cu fiul ei, Anthony. Vreau să știu ce urmăresc.

— N-o să facă niciun ban, spuse Malcolm, care se întoarse și se rezemă de blat cu brațele încrucișate. Locul ăla a fost mereu problematic. Din 2000 încoace, Consiliul Local a dezbătut de trei ori posibilitatea de a-l răscumpăra de la familia Christopher numai ca să-l poată dărâma; n-au fost în stare să-și adune curajul necesar. Iar acum și-au ratat șansa.

Fiona își stăpâni încântarea – *Da! E de acord cu mine!* – și se întoarse cu spatele ca să deschidă frigiderul.

— Așa cred și eu. Dar nu reușesc să-l fac pe Anthony Eden să mă sune înapoi nici măcar când spun că scriu pentru *Lively Vermont*.

Ceainicul șuieră. Tatăl ei turnă ceaiul în cești și căzu pe gânduri. În cele din urmă, spuse:

— Aș putea să dau niște telefoane.

— Nu e nevoie să faci asta, răspunse ea automat. Tată, nu te... nu te deranjează că scriu asta?

Pentru prima oară, trăsăturile bărbatului se înăspriă, iar fața își pierdu expresia de mai-nainte:

— Sora ta nu e acolo. I-am spus lui Norm Simpson același lucru. Ea nu mai e. Parcă ai fi maică-ta – încă îți faci griji în fiecare zi să n-o superi pe Deb.

— Nu fac asta...

Dar exact asta făcea. Sigur că o făcea. Și era clar că tatăl ei, cu intuiția lui de jurnalist, avea să descopere miezul problemei. Părinții ei divorțaseră la doi ani după crimă, incapabili să mai rămână împreună. Mama ei plecase să lucreze la *Walgreens* după divorț, deși avea un doctorat. Spusese că o face pentru că s-a săturat de mediul academic, dar Fiona știusese mereu că a făcut-o din cauză că Deb se jena mereu de ceea ce numea „comportamentul de tocilari ai părinților ei. Nu îi căzuse bine faima de jurnalist și activist a lui Malcolm – Deb cea de douăzeci de ani, care nu voia decât să fie ca toată lumea, să fie populară și să aibă prieteni, și care credea că le știe pe toate. Era așa de tânără, se gândea Fiona acum. Teribil de tânără. Atitudinea ei o afectase pe mama lor; cât despre Malcolm, oricât de mult l-ar fi criticat Deb, tatăl lor n-avea de gând să renunțe la stilul lui de viață.

Însă acum, când Fiona se uita în jur, prin casa copilăriei lor, la adunătura de catrafuse și la dezordinea neatinse de ani, se întrebă dacă tatăl ei se simțea la fel de vinovat cum se simțeau ei, toți ceilalți. Existaseră niște certuri în anul acela, înainte de moartea lui Deb – sora ei trecuse cu greu prin facultate, la limita restanțelor, în schimb socializa și se distra în mod constant. Obişnuia să bea, să meargă la petreceri și să se vadă cu Tim, spre durerea și nedumerirea părinților lor. La șaptesprezece ani, Fiona urmărisese conflictul de pe margini. Apoi, într-o noapte de noiembrie, se sfârșise totul.

Totuși, Malcolm Sheridan era Malcolm Sheridan. La două zile după ce îl vizitase, Fiona primi un apel de la asistenta lui Anthony Eden, care îi cerea să se întâlnească a doua zi dimineată cu acesta, la porțile domeniului Idlewild Hall, pentru un tur al împrejurimilor și un interviu.

— Nu pot să fac asta, îi spusese ea lui Jamie în noaptea aceea, pe canapeaua din micul lui apartament, cuibărită lângă el, dar cu gândul la Deb. Nu pot să mă duc acolo.

— Aha. Nu poți să te duci acolo.

Fiona își apăsă ochii cu palmele:

— Ba da, pot. Pot să mă duc acolo. O să mă duc.

— Asta e cea mai ambițioasă chestie din tot ce ai scris până acum, nu-i așa? Întrebă el.

Tocmai terminase o tură lungă, iar acum stăteau în liniște, aproape în beznă, fără să fi aprins măcar televizorul. Fiona îi simțea mușchii începând să se relaxeze, de parcă munca lui l-ar fi ținut până atunci într-o tensiune tăcută, de neîndurat, de care abia acum se putea elibera.

— Mă iei la mișto? Îl întrebă ea, deși știa bine că nu era adevărat.

— Nu. Dar, de când te știi, ai scris numai articole d-alea ușurele.

Făcu o pauză, apoi continuă, tatonând:

— Pur și simplu simt că poți să scrii mult mai bine decât lași impresia.

Fiona înghiți în sec. Făcuse facultatea de Jurnalism – era a doua ei natură să urmeze calea lui Malcolm și nu era în stare să facă altceva –, dar toată cariera ei fusese de jurnalist independent, nu de angajat într-o redacție. Își spusese că, în felul acesta, putea să facă lucruri mai bune, mai importante. Dar ajunsese în acest punct.

— Ei, cred că sunt pe cale să aflu. Se zice că în fiecare zi ar trebui să faci ceva de care ți-e frică, nu?

Jamie pufni în râs. Probabil că nu știa că Fiona tocmai citase un motto de pe o geantă pentru echipamentul de yoga.

— Păi atunci e bine că sunt polițist, zise el.

— A, pe bune? Să dirijezi circulația la Parada de Crăciun? Da, cred că e înspăimântător.

Unul dintre hobby-urile ei era să vadă până unde poate merge cu tachinarea lui Jamie.

Tânărul își lăsă capul pe spătarul canapelei și își aținti privirea în tavan.

— Te omor, zise el, cu o mutră cât se poate de serioasă.

— Sau atunci când au reparat podul, continuă Fiona. A trebuit să stai acolo, în picioare, ore întregi. Nu știu, zău, cum de reușești să faci asta în fiecare zi, încheie ea, scuturând din cap.

— Chiar că te omor, repetă Jamie.

— Sau când ninge mult și trebuie să ajuți oamenii să-și scoată mașinile din șanț...

Ea era iute, dar el era și mai și. Până să fugă de el, Jamie o apucase de solduri și o pironise de canapea.

— Retrage ce-ai zis, spuse el.

Fiona se întinse și își frecă ușor buzele de gura lui superbă.

— Obligă-mă.

O obligă. Iar ea retractă, până la urmă.

* * *

Fiona stătea lângă porțile înalte și negre ale domeniului Idlewild, sprijinită de mașina ei parcată, și se uita la Șoseaua Old Barrons. Arăta altfel la lumina zilei, deși era tot întunecată și singuratică, străbătută de frunzele moarte, purtate de vânt. Nu se vedea nicio mișcare la benzinărie și nici pe deal nu era nimeni. În văzduh, păsările își strigau chemarea și se adunau, pregătindu-se să plece spre sud înainte să vină iarna aspră. Fiona își ridică gulerul canadienei și își frecă palmele.

Un Mercedes negru veni de peste deal, atât de lent și de silențios, încât părea parte dintr-o procesiune funerară. Fiona îl urmări cum parchează lângă ea și cum se lasă geamul din dreptul șoferului, dezvăluind un bărbat trecut de cincizeci de ani, cu fruntea lată, păr castaniu cu un început de chelie și o pereche de ochi pătrunzători care o priveau fără să clipească.

— Domnul Eden? zise ea.

El încuviință printr-un gest scurt, de pe scaunul lui tapițat cu piele.

— Urmați-mă, vă rog, îi răspunse bărbatul.

Apăsă un buton – Fiona își închipui un tablou de bord ultramodern, ca desprins dintr-un film cu James Bond – și porțile scoaseră un zgomot metalic răsunător. O încuietore automată – asta era ceva nou. Se auzi un hureit de motor și porțile se deschiseră încet, dând la iveală o alee nepavată, tăiată proaspăt, ca o rană deschisă.

Fiona se urcă în mașină și îl urmă. Drumul era plin de denivelări și, inițial, nu se vedeau decât copaci. Dar aceștia se răriră, aleea se îngustă și, pentru prima oară în ultimii douăzeci de ani, revăzu Idlewild Hall.

Doamne, își zise ea. Locul ăsta... cum e locul ăsta!

Nu mai exista ceva care să-i semene – cel puțin nu în Vermontul rural, plin de case acoperite cu scândură sau construcții în stil colonial; poate că nu mai era nicăieri un loc ca acesta. Idlewild era un monstru de clădire, nu atât înaltă, cât extraordinar de lungă, cu rânduri întregi de ferestre care, printr-un strat de praf, reflectau cerul plumburiu. Peluza din față era plină de mărăcini și buruieni, iar pe pereți atârnavau plante cățărătoare uscate. Patru geamuri din capătul opus al clădirii erau sparte și arătau ca niște ochi care se închiseseră. Celelalte ferestre rânjeau spre alee, la mașinile care se apropiau. *Ca să te pot mânca mai bine, draga mea.*

Ultima oară, Fiona fusese aici la patru zile după ce găsiseră trupul lui Deb. Până atunci, poliția nu o lăsase la locul faptei, dar după ce eliberaseră zona fata intrase prin gardul rupt și se oprise în mijlocul terenului de sport, chiar pe locul unde zăcuse trupul lui Deb. Căutase alinare, poate, sau un loc din care să poată începe să înțeleagă, în schimb, găsise un morman de coroane, buchete ieftine de flori, sticle de bere și mucuri de țigară. Semne ale trecerii cetățenilor îngrijorați din Barrons – și ale adolescenților – care ținuseră acolo propriul priveghi.

Clădirea era, și atunci, o ruină. Acum era și mai rău. Pe măsură ce se apropia, Fiona văzu că un colț al clădirii principale, cel cu ferestrele sparte, părea ușor surpat, de parcă acoperișul s-ar fi prăbușit. Aleea circulară din fața ușilor principale era denivelată și plină de noroi, așa că trebui să coboare din mașină cu grijă, să nu-și piardă echilibrul. Își puse camera DSLR la gât și se întoarse să-și salute ghidul.

— Îmi pare rău că e așa mizerie, spuse bărbatul care ieși din Mercedes și porni spre ea. Aleea era năpădită de buruieni, asfaltul crăpase... A trebuit să facem săpături înainte de orice altceva.

Întinse mâna. Figura lui era în mod natural serioasă, dar încercă să zâmbească:

— Anthony Eden. Mă bucur să vă cunosc.

— Fiona Sheridan.

Mâna lui era caldă și netedă. Purta o jachetă de cașmir ce contrasta cu jeansii, bocancii și canadiana cu care se îmbrăcase ea, având în vedere că urma să facă turul unui șantier.

— Mă tem că am doar o oră la dispoziție, spuse Anthony. Doriți să începem cu clădirea principală?

— Desigur.

Când porniră, Fiona își scoase micul reportofon de buzunar.

— Vă deranjează dacă înregistrez ce-mi spuneți? Asta m-ar ajuta să vă citez exact.

Anthony aruncă o privire scurtă reportofonului, apoi se uită în altă parte:

— Dacă așa doriți.

Pe ușa principală fusese instalată o consolă electrică nouă de siguranță, pe care el tastă un cod. Consola bipăi și bărbatul deschise ușa.

— V-ați mișcat repede, remarcă Fiona, butonând reportofonul. Am observat că ați schimbat gardul și ați montat poartă electrică.

— Primele măsuri pe care le-am luat au fost cele privind siguranța. Nu mai vrem ca puștimea din zonă să vadă locul acesta ca pe un hotel gratuit.

Se opri în holul principal. Fiona se opri și ea.

Era un loc imens, întunecos și mucegăit, luminat doar de cele câteva raze de soare ce reușeau să se strecoare printre nori și să intre pe fereastră. Plafonul era înalt de trei niveluri; dușumeaua era dintr-un lemn ciocolatiu, așa de închis la culoare, încât părea aproape negru. În fața lor se înălța o scară care unduia spre palierul primului etaj, apoi spre un alt palier, de la etajul trei, mărginită de o balustradă din lemn sculptat; balcoanele de la etajele superioare se îndepărtau de scara principală, întorcându-se cumva spre întuneric. Singurele sunete erau un foșnet slab și fâlfâitul unei aripi de pasăre, undeva în pod. Mirosea îmbâcsit, a lemn umed și a putregai.

— Doamne, Dumnezeule, murmură Fiona.

— Ceea ce vedeți acum este holul principal, spuse Anthony Eden.

Fiona începea să-și dea seama că manierele lui perfecte nu veneau din politețe – omul pur și simplu nu-și dorea să se afle acolo. Cel mai probabil, mama lui îl obligase s-o facă.

— Clădirea datează din 1919 și toată lemnăria este cea originală. Desigur, mare parte din ea nu poate fi salvată, dar intenționăm să restaurăm elementele de lemn pe cât se poate.

— Dar se poate? întrebă Fiona, ridicând aparatul de fotografiat ca să facă o poză.

— Experții în lemn vor veni săptămâna viitoare. A existat o problemă cu canalizarea din partea de est a proprietății, așa că a trebuit să ne concentrăm pe asta în prima săptămână, astfel încât umezeala să nu avanseze în toate încăperile.

Scara, așa veche și putrezită cum era, rezistă; urcară până la etajul doi, unde Eden o conduse de-a lungul unui coridor plin de moloz.

— Aici a funcționat o școală-internat pentru fete, până în 1979, când a fost închisă, începu el discursul de ghid. Intenționăm să o restaurăm, să o readucem la starea inițială și să o redeschidem pentru eleve.

— Doar pentru fete? întrebă Fiona.

— Așa intenționăm. Mama mea crede că fetele ar trebui să primească propria șansă la o educație mai bună pentru a porni în viață.

Intrară într-o sală de clasă.

— Aici încă există pupitre, spuse Fiona.

— Da. Cele mai multe încăperi din aceste clădiri încă au mobilierul original. Școala era aproape de faliment când s-a închis, așa că mai tot ce era înăuntru a fost abandonat când proprietarii au încercat să vândă terenul.

Fiona făcu câțiva pași prin clasă. Pupitrele erau din lemn masiv, foarte vechi. Pe cele mai multe erau scrijelite cuvinte și nume ale generațiilor de fete care trecuseră pe acolo. Tabla era la locul ei, acoperită cu niște mângălituri ilizibile, cu cretă, iar în grinzi își făcuseră păsările cuib. În timp, tencuiala se desprinsese din tavan și căzuse pe podea. Pe un perete, dintr-un afiș decolorat, cu marginile îndoite, zâbeau niște fete îmbujorate, îmbrăcate în uniforme, care stăteau la pupitre; mesajul afișului era FETELE BUNE DEVIN MAME BUNE!

Fiona mai făcu niște fotografii. Aici mirosul de mucegai era mai slab decât la parter, dar erau alte mirosuri – lemn putrezit și încă ceva, metalic, poate de la vechile țevi care străbăteau pereții. Fiona se apropie de tablă, ocolind scaunele și pupitrele goale. Pe suprafața ei erau straturi peste straturi de mângăleli – graffiti de la copiii care se aventuraseră aici. Nume. Cuvinte urâte și desene rudimentare. Pe podea erau bucăți de cretă zdrobită. Dar tabla era îmbâcsită și cețoasă, acoperită de mizerie amestecată cu praf de cretă, de parcă nimeni n-ar mai fi intrat aici de ani întregi.

Fiona mai făcu niște poze și se întoarse spre ferestre. Două rame erau plesnite și rupte, iar pervazul putrezise acolo unde ploaia și zăpada reușiseră să se strecoare. A treia fereastră era intactă.

— Să mergem mai departe, spuse Anthony Eden, din spatele ei.

Rămăsese în cadrul ușii; nu intrase în cameră. Fiona se întoarse spre el, iar raza care pătrunse prin fereastra intactă lumină cuvintele de pe ea, întipărite în mizeria de pe geam cu un scris subțire ca o pânză de păianjen.

GOOD

NIGHT

GIRL

Fiona se încruntă. Cuvintele erau proaspete, sticla de sub litere era curată, nu prăfuită, ca tabla. Mesajul părea scris cu ceva ascuțit, ca o unghie.

— Domnișoară Sheridan? spuse Eden.

Fiona se uită lung la acele cuvinte. Să fi intrat cineva acolo, în acea zi? Să fi trecut de noile încuietori? Dar cine să vină până acolo, să se deranjeze să intre prin efracție, doar ca să scrie asta? De ce *Good Night Girl*? Asta îi aminti de Deb, cum zăcea afară, pe terenul de sport, cu tricoul și sutienul sfâșiate și cu vântul care bătea peste ochii ei ce nu mai vedeau.

— Domnișoară Sheridan, îi întrerupse Anthony Eden gândurile. Chiar ar trebui să mergem mai departe.

Cu greu își desprinsе privirea de la fereastră și îl urmă afară din încăpere. Vizitară altă sală de clasă, apoi alta. Dacă nu băgai de seamă stricăciunile – apa se scursese pe peretele unei camere, iar, în cealaltă, o bucată de zid stătea să cadă –, ai fi zis că fetele au plecat ieri, că s-au ridicat pur și simplu și au ieșit. Fiona se opri la o altă fereastră spartă și privi afară, la poiana și grădina de dedesubt.

— Ce-i acolo? întrebă ea.

Eden era la ușă, nerăbdător să plece. Pălise; sub privirea atentă a Fionei, scoase din buzunar o batistă mare și își șterse fruntea. Se uită peste umărul ei la echipamentul de construcție care se mișca harnic în depărtare.

— Acea este echipa de muncitori pe care am adus-o să rezolve problema despre care v-am zis, cea legată de canalizare. Din ce am înțeles, trebuie să dezgroape un vechi puț. Cred că ne-am făcut o idee despre sălile de clasă, nu? Să mergem în sala de mese.

Îl urmă din nou pe coridor:

— Domnule Eden...

— Anthony, mai bine.

Vocea lui trăda încordarea.

— OK, mulțumesc. Eu sunt Fiona. Anthony, cât crezi că va dura tot procesul de renovare și restaurare?

Bărbatul se îndrepta grăbit spre scară, aproape fără s-o mai aștepte.

— Ar putea dura ceva, mai ales repararea tavanelor surpate. Dar suntem pregătiți să facem totul ca la carte.

— Restaurarea a fost ideea mamei dumitale?

Un fior clar îl străbătu.

— Da, a fost ideea ei.

— Mă întreb dacă i-aș putea lua un interviu.

— Din păcate, asta nu e posibil. Mama mea nu dorește să stea de vorbă cu jurnaliști.

Mai vedem noi, se gândi Fiona. Coborâseră la parter, iar el coti la stânga, conducând-o prin atrium. Nu, n-avea cum s-o abată de la hotărârea ei de a-i lua un interviu misterioasei Margaret Eden.

— De ce nu? Mama dumitale e bolnavă?

— Mama e perfect sănătoasă. Nu vrea să răspundă la întrebările reporterilor, atâta tot.

Fiona nu se lăsă:

— De ce a ales Idlewild? A fost elevă aici?

— Nu. Mama este din Connecticut. Iar tatăl meu este din Maryland.

— Tatăl dumitale a fost investitor. Acesta a fost unul dintre proiectele de care s-a ocupat? Iar mama dumitale îl duce mai departe acum, despre asta-i vorba?

Ajunseseră la o ușă din spate, iar Eden se întoarse spre Fiona. Nu mai era așa de palid, dar roșeața care-i cuprinsese obrajii nu era cu mult mai sănătoasă.

— Nici pe departe, spuse el. De fapt, tatăl meu nu a fost deloc de acord cu acest proiect și i-a interzis mamei mele fie și să încerce. El considera că ar fi o pierdere de bani. Abia acum, după ce el a murit, mama mea a decis să continue.

Deci asta era. Anthony era de partea tatălui său în această chestiune și nu era de acord cu faptul că mama lui nu respecta dorințele soțului. Asta explica și de ce părea atât de chinuit de simplul fapt că se afla acolo, de ce își dorea ca totul să se termine mai repede. Fiona încercă să-l înduplece cu duhul blândeții:

— Îmi pare foarte rău de tatăl dumitale, spuse ea.

Bărbatul rămase nemișcat o clipă:

— Mulțumesc, Fiona.

Apoi deschise ușa și o conduse afară, în poiană.

Aerul rece o lovi peste față și risipi mirosul de spațiu închis și îmbâcsit pe care îl inhalase înăuntru. Lumina soarelui, fie și filtrată de nori, o făcu să clipească des ca să-și adapteze ochii, după semiîntuneric. Ce dracu' o fi

apucat-o pe Margaret Eden, o femeie care nu e din partea locului, să-și arunce banii în hăul de la Idlewild Hall?

Traversară poiana. În zilele de glorie ale școlii Idlewild, locul acesta ar fi fost unul verde, tuns impecabil, creat pentru plimbări și pentru teme făcute pe iarba moale. Acum era aspru și cotropit de buruieni, cu iarba turtită și tot mai ofilită pe măsură ce se apropia iarna. Vântul mușca din picioarele Fionei, prin jeansi.

Erau în spatele clădirii principale, din fericire cu spatele la gura plină de dinți ascuțiți a arcadei de la intrare, în stânga, o clădire sinistră din piatră cenușie și cu ferestre triste stătea tăcută.

— Ce-i acolo? îl întrebă Fiona pe Anthony.

El aruncă o privire rapidă:

— E clădirea profesoarelor. Mă tem că a fost inundată și nu-ți pot face turul ei, pentru că dușumelele sunt putrezite și periculoase. Sala de mese a scăpat mai ieftin, așa că acolo putem intra.

Se îndreptau spre clădirea din dreapta, una cu ferestre mari și uși duble.

— Clădirile școlii sunt foarte diferite una de alta, spuse Fiona în timp ce mergeau pe alea stricată. Știi ceva despre arhitectura lor?

— Aproape nimic. Nu mai există informații despre arhitecții care le-au proiectat, răspunse el și se opri pe alee. Dacă te uiți aici și aici – zise el, arătând cu brațul înveșmântat în negru spre acoperișul clădirii principale și spre acoperișul sălii de mese –, îți dai seama că, în mod straniu, clădirile sunt puse complet aiurea. Ferestrele sudice ale sălii de mese oferă o priveliște perfectă a zidului de cărămidă a sălii principale. E o construcție curioasă.

— Crezi că planurile au fost întocmite în grabă?

— Habar n-am. Încă discutăm despre ce anume ar trebui să facem. În spațiul dintre cele două clădiri există o grădină; asta înseamnă că școala a încercat măcar să pună ceva acolo. Dar, cu siguranță, soarele pătrunde cu greu în locul acela îngust. Nu știm exact ce anume cultivau sau încercau să cultive.

Când trecură pe lângă el, Fiona trase cu ochiul spre spațiul dintre cele două clădiri. Se vedeau vestigiile unei grădini, acum plină de buruieni ofilite și ude. Lumina soarelui cădea oblic, iar asta făcea ca umbrele de sub frunzele moarte să pară negre precum cerneala. Ferestrele celor două clădiri priveau orbește în jos.

Și pe ușa sălii de mese era o consolă cu tastatură electronică, iar Anthony introduse codul. Când intrară, Fiona realizează că își imaginase ceva în stil *Harry Potter*, cu plafoane gotice înalte și lumină caldă de lumânări. Dar sala de mese de la Idlewild era departe de asta. Pe tavan, tencuiala era umedă și mucegăită, pereții erau pătați de dărele de apă care se scursese înăuntru și

care erau așa de întunecate încât, în penumbră, păreau dâre de sânge. De-a lungul pereților erau mese greoaie din lemn zgâriat, unele îngrămădite laolaltă, iar alta întoarsă pe lateral, cu picioarele ieșite într-o parte ca niște oase. Lumina zilei care intra prin ferestrele descoperite era plumburie și aspră, amplificând fiecare detaliu distrus. Sălile de clasă îi păruseră părăsite; sala asta părea post-apocaliptică, de parcă ultimul lucru care se întâmplase între acești pereți era mult prea cumplit ca să mai fie amintit.

Fiona merse încet spre centrul camerei. Părul de pe ceafa îi înghețase. Dintr-odată, nu mai voia să facă poze. Nu mai voia să fie acolo deloc.

Se uită la Anthony și realizează că și el simte la fel. Pe fața lui aproape că se citea greața.

Bărbatul își dresе glasul, scoțând iar batista din buzunar, apoi începu să vorbească:

— Bucătăria este aproape utilizabilă. Electrocasnicele trebuie înlocuite, firește, iar podeaua și pereții au nevoie de reparații. Însă elementele de bază există. Ar trebui să putem crea aici un bufet funcțional pentru eleve.

Fiona se apropie de una dintre ferestre. Omul ăsta chiar credea că va dori vreo elevă să mănânce aici? Numai gândul îi făcea stomacul să se strângă. *Mereu s-a spus că școala aia e bântuită*, îi zisese Jamie. Era doar o clădire părăsită, ca atâtea altele; dar acum, când stătea în mijlocul acestei încăperi distruse, nu-i era greu să-și dea seama cum porniseră acele zvonuri. Cum se născuseră poveștile. Dacă, firește, credeai în așa ceva.

Ridică aparatul să mai facă poze – era vremea să încheie turul; în privința asta era de acord cu Anthony – dar îi distrase atenția mișcarea pe care o vedea pe geam. Unghiul era altul acum, dar priveliștea era aceeași pe care o văzuse din clasă, din sala principală – o altă clădire și o echipă de muncitori care săpau – demolau un vechi puț, așa zisese Anthony. Geamul era murdar și, fără să se gândească la ce face, Fiona îl șterse cu latul palmei, ca să vadă mai bine. Imediat regretă că atinsese ceva, orice, din această încăpere, și lăasă mâna să-i cadă pe lângă corp.

— Am o altă întâlnire programată, spuse Anthony din ușă.

Nu intrase de-a binelea în niciuna dintre încăperile pe care le vizitaseră.

— Îmi pare rău că n-am putut sta mai mult pe aici.

— Nu am întrebat tot ce voiam, spuse Fiona, distrasă de ce se întâmpla afară.

Excavatorul se oprise, și doi bărbați cu căști de protecție stăteau acolo, pe câmp, consultându-se. Li se alătură un al treilea, apoi un al patrulea.

— Putem încerca să programăm o altă întâlnire, spuse el și făcu o pauză. Fiona?

— Ai o problemă, spuse ea și îi arătă scena de afară prin bucata de geam pe care o curățase. Echipa s-a oprit din lucru.

— Poate că sunt într-o pauză prestabilită.

— Nu e nicio pauză, spuse ea.

Acum, cel de-al patrulea bărbat ținea un telefon la ureche și un al cincilea apăru din direcția terenului de sport, alergând să li se alăture celorlalți. Era ceva alarmant în graba lui.

— Cred că e șeful de șantier, zise Fiona, arătându-i-l lui Eden. Îl cheamă.

— N-ai de unde să știi asta.

Pe Fiona o străbătu un fior, ca o presimțire rea. Se uită la bărbații care se adunaseră unii-ntr-alții, cu capetele aproape lipite, încordați și tulburați. Unul dintre ei se duse spre tufișuri cu mâna la gură.

În pustietatea umedă a sălii de mese, sună telefonul lui Anthony.

Fiona nu trebui să-l vadă răspunzând. Era suficient să-i audă vocea, la început repezită, apoi tot mai aspră și încordată. Bărbatul ascultă o vreme.

— Vin acum, spuse el și închise.

Fiona se întoarse. Îl văzu retras și nemișcat, un bărbat cu o haină lungă, neagră, de cașmir, într-o încăpere în ruine. Își băgă mâinile în buzunarele hainei și, când se uită la ea, pălise din nou și părea șocat.

— S-a făcut... o descoperire, spuse el. Nu am... Au găsit ceva. Se pare că este un cadavru. În puț.

Timpul păru că îngheață când Fiona răsuflă prelung. Era șocată, da. Surprinsă. Dar o parte din ea accepta situația exact așa. O parte din ea nu se aștepta la altceva.

Normal că sunt cadavre aici. E Idlewild Hall.

— Du-mă acolo, îi spuse lui Anthony. Pot să fiu de ajutor.

CAPITOLUL 6

Barrons, Vermont
Octombrie 1950
CeCe

Și-ar fi dorit să nu fie mereu înfometată. La cincisprezece ani, lui CeCe îi era foame de dimineață până seara, își simțea trupul gol ca un buștean sec. La Idlewild primeau trei mese pe zi, dar tot ce mânca CeCe părea să dispară de îndată ce-i trecea de buze. Era jenant, și nu pentru că ar fi fost grasă – nu era, era rotundă, atâta tot –, ci pentru că asta o făcea să aștepte cu nerăbdare mâncarea din sala de mese. Nimeni nu aștepta cu nerăbdare mâncarea din sala de mese. Nimeni nu aștepta cu nerăbdare mâncarea din sala de mese pentru că sala de mese era oribilă.

Era ora cinei, iar CeCe o urmă pe Katie printr-o mare de fete, de la tejghea până la o masă. Katie era frumușică și așa, îmbrăcată în uniforma de Idlewild. Puteai să pui pe ea o fustă ecosez din lână aspră, o bluză albă ieftină și o jachetă groasă, de iarnă, și tot ar fi arătat precum Hedy Lamarr. CeCe știa că fața ei rotundă și părul scurt și brunet erau și ele destul de atrăgătoare, dar se simțea ca Omul Zăpezilor pe lângă *glamour*-ul lui Katie. Katie le știa pe toate și nu se temea de nimic, adică era exact așa cum și-ar fi dorit CeCe să fie. De vreme ce CeCe era una dintre puținele fete pe care Katie nu le ura, CeCe se lipise de ea ca marca de scrisoare și îi aducea frânturi de bîrfă ori de câte ori le afla.

Azi avea ceva bun de povestit și era entuziasmată.

— Ghici ce primesc eu astă seară? Întrebă ea pe un ton misterios când se așezară pe bancă la una dintre mesele lungi, dând la o parte alte două fete.

Se aplecă spre urechea lui Katie:

— Exemplarul lui Pat Claiman din *Amantul Doamnei Chatterley*.

Katie se holbă la ea, cu furculița rămasă în aer și cu ochii măriți de surpriză. Fratele lui Pat Claiman îi strecurase cartea cu două luni în urmă, în Ziua de Vizită a Familiei; de atunci, circulase pe la toate fetele. Fiecare fată de la Idlewild era disperată să pună mâna pe ea.

— Glumești, zise ea. Cum ai reușit?

— N-a fost ușor. A trebuit să-i dau lui Pat zece dolari.

Katie făcu ochii și mai mari:

— Zece dolari? CeCe, de unde ai luat tu banii ăștia?

CeCe ridică din umeri:

— Tata îmi trimite bani, știi? Aveam de ales între a citi asta sau teancul de reviste *Life* de la Sandra Krekly, dar alea sunt vechi de doi ani, toate.

În seara aceea, la cină se servi carne de vită, piure de cartofi, cremă de porumb și o pâine dulceag-lipicioasă despre care CeCe presupuse că s-ar fi vrut a fi pâine de mlai, dar n-avea niciun gust. Katie luă niște piure cu furculița și se apucă să-l mestece, gânditoare. CeCe o urmări cum se uita prin încăperea cu ochi mijiți, în timp ce era evident că făcea niște calcule. Mereu vedea petrecându-se diverse lucruri în preajma lor, lucruri pe care CeCe era prea proastă ca să le vadă.

— Va trebui să citești cu voce tare părțile cele mai interesante, zise Katie.

— Nu pot, răspunse CeCe, roșind. În niciun caz. Când ajung la pasajele deocheate, o să-ți dau ție cartea.

— Bine, o să citesc eu, acceptă Katie, dându-și părul pe spate și scormonind iar prin piure. Probabil că nu e ceva ce n-am mai văzut.

Asta era replica obișnuită a lui Katie. Lăsa impresia că are experiență în privința bărbaților, dar CeCe începuse să realizeze că nu intra niciodată în detalii. Însă nu-i păsa de asta.

— Am auzit că e... succulentă, spuse ea, încercând să-i mențină viu interesul lui Katie. Pat zice că sunt chiar și cuvinte urâte în carte. Și că personajele *fac* chestii.

Dar Katie nu mai era atentă la ea. Undeva, într-un colț, Alison Garner și Sherri Koustapos se certau la masa lor, cu capetele plecate. Sherri avea o grimasă de furie. Katie le urmărea precaută. Părea să aibă un soi de radar pentru necazuri, de parcă le-ar fi putut detecta de oriunde. CeCe încercă să-i distragă atenția:

— Hei, uite-o pe Roberta.

Roberta traversa încăperea, ducând în brațe tava din lemn cu mâncare. Se așeză la masă cu echipa ei de hochei pe iarbă, unde fetele sporovăiau și chicoteau, în vreme ce ea rămânea tăcută. CeCe se uită în propria farfurie și realizează că deja mâncase tot, așa că lăsă jos cuțitul și furculița.

— Te-ai întrebat vreodată ce caută Roberta la Idlewild? spuse Katie. Are note bune și face și sport. Nu pare să fie locul ei aici.

— A, păi asta e ușor, spuse CeCe, fără să stea pe gânduri. Unchiul ei s-a întors din război și a-ncercat să se sinucidă. Roberta a intrat peste el chiar atunci, așa că au trimis-o de acasă.

— Ce?!

Katie se holbă la CeCe, iar CeCe realizează că marcase chiar mai multe puncte decât cu *Amantul Doamnei Chatterley*.

— De unde știi tu asta?

— Susan Brady nu e doar supraveghetoare de cămin, știi? zise CeCe. Știe *totul*. A auzit-o pe domnișoara Maxwell când îi povestea asta doamnei Peabody; și mi-a zis și mie.

Katie părea că încă digeră aceste informații.

— Dar n-are sens. Dacă unchiul ei e nebun, de ce au trimis-o pe Roberta de acasă și nu pe el?

— Poate că a văzut sânge, încercă CeCe. Poate că a făcut o cădere nervoasă sau ceva. Dacă aș vedea una ca asta, aș vrea să plec departe, foarte departe de acolo.

Corect. Se uitară la Roberta, care își mânca în tăcere cina, palidă la față.

— Nu ridică privirea, o avertiză Katie după câteva clipe. Vine Lady Loon.

Cearța de la masa din colț luase amploare, iar Sherri Koustapos sărise în picioare, aproape răsturnând banca. Alison rămăsese așezată și continua să-și mănânce crema de porumb, dar fața ei se înroșise de furie stăpânită. CeCe simțise o dată mânia lui Alison, chiar în prima ei lună la Idlewild – Alison o făcuse „vacă grasă” și o lovise cu o rachetă de badminton ruptă din debaraua vestiarului – și nu voia să repete experiența. Alison ura pe toată lumea și, când lovea, lovea cu putere.

Tocmai traversa în grabă încăperea, îndreptându-se spre zona gălăgioasă, domnișoara London, cea căreia toată lumea îi spunea Lady Loon. Părul ei blond-nisipiu, sârmos, începuse să se elibereze din cocul strâns, iar rochia ei din poliester înflorat era udă la subraț. Avea vreo douăzeci și ceva de ani, era cea mai tânără profesoară de la Idlewild și, după numai șase luni de predat aici, părea a fi la fel de nepregătită. Toanele fetelor o scoteau din minți, dramele lor o enervau, iar indisciplina lor o înfuria de fiecare dată. Cele peste o sută de fete, multe dintre ele incorigibile, o călcau pe nervi în fiecare zi, așa că femeia își petrecea majoritatea timpului într-o stare de furie turbată care ar fi fost amuzantă dacă n-ar fi avut o urmă de disperare.

— Doamnelor, o auzi CeCe strigând peste gălăgia făcută de fetele ce se certau încă. Doamnelor, stați jos!

Fetele nu o băgară în seamă. Cu un suspin uluit, CeCe o văzu pe Sherri cum se apleacă și scuipă în farfuria lui Alison. Aproape instantaneu, Alison sări de pe bancă și lovi cât putu de tare; se auzi un trosnet sonor când pumnul ei greu și mânios izbi nasul lui Sherri.

Celelalte profesoare, care se tot foiseră pe lângă perete, se mobilizară mormăind, fără tragere de inimă. Lady Loon – obiceiul ei politico-ironic de a li se adresa fetelor cu apelativul „doamnelor” îi atrăsese porecla – o apucă pe Alison de braț și o târî de la masă. Vacarmul era asurzitor. Fetele urlau, Sherri țipa și sângera, iar grupul de profesoare se apropia de acea masă.

CeCe nu-i auzea vocea, dar vedea cum buzele rujate ale lui Lady Loon rostesc vorbele *Calmați-vă, doamnelor! Calmați-vă!* Văzu sângele care se scurgea printre degetele lui Sherri, direct pe podea, și se trase mai aproape de Katie:

— Nu pot să sufăr sângele, spuse ea.

Urmări privirea lui Katie, care de desprinsese de toată agitația și se concentrase pe altceva. Sonia stătea în dreptul uneia dintre ferestrele mari, în spatele unui grup de fete agitate. Franțuzoaica era nemișcată și palidă. Cum de nu observase CeCe niciodată cât de firavă era? Sonia părea mereu să fie puternică, exact ca tăișul unei săbii – subțire, dar imposibil de frânt. Cu toate astea, era mai scundă decât toate americancele din jurul ei și, când una dintre ele se lovi de ea încercând să vadă mai bine, Sonia aproape că se prăbuși, ca o păpușă de cârpe.

Dar ceea ce o alarmă pe CeCe era figura fetei. Fața Soniei era complet lipsită de expresie, ca o pagină goală, iar buzele îi erau căzute. Dispăruse aerul ei obișnuit, de istețime ageră, de parcă s-ar fi gândit în mod constant la lucruri absolut fascinante despre care nu voia să vorbească. Brațele îi atârnavă pe lângă corp. Ochii ei, care în mod normal erau atenți și puțin pieziși, erau acum larg deschiși și văzători – cu siguranță vedeau –, dar goi.

Lady Loon o imobiliza pe Alison, care acum dădea din picioare și țipa. Sherri se așezase în genunchi, una dintre prietenele ei leșinase. Profesoarele se năpustiseră asupra grupului, trăgând de Sherri, încercând să facă loc în jurul fetei leșinate. Doamna Peabody o ținea pe Alison de brațul celălalt, iar vocea ei extrem de sonoră se auzi până la CeCe:

— Fata mea, tu o să stai în detenție specială. Auzi? Mișcă-te! Hai mai repede!

CeCe se uită iar la Sonia. Privea, privea. Pielea îi căpătase o culoare cenușie.

Din colțul opus al camerei, CeCe o văzu pe Roberta cum se ridică, speriată, de la masa ei și încearcă să traverseze încăperea spre Sonia.

— Katie, spuse CeCe, încercând să acopere vacarmul. Soniei îi e rău, cumva?

Katie atinse mâna lui CeCe:

— Hai repede.

Se ridică de pe scaun și CeCe o urmă; amândouă se strecurară prin mulțimea de fete transpirate și agitate, spre Sonia. Roberta venea din direcția opusă, dar avansa mai încet din pricina unui grup compact alcătuit din coechipierele ei.

Katie răzbătu prin norul de uniforme din lână, ajutându-se de coate și în genunchi. CeCe se ținu după ea, fără să-și poată alunga din minte culoarea pe

care o căpătase fața Soniei. *Ceva nu e în regulă cu Sonia*, se gândi ea. *Cum de n-am știut? Cum de nu ne-am dat seama că Sonia are ceva?*

Sonia era tot lângă fereastră, nemișcată. Katie se repezi lângă ea, o apucă de mână și o trase ușor. Fără să stea pe gânduri, CeCe o apucă pe Sonia de cealaltă mână, astfel încât fata să fie protejată din ambele părți.

Când CeCe era mică, tatăl ei bogat îi trimisese un cadou de Crăciun la prima ei școală-internat: o păpușă-bebeluș. Bebelușul avea ochi stranii de mărgele, capul tare și mâini la fel de tari, modelate în forma neverosimilă a unor mâini de adult. Acum, mâna Soniei îi amintea lui CeCe de acele mâini – mică, rece, strânsă, vie, dar și moartă în același timp. CeCe o ținu bine și, împreună cu Katie, o scoaseră pe franțuzoaică din încăpere. Cu coada ochiului, o văzu pe Roberta venind după ele – picioarele ei lungi mâncau pământul, coada i se legăna, iar pe frunte i se citea îngrijorarea.

Sonia nu scoase niciun sunet, nu încercă să protesteze. Picioarele i se împleticeau între Katie și CeCe, dar mâinile și brațele nu i se mișcau. Ieșiră din clădirea sălii de mese în aerul umed; toate patru porniră într-o sincronizare perfectă spre Clayton Hall.

— O să fie bine, își auzi CeCe propria voce adresându-i-se Soniei, deși habar n-avea ce anume nu era bine în clipa asta. O să fie bine.

— Ar trebui s-o ducem la infirmerie? Întrebă Roberta.

Infirmeria era peste poiană, în clădirea profesoarelor.

— Nu, zise Katie, plat. Nu o ducem la asistenta Hedmeyer. Oricum n-o poate ajuta. Hai s-o ducem în cămin. Mergeți.

— Dar ar trebui să spunem, totuși, cuiva, îndrăzni CeCe.

— Cui? Întrebă Katie, fără să se oprească, și îi aruncă lui CeCe o privire atât de furioasă, încât fata păli, șocată. Cui să spunem? Lui Lady Loon? Doamnei Peabody? Să le spunem despre asta? Or s-o disciplineze. Ai înnebunit?

— Taci din gură, Katie, spuse Roberta. Încearcă și ea să ajute.

CeCe se uită la fața cenușie a Soniei, la ochii ei pe jumătate închiși. Se întâmpla ceva ce ea nu reușea să priceapă. Mereu era așa de proastă, cumplit de proastă!

— Dar ce are?

Nu-i răspunse nimeni. Intrară în Clayton Hall și o ajutară pe Sonia să urce până la etajul trei. Sonia încercă să meargă ținându-se de ele, dar gleznele i se înmuieră și capul îi căzu în piept. Spuse ceva în franceză, ceva care suna ca o poezie, în cuvinte ce-i ieșeau mecanic de pe buze.

Niciuna dintre fete nu știa franceză, dar CeCe se uită cu atenție la buzele Soniei când toate patru ajunseră pe palierul etajului trei.

— Cred că se roagă.

— Nu se roagă, spuse Katie.

Odată intrate în cameră, o așezară pe Sonia în patul ei, peste așternut, și o descălțară. Sonia mormăi din nou, de data asta o amestecătură de cuvinte englezești și franțuzești. CeCe își apropie urechea de buzele Soniei și prinse câte ceva: *Te rog, nu mă duce acolo. Te rog, nu. O să tac.* Repeta același lucru în șoaptă. Până la urmă, fata se întoarse cu fața în sus și își acoperi ochii cu mâinile tremurânde, izolându-se de fete, cu picioarele ei subțiri ițite de sub fusta mototolită.

Roberta se așează pe marginea patului. Katie rămase în picioare și se uită la Sonia cu o expresie întunecată, impenetrabilă.

— Mă duc să-i aduc un pahar cu apă, spuse ea și ieși din cameră.

CeCe se uită la Roberta, la fața ei prelungă, de o frumusețe banală, la părul ei blond legat la spate. Roberta părea tulburată de imaginea Soniei, dar, în același timp, părea să înțeleagă. CeCe nu credea că e cazul să vorbească, dar nu se putu abține:

— Cum de ai știut ce se întâmplă? întrebă ea. Cum de ai știut ce e de făcut?

Roberta scutură din cap:

— N-am știut.

— Ai mai văzut așa ceva, nu?

Roberta ezită o clipă înainte să răspundă:

— Nu.

Figura fetei se închise treptat, eliberându-se de orice urmă de emoție. Deveni impenetrabilă ca o statuie. Poate că și Roberta făcuse o astfel de criză după ce unchiul ei încercase să se sinucidă. Poate că, sub toată liniștea ei, Roberta nu era așa de calmă și de încrezătoare cum părea.

— Ce înseamnă asta? o întrebă CeCe. E bolnavă?

— CeCe, taci.

Dar nu putea să tacă. Atunci când îi era teamă, când era agitată, îi era greu să tacă.

— Și Katie a știut. A mai văzut asta.

— Nu, n-am mai văzut, spuse Katie, care stătea în prag cu un pahar de apă în mână. Doar că reacționez repede. A suferit un fel de șoc și era pe cale să leșine. Trebuia s-o scoatem de acolo ca să nu vadă profesoarele. Sonia, bea asta.

Se aplecă, îi îndepărtă fetei o mână de pe față, îi înclină capul și o privi în ochi:

— Ascultă-mă, spuse ea răspicat. Lumea ne-a văzut când am plecat de acolo. Dacă nu-ți vii în fire, s-a terminat. Fetele care leșină sunt trimise la camera de detenție specială pentru că au creat un incident. Acum *ridică-te*.

CeCe deschise gura să protesteze, dar, spre uimirea ei, Sonia își trecu picioarele peste marginea patului și se ridică în capul oaselor. Se clătină o clipă, apoi întinse mâna:

— Dă-mi apa, spuse ea, cu glas răgușit și cu accentul franțuzesc amplificat din pricina epuizării.

Se auzi o bătaie puternică în ușă. Era Lady Loon.

— Doamnelor. Ce se întâmplă aici?

Katie îi făcu semn Robertei, care se ridică și deschise.

— Nimic, domnișoară London, spuse ea. Sonia a amețit puțin, dar e bine acum.

Sonia băuse apa cu înghițituri mari, dar lăsă paharul și se uită la profesoară:

— Nu suport sângele, spuse ea răspicat.

Lady Loon își trecu mâna prin părul ciufulit.

— Orele de după-amiază încep în douăzeci de minute, spuse ea. Absentele vor fi notate și trimise la detenție, e clar?

— Da, domnișoară London, răspunse CeCe.

Profesoara aruncă o privire neajutorată în susul și în josul holului, apoi porni spre scară.

CeCe se uită la fețele celorlalte trei fete. Era clar că întâmplarea din sala de mese aproape că o făcuse pe Sonia să clacheze nervos. Oare ce grozăvie își amintise când văzuse două fete care se băteau? De obicei se considera foarte proastă, dar de data asta avu impresia că, poate, începe să înțeleagă. Nu știa totul despre prietenele ei, dar toate erau fete de la Idlewild. Fetele de la Idlewild ajungeau aici dintr-un motiv, fără excepție. Fie erau dure, precum Katie, fie impasibile, ca Roberta, pentru că un lucru, *ceva* le făcuse să fie așa. Ceva ce recunoșteau instinctiv una în cealaltă. Nu știau ce anume era în neregulă cu Sonia – nici acum nu aflaseră –, dar recunoșteau acel ceva.

Te rog, nu mă duce acolo, asta spusese Sonia. CeCe nu știa ce înseamnă asta, dar era ceva cumplit. Poate chiar mai cumplit decât ce văzuse oricare dintre ele.

CeCe nu fusese un copil dorit, nici de tatăl ei și nici de mamă, dar mereu fusese în siguranță. Nu se aflate niciodată în genul de pericol pe care credea că Sonia îl revede cu ochii minții. Ei nu i se întâmplase nimic cu adevărat rău. Nu *cu adevărat* rău.

Cu excepția apei. Ziua aceea când mersese la plajă cu mama ei, cu ani în urmă, și înotase în ocean. Când se uitase în sus, prin apă, sufocată, și văzuse fața mamei ei. Apoi nimic.

Dar apa fusese cu mult timp în urmă. Și fusese un accident.

Și, așa cum îi spusese lui CeCe chiar mama ei, fetelor li se întâmplau accidente mereu.

CAPITOLUL 7

Barrons, Vermont *Noiembrie 2014*

Aveau de mers pe jos vreo douăzeci de minute prin noroiul întărit ca să ajungă la puț. Fiona mergea în spatele lui Anthony Eden, cu privirea lipită de spinarea lui îmbrăcată în negru, în timp ce el pășea greoi cu pantofii lui scumpi. Ea își ținea mâna pe aparatul de fotografiat pentru ca acesta să nu i se izbească de piept și se bucura că își pusese bocancii de drumeție. După ce Eden primise apelul, ea pornise pur și simplu după el, fără nicio vorbă; deocamdată, era prea tulburat ca să-și dea seama de asta și s-o alunge.

Printre copaci, zări terenul de sport unde o găsiseră pe Deb. Acum nu mai era nimic acolo, doar iarbă crescută în devălmășie. În planul mai apropiat erau sala de sport și vestiarele fetelor – o clădire dărăpănată, care stătea să cadă. Se vedea că în streășină generații întregi de păsări își făcuseră cuiburi, clae peste grămadă.

Muncitorii se adunaseră ciorchine. Unul dintre ei scosese o prelată mare de plastic colorat într-un albastru nefiresc de vesel și se străduia s-o despacheteze. Ceilalți se întoarseră spre Anthony când șeful de șantier făcu un pas înainte.

— Ești sigur? întrebă Anthony.

Fața bărbatului era pământie:

— Da, domnule, răspunse el. E destul de clar.

— Nu e vreo farsă? Adolescenții folosesc de ani întregi clădirile astea ca să se sperie unii pe alții.

Șeful de șantier scutură din cap:

— Nu e nicio farsă. Lucrez în domeniul ăsta de douăzeci de ani și n-am mai văzut așa ceva.

Anthony strânse din buze:

— Arătați-mi.

Ocoliră maldărul de pământ excavat. Erau acolo două utilaje, un soi de excavator și un buldozer, ambele parcate și tăcute. Într-o parte a dâmbului se căska o groapă enormă, cu margini zdrențuite de pământ și cărămidă spartă. Deși ziua-n amiaza mare, în centrul gropii era întuneric beznă, de parcă hăul ar fi dus spre adâncurile unui loc unde lumina nu putea ajunge.

— Acolo, jos, spuse șeful de șantier.

Se simțea un miros. De umezeală și putreziciune. Unul care îți sfredelea creierul și îți cobora pe șira spinării. Anthony luă o lanternă mare de la unul dintre muncitori și se apropie de groapă, cățărându-se cu grijă pe maldărul de pământ noroios și pe cărămizile sparte, cu pantofii lui eleganți din piele. Fiona înghiți miasma și avansă și ea, umăr la umăr cu el.

Bărbatul aprinse lanterna și îi îndreptă fasciculul spre acea beznă.

— Nu văd nimic.

— Mai jos, domnule. O să vedeți acolo. O s-o vedeți pe ea.

Pe ea.

Fiona se holbă la cercul luminos care cobora în puț. Peretele din față era încă intact, alcătuit din cărămizi umede și alunecoase. Își simțea mâinile înghețate, dar nu le putea băga în buzunare. Nu se putea mișca deloc; nu putea decât să urmărească lumina ce cobora tot mai mult.

Apoi, *ea*.

Nu era o farsă.

Fata era chircită, cu genunchii îndoiți, îndesați sub bărbie. Avea capul în jos, cu fața ascunsă, parcă înclinată din pricina suferinței. Șuvițe lungi de păr putrezit îi atârnav pe spate. O mână îi atârna într-o parte, ascunsă în întuneric; cealaltă îi strângea o gambă – o umbră translucidă a pielii de mult dispărute pe oasele înnegrite. Gamba, la rândul ei, era doar un schelet pătat. Din pantofii putreziți, care trebuie să fi fost din piele, se mai vedeau doar tălpile de cauciuc sub rămășițele picioarelor ei. Dar rămăseseră zdrențe din hainele fetei: o haină subțire de lână, destrămată și topită de vreme. Un guler cu colțuri rotunjite, unica dovadă a faptului că purtase cândva o bluză. O fustă degradată și decolorată. Fire agățate de picioarele ei scheletice, fire care fuseseră cândva ciorapi de lână.

— Nu este apă în puț, vorbi șeful de șantier, cu glas jos și sugrumat. A secat, probabil că de asta nu mai e folosit. Apa din el s-a scurs...

Lăsa vorbele în aer, iar Fiona se întrebă dacă omul arăta în vreo direcție în timp ce spunea asta. Nici ea, nici Anthony nu se uitau la el. Omul continuă:

— Așa că e umezeală acolo, sigur, dar... fata a zăcut acolo.

Fiona înghiți în sec și i se adresă lui Anthony:

— Dă-mi lanterna.

Eden părea să se fi închis în el; îi întinse lanterna imediat. Ea o ridică și o îndreptă spre fusta fetei.

— Culoarea s-a dus, spuse ea. Uniformele de la Idlewild erau bleumarin cu verde închis.

În noapte de dinainte, când își făcuse documentarea, descoperise mai multe fotografii de grup ale diferitelor promoții de la Idlewild – fete aliniat, îmbrăcate în fuste și bluze identice.

— Nu-mi dau seama dacă are emblema Idlewild.

— E elevă, spuse Anthony, cu voce joasă, mecanic, de parcă nu se gândea la ce spune. Trebuie să fie elevă. Uită-te la ea.

— E micuță, spuse Fiona, plimbând fasciculul peste trupul din groapă. Pare să fie un copil.

— Nu e copil, zise el, aproape în șoaptă. Nu e copil. E o fată. Asta e un dezastru. Asta o să ne termine. Tot proiectul. Totul.

Se întoarse și se uită la Fiona, de parcă atunci și-ar fi amintit că era și ea acolo.

— Vai, Doamne. Ești jurnalistă. O să scrii despre asta? Ce-o să faci?

Fiona își desprinsese privirea de trupul din puț și se holbă la el. Simțea ceva, vederea acelui trup îi dădea o senzație stranie. Nu doar repulsie și milă. Ceva important. Ceva care avea de-a face cu Deb și cu acele cuvinte scrijelite pe geam. *Good Night Girl*.

— Nu știu, răspunse ea. Poate că a căzut. Dar face parte din poveste.

Îl văzu cum strânge din dinți în timp ce mintea îi lucrează intens. Se gândea la avocați, la acorduri de confidențialitate, la interdicții. Nimic din toate astea nu conta. Fiona era deja acolo, se uita la cadavru, iar porumbelul zburase.

— Nu se poate să fii așa un șacal, spuse el, în cele din urmă.

— Nu știu bine ce sunt, dar nu sunt șacal. Sunt scriitoare. Iar aici – zise ea, arătând spre groapa căscată sub ei și spre fata de acolo – putem trata totul cu respect.

Se gândi la Deb, la știrile legate de ea din urmă cu douăzeci de ani.

— Pot să fac asta. S-ar putea să fiu singura capabilă s-o facă așa cum trebuie.

Anthony tăcu o clipă care păru să dureze o veșnicie.

— N-ai cum să-mi promiți asta. Poliția...

— Și cu asta pot să te ajut. Ascultă, zise ea, apoi scoase telefonul și tastă.

Sună doar de două ori, apoi Jamie răspunse:

— Fee?

— Jamie, sunt la Idlewild. Avem nevoie de niște polițiști.

Jamie tăcu, surprins. Îl sunase pe telefonul personal.

— Despre ce vorbești? Ce se-ntâmplă?

— A fost găsit un cadavru aici.

— Rahat. Rahat, Fee. Sună la Urgențe.

Fiona realizează că nu se exprimase corect:

— Nu e un cadavru proaspăt. Sunt rămășițe, în mod clar umane, probabil vechi de zeci de ani. O să avem nevoie de un legist, de ceva poliție. Dar se poate fără tam-tam? Poate că e un accident. Poate că ea a căzut.

— Ea?

— Da. Proprietarii vor să nu se bată toba despre asta până când nu e identificată și până nu se află exact ce s-a întâmplat. Se poate?

Jamie tăcu o secundă.

— Bine, zise el. Mă ocup eu. Venim acum.

— Ajutorul tău este admirabil, zise Anthony când ea încheie apelul. Dar inutil.

— Nu fi așa de sigur.

Își puse mâna înghețată peste a ei, cea cu care ținea lanterna, și îndreptă lumina spre capul fetei.

— Uită-te la asta, spuse el. Și zi-mi că a căzut.

Fiona se holbă. *Cine ești?* se întrebă ea. *Ce s-a întâmplat? Cine ești și cum ai ajuns aici?*

Chiar și după atâția ani, când sângele dispăruse de mult, se vedea foarte clar la lumină. Sub șuvițele de păr, partea din spate a capului fetei era zdrobită; în zona aceea, din craniu nu mai rămăseseră decât cioburi de os frânt.

* * *

Ziua se întinse, peste lumina rece a după-amiezii și seara timpurie. La ora șase, echipa sosită la fața locului aprinsese lumini în cele două corturi unde lucrau – unul instalat deasupra ruinelor puțului, iar celălalt pregătit să adăpostească trupul fără viață căruia să i se facă fotografii. Era o echipă mică – Fiona își amintea mulțimea de oameni din imaginile prezentate la știri după ce fusese găsit trupul lui Deb, polițiști în uniformă care încercau să-i îndepărteze pe gură-cască, detectivi și criminaliști care roiau pe acolo, alți polițiști în uniformă care porniseră în căutarea eventualelor urme de pași. Dar acum era altfel. O mână se oameni circula între cele două corturi, vorbind între ei așa de încet, de parcă ar fi fost într-o bibliotecă. Singurul gură-cască era Fiona, care se așezase pe un morman de cărămizi sparte, scoase din puț, și bea cafea fierbinte. Probabil că Anthony Eden se dusesse să-și anunțe mama, iar singura uniformă de pe acolo era cea pe care o purta Jamie.

Acesta ieși din cortul unde era cadavrul și traversă peticul de iarbă ca să i se alăture Fionei, îmbrăcat în canadiana lui groasă de polițist. În lumina slabă a serii părul îi părea mai închis la culoare, iar barba i se făcuse aurie.

— Suntem aproape gata, spuse el.

Fiona încuviință din cap și îi făcu loc lângă ea.

— Merci pentru cafea.

— N-ai pentru ce. Ai stat aici toată ziua. Cred că ai înghețat.

— Sunt bine.

Își simțea degetele cam reci în ghetetele de drumeție și fundul îi amortise, dar nu era de nesuportat. Își dusese de mult aparatul de fotografiat în mașină, de vreme ce nu se mai punea problema să facă poze.

— Poți să-mi spui câte ceva?

Jamie se uită lung la cortul luminat, părând că se gândește la asta.

— E neoficial?

— Jamie, pentru Dumnezeu.

— Știu. Dar trebuie să întreb. E datoria mea.

Fiona își trecu un deget peste marginea paharului cu cafea:

— Bine. Neoficial.

— Era adolescentă, spuse el, mulțumit de răspuns. Avea vreo paisprezece – cincisprezece ani. Firavă pentru vârsta ei, dar, pe baza oaselor, Dave Saunders e sigur.

— Cauza decesului?

— E preliminară până când se termină autopsia, dar i-ai văzut și tu capul. Saunders zice că a fost o lovitură cu un obiect mare și contondent, o piatră sau o cazma.

— N-avea cum să se fi lovit la cap atunci când a căzut în puț?

— Nu. Cărămizile nu au nici forma, nici mărimea potrivită. Sunt prea netede.

Se aștepta la asta, dar tot simți un gol în stomac. Privirea ei se pierdu printre copacii dinspre terenul de sport, acolo unde zăcuse Deb. *Două fete moarte, la o sută de metri una de alta.*

— Cât de vechi e cadavrul?

— Judecând după gradul de descompunere, are cel puțin patruzeci de ani. Saunders spune că fata s-a conservat relativ bine pentru că a stat în puț, dar nu în apă. Cadavrul e prea vechi ca să se mai poată spune dacă a fost sau nu violată. Niciun animal n-a ajuns la ea și a fost protejată de intemperii. Dar e descompusă. Stă de mult acolo.

Fata fusese acolo, moartă de mult, chircită în puț, în noaptea în care Deb fusese ucisă. Și după ce Deb murise, și înainte ca trupul ei să fie găsit pe terenul de tenis, Idlewild fusese vremelnic loc de odihnă pentru două fete ucise la distanță de câteva zeci de ani. Nu avea cum să fie imparțială în privința asta, nu putea să nu depășească anumite hotare.

— Am văzut poze cu uniforme de la Idlewild: erau bleumarin cu verde. Ea nu poartă uniformă, așa-i?

Jamie tăcu, iar Fiona se întoarse spre el. Bărbatul încă se holba, strângând din dinți, la cortul unde se afla cadavrul.

— Ce-i? Mai știi tu ceva. Ce?

Făcu o pauză, apoi îi răspunse:

— Nu suntem siguri. Și, dacă-ți spun, te rog să nu te bagi; măcar până când îi anunțăm familia.

Fiona simți cum i se ridică părul de pe ceafa:

— Ați identificat-o?

— În gulerul bluzei e cusută o etichetă. Cu un nume.

— Zi-mi.

— Fee, ai fost și de cealaltă parte a baricadei într-o situație ca asta. Dacă are rude și facem cea mai mică greșeală, înrăutățim lucrurile.

Fiona știa. Își amintea ziua în care polițiștii le bătuseră la ușă și din clipa în care văzuse fețele știuse că Deb nu mai era dispărută. Scoase un carnet și un pix din buzunarul jeansilor.

— Spune-mi odată.

— Te previn, nu te apuca să faci săpături. Măcar acordă-ne câteva zile. Este o investigație a poliției.

Fiona se uită la el, așteptând.

— Știu. *Știu*, Jamie. Spune-mi.

Bărbatul își frecă fața cu palmele.

— Sonia Gallipeau, zise el. Nu recunosc numele – nu cred că e o familie de pe aici. Se poate să fi fost vreo elevă sosită de undeva, de departe. Informația nu-mi spune nimic, nu știu de nicio fată dispărută pe care s-o cheme așa, dar l-am pus deja pe Harvey să caute prin dosarele de la secție. Trebuie să mă sune din clipă-n clipă. Și nici nu avem confirmarea că fata asta e Sonia Gallipeau – se poate să fi purtat, pur și simplu, bluza Soniei. Poate că a furat-o sau a împrumutat-o, ori a cumpărat-o la mâna a doua.

Fiona își notă la repezeală numele în carnetul ei.

— O să cercetez și eu, zise ea, și ridică o mână înainte ca el să poată protesta. Doar pe internet. Nu dau niciun telefon. Și o să-l întreb pe tata.

Jamie deschisese gura să zică ceva; se gândi puțin și o închise la loc. Poate că nu-i plăcea situația, dar nu era prost să refuze orice sprijin din partea lui Malcolm, dacă asta îi ajuta să rezolve cazul.

— Vreau să știu ce-o să zică. Și ce afli tu.

— Trec mai târziu pe la tine, zise Fiona.

Își băgă în buzunar carnetul și pixul, apoi își puse un braț pe după gâtul lui Jamie și se aplecă spre urechea lui, simțind chiar și prin canadiană cât de tensionat era:

— Aduc mâncare la pachet și facem schimb de informații. *Quid pro quo*. Ce zici?

El nu-și întoarse privirea, dar obrazii i se înroșiră.

— Mereu îmi faci asta, spuse el, scuturând din cap. Îmi bag picioarele. Adu bere.

— Aşa o să fac.

Ar fi putut să-l sărute, dar nu o făcu. În schimb, se ridică şi porni înapoi, pe poteca noroioasă, spre maşina ei, fără să privească în urmă ca să vadă dacă el se uita după ea.

CAPITOLUL 8

Barrons, Vermont

Octombrie 1950

Sonia

Cărțile erau salvarea ei. Când era mică, avea un raft cu cărțile favorite din copilărie, cele pe care le iubea așa de mult, încât le recitea întruna. Însă, după aceea, cât stătuse în spital și în timpul lungii sale călătorii și a zilelor reci de pe holurile mohorâte din Idlewild, cărțile deveniseră mai mult decât simple povești. Erau colacul ei de salvare, avea nevoie de paginile lor așa cum avea nevoie să respire.

Chiar și acum, în clasă, Sonia atinge cu degetul paginile îngălbenite ale manualului de Latină, de parcă textura lor ar fi calmat-o. La tablă, doamna Peabody bodogănea întruna despre conjugarea verbelor, iar cele zece fete din sală se foiau pe scaune. Charlotte Kankle își rupea o pieleță de la degetul mare și urmărea, pe sub sprâncenele ei mereu încruntate și furioase, picătura de sânge care se scurgea din rana proaspătă. Candy Benshaw se fâțâi puțin pe scaun și se scărpină în ureche, iar gestul ei lăsă la vedere urmele de transpirație de pe bluză, de la subraț, care semănau cu inelele din trunchiul unui copac bătrân. Afară era frig, dar aerul din clasă era sufocant; în camera neaerisită, mirosul trupurilor nespălate și praful de cretă păreau prinse într-o bulă.

Sonia știa deja lecția asta de Latină. O citise în manual în urmă cu multă vreme; n-avea ce face. Cărțile erau puține la Idlewild. Nu exista bibliotecă, nici oră de literatură, nici vreo bibliotecară amabilă care să ia *Prietena mea, Flicka* din raft și să i-o înmâneze, zâmbind. Singurele cărți de la Idlewild erau cele trimise de prieteni sau de familie, lăsate în rarele Zile de Vizită a Familiei, sau aduse de acasă de fetele îndeajuns de norocoase să-și viziteze rudele în vacanțele de Crăciun. Ca urmare, fiecare carte de la Idlewild, indiferent cât de proastă sau de plictisitoare, circula printr-o sută de mâini înfometate, înainte să se dezintegreze în pagini dispartate, pe care de multe ori fetele se străduiau să le țină laolaltă cu un elastic, până când paginile începeau și ele să dispară. Și, când nu mai exista altă opțiune, cele mai desperate fete se apucau de citit manuale.

Ascultând lecția cu jumătate de ureche, Sonia dădu repede paginile manualului, căutând scrisul. Scris cu creionul, așa cum le arătase Katie în cartea ei, la lumina lanternei. Dădu prima pagină, unde era cuprinsul cărții, și se holbă la scrisul de pe margine.

Mary le urăște pe profesoare mai mult decât ne urăște pe noi. Jessie Dunn, ianuarie 1947.

Sonia ridică ochii din carte și se uită la doamna Peabody. Profesoara scria pe tablă, cu posteriorul său generos întors spre ele, cu talia groasă, dureros sugrumată în centura modelatoare care nu i se potrivea, purtată pe sub rochia de poliester. Politica fantezistă a școlii Idlewild, potrivit căreia fetele plecau de acolo educate și pregătite să împlinească lucruri mărețe – să meargă la Bryn Mawr, la Yale sau Harvard – era una pe care nu o credea nimeni, nici măcar profesorele.

Îi bubuiau tâmplele, un efect secundar al episodului de ieri, din sala de mese. Vederea îi era ușor încețoșată, cu detalii neclare și cu marginile câmpului vizual estompate, ca un film care sare din când în când de pe rolă. La cină încremenise când le văzuse pe fetele acelea care se băteau, când auzise strigătele furioase ale profesoarelor. Prietenele ei o duseseră în cameră în timp ce ea se lupta cu amintirea unui lucru cumplit și înspăimântător, un lucru la care nu mai voia să se uite, pe care nu mai voia să-l atingă.

Charlotte Kankle își sugea acum degetul și lingeă sângele care-i cursese acolo unde-și rupsese pielea. Se uita la doamna Peabody cu un soi de concentrare hipnotică, pe jumătate adormită. Sonia o invidia pentru felul în care reușea să-și oprească, pur și simplu, creierul, să nu se gândească la absolut nimic. Sonia nu reușise niciodată să învețe trucul ăsta. Era ceva ce reușeau doar cărțile să facă – îți opreau gândirea, îți umpleau capul cu gândurile lor pentru ca tu să nu le mai ai pe ale tale. Comoara ei era *Anuarul Fetelor lui Blackie*, găsit pe un raft din cămin, uitat acolo de o locatară anterioară; o ascunsese iute, ca să se poată uita iar și iar la imaginile vechi de treizeci de ani și să citească povești ciudate despre fete din Anglia care mergeau la picnicuri.

Cărțile erau locul în care Sonia se hotărâse să trăiască odată ce avea să plece de aici. Avea să se angajeze într-o bibliotecă – orice bibliotecă, nu conta unde. Avea să măture și podelele, dacă era nevoie. Dar voia să lucreze într-o bibliotecă și să citească pentru tot restul vieții ei.

Scaunul Soniei se zgudui: în spatele ei, Katie dădea cu piciorul în pupitru. Sonia nu mai văzuse o fată care să se plictisească atât de repede și de periculos cum se plictisea Katie. Roberta reușea să stea cuminte, iar CeCe se

plictisea rareori, dar în ochii migdalați și mărginiți de gene negre zăcea o istețime neliniștită care, uneori, căuta buclucul cu lumânarea.

Așa cum era de așteptat, câteva secunde mai târziu o bucătică de hârtie pluti peste umărul Soniei și îi ateriză pe pupitru. Sonia o despături și o descoperi pe doamna Peabody, desenată rudimentar, cu o pălărie de vrăjitoare, cu un neg pe nas, călare pe o crosă de hochei, cu fusta neagră suflecată, lăsând la vedere părul negru și des de pe picioarele noduroase. Sub desen scria SPORTIVITATE, FETELOR! SPORTIVITATE!

Sonia își înăbuși un hohot de râs. Sportivitatea era calul de bătaie al doamnei Peabody, predica pe care le-o ținea periodic, indiferent dacă în discuție erau notele de la vreun test, modalitatea corectă de a sta la rând în sala de mese sau chiar o activitate sportivă. În viziunea doamnei Peabody, lipsa de sportivitate era rădăcina celor mai multe probleme în cazul fetelor de la Idlewild. Ca și apelativul „doamnelor” în cazul lui Lady Loon sau faptul că doamna Wentworth scuipa când vorbea, acesta era un tic ce devenea tot mai vizibil în familiaritatea sufocantă care caracteriza viața dintr-o școală-internat, dar era și prilej de glume. Predica despre sportivitate era inevitabilă pentru orice elevă care petrecea câțiva ani în clasa doamnei Peabody.

Sonia ascunse hârtia în manual exact când doamna Peabody se întorcea spre clasă:

— Domnișoară Winthrop, spuse profesoara pe un ton care nu prevestea nimic bun.

— Da, doamnă Peabody, se auzi vocea lui Katie din spatele Soniei.

— Ea treia oară săptămâna asta când îmi deranjezi clasa.

Deși nu o vedea, Sonia își închipui rânjetul de pe fața lui Katie.

— N-am făcut nimic, spuse fata.

Privirea doamnei Peabody se înăspri. Era o femeie la vreo cincizeci de ani, a cărei față era devastată de urmele unei acnee mai vechi. Le trata pe fete mai demn decât Lady Loon, dar era extrem de dură și uneori chiar răutăcioasă; degetele și dinții i se îngălbeniseră de la nicotină. Sonia se întreba ce o determinase pe doamna Peabody, ca și pe celelalte profesoare, să se angajeze la Idlewild și nu la o școală normală.

— Obrăznicia dumitale nu ți-e de niciun ajutor, îi spuse femeia lui Katie.

— Dar chiar n-am făcut nimic, răspunse Katie repezit.

Sonia simți o sudoare rece pe spate, pe sub bluză. Charlotte Kankle încetase să-și mai sugă degetul, iar Candy Benshaw se holba cu gura căscată. *Nu mai țipiți*, gândi Sonia. Își aminti că se gândise la același lucru ieri, în sala de mese.

— Katie Winthrop!

Doamna Peabody luă o riglă și lovi cu ea în catedră, făcându-le pe fete să tresară.

— Ești cea mai neascultătoare...

Aflată lângă tablă, ușa clasei se deschise brusc și se lovi zgomotos de perete.

Fetele tresăriră iar, inclusiv Sonia. Sunetul clantei care se izbise de zid semănase cu un foc de armă. Nu era nimeni în prag, iar dincolo de el se vedea holul pustiu.

Lăsați-mă să intru, spuse o voce.

Doamna Peabody scăpă rigla din mână. În clasă răsună liniștea, iar o adiere rece atinse ceafa Soniei. Se lăsă mai jos pe scaun, de parcă trupul ei ar fi vrut să se chircească, să se micșoreze. *Ce-a fost asta?* Sonia se uită în jur. Rose Perry era cu mâna la gură și făcuse ochii mari. Charlotte Kankle apucase așa de strâns marginile pupitrului, încât i se albiseră încheieturile. Oare auzise toată lumea? Sau doar ea?

— Ce înseamnă asta? aproape că strigă doamna Peabody, cu glas aspru și ascuțit.

Frică, realizează Sonia. Asta era frică. I se târa și ei prin stomac.

— Ce-i asta, vreo farsă? întrebă profesoara, privindu-le cu ochi mânioși.

În clasă nu se auzea niciun sunet. Până și Katie tăcea. Cineva chicoti, dar râsul îi sună mai degrabă îngrozit decât amuzat. Altcineva șopti *șșșș*. Sonia se holbă la ușa deschisă. *Și dacă vine ceva? Chiar acum? Pe hol, spre ușă, încet și sigur, tot mai aproape, iar când ajunge la ușă o să...*

— Bine, răsună vocea doamnei Peabody în tăcerea din clasă. De vreme ce nimeni nu vrea să mărturisească, ridică-te, domnișoară Winthrop. Mergi în camera de detenție.

— Nu e corect! strigă Katie. Nu am făcut nimic.

Doamna Peabody ieși, călcând apăsător de după catedră, și porni pe culoarul dintre pupitre. Era roșie la față, de-acum, iar pe obraji furia îi desenase pete.

— Ridică-te, spuse ea. Imediat.

O apucă pe Katie de braț și o smuci de pe scaun cu forță. Mâinile fetei tresăriră ca ale unei marionete, iar fața îi încremeni ca tăiată în granit. Când doamna Peabody o târî fără milă pe culoarul din clasă, prinse privirea Soniei și îi aruncă o căutătură rece.

Fetele se uitară cum Katie fu scoasă din sală, împleticindu-se în timp ce încerca să țină pasul cu doamna Peabody. Apoi dispărură amândouă, iar în aer rămase să plutească o tăcere grea. Niciuna dintre fete nu îndrăzni să scoată o vorbă.

Ar fi trebuit să fac ceva, își spuse Sonia, coborându-și ochii înapoi în manual. *Ar fi trebuit să intervin. Acum e prea târziu.*
Și, dintr-odată, îi veni să plângă.

CAPITOLUL 9

Barrons, Vermont *Noiembrie 2014*

La ora zece în seara aceea, Fiona ajunsese la Jamie. Își adusese cu ea laptopul, carnetele și cele șase beri promise.

Jamie locuia la ultimul etaj al unui duplex din centrul orașului Barrons, un vechi imobil victorian care fusese renovat – într-o oarecare măsură – și dat spre închiriere. Doamna în vârstă care era proprietara fusese mai mult decât încântată să închirieze apartamentul de sus unui polițist, iar familia cu doi copii mici care locuia la parter se bucura să-l aibă vecin. De fapt, strada era o alee largă, mărginită de copaci, care aparținuse bogătașilor cu vreo sută de ani în urmă, în zilele bune ale orașului Barrons. Acum, imobilele victoriene impunătoare fuseseră împărțite în apartamente pentru părinți din pătura de mijloc și pensionari, așa că gazonul din fața lor, tuns doar pe jumătate, era plin de biciclete ruginite și de jucării abandonate.

Când intră, îl găsi pe Jamie în fața propriului laptop, la masa din bucătărie, îmbrăcat într-o pereche de jeansi tociți și un tricou gri. Era aprinsă doar plafoniera de deasupra lui, iar restul apartamentului zăcea în beznă. Bărbatul nu ridică privirea din dosarul pe care îl citea când Fiona închise ușa în urma ei.

— Ai mâncat? o întrebă. Mai e câte ceva prin frigider.

Ea își lăsa lucrurile pe cealaltă masă și ezită. Nu mâncase. Probabil că ar trebui s-o facă, dar creierul îi duduia din pricina descoperirilor pe care le făcuse și voia să se apuce de treabă.

Jamie se uita de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Mănâncă sau nu facem nimic, spuse el.

— Bine, oftă Fiona.

Bărbatul o expedie cu un gest și reveni la dosarul lui. Fiona știa bine cum se simțea Jamie. Scormoni prin frigider și scoase de acolo niște paste reci cu sos de carne, își puse în silă într-un castron, înfipse și o lingură în ele, extrase două beri din bax și se duse la masă.

— Cine începe? întrebă ea, așezându-se și împingându-i berea mai aproape.

— Zic eu primul.

Jamie își desfăcu berea și luă o înghițitură.

— Sonia Gallipeau, în vârstă de cincisprezece ani, a fost dată dispărută de familia ei la începutul lunii decembrie 1950. Era elevă la Idlewild și nu avea rude în zonă. S-a dus în vizită la stră-mătușa și stră-unchiul ei din Burlington. A plecat după numai o zi, fără permisiunea lor – a fugit. S-a urcat în autobuzul de Barrons. N-a mai ajuns și nici n-a mai văzut-o nimeni de atunci.

— Deci chiar ea este, spuse Fiona. Nu doar cineva care i-a împrumutat bluza.

— Așa se pare, da, confirmă Jamie, răsfoind teancul de hârtii. Nu avem nicio urmă de radiografii dentare și nici rude în viață. Stră-mătușa și stră-unchiul sunt morți de mult și nu au urmași. Așa că, în momentul ăsta, nu avem cu ce s-o comparăm, chiar dacă extragem ADN.

Fiona luă o îmbucătură din paste reci.

— Unde a fost văzută ultima oară?

— La Burlington, când se urca în autobuz. A văzut-o taxatorul.

— Cea spus șoferul autobuzului?

— Nu l-a interogat nimeni. Nici măcar nu i se cunoaște numele.

Jamie scoase din morman un dosar vechi și îl ridică în fața ei:

— Vezi asta? E dosarul de dispariție.

Avea două sau trei pagini, cel mult.

— Era o fată de la internat, avea cincisprezece ani, deci s-a presupus că a fugit. Caz închis, continuă el.

— Cine i-a reclamat dispariția?

— Directoarea de la Idlewild. O oarecare Julia Patton, răspunse Jamie și lăsă jos dosarul. A murit în 1971, deci e o pistă blocată. Nu am cum să fac rost de dosarele elevelor de la Idlewild, pentru că școala a fost închisă vreme îndelungată. Iar Anthony Eden nu-mi răspunde la telefon.

Fiona ridică lingura:

— Aha! Aici intervin eu. Mie mi-a răspuns.

Jamie scutură din cap:

— Evident.

— Nu-i rău să ai lângă tine o jurnalistă băgăcioasă, spuse Fiona. Dar, în cazul ăsta, e tot o pistă moartă. Pentru că, fii atent: potrivit lui Anthony Eden, nici nu *există* dosare ale elevelor de la Idlewild.

Jamie se lăsă pe spătarul scaunului:

— Au dispărut?

— Au dispărut când a fost închisă școala și, cel mai probabil, au fost distruse. Dosare adunate în șaiszeci de ani.

— Asta îngreunează lucrurile, remarcă el și își scărpină barba, descumpănit. Crezi că Eden minte?

— Poate, spuse Fiona și mai luă o lingură de paste. E posibil. Dar nu văd de ce ar face-o. El vrea ca povestea asta să fie lămurită rapid, nu să treneze. Nu prea îl văd cărăbănind de acolo zeci de cutii cu dosare vechi ca să le ascundă pe undeva. Și nu-mi dau seama ce anume ar avea de ascuns, de vreme ce nici nu se născuse când s-a întâmplat asta.

— Nici eu. Dar o să verific depozitele din zonă să văd dacă și-a închiriat vreun spațiu. Ar avea nevoie de așa ceva pentru atât de multe dosare.

Fiona era de acord cu asta. Îi promisese lui Anthony că n-o să facă tam-tam, nu că o să-l ferească de investigațiile poliției.

— Ce ai mai aflat? îl întrebă ea pe Jamie.

— Am făcut o verificare preliminară a numelui. Avea doar cincisprezece ani, așa că n-am găsit mare lucru. Nu mai trecuse prin sistem, nici ca delincventă juvenilă, nici ca fugară. Nu există nici măcar un certificat de naștere – nu s-a născut aici.

Asta o luă prin surprindere. Erau aproape de Quebec, așa că numele franțuzești nu erau chiar neobișnuite.

— Era din Canada?

Jamie scutură din cap:

— Franța.

Fir-ar. Fir-ar. Trebuia să se fi gândit la asta, în loc să presupună că era din partea locului și să-și rezume căutările la asta. *Niciodată să nu faci presupuneri*, o admonestă tatăl ei în gând.

— Ai găsit ceva acte de imigrare?

Jamie încuviință, cu o expresie hăituită:

— A venit în 1947.

Atunci realizează și ea. A venit în 1947, la doisprezece ani, fără familie.

— Rahat, zise Fiona. Adică era refugiată.

— Da.

Lăasă jos lingura și se frecă la ochi, gândindu-se.

— Deci Sonia și-a petrecut copilăria în Franța în timpul războiului. Franța ocupată de naziști. Și-a pierdut părinții, familia. Și a venit aici, ca să...

— Ca să fie omorâtă și aruncată într-un puț, îi termină Jamie ideea.

O vreme, tăcură amândoi. Se întâmplase cu peste șaiszeci de ani în urmă, dar ceva tot îi dădea o senzație de greață Fionei, de parcă i-ar fi revenit în nări duhoarea aceea de putregai care urca din adâncul puțului. Își apăsă pleoapele și mai tare, apoi își lăasă mâinile să cadă. Asta era; Sonia Gallipeau era moartă, oricât de nedrept s-ar fi întâmplat asta. Nu putea schimba realitatea, însă poate că putea face ceva în legătură cu ea.

— Dar actele ei din Franța? Poți să faci rost de ele? îl întrebă pe Jamie.

Bărbatul stătea rezemat de spătar, privind în gol spre ecranul laptopului, de parcă acolo ar putea găsi vreun răspuns. Fără chef, își luă berea și o bău dintr-o înghițitură:

— Am făcut o solicitare. O să dureze o zi, două. Singurul motiv pentru care mi s-a permis să fac asta a fost ca să-i putem informa eventualele rude din Europa. Poate că cineva, undeva, încă o caută.

Fiona se uită lung la el. Știa cum funcționau lucrurile într-o secție mică de poliție; acum, că era de un an cu el, știa și mai bine.

— Cât timp avem? îl întrebă.

Jamie scutură din cap:

— Nu prea mult. N-avem mulți detectivi, Fee, și a avut loc o crimă în Burlington săptămâna trecută. Putem să alocăm niște resurse, dar fata asta nu are familie și, cel mai probabil, cel sau cea care a făcut asta a murit.

— Dar tot crimă e, protestă ea. Odată ce legistul confirmă, e un caz deschis.

— Un caz rece. Rece era dinainte de a ne atinge noi de el. O să facem tot ce putem – o să investigăm. Dar avem resurse limitate. Trebuie să lucrăm la cazurile noi. Dacă nu apare ceva repede, mergem mai departe.

Fiona realizează că nu se atinsese de berea ei. O deschise și bău o gură.

— Tatăl tău poate să ne ajute? întrebă ea.

Tatăl lui Jamie era chestor pensionat, dar avea, încă, tot felul de trepăduși prin secție.

— L-am întrebat deja. A zis că n-are rost, zise Jamie și ridică iar dosarul acela subțirel. Asta e de pe vremea bunicului; el a fost unul dintre polițiștii care au discutat cu directoarea. Bunicul a murit în 1982. Polițistul care a depus raportul ăsta a murit și el.

— Ne trebuie oameni care erau tineri pe atunci, spuse ea, deschizându-și laptopul. Sunt șanse mai mari ca ei să fie încă în viață. Cât de obosit ești?

— Nu sunt obosit, răspunse el.

Părea obosit, dar Fiona știa că nici ea, nici el n-ar fi putut să se culce. Își dădu seama că nu mai făcuseră asta niciodată – să lucreze împreună la ceva. De obicei, munca lor îi împingea în direcții diferite și ea credea că le e foarte bine așa. Dar era plăcut să lucreze cu Jamie.

— La ce te gândești? întrebă el.

Fiona își readuse mintea la cheștiunea arzătoare:

— O să fie nevoie de ceva documentare, dar, dacă ne împărțim munca, n-o să dureze așa de mult, spuse ea.

Deschise e-mailul și căută un mesaj din inbox.

— Nu există aproape nimic despre Idlewild pe internet, zise. Cele mai multe școli-internat au asociații ale absolvenților sau ceva asemănător, dar Idlewild era altfel. Când s-a închis, a dispărut cu totul.

— E cam neobișnuit ca foștii elevi să nu păstreze cumva legătura, observă Jamie.

— Cred că, pentru cele mai multe fete, n-a fost un loc plăcut. Ajungeau acolo fiindcă erau copii-problemă. Din câte îmi dau seama, nimeni nu a organizat vreo reuniune; nici măcar n-au încercat. Nici pe Facebook n-am găsit nimic. Așa că am sunat la societatea de istorie locală.

S-a dovedit că Societatea Istorică din Barrons era alcătuită din două surori văduve care păstrau ziare vechi și tot felul de alte hârțoage moștenite de Societatea care funcționa într-un birou închiriat, deschis patru ore pe săptămână. Poate că, la prima vedere, păreau cam excentrice, dar Hester, sora cu care vorbise Fiona, știa despre Barrons aproape la fel de mult cât știa Jamie.

— N-am fost niciodată pe acolo, spuse Jamie.

— Cred că ți-ar plăcea la nebunie. Oricum, n-aveau aproape nimic despre Idlewild Hall – doar câteva fotografii de grup ale unor clase. Am rugat-o pe femeia cu care am vorbit să le scaneze și să mi le trimită pe e-mail.

Fiona se gândise să meargă până acolo și să facă asta chiar ea, în loc să-i ceară așa ceva unei femei în vârstă, dar Hester o luase prin surprindere când îi spusese că ea și sora ei tocmai se ocupă de digitalizarea întregii arhive.

— Fotografiile sunt interesante, dar nu neapărat și utile. În afară de una.

O deschise și întoarse ecranul, ca să vadă și el. Douăsprezece fete stăteau în picioare, pe gazonul din fața școlii Idlewild, și fiecare dintre ele ținea în mână o crosă de hochei. Erau îmbrăcate în uniforme de hochei pe iarbă și pozau atent, fetele de pe flancuri ușor întoarse spre interior, fiecare cu umărul suprapus pe al celei de lângă ea. În ciuda echipamentului de sport, înfățișarea lor era una formală: fete albe, care nu zâmbeau, cu înfățișări diferite, se uitau fix în obiectiv așteptând să li se facă poza. În marginea din stânga era o femeie, evident una dintre profesoare, deși părea să nu aibă mai multe de douăzeci de ani. În partea de sus a fotografiei, cineva scrisese cu caligrafie ordonată ECHIPA FEMININĂ DE HOCHEI PE IARBĂ IDLEWILD, 1952. La doi ani după moartea Soniei.

Fiona îl lăsă pe Jamie să se uite la fotografie, apoi dădu click pe următorul fișier anexat. Era dosul pozei, scanat, unde aceeași mână caligrafiasse un text; însă cerneala se decolorase odată cu trecerea timpului.

Jamie se aplecă în față:

— Rahat. Asta e o listă cu numele lor.

— E singura poză cu scris de mână, spuse Fiona.

Reveni la imagine și arată spre pixelii albi și negri care alcătuiau fețele neclare ale fetelor:

— Una dintre fetele astea trebuie să fi cunoscut-o pe Sonia. Și, dacă facem săpături, s-ar putea s-o găsim pe vreuna din ele în viață.

* * *

Era aproape ora unu când o găsiră.

Berea se terminase de mult, iar pe Fiona o dureau ochii; îi simțea așa de uscați în orbite, de parcă ar fi fost plăsmuiți din cenușa vulcanică de la Pompeii. Se pricepea să caute informații pe internet; ba chiar era expertă. În zilele noastre, n-aveai încotro dacă erai jurnalist. Dar realizează că își pierduse ascuțimea. Petrecuse prea mult timp căutând rețete de negresă fără gluten și modalități de a folosi cojile de ou pe post de globuri de Crăciun; în plus, nu mai încercase niciodată să găsească atâția oameni născuți în cu totul alte vremuri.

Din câte își dădeau ei seama, cele mai multe fete din fotografie erau moarte. În mod frustrant, patru din cele douăsprezece aveau nume atât de comune, încât era imposibil să le identifice cu exactitate; de vreme ce puține fete de la Idlewild erau din zonă, puteau să se fi născut oriunde, așa că n-avea sens să caute prin arhivele Evidenței Populației. O fată, Roberta Greene, o frumușică înaltă, cu părul blondiu împletit în coadă, părea să fi devenit avocată în New Hampshire și să fi luat numele soțului. Asta era interesant, iar Fiona se întrebă cum de o fată de la Idlewild ajunsese să studieze Dreptul – o facultate costisitoare. Dar cel care nimeri drept la țintă fu Jamie – o găsi pe profesoară.

— Sarah London, zise el. Nu s-a căsătorit. Profesoară pensionată, membră a Societății Doamnelor din East Mills.

Întoarse laptopul spre ea și îi arătă pagina web unde era și o fotografie; îi dăruî un zâmbet ostentat care, în ciuda ochilor ei ca de cenușă încinsă, îi aduse Fionei fluturi în stomac.

— Slavă Domnului că există fete bătrâne, zise el. Aflu mâine adresa ei, de la Evidența Populației.

Făcuseră o descoperire importantă. În sfârșit, se băgară în pat și, deși erau amândoi epuizați, se dezbrăcară unul pe celălalt în liniște. Fiona nu avu nevoie de cuvinte atunci când Jamie își trecu degetele prin părul ei, când îi sărută pielea moale de pe obraz și de lângă ureche, când o cuprinse și o îmbrățișă strâns. Când ea își încolăci picioarele pe după ale bărbatului și inhală aroma pielii lui, lăsându-și gândurile să evadeze și abandonându-se numai senzațiilor.

După, Jamie se îmbracă și se întinse în pat, lipit de spatele ei, îmbrăcat în tricou și boxeri; adormi înainte să pună capul pe pernă. Fiona rămase

culcată pe o parte, cu genunchii la piept, cu ochii deschiși, cu greutatea confortabilă a brațului lui Jamie pe talie și cu sunetul liniștitor al răsuflării lui; și, așa cum făcea adesea, începu să se gândească la Deb.

Fiona asistase la procesul de crimă al lui Tim Christopher, stătuse în primul rând, cel rezervat pentru familia victimei. Se așteptase să nu i se permită să meargă, dar, la începerea procesului, deja părea că părinții ei fuseseră răpiți de extraterestri care acum le luaseră trupurile în stăpânire, lăsându-i tăcuți și apatici, aproape incapabili să se mai privească în ochi. Poate că o fată de șaptesprezece ani n-avea ce căuta acolo, dar nu mai conta. Se dusesese.

Mai târziu, realizase că procesul fusese momentul în care ea își începuse viața de adult; procesul, nu crima în sine. După aceea, nu se mai putea prefăca că toate astea i se întâmplă altcuiva sau că Deb a murit liniștită, de moarte bună, în somn – două fantezii pe care le alimenta noapte de noapte când stătea trează în pat și își dorea din tot sufletul ca toate cele întâmplate să dispară, pur și simplu. La proces se vorbise despre sânge și osul hioid și despre urmele găsite sub unghiile lui Deb. Despre activitatea sexuală a lui Deb, sau despre lipsa ei, fusese analizat când făcuse sora ei sex și cât de des. Pe bancheta din spatele mașinii lui Tim Christopher fuseseră găsite șuvițe din părul lung și negru al lui Deb; se iscase o discuție despre felul exact în care părul unei fete putea ajunge pe bancheta din spate a mașinii iubitului ei: stătuse întinsă acolo pentru că întreținuseră relații sexuale? Sau pentru că o strangulase și era deja moartă?

Fiona se considerase mereu, chiar și când era mică, un „om de lume”, datorită carierei tatălui ei. Dar discuțiile explicite purtate de criminaliști și bărbați în costume într-o sală de judecată arhiplină, discuții despre conținutul vaginului lui Deb – nimeni, niciodată, nu a rostise cuvântul *vagin* la ei acasă – o șocase profund și dureros. Se uitase prin sală și realizase că toți cei prezenți și-l imaginau pe arătosul și spilcuitul Tim Christopher gemând, urcat peste sora ei pe bancheta din spate. Atunci și acolo înțelesese clar, pentru prima oară, că viața de adult nu avea să semene deloc cu ce-și închipuise ea.

Într-o zi, depusese mărturie unul dintre prietenii de la facultate ai lui Christopher. Îl văzuse pe Tim în ziua crimei. În pauza dintre cursuri jucaseră baschet. Nu vorbiseră despre nimic special, povestise prietenul, cu o singură excepție. Venise vorba despre o fată pe care o cunoșteau amândoi și care încercase să se sinucidă cu o săptămână în urmă. Prietenul fusese șocat, dar Tim Christopher nu făcuse decât să ridice din umeri și să mai arunce o dată mingea la coș. Prietenul își mai aminti că Tim spusese *Unele fete ar trebui să fie moarte și gata. N-ai ce să faci.*

Deb, moartă pe câmpul acela rece. Sonia Gallipeau, chircită în puț la o sută de metri distanță.

Unele fete ar trebui să fie moarte și gata.

Fiona se gândi la părul lung și frumos al surorii ei și închise ochii.

CAPITOLUL 10

Barrons, Vermont
Noiembrie 2014

Ninsese în timpul nopții, mai degrabă o pulbere albă care pudrase pământul crăpat și pe care vântul o risipise cu ușurință. Fiona străbătu cu mașina drumuri tot mai retrase și intră în East Mills, un orășel care nu părea să aibă nimic de oferit în afară de o benzinărie, câteva magazine îmbâcsite și un local *Dunkin' Donuts*. Tirurile treceau în viteză pe lângă ea când intră pe strada principală, aflate în drum spre sau dinspre Canada. Cerul era bălțat de un soare care se strecura pe după norii ce se mișcau rapid.

Sarah London locuia într-o veche casă în stil victorian cu țigla știrbă și cu o grădină minusculă, cotropită de buruieni moarte. Fiona încercase s-o sune mai întâi, dar la celălalt capăt al firului sunase un telefon fără robot, iar ea nu mai avea semnal pe mobil de vreo jumătate de oră. Acum opri mașina pe alee și scoase iar telefonul din buzunar: nu era nici măcar o liniuță. Asta e. Avea să improvizeze.

Ieși din mașină și se îndreptă spre pridvorul de lemn, unde bocancii ei răsunară strident pe treptele umede și lăsate. Potrivit dosarului pe care Jamie îl găsisese la Evidența Populației, Sarah London avea optzeci și opt de ani, ceea ce explica degradarea casei, mai ales dacă bătrâna locuia singură.

Prima oară când bătu în rama ușii de plasă, nu veni niciun răspuns, dar când bătu a doua oară, din interiorul casei se auziră niște pași târșâiți.

— Domnișoara London? strigă ea. Nu sunt comis-voiajor. Mă numesc Fiona Sheridan și sunt jurnalistă.

Pașii se apropiară, așa cum se și aștepta. Ușa casei se deschise și în cadrul ei apărură o femeie adusă de spate, cu părul alb și rar prins la ceafă. Deși cocoșată și îmbrăcată într-un capot vechi, tot emana un aer de demnitate rănită. O privi pe Fiona prin ușa de plasă, cu ochii mijiți:

— Ce să vrea de la mine o jurnalistă?

— Scriu un articol despre Idlewild Hall.

Ochii femeii se aprinseră imediat, iar ea se strădui să-și mascheze reacția, de parcă ar fi crezut că Fiona încearcă s-o ducă de nas.

— Nimănui nu-i pasă de Idlewild Hall, spuse ea, redevenind suspicioasă.

— Mie îmi pasă, zise Fiona. Se fac lucrări de renovare și restaurare, vor să repună școala în funcțiune. Știați?

O clipă, femeia încremeni, surprinsă, cu o privire atât de goală din pricina șocului, încât Fiona se întrebă dacă n-ar trebui să dea buzna înăuntru și să sune de pe fix la Urgențe. Apoi, femeia deschise ușa de plasă.

— Doamne, Dumnezeu! ea, murmură ea. Haide înăuntru.

Interiorul casei oglindea exteriorul: un loc cândva îngrijit, dar care acum se cufunda în degradare, în același ritm în care proprietara avansa în vârstă. Un salon nefolosit se vedea imediat în dreapta, cu bibelouri vechi și tot felul de mărunțișuri care adunau praf pe rafturile înșesate. Pe jos în holul de la intrare fusese pus un covoraș de plastic care probabil că era acolo de la începutul anilor '80. Fiona se opri, politicoasă, și își scoase bocancii, în timp ce femeia trecu în bucătărie.

— N-am... N-am nimic în casă, spuse bătrâna aruncând o privire înjur, prin bucătărie, pe masa unde ziarul pe care îl citise era împăturit ordonat. Nu așteptam nicio...

— Nu e nicio problemă, domnișoară London, o liniști Fiona. Nu vreau nimic, mulțumesc.

— Cum ai zis că te numești?

— Fiona Sheridan. Vă rog, spuneți-mi Fiona.

Sarah London încuviință, iar Fiona observă că nu-i întoarse invitația de a se tutui.

— Ia loc, Fiona.

Ascultătoare, Fiona trase unul dintre scaunele din bucătărie și se așeză. *Profesoară ai fost, profesoară rămâi*, se gândi ea. Își împleti degetele și puse mâinile în față, pe masă.

Asta păru să-i placă bătrânei doamne. Își trase și ea un scaun și se așeză. Mâinile îi erau noduroase și deformate de artrită, iar încheieturile degetelor aveau o culoare gri-perlat.

— Așa, acum povestește-mi despre renovarea aceasta. După cum vezi, am citit ziarul, așa cum fac în fiecare zi. Nu am găsit nimic despre așa ceva.

— Asta pentru că eu sunt cea care scrie articolul, spuse Fiona.

Domnișoara London păru că se gândește la acest fapt.

— Cine... cine Dumnezeu este îndeajuns de nebun încât să se apuce să renoveze Idlewild?

Cuvintele exprimau atât de bine gândurile Fionei, încât tăcu o clipă. Dar exista o vagă nervozitate în expresia domnișoarei London, în felul de a vorbi.

— O femeie pe nume Margaret Eden, răspunse Fiona, ajutată de fiul ei, Anthony.

Domnișoara London clipi nedumerită și scutură din cap:

— N-am auzit niciodată de oamenii aceștia.

Fiona avea în minte o listă de întrebări pe care intenționa să i le pună, dar un impuls o făcu să sară peste ele:

— De ce credeți că e o nebunie să renovezi Idlewild?

— Păi este clar că e o nebunie, răspunse domnișoara London cu voce ușor tremurată, dar își păstră postura, reușind chiar să se îndrepte puțin de spate. Sigur că este o nebunie. Clădirea aceea veche... locul acela.

Dădu dintr-o mână deformată, de parcă era sigură că Fiona știe exact la ce se referă.

— Ce vor să facă acolo? Tot școală?

— Da.

— Vai de mine.

Cuvintele ieșiseră repezite și aproape șoptite, de parcă ar fi evadat din gura femeii. Apoi se recompuse și zise:

— Ei, le doresc noroc.

— Ați fost profesoară acolo multă vreme, nu-i așa?

— Douăzeci și nouă de ani. Până în ultima zi, când s-a închis școala.

— Înseamnă că v-a plăcut foarte mult acolo.

— Nimănui nu-i plăcea acolo, i-o reteză bătrâna. Fetele acelea aduceau numai belele. Nu făceau viața un iad, tuturor. Nu erau fete cuminiți. Deloc.

Fiona simți cum i se ridică sprâncenele:

— Și, cu toate astea, ați rămas.

— Tot ce știu să fac este să predau, Fiona, spuse domnișoara London, cu o expresie severă. Cu asta mă ocup. Sau, în fine, mă ocupam.

— Idlewild a fost singurul dumneavoastră loc de muncă?

— Am mai lucrat în câteva școli după ce s-a închis Idlewild, până când am ieșit la pensie. Sunt de prin partea locului.

Dădu iar din mână, de parcă nici n-ar fi fost cazul să mai spună toate astea.

— M-am născut la mai puțin de un kilometru de locul unde stăm acum. Născută și crescută în Vermont. Niciodată nu am simțit nevoia să plec.

În lumina lăptoasă din bucătărie, Sarah London părea mult mai bătrână decât la început – ochi apoși, gură căzută. Era o bătrânică aprigă din Vermont, dar asta nu însemna că avusese o viață ușoară.

— Am o fotografie veche, zise Fiona. Ați vrea s-o vedeți?

— Cred că da, răspunse domnișoara London, precaută, deși o trăda sclipirea de curiozitate din ochi.

Fiona scoase din buzunar poza tipărită a echipei de hochei și o puse pe masă, netezind-o. Domnișoara London o privi lung.

— Da, sunt eu, spuse ea în cele din urmă. Am preluat echipa în anul în care Charlene McMaster a demisionat ca să se mărite. A rezistat vreo opt

luni, cu greu. Eu nu voiam să le preiau, chiar deloc. Dar, pe vremea aceea, făceam ce ni se spunea, fără să crâcnim.

— Vi le amintiți pe fetele astea? Întrebă Fiona.

— Desigur. Nu aveam așa de multe eleve. Iar memoria încă nu m-a părăsit, slavă Domnului.

Fiona aruncă o privire la fetele din fotografie, aliniat, îmbrăcate în uniforme. *Nu erau fete cumînți.*

— Vă amintiți cumva și numele lor?

— Da, probabil. De ce întrebi?

— Fotografia a fost făcută la doi ani de la dispariția unei eleve pe nume Sonia Gallipeau, spuse Fiona. Vă amintiți asta?

În cameră se lăsă o tăcere asurzitoare.

— Domnișoară London?

— Franțuzaica, spuse domnișoara London, ca pentru sine, scuturând din cap. N-am mai auzit numele acesta de peste șaiszeci de ani.

— I s-a întâmplat ceva în 1950, spuse Fiona.

— A fugit, așa ni s-a spus.

Domnișoara London își frecă ușor obrazul cu degetele noduroase, dar încă elegante, un gest absent, gânditor.

— Îmi amintesc ziua aceea. Primul meu an. A plecat la niște neamuri și nu s-a mai întors.

— Ce anume vă amintiri? o îmboldi Fiona cu blândețe.

— Totul, zise domnișoara London, repetând automat gestul acela. Am căutat-o, dar nu foarte mult. Nu prea aveai ce face în cazul unei fete fugare. Eu n-am spus nimic, pentru că închiseseră cazul și cu toții am mers mai departe. Dar eu am crezut mereu că a murit.

— De ce ați crezut că a murit?

— Nu mă înțelege greșit. S-a mai întâmplat să fugă fete, zise domnișoara London, scuturând din cap. Una a fugit chiar în anul dinaintea dispariției Soniei. N-ai ce să faci în cazul unei poame stricate. Dar niciodată n-aș fi crezut-o pe Sonia în stare de așa ceva. În primul rând, pentru că nu avea unde să se ducă. Nu era americană. Era banală și tăcută ca un șoricel. Nu s-ar fi apucat să facă autostopul sau să fugă cu vreun băiat. Nu era așa.

— Deci nu credeți că a fugit.

— La început am crezut că rudele ei au fost implicate. Era prima variantă, nu? Nimeni nu-i cunoștea familia. Neamurile au venit să o vadă într-un an, de Crăciun, dar atât. Apoi se duce să le viziteze și nu se mai întoarce. Dar au verificat rudele și au renunțat la pistă. Erau doar un cuplu de bătrâni cărora le era milă de ea, dar nu voiau s-o ia acasă. Soția îl bătuse pe el la cap în legătură cu vizita – a spus că se simțea prost s-o lase acolo atâta timp și s-o

viziteze doar o dată pe an. Soțul nu era de acord, nu-l interesa o adolescentă, dar până la urmă a acceptat. Numai că fata și-a preschimbat biletul de autobuz și a fugit și de la ei.

Fiona așteptă. Domnișoara London făcuse ochii mari, dar nu vedea nimic în clipa aceea. Nu vedea decât ceea ce se întâmplase în 1950. Era o liniște desăvârșită în casa aceea în care nu se auzea nici măcar ticăitul unui ceas.

— I-au găsit valiza, continuă domnișoara London. Au găsit-o în pădurea de lângă Șoseaua Old Barrons, aproape de porțile școlii. I-au găsit-o în tufișuri.

De data asta, Fiona încremeni, șocată. *Chiar pe unde mă plimbam eu, se gândi. Chiar în locul unde stăteam și vorbeam cu Jamie la telefon, unde am auzit zgomotul pe pietriș, zgomotul care suna ca niște pași.*

Bătrâna profesoară continuă să vorbească, iar cuvintele păreau să curgă de la sine.

— Ce fată fuge fără valiză, te întreb? Prietenele ei erau înnebunite, dar tânăra Winthrop a plecat în anul următor, iar fata cealaltă, a familiei Ellesmere, după ea. Nu știu ce s-a ales de ele. Nu știu ce s-a ales de niciuna.

— Stați puțin, zise Fiona. Adică au găsit o valiză abandonată și, cu toate astea, toată lumea a crezut că a fugit de acasă?

— Dumneata nu erai acolo. Nu trăiai zi de zi cu fetele acelea. În locul acela. Mai fugise o fată cu un an înainte să vin eu. Au crezut-o moartă. Apoi a apărut la casa bunicilor ei, în Florida, cu un golan după ea.

Se uită drept la Fiona, cu ochii ei bătrâni și apoși dar, cumva, înăspriți.

— Sonia a fugit de la propriile rude, asta a fost concluzia. Nu puteam spune nimic. Eram nouă, dar chiar și așa am înțeles.

— Ce anume ați înțeles?

— N-ai decât să stai acolo și să mă judeci. Dar ia să fi petrecut *dumneata* douăzeci și nouă de ani la Idlewild. În fiecare zi trăiam într-o tensiune cumplită. E un loc dur, oribil. A trebuit să rămân acolo pentru că asta era munca mea, pentru că aveam nevoie de bani, dar, câteodată... fetele fugeau. Și, în adâncul sufletului, nu le învinovățeam pentru asta.

— Cum așa?

— Pentru că ne era îngrozitor de frică.

Un fior străbătu spinarea Fionei.

— De ce anume vă era frică?

Domnișoara London deschise gura să răspundă, dar se auzi ușa de plasă deschizându-se, apoi o bătaie puternică în ușa de la intrare:

— Mătușă Sairy! spuse o voce de femeie, îngroșată de fumat. Eu sunt!

Se auziră niște pantofi pe covorașul de plastic din hol, iar Fiona se răsuci pe scaun și văzu o femeie de aproape cincizeci de ani care veni la ușa

bucătăriei – avea părul blond prins într-o coadă de cal; șoldurile late, înghesuite în niște colanți și purta o canadiană. Era încruntată.

— Ah, bună ziua, spuse ea, brusc devenind suspicioasă.

Fiona își împinse scaunul în spate și se ridică, gândindu-se că din nou era confundată cu un comis-voiajor care tocmai se pregătea să atragă o femeie de optzeci și opt de ani în cine știe ce înșelătorie. Întinse mâna și se prezentă:

— Sunt Fiona Sheridan. Sunt jurnalistă și scriu un articol despre Idlewild Hall.

Femeia se însenină și se uită la domnișoara London, așteptând confirmarea.

— Atunci, bine, zise ea frust și strânse mâna Fionei în degetele ei înghețate. A văzut mașina afară, iar mătușa Sairy nu primește niciodată pe nimeni.

— Cathy este fiica surorii mele, spuse domnișoara London, fără să se ridice.

Își recăpătase atitudinea severă, didactică.

Fiona își ratase șansa. Nu mai avea cum să revină la lucrul care era pe punctul de a fi dezvăluit – oricare ar fi fost acela. Dar nu voia să plece încă, indiferent de prezența sau absența lui Cathy.

— Domnișoară London, n-o să mai stau pe capul dumneavoastră, dar pot să mai pun câteva întrebări rapide înainte să plec? Promit să nu fie prea complicate.

Domnișoara London încuviință, iar Cathy năvăli în bucătărie și se apucă să-și facă de lucru, zgomotos, cu vasele din chiuvetă. Fiecare mișcare a ei spunea *sunt cu ochii pe tine*.

Fiona se așază repede la loc.

— În primul rând, dosarele de la Idlewild sunt de negăsit. Aveți idee unde puteau ele ajunge după închiderea școlii?

— Nu știu nimic despre niciun dosar, spuse bătrâna, exact în clipa în care Cathy trânti special un pahar pe blatul din spatele ei.

— OK, zise Fiona. Le-ați amintit pe prietenele Soniei. Îmi mai puteți spune ceva despre ele?

— Fetele acelea erau colegile ei de cameră din Clayton Hall, din cămin, veni răspunsul femeii, izvorât direct din amintirile ei. Erau adesea împreună. Cred că ei îi era mai dificil să-și facă prietene, pentru că era tăcută și deloc frumușică. Știu că mă gândeam cât de neobișnuit este să vezi că astfel de fete se împrietenesc. Nu se potriveau.

— Nu se potriveau? Cum așa?

— Oh, doamne.

Dădu iar din mână, iar Cathy deschise robinetul la maximum, aproape acoperindu-i vocea complet.

— Fata familiei Winthrop, de pildă. Făcea numai necazuri. Era o influență negativă. Tânăra Greene era destul de drăguță, dar toată lumea știa că făcuse o cădere nervoasă acasă și refuzase să mai vorbească timp de câteva luni. Tăcută, dar cam dusă cu capul. Tânăra Ellesmere venea dintr-o familie bună, dar nu pe calea convenită, dacă mă-nțelegi. Și mai era și proastă. Nu ca Sonia.

Pentru prima oară de când era acolo, Fiona își scoase carnetul și pixul din buzunar.

— Cum le chema? Care erau numele lor complete? Începând cu tânăra Winthrop?

— S-a întâmplat demult, interveni Cathy de la chiuvetă. Mătușa Sairy nu e obligată să-și amintească numele lor.

— Dar îmi amintesc, replică domnișoara London, reluându-și vocea de profesoară atât de rece, încât Cathy tăcu instantaneu. Pe tânăra Winthrop o chema Katie. Ai ei erau din Connecticut, cred – oameni buni, deși fiica lor o luase pe un drum greșit. Din punct de vedere al disciplinei, ea a fost o problemă din ziua în care a venit și până când a plecat.

— Unde a plecat? Acasă?

— Nu. Dumnezeu știe. Cred că și-a găsit un băiat sau cam așa ceva. Nu m-ar mira. Avea aerul acela... cel care-i înnebunește pe băieți. Genul de frumusețe... neașezată, explică ea, scuturând din cap. Cea dusă cu capul era Roberta Greene – făcea parte din echipa de hochei pe iarbă.

Trase fotografia tipărită mai aproape și arată cu degetul spre una dintre fete:

— Ea este, cea de aici.

Fiona încuviință, încercând să nu-și trădeze încântarea. Roberta Greene era fata despre care ea și Jamie credeau că, poate, a devenit avocată. Nu putea să fie prea „dusă cu capul”, de vreme ce a absolvit Facultatea de Drept și a intrat în barou.

— Și ziceți că a suferit o cădere nervoasă?

Poate că exista un dosar medical pe undeva.

— N-a mai vorbit. Din câte am înțeles, în familia ei a existat o sinucidere, sau, în fine, o tentativă de suicid, la care ea a asistat.

— Groaznic.

Domnișoara London ridică din umeri:

— Pe vremea aia nu aveam asistenți sociali și oameni specializați în psihologia copilului. Nu-i aveam nici pe Oprah, nici pe Dr. Phil. Părinții pur și simplu nu știau ce să facă. Ajungeau la capătul răbdării, așa că le trimiteau la noi.

— OK, spuse Fiona, încercând s-o întoarcă pe bătrână în amintirile ei. Ultima fată, mai prostuța. Ați spus că numele ei era Ellesmere?

În spatele ei, Cathy părea să fi renunțat în cele din urmă și acum rămăsese în picioare, cu brațele încrucișate strâns la piept. Domnișoara răspunse:

— Familia Ellesmere era una de vază la vremea aceea. Fata – o chema Cecelia, mi-am amintit – era fiica lui Brad Ellesmere, dar născută de partea greșită a dormitorului conjugal, dacă mă-nțelegi.

— Aha.

Fiona schimbă o privire scurtă cu Cathy. Generația care folosea expresii precum „născut de partea greșită a dormitorului conjugal” dispărea rapid, se gândi Fiona, ușor întristată.

— Așadar, spuse ea, era fiica domnului Ellesmere, dar nu îi purta numele.

— Exact, răspunse domnișoara London, coborând puțin vocea, de parcă cineva ar fi putut auzi mica bârfă succulentă. Era fiica menajerei. El i-a dat voie să facă fetița, dar a trimis-o de acolo. Din câte am înțeles, și mama a plecat o vreme – a înnebunit din pricină că a născut un copil în afară căsătoriei, sau cel puțin așa am auzit. Brad Ellesmere nu avea copii cu soția, dar avea mai mulți bastarzi. La vremea aceea era un scandal, dar noi nu comentam. Era o chestiune privată. Nu era ca acum, când viețile tuturor sunt expuse pe internet, ca să le disece toată lumea.

Fiona își notă numele *Cecelia*.

— Și atunci care era numele ei de familie? Cel legal? Întrebă ea.

— Of, Doamne.

Domnișoara London își frecă iar obrazul, dar de data asta o făcea demonstrativ. Îi plăcea discuția și voia să prelungească momentul. Fiona așteptă, răbdătoare, cu pixul pregătit.

— Toate o consideram „tânăra Ellesmere”. Nu era niciun secret – Brad Ellesmere o aducea personal la școală. Fata se ținea peste tot după tânăra Winthrop; era o alăturare firească – fata puternică și frumușică, lângă cea mai slabă de înger și mai urâtică. Ah, da: Frank. Acesta era numele ei de familie. Ți-am spus că memoria îmi funcționează perfect.

— Așa este, îi zâmbi Fiona. Chiar perfect.

— OK, mătușă Sairy, interveni Cathy. Ai nevoie să te odihnești.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru ajutor, domnișoară London, spuse Fiona.

— Cu plăcere. Dar ce legătură are Sonia Gallipeau cu un articol despre renovarea școlii?

— O parte din articol este despre evenimente din trecutul școlii care au constituit material de știri la vremea respectivă, spune Fiona, plat. Disparația Soniei se numără printre ele. Mă gândeam că, dacă reușesc să dau de câteva

dintre prietenele ei, una din ele mi-ar putea contura un portret al ei, așa cum și-o amintește.

— N-o să-ți fie ușor, spuse domnișoara London, pragmatică. Cele mai multe fete au dispărut după ce au plecat de la școală. Nimeni nu știe unde s-au dus și, sincer, nimănui nu i-a păsat.

Cuvintele dure lăsară încăperea în tăcere. Apoi Cathy porni spre ușa bucătăriei:

— Nu te ridica, mătușă Sairy. Fiona, te conduc eu spre ieșire.

Fiona o urmă prin holul îmbâcsit al casei. Când ajunse la ușă, își puse bocancii și scoase din buzunar o carte de vizită pe care i-o puse lui Cathy în palmă:

— Mulțumesc că m-ați lăsat să stau de vorbă cu ea. Dacă-și mai amintește ceva sau dacă pot să mai vin s-o văd, sunați-mă, vă rog.

Cathy îi aruncă o privire piezișă, bănuitoare, dar luă cartea de vizită:

— Nimănui nu-i mai pasă de mătușă Sairy. Nimănui nu i-a păsat vreodată. E o femeie de treabă. Dacă scrii un singur cuvânt urât despre ea, o să te găsesc și o să te dau în judecată.

Vorbele acelea țineau loc de „la revedere”, își spuse Fiona. Când își porni mașina și ieși cu ea de pe alee, se întrebă de ce, după atâția ani, nepoata lui Sarah London simțea nevoia de a insista că mătușă ei e o femeie de treabă.

* * *

Abia când ajunse la vreo opt kilometri distanță de East Mills, telefonul Fionei își recăpătă semnalul și începu să bipăie și să vibreze pe scaunul din dreapta al mașinii. Era pe un drum secundar care ducea spre șoseaua asfaltată, cu două benzi, care de la un punct se transforma în Șoseaua Seven Points; drumul era așa de prost, încât mașina se zgâlțâia de fiecare dată când nimerea în vreo groapă. Trase pe dreapta, sub un pâlț de copaci, și luă telefonul. Prin părțile astea, era bine să profiți de rarele momente când aveai semnal.

Găsi un mesaj de la Jamie: „Sună-mă”. Așa că formă numărul lui personal. Bărbatul răspunse la al doilea apel.

— Unde ești? întrebă el.

— Mă întorc din East Mills. Am vorbit cu profesoara.

— Și?

— Am făcut rost de numele câtorva prietene ale Soniei. Tu?

În vocea lui se simțea dezamăgirea. Pe fundal se auzeau voci, așa că Fiona presupuse că Jamie era la secție, în zona deschisă unde polițiștii își aveau birourile.

— N-am mai aflat nimic, dacă-ți vine să crezi.

— Nimic?

— Poliția din Franța mi-a răspuns. A fost înregistrată nașterea Soniei Gallipeau în 1935, dar atât. Nimic mai mult.

Fiona simți cum i se strânge inima. Se gândi la trupul chircit al fetei, încovrigat acolo, pe fundul puțului, cu capul pe genunchi.

— Nu mai are nicio rudă în viață?

— Pe nimeni. Există un certificat de deces al tatălui ei, în lagărul de concentrare de la Dachau în 1943. Nimic despre mamă, nici despre vreun frate sau vreo soră.

Prin parbriz, Fiona se uită lung la un fuior de zăpadă pe care vântul îl purta pe marginea drumului. Cuvintele acelea – lagărul de concentrare Dachau – aproape că îi făcură fizic rău și simți un fior de teamă.

— Credeam că naziștii țineau o evidență strictă.

— Așa credeam și eu. Dar se pare că ne-am înșelat. E ca și cum, după nașterea Soniei, fata și mama ei ar fi dispărut de pe fața pământului. Asta până când Sonia a apărut în evidențele de la Imigrări. Singură.

Îi era greu să-și facă prietene, spusese Sarah London despre Sonia, *pentru că era tăcută și deloc frumușică*. Ce fel de viață dusesese Sonia, unica supraviețuitoare din mica ei familie, într-o țară străină? Fiona se revoltă la gândul că fata murise singură, cu capul zdrobit, și că zăcuse aruncată într-un puț timp de șaiszeci și patru de ani. Și Deb murise singură, dar fusese găsită în mai puțin de treizeci de ore, apoi avusese parte de o înmormântare unde o înconjurase dragostea sutelor de prieteni și rude. Fusese jelită timp de douăzeci de ani, fusese iubită. Încă mai era. Sonia fusese uitată, pur și simplu.

— Cred că trebuie să-i găsim prietenele, în cazul ăsta, îi spuse ea lui Jamie. Domnișoara London zicea că fetele erau colege de cameră și că erau apropiate. Una din ele tot trebuie să-și aducă aminte de ea.

— De acord, spuse Jamie. Fii atentă, trebuie să închid. Dar dă-mi lista de nume, da?

Preț de-o clipă, Fionei îi veni să spună nu. Ea voia să se ocupe de asta – să fie cea care să le găsească pe acele fete, să stea de vorbă cu ele, să facă ceva pentru fata moartă din puț. Dar, pe cont propriu, nu putea face atât de mult cât putea cu ajutorul poliției din Barrons. Așa că îi spuse lui Jamie numele și închise; apoi, cu telefonul în poală, rămase cu ochii la drumul pustiu, întrebându-se de ce se simțea ca și cum tocmai ar fi abandonat cazul, de parcă l-ar fi scăpat din mână.

Își sună tatăl și, în secunda în care îi auzi vocea, se simți ceva mai bine.

— Tată, pot să trec pe la tine?

— Fee! Da, sigur că da.

Auzi foșnet de hârtii și bâzâitul vechiului computer. Lucra, ca de obicei.

- Cât de departe ești? Să pun de ceai.
- Ajung cam în douăzeci și cinci de minute.
- Vrei să te consulți cu mine; așa-i, fetiță?
- Da, asta vreau.
- Normal, doar ești fiică-mea, zise el, apoi închise telefonul.

Copacii se înclinau în bătaia vântului, iar crengile goale de deasupra mașinii fluturau precum marele evantai al unui sultan. Înfrigurată, Fiona se cuibări mai bine în jachetă, dorind să prelungească puțin momentul. La fel făcuse și cu o seară în urmă – stătuse în mașina parcată pe marginea drumului, uitându-se în gol și gândindu-se. Marginea unui drum avea ceva care liniștea și îndemna la meditație în același timp, dar era un loc pe lângă care cei mai mulți oameni treceau fără să se gândească. În copilărie, când călătoreau undeva cu mașina, ea se uita tot timpul pe geam, gândindu-se la locurile pe lângă care treceau, întrebându-se cum ar fi să se oprească acolo, sau dincolo, sau cine știe ce unde. Niciodată nu se mulțumise doar să ajungă dintr-un loc în altul.

Acum se uita la o cioară care aterizase pe o creangă groasă de pe partea opusă a drumului și îi admira corpul mare și negru, lucios de parcă ar fi fost dat cu ulei. Pasărea își întoarse spre ea ciocul negru și, curând, i se alătură o a doua zburătoare; ambele păsări cu grijă de-a lungul crengii, așa cum fac păsările de obicei, ridicând și coborând cu precizie grijulie fiecare picior, cu ghearele care se relaxau și se strângeau iarăși ca să prindă creanga.

Se holbară la ea cu ochisorii lor negri, atât de absenți dar parcă atotștiutori, de parcă ar fi vrut să rețină fiecare detaliu al înfățișării femeii din mașină. Când ajunseră la capătul crengii unde găsiră un bun punct de observație, ambele păsări se opriră.

Telefonul sună strident și vibră în poală Fionei, făcând-o să tresară. Nu recunosc numărul, dar era din zonă. Răspunse:

- Alo?
- Bine, fie.

Vorbele erau tăioase, iar persoana nu se deranjase să mai salute sau să se prezinte. Fiona recunosc vocea doar pentru că o auzise cu douăzeci de minute mai devreme – era Cathy.

— Mătușa Sairy a ațipit și nu mă aude, așa că presupun că pot să-ți zic. Dar trebuie să-mi promiți că n-o să dea de belea.

Fiona își simți inima zbatându-i-se în piept, iar pielea i se făcu de găină:

— Cum adică, să dea de belea?

— Intențiile ei au fost bune, spuse Cathy. Trebuie să înțelegi că mătușa Sairy are suflet bun. A vrut să facă bine. Și, de când a făcut-o, e paranoică. De asta nu ți-a spus. Dar acum îmbătrânește și o să trebuiască să scăpăm de

casă în curând. O să se mute cu mine. Nu văd de ce nu ți-am spus, până la urmă.

— Cathy.

Fiona se îndreptă în scaun și își simți gura uscată.

— Despre ce vorbești? întrebă ea.

— Dosarele, zise Cathy. De la școală. Ea le-a luat în ultima zi. Aveau de gând să le distrugă – dosare adunate în șazece de ani. N-aveau unde să le pună, unde să le depoziteze. Nu le voia nimeni. Familia Christopher cumpărase terenul și avea de gând să arunce dosarele la groapa de gunoi. Așa că mătușa Sairy s-a oferit să le arunce ea, dar, în loc să facă asta, le-a luat acasă.

— *Acasă?*

— În magazia din spate, spuse Cathy. Acolo sunt toate. Acolo stau din 1979. O să trebuiască să scăpăm de ele când o să vrem să vindem casa. Lasă-mă câteva zile s-o conving pe mătușa Sairy și după aia poți să vii să le iei. La dracu', nu valorează nici doi bani. Din partea mea, n-ai decât să le iei pe toate.

CAPITOLUL 11

Barrons, Vermont
Octombrie 1950
Katie

Katie nu mai fusese niciodată trimisă la detenție specială, nici măcar când se încăierase cu Charlotte Kankle. Atunci le despărțise Sally D'Allessandro, supraveghetora de cămin de la etajul trei; dar ea plecase de la Idlewild și o înlocuise băgăcioasa de Susan Brady. Sally era ciudat de moale pentru o supraveghetora de cămin și nu trimisese niciodată pe nimeni la detenție specială – nu făcea decât să le mustre plină de lehamite, abia ridicând brațele ei ciolănoase – *Hei, potoliți-vă, ok?*

O urmă pe doamna Peabody prin curte, cu brațele încă tremurându-i de frică. Ce naiba se întâmplase? Oare fusese aievea? Ușa care se dăduse de perete? Vocea? Nu reușise să distingă cuvintele, dar auzise *ceva*. Un glas ascuțit, care părea să implore. Celelalte fete păreau la fel de speriate ca ea. Katie se uită la spinarea îmbrăcată în poliester a doamnei Peabody, în căutarea unui semn, a unei reacții de adult. Nu văzu decât mersul apăsător și furios al profesoarei; se auzea doar foșnetul rochiei femeii.

Doamna Peabody o duse într-o cameră de la primul etaj al clădirii profesoarelor. Îi arătă un teanc de manuale de Latină lângă care se afla o foaie goală și un toc.

— Conjugările, îi aruncă ea. Fă toate exercițiile până la finalul orelor de detenție. O să te verific.

Katie se uită urât la teancul de cărți.

— Exercițiile din care? întrebă ea.

— Din toate, răspunse doamna Peabody. Altă dată să te gândești de două ori înainte să-mi mai faci vreo farsă ca asta.

— N-a fost o farsă, protestă Katie.

Cum ar fi putut s-o facă? Cum ar fi putut să facă ușa să se trântască singură de perete?

Dar, furioasă, pricepu că nu avea nicio importanță. Pentru că doamna Peabody știa deja. Toate astea erau o invenție menită s-o facă pe profesoară să se simtă mai bine.

— A fost Mary, îi spuse fata adevărul și simți o undă de satisfacție când văzu tresărirea violentă a doamnei Peabody. *Marya* fost...

Doamna Peabody se repezi în față și o apucă de braț așa de repede și de brutal, încât Katie țipă:

— Nu vreau să aud prostiile astea! șuieră ea, cu fața aproape lipită de a lui Katie, care îi simțea răsuflarea dulceag-mentolată.

Ochii profesoarei se măriseră de frică. O apucă mai tare de braț pe Katie și o zgâlțâi o dată:

— Conjugările. O oră.

Îi eliberă brațul și plecă, încuind ușa în urma ei.

— N-a fost nicio farsă! strigă Katie din toți rărunchii spre ușa închisă. A fost Mary!

Niciun răspuns.

Proasto, proasto. Încă tremura. Dar era cazul să se adune. Katie dădu ocol camerei. O tablă prăfuită; o fereastră murdară care dădea spre pădure; un teanc de ziare locale, aproape mucegăite; un singur pupitru și un scaun – pe pupitru se aflau cărțile, hârtiile și tocul. Katie încercă ușa; era încuiată. Trase de fereastră, dar efortul îi fu răsplătit doar de o ploaie de fulgi de vopsea veche desprinsă de pe ramă, care i se așează pe păr. Se puse în genunchii protejați de ciorapii lungi și inspectă pupitrul, citind toate inițialele scrijelite de-a lungul timpului de fetele care fuseseră trimise la detenție specială. Dezamăgitor – nu o recunoscă pe niciuna dintre prietenele ei și nici nu sculptase cineva ceva bun în lemnul acela tare. Răsfoi vraful de hârtii – nici acolo nimic.

Se uită la teancul de manuale. Cărți care stăteau tot timpul în această cameră.

Profesoarele sunt niște proaste.

Se așează pe scaunul cu spătar rigid și deschise cartea de deasupra. Răspunsurile la exercițiile de conjugare erau scrise pe margini; avea să-i fie simplu. Cartea era plină cu tot felul de mesaje lăsate peste ani, inclusiv o întregă poveste despre un unicorn scrisă cu creionul pe paginile goale de la final, cu tot cu ilustrații. Povestea începea inocent și devenea tot mai deocheată pe parcurs, iar ultimul desen era atât de neobrăzat, încât până și Katie râse. Oricine ar fi fost autoarea – povestea nu era semnată –, Katie o admira din toată inima. Mai erau și alte mesaje pe marginea paginilor, unele agramate, altele obraznice, câteva posibil utile.

Doamna Patton se prefăce că are un soț, dar nu are. Interesant. Doamna Patton era directoarea de la Idlewild, cea despre care se vorbea adesea, dar care rareori era văzută. Katie își propuse să țină minte această frântură de informație.

Mary Hand umblă noaptea pe Șoseaua Old Barrons. Suge sânge. Poate că era adevărat, probabil că nu, și oricum nu era cine știe ce interesant.

În grădină e îngropat un bebeluș.

Pe asta o mai auzise Katie. Era unul dintre vechile mituri de la Idlewild, dar habar n-avea dacă e adevărat. Toată lumea ura grădina și erau obligate să muncească acolo în fiecare săptămână, în cadrul unei activități denumite Grădinărit Săptămânal. Ura lor pentru grădină nu avea un motiv anume, deși pământul ei ciudat de mocirlos și răceala care-ți intra în oase din pricină că locul respectiv era mereu umbrit de cele două clădiri între care se afla contribuiau la asta. Apa din grădină nu se scurgea niciodată ca lumea, așa că acolo plutea mereu un miros de legume putrezite amestecat cu ceva și mai înțepător. Din când în când, cineva readucea la viață povestea cu bebelușul, probabil ca să le sperie pe boboace.

Katie ridică privirea când observă ceva mișcându-se pe perete. Un păianjen cobora din tavan, cu piciorușele lui grațioase, cu trupușorul rotund și negru. Katie se holbă la el o vreme, tremurând transfigurată. La Idlewild erau mulți păianjeni – și șoareci, și gândaci, ba chiar și lilieci sub streășină de la vestiare. Dar păianjenii erau cei mai răi. Dacă îl omora cu pantoful, și-ar fi petrecut restul detenției holbându-se la pata neagră pe care insecta ar fi lăsat-o în urmă. Fără tragere de inimă, își coborî iar ochii în cărți.

Următorul manual conținea alte vorbe înțelepte: *Dacă o strigi pe Mary Hand la asfințit, când e lună nouă, se ridică din mormânt.*

Dedesubt, altă fată scrisese cu litere negre, groase: *Încercat nu funcționează.*

O a treia fată continua conversația în partea de jos a paginii: *Ea este adevărată. A murit în 1907 după sarcină pierdută. Scrie în dosare.*

O cârcotașă intervenise și ea: *Idlewild a fost deschisă în 1919 proasto*

Răspunsul primit: *Casa asta era aici în anul ăla caută. Copilul ei e îngropat în grădină*

Din nou, povestea despre copilul din grădină. Katie se uită la păianjen, care ajunsese deja pe la jumătatea peretelui, foarte preocupat de treburile lui de păianjen. Mai era unul, în colțul tavanului, nemișcat și chircit. Nu se vedea nicio pânză. *Poate că totuși ar trebui să-i omor*, se gândi ea. Simțea că parcă o urmărește cineva; se forță să-și coboare iar privirea și întinse mâna să dea pagina.

Stai locului, îi spuse o voce la ureche în timp ce un păianjen, negru și rece, se târî peste marginea pupitrului și îi traversă în grabă dosul palmei.

Katie țipă și sări în picioare, dărâmând scaunul și scuturându-și mâna. Păianjenul căzu pe undeva, dar ea încă mai simțea atingerea piciorușelor lui pe piele, micile împunsături. Inima îi bătea așa de tare, încât i se încețoșă

privirea și auzi un găfâit disperat despre care realizează că era al ei. Își puse mâinile la urechi.

Stai locului, repetă vocea.

Îi clănțăneau dinții. Se strădui să tragă în piept aer, chiar dacă avea gust de cretă și de încă ceva acid, acru. Se retrase cu spatele spre perete până când se lovi cu omoplații de el și își aminti – prea târziu – de păianjenul pe care-l văzuse. Se uită în sus și îl văzu la câțiva metri deasupra urechii ei stângi, complet nemișcat, în mod evident urmărind-o. Începu să coboare încet și deliberat spre ea, parcă având o intenție clară. Celălalt păianjen era tot în colțul tavanului, chircit, doar că acum dădea neajutorat din picioare, de parcă nu s-ar fi putut mișca.

Katie încercă din nou ușa încuiată, iar mâna transpirată îi alunecă pe clanță. Apoi se repezi la birou, luă un manual și zdrobi cu el păianjenul de pe perete.

Nu se putea uita la mizeria pe care o făcuse. Lăsă manualul să-i cadă din mână și luă altul, retrăgându-se spre ușă – nu știa de ce, dar acolo i se părea că e în siguranță. Îi tremurau mâinile. Aproape că se lipi cu spatele de ușă, dar își dădu seama că ar mai putea fi și alți păianjeni – *păianjeni* – așa că se îndepărtă câțiva centimetri, păstrând cartea sub braț. Liniștea îi părea asurzitoare. Nu se mișca nimic.

— Futu-i, spuse ea în acea tăcere.

Era un cuvânt oribil – cea mai rea înjurătură pe care o știa, cel mai urât cuvânt din tot vocabularul ei. Maică-sa ar fi pălmuit-o dacă ar fi auzit-o. Dar acum, când îl rostea, se simțea bine, parcă mai puternică.

— Futu-i, repetă ea, mai tare. *Futu-i!*

Nu răspunse nimeni. Se învârti în cerc, încă agitată, tremurând, ținând cartea în sus; reuși să nu se uite la pata dezgustătoare de pe perete, acolo unde strivise păianjenul. Totul era neclintit. Chestia din colțul tavanului nu se mai mișca.

Scoase o răsuflare întretăiată. Realiză că obrații îi erau brăzdați de lacrimi reci, dar nu-și amintea să fi plâns. Se uită în jos, la cartea pe care o ținea în mâini, și o deschise.

Dintre pagini o priveau versurile bine cunoscute, scrise cu creionul:

*Mary Hand era o fată care-i moartă și-ngropată. Prietenă ar vrea să-ți fie.
Las-o afară pe vecie!*

Se uită lung la versuri; o durea capul, ochii îi ardeau. Și cuvintele acelea: *Stai locului*. Îi veni din nou să plângă.

Îl cunoscuse pe Thomas când avea treisprezece ani. El, șaisprezece; avea umeri lați și puternici, ochi care păreau veșnic somnoroși și răspândeau un miros straniu de naftalină. Locuia de cealaltă parte a străzii. Îi plăcea să

flirteze cu ea, iar ei îi plăcea că i se acorda atenție: gâdilatul, fugăritul, hârjonelile. Iar gâdilatul. Thomas îi găsea tot felul de porecle amuzante, o tachina, glumea pe seama ei. Iar ea se lăsa dusă de val, cu răsuflarea tăiată și se simțea specială, diferită de alte fete. El avea *șaisprezece* ani!

Apoi a venit acea după-amiază de iulie: aerul încins, cerul senin, de un albastru perfect, ei doi – singuri în curtea școlii – se fugăreau în jurul locului de joacă, abandonat și el în arșița verii. O prinsese în spatele toboganului pe care nu puteai pune mâna în ziua aceea, de fierbinte ce era, toboganul pe care ea îl știa atât de bine, cu tot cu vorbele fără noimă scrise cu vopsea pe lateral: **DISTRAȚIE PE TOBOGAN!**

Thomas o pironise la pământ și îi ridicase fusta. *Stai locului*, așa îi spusese.

O lăsase fără suflare și, timp de câteva secunde, fata își fixase privirea pe acele cuvinte scrise cu vopsea galbenă – distracție pe tobogan! – nedumerită, văzuse cum literele se amestecă între ele. Apoi simțise atingerea degetelor lui și începuse să se lupte cu el. Îl mușcase, îl zgâriase, dăduse din picioare. El o lovise – o *lovise* – și, atunci când fata încercase să fugă, o trântise la pământ, în genunchi; o apucase cu mâinile lui mari în timp ce nasul îi era invadat de mirosul de naftalină. *Stai locului*. Îi smulsese chiloții de bumbac și, în minutele de frenezie încinsă care urma, acelea fură singurele lui cuvinte: *Stai locului*.

Reușise să fugă. El era mai rapid, pentru că era înalt și avea picioare lungi, dar renunță destul de repede – nu voia s-o fugărească în văzul lumii prin cartier. Își amintea că intrase pe ușa din față a casei ei și își văzuse reflexia în ochii mamei sale, care tocmai cobora pe scară: răvășită, cu ciorapii ruți, fără chiloți, cu țărână în păr, cu genunchii însângerați și cu o urmă roșie pe obraz. Mama ei o privise șocată o clipă, apoi coborâse și restul treptelor și se repezise s-o apuce pe Katie de braț:

— Pentru numele lui Dumnezeu, du-te și spală-te, spusese ea. Vrei să te vadă tatăl tău în halul ăsta?

— Dar eu nu...

— Katie.

Mama o strângea de braț așa de tare, încât o durea.

Era îmbrăcată cu o bluză de mătase înflorată și o fustă verde închis; purta ciorapi și pantofi cu toc. Katie îi simțea mirosul atât de familiar – săpunul Calgon și Pomada pentru Doamne Severens, cu care își dădea pe păr. Văzu și privirea, de asemenea familiară: furie, groază și dezgust profund. O *să dai de necaz*, o avertizase mama ei de nenumărate ori, îi șuierase printre dinți vorbele astea când tatăl ei nu era prin apropiere sau când mai încercase să fugă. *Nu știu ce-i cu tine. N-am știut niciodată. O să dai de necaz.*

— Du-te, spusese mama ei, împingând-o spre scară.

Dăduseră vina pe ea, bineînțeles. Nici măcar nu întrebaseră cine era băiatul, nu că ea le-ar fi spus. Conversațiile șușotite, purtate în spatele ușilor închise erau de așteptat. Katie se gândise să fugă din nou, dar trei săptămâni mai târziu o duseseră la Idlewild; urma de pe obraz se estompase, iar julturile din genunchi se vindecaseră.

În camera de detenție specială nu se clintea nimic. Aerul părea rarefiat și îmbâcsit în același timp. Păianjenul din colț se potolise. Dar pe Katie nu o păcăleai ușor.

De undeva se auzea o răsuflare. Acolo, aproape. Un sunet slab, venit nu se știe de unde.

Apoi un glas slab, care implora. *Lasă-mă să intru...*

Katie simți cum i se încordează picioarele. Se strădui să-și țină vezica în frâu, să nu se scape pe ea.

Lasă-mă să intru. Sunetul era mai clar acum și venea dinspre fereastră. *Te rog. Te rog, mi-e așa de frig. Lasă-mă să intru!*

— Nu, spuse Katie, străduindu-se chiar să strige. Nu! Nu te las să intri! Pleacă!

Te rog. Vocea era ascuțită, cerșind milă. *O să mor aici, afară.*

Katie tremura:

— Ba nu, pentru că ești deja moartă.

Se holbă la fereastră, dar nu văzu nimic; atunci se învârti iar în cerc, privind înjur cu ochii măriți de panică.

— Nu te las să intri, așa că pleacă! Vorbesc serios!

Lasă-mă să intru, se auzi din nou smiorcăitul acela – apoi vocea mamei ei, chiar la urechea lui Katie, imitată perfect. *O să dai de necaz.*

Răsuflă prelung, îngrozită. Așteptă, dar nu se mai auziră alte voci, deocamdată. Asta nu însemna că nu puteau reveni oricând. Deja știa că mai avea timp de petrecut aici.

Se duse la birou, luă tocul și băt看 cu el în blatul pupitrului, uitându-se după eventuali păianjeni ascunși.

Apoi se retrase la locul ei de lângă ușă. Ținând manualul în mâna cealaltă, reuși să scrie cu degete înghețate și înțepenite:

Sunt închisă la detenție specială cu Mary Hand și nu pot să ies

Se opri o clipă care păru o veșnicie și așteptă. Și așteptă.

Apoi adăugă: *Mary știe.*

Se așeză turcește pe podea și își trase fusta peste picioare când se auzi un zgrepțănat slab la fereastră.

CAPITOLUL 12

Barrons, Vermont
Noiembrie 2014

Malcolm Sheridan ascultă răbdător, sorbindu-și ceaiul, în timp ce Fiona îi povestește despre fata din puț. Pe măsură ce ea vorbea, bărbatul devenea tot mai interesat, lucru trădat de genunchiul pe care-l bățâia.

— Fata e la legist? o întrebă el când Fiona termină de povestit.

Se referea la cadavru. La cadavrul Soniei.

— Da.

— Deci e la Dave Saunders. Jamie are cum să-ți facă rost de rezultate? Dacă nu, sun eu.

Fiona se lăsă pe spătarul fotoliului înflorat al mamei sale, gândindu-se.

— Nu cred că o să fie vreo surpriză în raportul legistului, spuse ea. Am văzut-o pe fată – era clar că avea craniul zdrobit. Probabil că o să primesc rezultatul de la Jamie.

— Chiar ai avut baftă cu dosarele alea, spuse tatăl ei, a cărui minte i-o luase deja înainte și pornise în altă direcție.

Bărbatul puse jos ceașca și se uită în gol, prin blatul de sticlă al măsuței de cafea, încruntându-se. Așa făcea Malcolm când lucra la un subiect tare, se gândi ea. Nu-l mai văzuse așa de mult.

— Ceea ce vreau eu, spuse Fiona, încercând să aducă formidabilul lui creier înapoi la discuția lor, este să știu dacă ne-a scăpat ceva din Franța. Despre familie, despre istoricul ei de acolo. Altceva decât un certificat de naștere.

— Adică ceva din lagăr, spuse Malcolm.

— Da. Jamie a găsit înregistrarea nașterii ei, dar...

— Nu, nu, nu, o întrerupse Malcolm, care se ridicase de pe scaun și începuse să se plimbe prin cameră. Mai sunt și alte locuri în care se poate căuta. Biblioteci, muzee, arhive. Registrele oficiale sunt doar o părțică insignifiantă. Era evreică?

— Nu știu, răspunse Fiona, scuturând din cap.

— Se poate să nu fi fost. Trebuie să fi fost foarte mică în timpul războiului – nu toate lagărele primeau copii, sau, dacă îi primeau, nu-i țineau în viață. Dacă tatăl ei era la Dachau, cel mai probabil ea a fost închisă cu mama. Avem șanse mai mari s-o găsim dacă pornim pe urmele mamei.

Fiona se uită în notițele ei.

— Pe mamă o chema Emilie. Emilie Gallipeau.

— Dar nu există niciun certificat de deces?

Malcolm își luă cana și o duse la bucătărie, de unde continuă să vorbească.

— Puteau să ajungă în orice lagăr. La Ravensbrück primeau femeii, și cred că și copii. Multe dosare au fost sigilate zeci de ani, dar acum au început să le desigileze. Și, firește, multe s-a pierdut cu totul. În timpul războiului informațiile erau stocate aiurea, înainte de computere. Peste tot erau încurcături și erori umane. Alte vremuri. Am câteva cărți de referință, dar unele sunt depășite deja. Din anumite puncte de vedere, asta este un moment foarte interesant pentru istorici, dacă reușesc să-i prindă în viață pe ultimii supraviețuitori de atunci.

— OK, zise Fiona.

Simțea cum entuziasmul începe să-i accelereze pulsul, dar se strădui să și-l stăpânească. Își spuse că cele mai multe piste de genul ăsta nu duceau nicăieri.

— Bun. Cum nu pot să merg în Franța ca să verific fiecare arhivă și bibliotecă, ce fac?

Tatăl ei reapăru în cadrul ușii. În ochi avea o sclipire de amuzament:

— Vorbești cu cineva care poate. Sau care o face deja.

— Poliția...

Malcolm râdea acum de-a binelea.

— Fee, Fee. Ai stat prea mult pe lângă polițistul ăla al tău. Nici poliția, nici guvernul nu au toate răspunsurile. De la *oameni* afli lucruri. Ca dosarele alea pe care le-ai găsit. Oamenii păstrează amintiri și dosare pe care cei ce țin vremelnice pâinea și cuțitul le-ar vrea șterse.

— Tată.

Știa că, dacă nu-l oprește acum, urma să se lanseze într-o tiradă din domeniul lui preferat, să-i țină una dintre acele prelegeri politice care o amuzau atâta pe mama ei înainte de moartea lui Deb. Hippie pe vecie.

— Bine, bine, zise ea. Putem să apelăm la ce canale vrei tu ca să obținem informații. I-am promis lui Jamie că n-o să ne băgăm peste ancheta poliției, atât.

— Nu. Poliția o să facă o autopsie, o să caute rude aflate în viață, apoi o să claseze cazul și o să-și vadă de drum. Nici n-o să le dea prin minte să se apropie de Franța anului 1945. Dar noi putem s-o găsim, Fee. Putem să aflăm cine era.

O clipă, emoția o sufocă pe Fiona. Așa fusese tatăl ei cândva. Bărbatul din fotografia de pe peretele din camera cealaltă, bărbatul care plecase pe teren

În Vietnam în 1969, fusese complicat, dificil și adesea absent, dar, în același timp, fusese atât de viu, de vibrant, încât era aproape dureros să te afli în preajma lui. Aerul se aprindea când intra el într-o încăpere. Malcolm Sheridan nu făcuse niciodată conversație lejeră – era genul de bărbat care te privea în ochi din prima și te întreba *Îți place ce faci? Te simți împlinit?* Dacă aveai curaj să răspunzi, te asculta de parcă ar fi fost cel mai fascinant lucru pe care îl auzise vreodată. Și, în acea clipă, era perfect adevărat. Era un visător genial, un intelectual neobosit și un scandalagiu, dar cu adevărat remarcabil la tatăl Fionei era faptul că îl interesa, cu adevărat, *totul*.

Trecuseră douăzeci de ani de când nu-l mai văzuse așa. Tatăl ei, așa cum îl cunoștea ea, dispăruse când trupul neînsuflețit al lui Deb fusese găsit pe câmpul de la Idlewild. Când Tim Christopher îi ucisese fiica, Malcolm se închisese în el însuși. Din toată acea experiență mai reușise să iasă la iveală doar un bărbat învins, fără niciun scop, cu o furie mocnită care răzbătea uneori la suprafață, doar pentru a se ascunde iarăși sub apatie. Mama Fionei, care fusese atât de îngăduitoare cu personalitatea lui explozivă de dinainte de crimă, se închisese și ea în sine. Își retezase orice legătură cu pasiunile lui, cu prietenii comuni. După divorț, părea hotărâtă să se transforme în altcineva, să nu mai fie doar soția lui Malcolm – și mama lui Deb.

Dar acest Malcolm, cel din care Fiona vedea o frântură acum – acest Malcolm era bărbatul despre care oamenii încă vorbeau cu admirație și respect după douăzeci de ani, bărbatul pentru care oamenii încă lăsau totul baltă când el le cerea ceva. Bărbatul care încă stârnea atâta rumoare, încât numele lui făcuse ca Fiona să fie angajată la *Lively Vermont*.

Dar nu putea să-i spună nimic din toate astea. Nu vorbiseră niciodată despre ce se întâmplase după moartea lui Deb. Era prea greu. Fiona își adună notițele, încercând să-și stăpânească emoția din ochi și din glas.

— Bine, îi spuse ea. Te las să te ocupi de asta. Trebuie să trec pe la *Lively Vermont*. Și am de gând să le găsesc pe fetele astea, pe prietenele de la școală ale Soniei.

— Te sun eu mai târziu, spuse el și porni înapoi, spre bucătărie, de unde strigă: Ai grijă ca băiatul ăla al tău să nu strice ancheta!

Când Fiona se îndrepta spre redacția *Lively Vermont*, îi vibră telefonul. Anthony Eden. Îl ignoră. Avea să-l sune mai târziu ca să-i spună noutățile. Moartă de foame, se opri să-și ia un burrito, apoi traversă cu mașina centrul Barrons-ului spre vechea cutie de chibrituri care servea drept redacție pentru *Lively Vermont* – doar atât își puteau permite să închirieze. Deși era doar ora cinci, soarele cobora iute pe cer, amintindu-i că iarna adevărată urma să vină curând, cu nămeții și viscolul ei.

Ajunsesse prea târziu ca să-l mai găsească pe Jonas acolo – probabil că azi plecase la timp, ceea ce se întâmpla rar. Fiona îl rugă pe omul de serviciu să-i deschidă ușa. Birourile erau pustii. Ușa lui Jonas – închisă și încuiată. În loc să-l deranjeze acasă, Fiona luă o bucată de hârtie de pe un birou și scrisese: *Am noutăți. Nu multe, dar bune. Crede-mă. Sun mâine. F.* Împături biletul și îl strecură pe sub ușa lui.

Avea sub braț dosarul pe care îl luase din arhive, așa că se îndreptă spre vechile fișete ca să-l pună la loc. Dar, după ce trase primul sertar, se opri cu dosarul în mână.

Există câteva trimiteri la familia Christopher acolo, așa o avertizase Jonas.

Avea dreptate. Văzuse și ea când citise dosarul: apărea o fotografie de la inaugurarea Hotelului Barrons, din 1971 – Henry Christopher, prezentat drept „un important investitor și om de afaceri local”, îmbrăcat în smoking, dădea mâna cu primarul și amândoi zâmbeau fotografului. Era tânăr și semăna extraordinar de mult cu cel ce avea să-i fie fiu. Lângă umărul lui se vedea o femeie drăguță, blondă, îmbrăcată într-o rochie de mătase lucioasă, care zâmbea subțire pentru poză. În stilul caracteristic acelor ani, ea era trecută drept „doamna Christopher”. *Ilsa*, se gândi Fiona. *O chema Ilsa.*

Se uită lung la cele două fețe tinere și atrăgătoare, un cuplu căsătorit și bogat care le avea pe toate. Fiul lor, care avea să devină călăul lui Deb, urma să se nască peste trei ani – unicul lor copil. Când Tim se dusesse la închisoare pentru crimă, Henry și Ilsa plecaseră din Vermont.

Prima oară când văzuse poza asta, Fiona tresărise și trecuse peste ea, așa cum fac oamenii când, pe neașteptate, dau peste o imagine cu ceva scârbos sau mort, dar acum se forță s-o privească. Așteptă s-o cuprindă vreun soi de emoție – ură față de acei doi oameni, sau resentimente, sau măcar durere. Nu simțea nimic. Henry zâmbea în continuare cu fața lui unghiulară și arătoasă, iar Ilsa părea ușor stânjenită; tot ce simți Fiona fu un mic disconfort în stomac.

Henry Christopher părea că se simte în largul lui lângă primar, de parcă s-ar fi cunoscut bine. Hotelul Barrons se închisese după numai patru ani, pentru că nu reușea să iasă nici măcar pe zero.

Henry Christopher și primarul, pregătindu-se să le vândă gogoși locuitorilor din Barrons cu zâmbetul pe buze.

Ar trebui să se oprească; dar, în loc să facă asta, închise dosarul și trecu două sertare mai jos, la dosarele din anii '90. Îl scoase pe cel din 1994, anul uciderii lui Deb, și îl deschise.

Nu citise niciodată relatarea crimei așa cum apăruse ea în *Lively Vermont*; asta, desigur, dacă apăruse. În anii '90 revista încă nu intrase în faza de *lifestyle* și se mai străduia să fie o publicație de informare, deși făcea

exces de zel să se plieze după cum bătea vântul. Schimbaseră formatul și o făcuseră să semene cu *Rolling Stone* – mai mare, cu hârtie mai subțire și mai degrabă cu povești sexy pe copertă. *Ah, ultimele zile de glorie ale revistelor*, își spuse Fiona, melancolică, *vremea când toată lumea încă mai făcea bani*.

Nu putea explica de ce făcea asta, așa cum nu putea explica nici de ce se apucase să meargă pe jos în miez de noapte pe Șoseaua Old Barrons, uitându-se la urmele de roți. Poate era din pricină că, adineauri, văzuse o sclipire din vechiul Malcolm. Oricare ar fi fost motivul, era ceva, un impuls irezistibil. Sângele începu să-i fiarbă când se apucă să răsfoiască diversele numere ale revistei, iar ceafa îi înțepeni ca în seara de mai-nainte. *Nu pot să mă opresc. N-am cum*.

Crima nu ajunsese pe copertă – ar fi fost prea tabloid pentru *Lively Vermont* – dar acoperiseră subiectul după arestarea lui Tim Christopher într-un articol destul de lung intitulat „Niciun strop de liniște: uciderea unei tinere localnice este sfârșitul inocenței în Vermontul rural”. Fiona se strâmbă când văzu titlul, dar imediat zări numele autorului: era Patrick Saller, un fost angajat pe care Fiona îl cunoștea, care fusese concediat într-una din numeroasele reduceri de personal operate la *Lively Vermont* și care mai livra, din când în când, materiale independente.

Nu era un articol prost; Saller chiar își făcuse temele. Filmul dispariției și uciderii lui Deb era corect, ba chiar și descrierea hainelor pe care le purta Deb când fusese văzută ultima oară (bluză albă, pantaloni de bumbac verde închis, o jachetă impermeabilă gri deschis, căciulă neagră, tricotată) și faptul că amica și colega ei de cameră, Carol Dibbs, încurcase ora la care o văzuse pe Deb ultima oară pentru că ceasurile din apartament erau potrivite diferit.

Și fotografiile erau mai bune decât cele preluate de pe agenții: exteriorul căminului în care stăteau Deb și Carol, care părea inaccesibil și rece; un portret al lui Deb, decupat dintr-o poză făcută chiar în ziua în care împlinise douăzeci de ani – cu două săptămâni înainte de crimă – cu părul în vânt, cu figura relaxată de râs. Părinții lor dăduseră presei fotografii cu Deb atunci când dispăruse, dar mai toate publicațiile o folosiseră pe cea mai serioasă, unde Deb stătea cuminte, cu mâinile în poală; instantaneul ales de Saller era mai puțin clar, dar – se gândi Fiona – lăsa să se vadă mai bine personalitatea lui Deb. Cea mai mare imagine era cea a câmpului de la Idlewild Hall, care arăta exact așa cum îl văzuse Fiona la câteva zile după ce cadavrul fusese luat de acolo – acoperit de coroane de flori și gunoi.

Părea că Saller a surprins în imagine o frântură din memoria Fionei, care se holbă la ea o bună bucată de vreme; își aminti ce simțise când stătuse acolo, cu picioarele înghețate în teniși, cu nasul care-i curgea pe buza de sus, și se întrebase ce dracu’ se aștepta să vadă. Amintirea aduse cu sine un val

de greață, de parcă Fiona ar fi avut, iarăși, șaptesprezece ani și s-ar fi aflat în acel tunel fără ieșire, cu niște părinți transformați în străini și cu profesori care-i aruncau priviri semnificative. Tot restul aceluia an școlar – pe care l-a promovat cu greu – ea rămăsese „fata aia”, cea a cărei soră fusese ucisă. Urmase un an de terapie, de furie irațională și de durere pustie, înspăimântătoare, însoțită – mulțumesc, adolescență – de o acnee care nu se dădea dusă.

S-a terminat, își spuse ea. S-a terminat.

Și totuși, douăzeci de ani mai târziu, stătea la un birou din redacția goală a revistei și citea articolul.

Dar, când ochii ei mai măturau o dată textul, ceva îi atrase atenția. Ceva ce nu mai văzuse.

Era îngropat într-o enumerare a probelor făcută pe baza relatărilor din diverse surse, de vreme ce procesul nu începuse încă. Știa faptele. În apărarea lui Tim, nu exista niciun martor la crimă; Deb nu fusese violată, iar pe trupul ei nu fuseseră găsite urme de țesut sau fluide; deși nu era vreun student eminent, Tim era cunoscut drept un băiat de treabă și arătos, de familie bună, care nu avea tendințe violente. În contrapondere veneau firele de păr de pe bancheta mașinii, faptul că el era ultima persoană cu care fusese văzută Deb, certurile lor dese și zgomotoase, inclusiv în ziua crimei și – cel mai grav – o pată de sânge pe jeanșii lui. Cel mai probabil, sângele îi cursese lui Deb din nas, de vreme ce ea avea sânge în nări ca și cum ar fi fost lovită; se poate ca el să-și fi atins mâna însângărată de propriii pantaloni fără să-și dea seama.

Cel mai mare semn de întrebare era legat de alibi-ul lui Tim. Inițial, era un gol în filmul evenimentelor din ultima noapte a lui Deb, ca un pasaj care fusese șters; dar Patrick Saller îl interviewase pe proprietarul de la *Pop's Ice Cream*, o gelaterie de pe Șoseaua Germany, la douăzeci de minute distanță de campusul universității. Saller îl cita pe proprietarul localului, Richard Rush: „El a venit aici în seara aia. Pe la nouă seara, nouă și ceva. Era singur. A comandat o cupă de Rocky Road și a stat aici s-o mănânce până la zece, când am închis”. Rush susținea că Tim a fost cam singurul client la acea oră, așa că nu-l mai văzuse nimeni acolo, să poată confirma. Se stabilise că moartea lui Deb survenise undeva între orele nouă și unsprezece.

Fiona se holbă la paragraf, recitindu-l iar și iar. Cuvintele îi săreau în ochi, limpezi și clare, apoi se încetoșau.

Nimic din toate astea nu se spusese la proces și nici în vreun alt articol de presă despre caz. La proces, Tim nu avea alibi pentru ora crimei; chiar el declarase că se dusese acasă, singur, după ce o lăsase pe Deb să coboare din mașină, în urma unui nou scandal. Recunoscuse că o lovise și că fetei îi

cursese sânge din nas, dar atât. Lipsa unui alibi contribuise, în parte, la condamnarea lui. În depoziția lui Tim nu apărea nicio mențiune despre *Pop's Ice Cream*.

Dacă Richard Rush era alibi-ul lui, cel puțin până la ora zece, atunci de ce nu se spusese asta la tribunal? Nu acoperea tot intervalul, dar arunca o îndoială rezonabilă asupra cronologiei. Ce dracu' se întâmplase? De ce un om acuzat de crimă nu a făcut uz de asta? Oare alibi-ul respectiv fusese demontat în vreun fel?

Las-o baltă. Fiona își spuse asta, dar puse jos revista și întinse mâna spre telefonul de pe biroul gol la care se așezase. *Las-o baltă.* Căută pe Google, pe mobilul ei, gelateria *Pop's Ice Cream* și descoperi că încă era deschisă, tot pe Șoseaua Germany. Sună de pe fix, în caz că telefonul de la gelaterie ar fi afișat numărul apelandului.

— Pop's, zise vocea de la celălalt capăt al firului.

— Bună seara, zise Fiona. Îl caut pe Richard Rush.

Știa că încearcă marea cu degetul, dar nu o costa nimic să încerce.

— Ă... zise vocea adolescentină, imposibil de identificat ca aparținând unei fete sau unui băiat, persoana... lucrează aici?

— Cândva, era localul lui, explică Fiona.

— Aha. Stați să-l chem pe proprietar.

Fiona așteptă și, în câteva clipe, auzi vocea unui bărbat de vreo treizeci și ceva de ani:

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Bună seara. Îl caut pe Richard Rush, cel care deținea localul prin anii '90. Știți despre cine vorbesc?

— Așa ar trebui, râse scurt vocea. E tatăl meu.

— Domnul Rush mai lucrează sau s-a pensionat?

— Tata s-a pensionat. A plecat în Florida, spuse bărbatul, pe un ton mai rece, mai rezervat. Cu cine vorbesc?

— Numele meu este Tess Drake, spuse Fiona.

Tess Drake era recepționera stomatologului la care mergea ea și mereu îi plăcuse acel nume. Continuă:

— Lucrez la revista *Lively Vermont*, iar acum scriu o continuare a unui articol publicat de noi în 1994.

— Ei, eu sunt Mike Rush și sunt surprins. Nu cred că *Lively Vermont* a publicat vreodată un articol despre noi. Și lucrez aici de când aveam șaisprezece ani.

Din nou, drept la țintă. Cu așa noroc, Fiona ar trebui să joace la păcănele.

— N-a fost chiar un articol despre *Pop's*, explică ea. A fost despre o crimă care a avut loc în 1994. O studentă. Tatăl dumneavoastră a dat un interviu atunci. Se împlinesc douăzeci de ani și vrem să marcăm asta.

— Vă referiți la Deb Sheridan, spuse Mike. Îmi aduc aminte.

Preț de o clipă, gâtul Fionei se strânse brusc și jenant. Era așa de obișnuită ca toată lumea să ocolească subiectul Deb în prezența ei, încât i se părea ciudat să-l audă pe omul ăsta care habar n-avea cine e ea, cu câtă ușurință rostește numele.

— Oribil, spuse Mike. Îmi aduc aminte noaptea aia.

— Serios?

— Da, doar lucram aici. V-am zis deja că am început la șaisprezece ani. Tata m-a ținut să lucrez cu el în prăvălie în seara aia.

Mike făcu o pauză, de parcă tocmai își amintise ceva incomod.

— Niciodată n-am știut ce să cred, mai zise el.

— L-ați văzut pe Tim Christopher în local în seara aceea? În seara crimei?

— A fost aici, da.

Ezitarea din vocea lui aprinse beculețele din mintea Fionei:

— ... dar?

Bărbatul oftă:

— Uitați, tata s-ar supăra rău de tot dacă ar ști că vă povestesc asta. Ce dracu', am treizeci și opt de ani, știți? Am și eu copii acum, adolescenți. Iar el e în Florida. Cu toate astea, tot mi-e groază de ce mi-ar spune dacă m-ar auzi.

— Știu, zise Fiona. Înțeleg, chiar înțeleg. Dar el nu e aici acum, Mike. Iar eu vreau să aud ce ai de spus.

Se dovedi că alesese cuvintele potrivite. Știa asta, deși o clipă se lăsă liniștea, cât deliberă bărbatul de la telefon. Trecuseră douăzeci de ani și nimeni nu dorise să știe niciodată ce anume văzuse atunci Mike, băiatul de optsprezece ani, ce gândise, în ce fel îl afectase. Cât de tare îl speriasse.

Pentru că era clar că îl speriasse. Acea teamă veche de douăzeci de ani era adânc îngropată în glasul lui, însă Fiona o auzea. Frica aceea era ca un fluierat pe o frecvență auzită numai de urechea unui câine. Doar cineva care simțea la fel o putea recunoaște.

Bărbatul începu să povestească, fără să realizeze că fiecare vorbă a lui o sfâșia până la sânge pe Fiona:

— Tim Christopher a intrat în local când eu lucram. Și tata era aici. Tim avea un pulover roșu, jeanși și o șapcă de baseball. Era un tip masiv, ca un jucător de fotbal. A comandat o înghețată Rocky Road, iar eu am încasat banii. Apoi a mâncat-o și a plecat. Asta e tot. Asta s-a întâmplat. Singura chestie e că s-a întâmplat la patru după-amiază.

Mintea Fionei lucra frenetic. Știa pe de rost cronologia faptelor, în detaliu. La patru după-amiază, potrivit dosarului oficial, Tim Christopher susținea că se plimbase singur, după terminarea orelor. Băuse o bere cu niște prieteni la cinci și jumătate – asta era următorul moment când existau martori care puteau jura că l-au văzut. La șapte și jumătate venise s-o ia pe Deb de la cămin, se certaseră, iar Carol Dibbs ascultase de la ea din cameră tot scandalul și se uitase la un ceas potrivit greșit. La șapte și cincizeci de minute plecaseră împreună, iar Carol văzuse pe fereastră cum Deb, încă furioasă, se uitase în mașina lui Tim Christopher. La unsprezece zăcea, moartă, pe câmpul de la Idlewild.

Tim spusese că cearta lor – Deb era de o gelozie bolnavă, potrivit lui, și îl acuzase că o înșală – devenise așa de tensionată, încât fata îi ceruse s-o lase să coboare undeva, pe o stradă din centru. Nu mai voia să stea cu el în mașină, așa spunea Tim. O lăsase acolo și plecase mai departe cu mașina, încă furios. Le arătase polițiștilor locul exact. Dar, în ciuda solicitării difuzate de presă, anchetatorii nu reușiseră să găsească nici măcar un singur martor care să fi văzut-o pe Deb după ce Carol o zărise urcându-se în mașina lui Tim, iar acum Tim era la închisoare, condamnat pentru crimă.

Un martor care îl văzuse singur, între orele nouă și zece, ar fi schimbat lucrurile.

— Nu înțeleg, îngăimă Fiona.

— Nici eu, recunosc Mike. Știi bine ce am văzut. Știu cât era ceasul și chiar știu care-i diferența între patru după-amiaza și nouă seara. Dar tata era aici când a venit Chestorul Creel – nu era tura mea. Tata i-a spus polițistului ce a văzut, și i-a zis că s-a întâmplat la ora nouă. Pe mine nu m-a întrebat nimeni nimic. Nimeni! Când am văzut articolul ăla și l-am întrebat pe tata despre el, s-a supărat. Tata m-a bătut cu cureaua doar de trei ori în viața mea, iar asta a fost una dintre ele. Mi-a zis să nu-l mai întreb niciodată despre asta.

Chestorul Creel. Tatăl lui Jamie. Gâtul Fionei se uscaseră, iar mâna îi transpirase pe telefon:

— Dar acea declarație n-a ajuns la dosar.

— Știi. Nu știu ce s-a întâmplat. Tata nu mi-a mai zis nimic și, cum spuneam, nu m-a întrebat nimeni. Aia a fost o perioadă urâtă; tata se purta foarte ciudat. Știam că nu fusese o greșală – tata nu făcea greșeli de felul ăsta. Nu uita niciodată nimic, nici prețul înghețatelor, nici programările la coafor ale mamei și nici zilele de naștere ale copiilor. Știa că fusese ora patru la fel de bine cum știam și eu. Dar între timp am terminat liceul și am plecat la facultate, iar procesul a avut loc după câteva luni. Și m-am gândit că tata i-

a zis până la urmă Chestorului Creel că s-a înșelat, pentru că nu s-a mai vorbit deloc despre faptul că Tim a trecut pe la gelaterie.

— OK, murmură Fiona. OK, am înțeles. Ar trebui să-l întreb pe tatăl dumitale despre asta?

— N-o să-ți zică nimic. Și o să se supere foarte rău pe mine.

Asta nu era un răspuns.

— N-o să-mi dai numărul lui, nu?

— Nu, domnișoară Drake. Poți să faci singură rost de el. Dar o să-ți dau un sfat.

— Și anume?

— Cazul ăsta... Dacă scrii despre el acum, după douăzeci de ani, trebuie să adaugi în articolul dumitale că oamenii nu au uitat. Asta e mai important decât cronologia sau procesul – Tim a fost condamnat pentru că a omorât-o pe fata aia. Chiar cred asta. În ziua aia, i-am servit înghețată unui bărbat care, după ce a plecat din local, s-a dus să-și omoare iubita și s-o arunce ca pe un gunoi. Încă îi văd fața. Încă mă întreb ce puteam eu să fac. Ce s-a întâmplat atunci ne-a afectat pe toți, chiar și pe golănașii aiuriți de optsprezece ani angajați în gelaterii și cu care nimeni nu voia să vorbească. Sora mea avea treisprezece ani și, după ce a citit știrile, a avut coșmaruri multă vreme. Mama nu o mai lăsa să iasă singură din casă. Sunt convins că-ți amintești cum era în 1994. Nimeni nu era prezent pe internet, nimeni nu mai văzuse așa ceva. Copiii mei sunt oarecum mai tăbăciți, mai puțin speriați decât eram eu. Dar, în 1994, ne era *frică*.

Și mie, se gândi Fiona.

— Mulțumesc, domnule Rush. Mulțumesc mult.

Închise telefonul – receptorul era ud de transpirație – și se uită în gol, la perete. Capul îi bubuia. Falca i se încleștase. Nechemate, cuvintele lui Sarah London îi reveniră în minte, cuvintele pe care i le spusese chiar înainte să le întrerupă Cathy.

Tuturor ne era îngrozitor de frică.

Sonia.

Deb.

Era timpul să se întoarcă la Idlewild.

CAPITOLUL 13

Barrons, Vermont
Noiembrie 2014

Fiona așteptă pană în zori, când cerul căpătă o culoare plumburie și vecinii din clădirea în care locuia începură să plece la serviciu. Noaptea trecută nu se dusesese la Jamie și inventase o scuză atunci când el îi dăduse mesaj. Iar tânărul nu insistase.

Așa că rămăsese acasă, pusese rufe la spălat, aruncase cele mai dezgustătoare resturi de mâncare din frigider și le înlocuise cu produse proaspete. Apartamentul ei era într-un bloc cu câteva etaje, situat la marginea sudică a orașului, într-o încrengătură de străduțe rezidențiale care poate că se doriseră a alcătui o suburbie, dar care încremeniseră în stadiul acesta atunci când orașul însuși se oprise din creștere, ca o gânganie prinsă în chihlimbar. Chiria era mică, blocul era urât – nu se făcea nimic frumos la începutul anilor '80 – dar apartamentul în sine era funcțional, plin de mobilă luată la mâna a doua pe care o adunase din camerele nefolosite ale casei părintești și de pe site-uri de vânzări. Singurul obiect de artă era o fotografie înrămată a unui Chagall pe care o cumpărase Jamie în vară și pe care o pusese cu mâna lui pe perete. Întâi, Fiona ar fi vrut să-l certe; dar când văzu cum arăta imaginea aceea pe perete, cu siluetele visătoare ce pluteau în sus, privindu-se în ochi, se văzu nevoită să recunoască: era cel mai bun lucru din tot apartamentul. Așa că îl lăasă acolo.

Aproape că nu dormise deloc și, când cerul începu să se lumineze, se dădu jos din pat, făcu un duș, își puse o pereche de jeansi, un tricou și o cămașă ecosez și se încălță cu bocancii de drumeție. Închise fermoarul gecii groase, de toamnă târzie, și își înghesui părul care nu apucase să se usuce într-un fes de lână călduros. Apoi coborî cu liftul și ieși în mica parcare a imobilului, se urcă în mașină și porni spre Șoseaua Old Barrons.

Parcă pe marginea drumului, la poalele dealului, în apropierea locului unde oprise mașina cu câteva nopți în urmă. Studiase de multe ori hotarele domeniului Idlewild, încercând să-și dea seama ce traseu urmasse Tim Christopher cu trupul surorii ei. Zona de vest a proprietății, dincolo de pădurea din marginea terenului de sport, se învecina cu domeniul public, delimitat de un gard înalt. În zona de nord erau grupate toate clădirile școlii – cea principală, căminul, sala de sport și vechile vestiare, clădirea corpului

didactic, bufetul, clădirile administrative. Dincolo de ele, pământul cobora într-o pantă lină, acoperită de tufişuri încâlcite şi de buruieni – un drum noroios şi umed pe care era aproape imposibil să mergi, aflat la vreo cinci kilometri de cel mai apropiat drumeag ocolitor. Zona de sud era inaccesibilă din cauza tufelor, a copacilor şi a noroiului îngheţat, toate înconjurate de câmpuri neîngrijite, pe care buruienile crescuseră în voie. Locul acesta din marginea estică, unde Şoseaua Old Barrons urca şerpuit spre porţile şcolii – locul acesta era cel mai rapid punct de acces de la o maşină până pe domeniul Idlewild, dacă nu aveai de gând să intri cu maşina pe poarta principală. Dacă ştiai unde erau găurile din vechiul gard.

Fiona coborî din maşină şi se uită în jur. Vântul urlă, suflând cu putere o rafală chiar în josul dealului, accentuând frigul dimineţii, iar ea realizează prea târziu că a uitat să-şi ia mănuşi. Îşi băgă mâinile în buzunare şi porni spre copaci.

Era întuneric acolo, în desiş, deşi copacii erau golaşi acum. Trunchiurile erau subţiri, dar adunate unele într-altele, aşa că nu prea se vedea printre ele. Când lumina veni de dincolo de copaci, Fiona văzu noul gard ridicat de Anthony Eden, unul din plasă metalică, pe care, din loc în loc, se vedeau panouri ce avertizau trecătorii că intrarea este interzisă. Asta îi ţinea departe pe copii, dar şi pe vagabonzi şi pe toţi curioşii sau pe localnicii care folosiseră acest teren de când se închisese şcoala, în 1979.

Scrâşnind din dinţi când atinse metalul rece cu mâinile goale, Fiona se căţăra pe gard. Când ajunse sus, deja transpirase pe sub geacă. Obişnuia să alerge în fiecare zi în jurul cartierului în care locuia, ca să se menţină în formă; dar în ultima vreme se lăsase pe tânjală.

Din punctul ei de observaţie, reuşea să vadă o bună parte din proprietate. Clădirea principală se înălţa, lugubră, în stânga, rânjindu-şi dinţii dezveliţi în lumina slabă. *Te văd*, asta părea să spună. În spatele ei se zăreau celelalte clădiri, neclare şi umbrite. Mai departe, spre capătul opus al domeniului, se vedeau ruinele puţului, marcate de ultimele benzi ale poliţiei care delimitaseră perimetrul. Dedesubt, chiar lângă gard, era marginea terenului de sport. Nu părea să fie nimeni prin preajmă şi nici nu se auzea vreo maşină pe drumul din spatele ei. Fiona încălecă gardul şi începu coborârea în partea cealaltă.

Ce dracu' faci, Fiona? Întrebarea veni în secunda în care bocancii ei atinseră pământul. Fusesse rostită de vocea lui Jamie şi o auzise atât de clar, de parcă bărbatul ar fi stat chiar lângă ea, scuturând din cap. Traversă câmpul spre clădiri, în timp ce vântul încerca să-i smulgă căciula. Îşi îndesă iar mâinile în buzunare.

Nu voia să intre în vreo clădire, deși se uitase când Anthony tastase codul de siguranță pe panoul alarmei și îl memorase, în caz că avea să-i trebuiască mai târziu. Trecu pe lângă clădirea principală, forțându-se să se oprească și să se uite în sus, la fațada ei sinistră, la geamurile chioare și la acoperișul surpat. Încercă să și-o închipuie pe Sonia aici, stând în picioare unde stătea ea acum, proaspăt fugită dintr-un iad neștiut din Europa ca să ajungă aici, față-n față cu această clădire severă, noua ei casă. Oare se simțise ușurată sau fusese la fel de speriată așa cum fusese în cine știe ce lagăr de concentrare?

Merse mai departe, pe același traseu pe care îl urmărea cu Anthony, spre sala de mese. Când trecu pe lângă grădina înghețată în umbra ei dintre clădiri, telefonul îi vibră: avea un mesaj. Fiona scoase telefonul și atinse ecranul cu un deget amorțit. Îi scrisese Jamie.

De ce am senzația că nu ești acasă în pat în clipa asta?

Fiona se opri și se holbă la cuvintele acelea. De unde mama naibii știa? Își șterse ochii care lăcrimau de frig și răspunse. *Greșit. Sunt cuibărită sub plapumă, dorm.*

Răspunsul veni imediat. *Rahat. Unde ești?*

Fiona suflă, frustrată. Nu voia să-l îngrijoreze; chiar nu voia asta. El n-avea de ce să-și facă griji. Putea să se descurce singură. De fapt, se descurcase deja. Tastă repede *sunt bine* și trimise mesajul, apoi puse telefonul înapoi în buzunar.

Cu coada ochiului, zări o umbră mișcându-se în grădină.

Se întoarce și se uită. Poate că era un animal – o vulpe sau un iepure. Dispăruse. Dar, așa cum apucase s-o zărească, forma acelei umbre părea... ciudată. Nu semăna deloc cu vreun animal. Netează, unduitoare, parcă îndoită, ca și cum și-ar fi ținut capul plecat.

Peste liniște se auzi un sunet slab, ascuțit. Fiona se întoarce și ascultă. Voci? Nu, nu chiar voci. Muzică. Cineva cânta ceva, dincolo de clădirea principală, în direcția câmpului.

O luă într-acolo. Nu reușea să identifice melodia, deși îi suna cunoscut – era prea departe, iar vântul o împrăștiă. Cine dracu' cânta la ora asta, la Idlewild? Vreun puști cu un player MP3? Ocoli în fugă clădirea principală, iar inima începu să-i bată mai repede. Cineva era acolo și se prostea – n-avea de ce să se teamă. Dar muzica avea ceva anume, ritmul acela familiar pe care creierul ei nu știa exact de unde să-l ia, ceva care o făcea să se întrebe dacă era cu adevărat singură acolo. Atunci realizează că nu avea la ea absolut nimic cu care să se poată apăra dacă era cazul.

Nu era nimeni în fața școlii, nu se vedea nimeni nici pe drumul pe jumătate desfundat sau în pâlcul de copaci. Nimeni la poartă. Oricum, muzica nu venise din direcția aceea – venea dinspre câmp.

Era cineva acolo.

Fiona încremeni când văzu silueta. Era o femeie micuță și slabă – o fată, poate. Era îmbrăcată într-o rochie neagră, lungă și grea, un costum dintr-o vreme de demult. Era cu fața întoarsă, privind în gol peste câmp, complet nemișcată.

Ce mama dracului era asta? Acum zece minute, când sărise gardul, nu se vedea nimeni, nicăieri. Fiona se apropie de fată făcând intenționat zgomot ca să nu o sperie, și observă că fata nu purta o jachetă, în ciuda frigului.

— Hei? zise ea când începu să traverseze câmpul acoperit de iarbă năclăită de noroi, în care bocancii i se cufundau la fiecare pas. Hei, mă auzi?

Fata nu se clinti. Vântul mușca din mâinile Fionei, i se strecura pe după gulerul hainei, îi făcea nasul să curgă. Fata nu se întoarce și nu se mișcă. Avea pe cap un soi de pălărie sau de glugă neagră, așa că Fiona nu îi vedea bine nici măcar ceafa. Muzica se auzea tot mai tare și părea că vine de undeva din copaci. O recunoscuse acum: melodia familiară cântată de o voce familiară, un cântec pe care-l auzise de o mie de ori – *I Will Survive*, a Gloriei Gaynor. Cântecele preferat al lui Deb, cel pe care dansa adesea în camera ei, murmurând versurile și mișcându-și șoldurile în ritm de disco sub privirile surioarei mai mici, Fiona, care o aplauda.

Fiona ezită și rări pasul. În ultimii douăzeci de ani îi fusese greu să evite cântecele acela, cu ritmul lui plin de viață și cu vocea vulnerabilă, dar hotărâtă a Gloriei Gaynor. Încă era un cântec îndrăgit și atât de popular, încât Fiona se educase să nu se mai gândească la Deb când îl auzea. Se forța să se gândească la costume roz și reflectoare colorate și fete machiate, cu gene false și *blush*, în loc să și-o închipuie pe sora ei îmbrăcată în pijamale, urcată în picioare în pat și arătând cu degetul undeva, în cameră, așa cum ar fi făcut-o de pe o scenă. Dar de ce se auzea cântecele ăsta acum, în decorul înghețat de la Idlewild Hall, în zorii unei zile de noiembrie?

Cerul păru să coboare puțin și, când soarele apăru de după nori, lumina dimineții căpătă o nuanță stranie, alburie, care înnegri copacii și înteti culorile pământului în așa fel încât fiecare detaliu era acum perfect vizibil. Fiona făcu un pas și lovi ceva cu vârful bocancului. Se uită în jos și văzu că era o coroană din fiori de plastic.

E clar, se gândi ea, convinsă, ascultând sunetul pe care îl făcea rochia acelei fete ciudate în bătaia vântului, peste vocea Gloriei Gaynor. *Asta e un vis.*

Pentru că iarba dintre ea și fată era acoperită cu flori, coroane, bilete, ursuleți – toate lucrurile pe care oamenii le lasă acolo unde s-a petrecut o tragedie. Aceleași lucruri care fuseseră lăsate aici după ce fusese găsit trupul lui Deb. Fiona se uită în jur și își dădu seama, în sfârșit, că fata asta era în picioare exact acolo unde zăcuse Deb, cu haina descheiată și cu tricoul rupt, cu ochii deschiși spre nimic.

Se uită iar în jos. ÎNGER, asta scria pe unul dintre bilete, însă scrisul era ud și mânjit acum. Împinse cu vârful bocancului un alt buchet de flori ieftine, din plastic – narcise galbene și trandafiri roz. Lângă el era un pachet de țigări mototolit, al cărui celofan sclipea în lumină. Aceleași gunoaie pe care le găsisese aici când avea șaptesprezece ani. *E un vis. Un coșmar. Sunt tot în pat. Nu m-am trezit.*

Ridică din nou privirea spre fată. Nu se mișcase. Fiona era mai aproape acum și îi vedea umerii înguști, țeșătura groasă din care era făcută rochia. Vântul ridică un colț din materialul care îi acoperea capul și Fiona realizează că era un văl. Sub el, apucă să zărească părul șaten-auriu, strâns la ceafă.

Fata avea ceva straniu, de parcă n-ar fi fost din lumea asta, dar, de vreme ce acesta era un vis, Fiona hotărî să nu se teamă.

— Cine ești? întrebă ea, gândindu-se *zici că-i adevărată, parcă respiră*. Ce faci aici?

Niciun răspuns. Fata nu dădea niciun semn că ar fi realizat, măcar, că Fiona era acolo. Fiona tocmai ridicase mâna s-o atingă – la naiba, era doar un vis – când își auzi numele. O voce plină, de bărbat, îi striga numele în vânt.

Se întoarse. Un bărbat cu haină neagră venea spre ea, grăbit. Anthony Eden.

— Fiona! țipă el.

Să fi văzut-o și el pe fată? Fiona se uită înapoi, peste umăr, și îngheță. Fata dispăruse. Se uită în jos; coroanele și biletele dispăruseră și ele. Gloria Gaynor tăcuse.

— Ai intrat prin efracție? întrebă el, când ajunse lângă ea.

Gâfăia, era roșu la față, iar părul rărit îi flutura în bătaia rece a vântului.

— Nu e o idee bună, continuă el. Paznicii tocmai și-au început tura. Dacă te vedeau, sunau la poliție.

— Eu...

Fiona nu putea vorbi. Era încă șocată de ceea ce văzuse – orice ar fi fost. *Oare îmi pierd mințile?*

— Eu doar...

— Pentru Dumnezeu, hai să plecăm odată de aici.

O trase ușor de braț, ducând-o peste câmp, spre clădirea principală.

— Noroc că am venit în dimineața asta să văd cum merg treburile și ți-am văzut mașina, altfel intrai în bucluc. Nici măcar nu pricep de ce ai venit. Eu, unul, detest locul ăsta.

— Anthony, suflă Fiona când traversau câmpul. Anthony, cred că am văzut...

Dar el o trase din nou, cât pe ce s-o trântescă; dintr-odată, erau aproape lipiți unul de altul:

— Șșșt, șopti el. Te rog, nu o spune. Cred că ea ascultă.

Cuvintele fură atât de neașteptate, încât Fiona avu nevoie de puțin timp să le proceseze. Dar, când reuși, el deja îi eliberase brațul și mergea normal, fără s-o privească, de parcă nu i-ar fi spus nimic.

Amețită, urmări direcția privirii lui spre ferestrele moarte și golașe ale clădirii Idlewild. Clădirea se uita la ei, la ea, râzând cu dinții ei rupți. Preț de-o clipă, imaginea îi transformă frica în sfidare. *Te văd*, îi spuse ea. *Te urăsc*.

Dar Idlewild rânji în continuare: *Și eu te urăsc*, îi răspunse.

Când ajunseră la aleea plină de noroi, Anthony spuse:

— O să le cer paznicilor să deschidă porțile ca să poți pleca. Fiona, dacă mai vrei să vii pe aici, te rog să mă suni, ca să nu ajungi pe bancheta unei mașini de poliție.

Îi făcu semn unui bărbat în uniformă care tocmai cobora dintr-o mașină înscricționată cu logo-ul unei firme de pază. Bărbatul încuviință și apăsă un buton din mașină, iar porțile se deschiseră încet, așteptând ca ea să plece.

Fiona ar fi vrut să o rupă la fugă pe aleea desfundată și afară, pe poartă. Voia să iasă. Voia să plece de aici pentru totdeauna.

Dar se întoarse spre Anthony și spuse, cu voce joasă, dar limpede:

— Cine este *ea*?

Bărbatul scutură din cap:

— Mă tem că asta este specialitatea mamei mele. Va trebui s-o întrebi pe ea.

— Doar că nu am reușit să obțin un interviu cu ea, replică Fiona, frustrată.

— Ar fi trebuit să-mi răspunzi la telefon sau să mă suni înapoi. Asta voiam să-ți spun: mama s-a răzgândit. A acceptat să stea de vorbă cu tine.

Anthony se uită la ceas:

— Acum se trezește și își bea ceaiul de dimineață. O sun să o anunț că sosești, da?

Nu conta că îi era frică și frig, că hainele îi erau ca vai de ele și că își făcea griji pentru propria sănătate mintală. În sfârșit, avea ocazia să stea de vorbă cu Margaret Eden.

— Da, mulțumesc, spuse ea cât putu de politicoasă. Acum mă duc.

Anthony Eden îi dădu adresa.

— Să nu-i povestim despre acest incident, încheie el, gesticulând vag spre locul de unde fugiseră, altfel dăm amândoi de belea.

— O să se supere?

Spre mirarea ei, întrebarea îl făcu pe Anthony să râdă – scurt și politicos, dar nu mai puțin amuzat.

— Dacă o să reușești vreodată să anticipezi ceva din ce face, spune sau gândește mama, atunci înseamnă că o cunoști mai bine decât mine. Iar eu o știu de-o viață.

Asta ar fi trebuit s-o descurajeze. Dar nu se întâmplă așa.

Fiona se întoarse pe călcâie și porni la pas pe aleea noroioasă, pregătită s-o înfrunte pe Margaret Eden.

CAPITOLUL 14

Barrons, Vermont
Octombrie 1950
CeCe

Ultima duminică a fiecărei luni era Ziua de Vizită a Familiei la Idlewild, momentul când familiile veneau să le vadă pe fete. Vizitele se desfășurau în sala de mese, și fiecare fată se așeza separat cu persoana care venise să o vadă. La școală erau peste o sută de fete, dar era mare lucru dacă apăreau șase-șapte familii la fiecare Zi de Vizită. Celelalte nu știau sau nu le păsa.

CeCe își pusese o uniformă curată și își periasse părul cu grijă. Era cam mult să se aștepte ca mama ei să vină la ea; femeia locuia în Boston, unde lucra ca menajeră, și îi era imposibil să vină în duminica ei liberă. Tatăl nu venea, desigur – nu-l mai văzuse de când o adusese aici. În schimb, primise o scrisoare de la altcineva.

Observa încăperea, studiind fețele vizitatorilor care intrau. Niște părinți. O mamă cu doi copii. Se apropia Halloween-ul, iar cei doi copii aduseseră dulciuri pentru sora lor de la școală, de care era clar că le vine greu să se despartă. În sfârșit, apăru un tânăr spilcuit, îmbrăcat într-un costum bleumarin din material texturat. Cineva îl îndrumă spre masa ei. CeCe se ridică și zâmbi.

Îi zâmbi și el și se apropie. Părul castaniu închis îi era pieptănat spre spate și pomădat, iar cămașa albă de sub sacou era apretată și curată, potrivită cu cravata impecabilă. De sub sprâncenele drepte și ferme se șteau pereche de ochi gri și o față îngustă, cu pomeți înalți. Era arătos, își spuse CeCe, cu excepția dinților din față, care erau puțin cam stâmbi. În rest, arăta decent, avea chiar clasă. Părea să aibă vreo douăzeci de ani.

— Bună, spuse el când ajunse îndeajuns de aproape ca să i se adreseze. Cecilia?

— Eu sunt, zise ea, destul de agitată. Spune-mi CeCe.

Dădură mâna. El nu păru să bage de seamă cât de transpirată era palma fetei.

— Eu sunt Joseph.

— Mă bucur, zise ea, apoi realizează că lăsase fraza neterminată. Mă bucur să te cunosc.

— Și eu pe tine.

Tânărul o invită să ia loc, apoi se așează față-n față cu ea și zâmbi din nou.

— Așadar, crezi că semănăm?

Nu semănau absolut deloc, dar CeCe îi zâmbi și spuse:

— Nu știu, se poate.

— Păi, de vreme ce avem același tată, pe undeva tot trebuie să existe o asemănare, spuse el.

O măsură cu privirea, iar ea deveni, brusc, dureros de conștientă de formele moi care i se iveau prin uniformă, de părul negru și des care nu semăna deloc cu al lui. Așteptase cu atâta nerăbdare să-l întâlnească pe băiatul ăsta! Era un alt copil nelegitim al tatălui ei, dar cu altă femeie; însă nu cu o servitoare, ca mama ei. Mama lui era fiică de bancher și Brad Ellesmere o ajutase să se instaleze într-o casă când rămăsese însărcinată, o susținuse până când femeia își găsisese un soț. Păstrase legătura și cu Joseph – Joseph era copilul lui preferat, fiul. Cu toate astea, ca și în cazul lui CeCe, nici lui Joseph nu-i dăduse numele său de familie.

Joseph îi scrisese săptămâna trecută și îi ceruse permisiunea de a veni s-o vadă. Erau rude, spusese el, chiar dacă rude din partea greșită a ușii dormitorului conjugal. Nu avea surori sau frați legitimi și, cu binecuvântarea tatălui său, începuse să-i caute pe ceilalți copii ai lui Brad Ellesmere, sperând să-și găsească neamurile. CeCe nu avea, nici ea, alți frați sau surori, așa că îi răspunsese entuziasmată și îl invitase s-o viziteze.

— Deci, spuse ea, încercând să nu se foiască, nervoasă. Ai mai găsit pe cineva?

— Sigur. Încă doi, în Carolina de Nord și în Baltimore. Tata chiar că a umblat din floare-n floare.

Se opri și roși violent:

— Aoleu, scuze.

CeCe scutură din cap:

— Nu-i nimic, am mai auzit-o pe asta. Le-am cam auzit pe toate, așa cum cred că și tu ai auzit tot ce se putea.

— Nu e chiar așa de simplu mereu, încuviință Joseph. Când eram mic, stăteam în pat și visam că am părinți normali.

— Și eu.

CeCe simți cum i se încinge fața. Mai erau și alte fete nelegitime la Idlewild, dar nu vorbise cu ele despre ce înseamnă asta, cum e să trăiești așa.

— Și eu obișnuiam să visez că tata o să vină și o s-o ia pe mama pe sus și s-o ia de nevastă.

— La fel și eu, râse Joseph.

Sunetul era ciudat, dar lui CeCe îi plăcea. Avea același râs ciudat pe care îl avea și ea.

— ... dar cred că nu poate să ia de nevastă pe toată lumea, continuă el.

Era bine, își spuse CeCe. Era foarte bine. Să ai o rudă care să nu fie mama. Nu-i venea să creadă că băiatul ăsta se purta așa de frumos cu ea, deși nu era obligat, că nu-i era rușine.

— Cine sunt ceilalți doi pe care i-ai găsit? Întrebă ea. Fete sau băieți?

— Fete, amândouă, zise el și puse mâinile pe masă, încercând să le oprească din tremurat. Tata zice că sunt singurul băiat. Celelalte două n-au vrut să mă vadă, însă, ridică el din umeri. Mamele lor s-au măritat, ca a mea, și nu mai vor să aibă de-a face cu tata sau cu ceilalți copii ai lui.

Surori. Am surori. CeCe încercă să rămână calmă:

— Păcat.

— Mda. Ah, ți-am adus ceva, spuse el, ridicând o cutiuță de carton. E un fleac. N-am avut timp să-l ambalez frumos sau ceva.

CeCe clipi, uitându-se mirată la cutie:

— Un cadou? Joseph, serios...

El o opri cu blândețe:

— Hei, ești sora mea, nu? Măcar atât să fac. Deschide-l.

Fata mai clipi o dată și ridică încet capacul. Înăuntru era un cub de plastic ciudat, împodobit cu un mâner și cu multe găuri.

Se simți proastă:

— A... Ce este... Ce-i asta?

— E un radio, îi explică el, scoțând cubul acela și cutie și răsucindu-l. Vezi, îl pornești de aici, iar din butonul ăsta îl potrivești pe un post. E nou-nouț, CeCe. E un prototip. Tata mi-a luat unul luna trecută. E un lucru extraordinar.

— OK, spuse CeCe, precaută.

Mai văzuse radiouri – familia Ellesmere avea unul – dar erau cât niște dulapuri. Nu mai văzuse un radio așa de mic. Era aproape sigură că încălca regulamentul de la Idlewild, dar Joseph n-avea de unde să știe asta.

— Deci spui că pot să-l pornesc, pur și simplu, și să ascult muzică?

— Sau emisiuni, sau ce se difuzează, spuse el. Câteodată sunt simfonii, operă sau concerte de muzică ușoară. Tot felul de lucruri.

CeCe ridică ochii și îl privi uluită. Chiar era un cadou frumos.

— N-a costat mult?

El alungă întrebarea cu un gest:

— Voiam să-ți iau ceva. Stai închisă în internatul ăsta vechi și prăfuit. Cine nu și-ar dori un radio într-un asemenea loc?

— E adevărat, râse CeCe.

Nu era supărată că, fiind fata unei menajere, fusese trimisă la internat, în vreme ce el probabil că avusese parte de profesori particulari. Așa era mersul lucrurilor. În plus, tatăl lor îi mai trimitea uneori bani și cadouri. Nu o uitase cu totul.

— Aici nu se întâmplă mare lucru. Dar va trebui să-l ascund, ca să nu-l confişte supraveghetoarele căminului.

El păru surprins să audă asta, dar puse repede radioul înapoi în cutie și închise capacul.

— Te fac să încalci regulile?

— N-ar fi prima oară.

— Îmi place cum sună asta, rânji el.

Își zâmbiră o clipă, apoi CeCe își spuse iar *E bine*.

— Ascultă, zise Joseph. Tata mi-a povestit că mama ta e menajeră în Boston.

— Mă mir că ți-a vorbit atât de deschis despre toate astea, zise ea. Nu se teme că oamenii vor judeca? Și cum rămâne cu soția lui? întrebă ea, roșind.

Mama ei nu-i spusese nimic despre soția tatălui ei – niciun cuvântel.

— Soția lui e bolnavă, răspunse Joseph, sec. N-au avut niciodată copii, știi tu, în cadrul căsătoriei. Așa că tata mă susține în demersul meu. Nu are niciun fiu. Cu excepția mea. Nu cred că-i pasă prea mult ce cred oamenii. Vrea ca toți copiii lui s-o ducă bine, chiar dacă nu sunt și ai soției. Adică, cine o să-i preia afacerile când va veni vremea, dacă nu eu?

CeCe încuviință și se uită la cutia de carton care stătea pe masă, în fața ei; atinse capacul cu degetul mare. Nu-și cunoștea bine tatăl – nu-l cunoștea aproape deloc – dar nu se purtase niciodată urât cu ea. Alții, în schimb, se purtaseră. Și, firește, mamei îi era rușine; tatălui, nu. Și asta făcea parte din mersul lucrurilor.

Dintr-odată, simți că vizita asta era ceva mai mult decât un gest de prietenie din partea unui frate vitreg înstrăinat, dar nu-și dădea seama prea bine despre ce era vorba.

— Cred că mereu a fost cinstit, spuse ea.

— Da, zise Joseph, și tăcu o clipă. Mi-a povestit despre mama ta și despre momentul acela când era să mori la plajă.

CeCe ridică brusc privirea. Nimeni nu vorbea despre asta. Niciodată:

— A fost un accident.

Joseph scutură din cap.

— Tata zice altceva.

— El nu *știe*, insistă ea, cu glas încărcat de furie, dintr-odată. El nu era acolo. A fost un *accident*.

Însă băiatul scutură iar din cap, calm și sigur pe el. Un tânăr căruia tatăl lui îi spusese adevărul, fără urmă de îndoială.

— Uite, nimeni nu te acuză pe tine. Dar mama ta...

— A alunecat, spuse CeCe, care auzea din nou vuietul apei în urechi, dar împinse gândul undeva, în străfundul minții.

— CeCe, ai fost cât pe ce să te îneci. Tata spune că a trebuit s-o interneze la spital pe mama ta pentru o vreme.

— Asta a fost *nedrept*.

— Doctorii au zis...

— Oprește-te! aproape că ți-pă CeCe.

Familiile de la celelalte mese se uitau la ei acum, iar profesoara de serviciu, doamna Wentworth, părea îngrijorată.

— Doctorii nu o cunosc pe mama.

Avea șase ani. Mama ei o luase să înoate la plajă. Își amintea nisipul închis la culoare și umed care i se agăța de degetele de la picioare, atingerea ca o palmă a apei reci. Urmărea acel du-te-vino al valurilor care făceau nisipul să pară lucios ca sticla când apa se retrăgea. Atinsese de nenumărate ori acel nisip sticlos, după fiecare val, și se uitase cum i se unduia apa printre degete. Nimic altceva. Nu-și amintea când o chemase mama ei în apă. Nu-și amintea cerul, vocile celorlalți oameni de pe plajă, ți-petele pescărușilor sau apa care-i năvălea în gură. Își amintea doar atingerea nisipului neted, apoi fața mamei pe care o vedea deasupra ei, prin apă.

Apoi pe cineva care ți-pa, iar ea deschisese ochii și văzuse aplecat deasupra ei un bărbat cu o mustață mare. *Fetițo, ești bine?*

Mama ei alunecase când o ținea în apă. Alunecase și căzuse și, în mod accidental, o prinsese pe CeCe sub ea. Dar venise poliția și, deși CeCe nu-și mai amintea nimic după aceea, doar frânturi de momente – o casă străină în care stătuse, unde era un câțel, un bărbat care își înfigea pe degete marionete și le punea să cânte ca s-o amuze – știa ce s-a întâmplat. Mama ei o asigurase, câțiva ani mai târziu, că fusese un accident.

Tatăl ei nu fusese de față; se dusese la plajă doar cu mama. Să fi avut el de-a face cu faptul că mama ei ajunsese la spital? El pusese să fie închisă acolo? Nu avusese habar de asta. Și era nedrept. Mama ei nu avusese niciodată ocazia de a se apăra. Nu se întorsese să lucreze pentru familia Ellesmere după ce ieșise de acolo. Plecase la Boston, iar tatăl ei o dusesese pe CeCe la prima școală-internat din viața ei, aceea care primea copii mai mici, aceea unde stătuse până când tatăl ei o luase de acolo ca s-o mute la Idlewild.

— Tata a avut grijă de tine, spuse Joseph. I-a făcut rost mamei tale de slujba aia după ce a ieșit din spital, iar pe tine te-a trimis la școală. Mi-a spus că acum, pentru că sunt mare, și eu trebuie să am grijă de tine.

— Mama are grijă de mine, răspunse CeCe, absentă.

— Doamne, îmi pare rău, zise Joseph. N-am venit aici ca să te supăr.

Chiar părea că-i pare rău; i se citea tristețea în ochi și lăsase bărbia în piept.

— Doar că... știu cât de greu ți-a fost – mai greu decât mi-a fost mie. Așa că am vrut să te cunosc și să-ți aduc un cadou. Am vrut doar să știi că sunt aici. Dacă ai vreodată nevoie de ajutor, spune-mi.

CeCe strânse din pleoape. Ar fi vrut să țipe la el, să iasă din încăpere cu pas iute și apăsător. Dacă ar fi Katie, ar găsi vreo înjurătură pe care s-o spună, ceva cu care să-l șocheze și să-l facă să nu-i mai fie milă de ea. De Katie nu-i era milă nimănui, niciodată, dar de CeCe le era milă tuturor. Se săturase de chestia asta.

Se uită lung la el, dar nu reuși. Nu reuși să fie răutăcioasă. El încercase să se poarte frumos cu ea și chiar cheltuisese ceva bani pe radio. Așa că se auzi spunând:

— Mulțumesc pentru cadou.

— OK, spuse el. Pot să te mai vizitez?

Ea zise că da, dădură iar mâna, iar el plecă. CeCe duse radioul în camera ei și îl ascunse sub pat, cu tot cu acea cutie de carton, spunându-și că avea să uite de el, că n-avea să-l folosească niciodată. *N-am nevoie de radioul ăsta tâmpit*, se gândi. Dar mai târziu, mult mai târziu, când toate fetele erau în paturile lor, îmbrăcate în cămăși de noapte, se rostogoli și se uită la Katie, care era în patul de dedesubt:

— Azi am primit un cadou, spuse ea, incapabilă să se abțină.

Incapabilă să reziste impulsului de a o mulțumi pe Katie, Katie cea cu păr negru, frumos, și cu ochi migdalați, în care mocnea mereu o năzbâtie.

Katie căscă, de parcă un cadou ar fi ceva teribil de plictisitor:

— Ce-ai primit?

— Un radio.

— Minți, răspunse Katie.

— Ba nu, o contrazise CeCe, zâmbind și gândindu-se că, poate, radioul nu era complet inutil. Fratele meu vitreg a venit la Ziua de Vizită a Familiilor și mi l-a adus. Are bani.

— Dacă ai avea un radio, spuse Roberta din patul ei aflat la peretele opus, l-am vedea. Radiourile sunt mari.

— Nu și ăsta.

Katie nu-și luase de la ea ochii ei negri, ca de vrăjitoare.

— Bine, atunci, zise ea. Arată-ni-l.

CeCe scoase cutia de sub saltea și se dădu jos din pat. Scoase radioul, îl porni și roti butonul, așa cum îi arătase Joseph.

— Putem să ascultăm muzică și ce mai vrem noi, spuse ea. Joseph mi-a zis că sunt și concerte.

Celelalte fete se dădură și ele jos din paturi și se strânseră în jurul ei, până și Sonia; toate patru păreau niște fantome, îmbrăcate în cămășile lor de noapte albe.

— Ține volumul jos, șopti Roberta, aruncându-și peste umăr părul prins în coadă. Dacă aude Susan Brady, o să-l ia.

Tăcură toate. CeCe învârti butonul și, din cutiuța aceea, răzbătu un mic zgomot, un piuit bruiat. Apoi se auziră voci.

— *Ce zici, Charlie?*

— *Nu zic prea multe.*

— *Nu asta am zis. Charlie, ce zici?*

— Ce-i asta? șopti Sonia? O emisiune de radio?

Vocile se estompară, iar CeCe învârti iar butonul.

Sunetul ușor metalic al unei viori birui bâzâitul și pluti prin cameră.

— Bach, spuse Sonia.

O bună bucată de vreme, nimeni nu mai spuse nimic. Afară se lăsa frigul și vântul urla, iar ele stăteau pe jos, turcește, privind fermecate la micul pătrat de metal și plastic din mijlocul lor și ascultând. CeCe se gândi la lumea de departe, ale cărei unde străbăteau aerul, pătrundeau în cutiuța aceea și se transformau în muzică. Se gândi la fratele ei care se întorcea la Baltimore, la surorile ei aflate, și ele, cine știe pe unde. Nu se gândi la brațele mamei ei care o împingeau sub apă. *Toate astea există acolo, afară. Dacă aș putea pleca...*

CAPITOLUL 15

Barrons, Vermont
Noiembrie 2014

Fiona ajunsese la casa lui Margaret Eden din Mitchell Place, o comunitate închisă, cu vile scumpe construite în anii de *boom* dinaintea crizei din 2008. Chiar și atunci, existența comunității se bazase mai mult pe speranță decât pe bogăția localnicilor; nu prea era cerere de vile luxoase din partea profesioniștilor bogați ai Barronsului, iar construirea caselor durase cu câțiva ani mai mult decât se preconizase.

Acum, Mitchell Place rămăsese blocată între visurile celor câțiva rezidenți și realitatea unei comunități cu prea puțini chiriași. Casele erau bine întreținute, dar paznicul de la intrare era un amărât angajat pe o nimica toată, îmbrăcat într-o uniformă de poliester, iar pe ghereta lui scria clar că, după ora șapte seara, singura pază era asigurată de o cameră de supraveghere. Iarba din preajma porții era năpădită de buruieni; dincolo de gardul din fier forjat, Fiona văzu rămășițele unei piscine – fusese golită odată cu venirea toamnei și era posibil să rămână așa și vara viitoare.

Ușa lui Margaret Eden o deschise o menajeră – o fată albă îmbrăcată într-o uniformă imaculată, cu părul prins la spate. Probabil că Anthony sunase s-o anunțe, pentru că menajera o invită înăuntru. Holul de la intrare era din marmură – strâmt, rece și aspru –, iar Fiona se simți ca o slujnică angajată cu ziua când îi dădu menajerei haina. Jenată, își scoase fesul și îl îndesă într-una din mânecile jachetei, înainte s-o ia menajera.

Fu condusă într-un salon, tot din marmură. Era gol, cu excepția câtorva piese de mobilier realizate într-un stil modern și auster. Margaret Eden nu se vedea pe nicăieri, așa că Fiona dădu roată încăperii, folosindu-și instinctele de jurnalist fără să-și dea seama. Nu erau acolo cărți sau mărunțișuri diverse. Nu se zărea niciun obiect personal lăsat la întâmplare. Pe polița șemineului era o fotografie înrămată a lui Anthony de când era mult mai tânăr, cu tocă și robă de absolvire, zâmbind. Mai era acolo o fotografie: un bărbat cu părul alb care îi dădea un aer distins – în mod evident, tatăl lui Anthony – pe un teren de golf.

— Așadar, dumneata ești Fiona.

Fiona se întoarse și văzu o femeie în vârstă care stătea chiar în spatele ei. Purta o bluză albă cu guler și pantaloni largi de stofa, iar pe umeri avea o

jachetă tricotată, verde închis. Părul alb era ondulat și tuns scurt. Arăta ca o bunică, doar că ținuta îi era perfect dreaptă și elegantă și o fixa pe Fiona cu ochii ageri. O măsură ostentativ pe Fiona din cap până-n picioare, de parcă ar fi evaluat-o.

— Doamnă Eden, spuse Fiona.

— Eu sunt Margaret, o corectă femeia vârstnică. Iar tu ai fost la Idlewild, completă ea, întinzându-i mâna. Evident că Anthony mi-a spus. Niciodată, în viața lui, n-a fost în stare să țină vreun secret față de mine.

— Era îngrijorat că o să vă supărați, spuse Fiona – deși Anthony spusese, de fapt *dacă o să reușești vreodată să anticipezi ceva din ce face, spune sau gândește mama, atunci înseamnă că o cunoști mai bine decât mine.*

— Nu sunt supărată. Dar sunt curioasă, trebuie să recunosc. Aud că ai sărit gardul, hm? Ți-o fi frig. Vrei niște ceai?

— Nu, mulțumesc.

— În regulă. Atunci ia loc.

Fiona se așază pe una dintre canapelele incomode. Asta trebuia să fie un interviu, își aminti ea. Deschise gura să vorbească, dar Margaret i-o luă înaintea:

— Casa asta este înfiorătoare, zise ea. Nici nu e cazul s-o spui, am citit deja pe fața ta. Singurul lucru pe care îl pot spune în apărarea mea este că nu am decorat-o eu. Așa era aranjată când au eliberat-o ultimii locatari.

— Casa nu vă aparține? întrebă Fiona, surprinsă.

Margaret ridică din umeri:

— Nu credeam că o să stăm mult. Doar cât să punem pe picioare proiectul Idlewild.

— Ai fost elevă la Idlewild? întrebă Fiona.

— Niciodată. Nici măcar nu sunt localnică, după cum cred că ai aflat deja când te-ai documentat. Sunt din Connecticut și am locuit cu soțul meu la New York.

— Atunci de ce?

Fiona părea să fi împrumutat de la Margaret felul direct de a spune lucrurile; așa că sări peste conversația de complezență și puse cea mai sinceră întrebare cu putință:

— De ce Idlewild? De ce renovați tocmai locul ăla?

Margaret se lăsă pe spătarul canapelei și o măsură iar cu privirea pe Fiona.

— Te-aș putea întreba același lucru. De ce Idlewild? De ce scrii un articol despre locul acela? De ce ai sărit gardul azi dimineață? Hmmm?

Ridică sprâncenele, în așteptare.

Fiona tăcu.

Până la urmă, tot Margaret vorbi:

— Înțeleg că ai o istorie cu locul ăla. Știu cine e tatăl tău, știu că sora ți-a fost ucisă și lăsată acolo. La început, Anthony m-a întrebat doar dacă aș fi de acord să stau de vorbă cu un reporter, iar eu am refuzat. Nu mi-a zis și cu care reporter. Am aflat azi dimineață că ești sora lui Deb Sheridan, fiica lui Malcolm Sheridan și firește că auzisem despre crimă.

Chiar și la New York? se gândi Fiona.

— Dar nu despre mine vorbim, zise ea, aproape printre dinți. Ci despre dumneata.

— Așa să fie? Bine. Renovez Idlewild pentru ca acolo să poată funcționa din nou o școală pentru fete. Astfel încât generațiile viitoare de fete să primească educație de calitate.

Fiona își schimbă poziția pe canapeaua mohorâtă. Mâinile și picioarele tot nu i se încălziseră.

— Nimeni de pe aici nu-și permite să-și trimită fiicele la o școală-internat, spuse ea. Și am văzut proprietatea. O să vă coste o avere numai să faceți clădirile alea să fie locuibile.

— Parcă ai fi bărbată-meu, zâmbi Margaret, plimbând, absentă, un deget pe brățara de la cealaltă mână. Nu voia s-audă de proiectul ăsta. Îl ura din tot sufletul. La fel și Anthony. E îngrijorat că o să arunc pe apa sâmbetei toată moștenirea lui.

— Dar asta nu pare să te îngrijoreze prea tare, zise Fiona.

— Anthony o să aibă suficienți bani, spuse Margaret. Mereu a avut. E divorțat și nu are copii, așa că ne avem doar unul pe celălalt. Iar eu sunt încă vie. Deci am cumpărat Idlewild, cu care o să fac ce vreau.

Nu eu controlez discuția asta, se gândi Fiona.

— Chiar și cu acel cadavru găsit în puț? Întrebă ea.

Pe fața lui Margaret se zări o tresărire scurtă. Era prima emoție reală pe care o arăta femeia asta.

— Dacă poliția nu reușește să găsească familia fetei, o să fac personal aranjamente ca să fie îngropată cum se cuvine. Apoi, proiectul de renovare va continua.

— Nu se poate.

Cuvintele îi scăpară Fionei înainte să le poată opri. Ieșiseră de undeva din adâncul ei, dintr-un hău în care se găsea ceva la care nu se gândea aproape niciodată. Durere, furie, revoltă. *Revino-ți, Fiona,* își spuse. Încercă s-o dregă:

— Nicio fată nu va dori să meargă la școala aceea.

— Și totuși, atâtea fete au mers vreme de șaizeci de ani, spuse Margaret, neafectată de ieșirea Fionei.

Se uită din nou la jurnalistă, dar de data asta cu ochi mai blânzi. Când îi vorbește, și tonul era mai jos, mai cald:

— Spune-mi un lucru. Când ai fost la Idlewild. Ai văzut-o pe ea?

Fiona simți cum îi îngheață pielea. Fata cu rochie neagră și vâl, cea care stătea în picioare, pe câmp. Dar nu. Era imposibil.

— Pe cine să văd?

— Pe Mary Hand, răspunse Margaret.

Fiona nu mai auzise numele acela, dar sunetul lui îi făcu stomacul să se strângă și creierul să se răsucescă.

— Nu știu – își dres glasul – nu știu cine e persoana.

Dar Margaret era cu ochii pe ea și nu-i scăpa niciun detaliu.

— Ba da, știi. Ai văzut-o. Azi dimineață, cred. Anthony mi-a spus că te-a găsit pe câmp.

Fiona se uită la ea, oripilată:

— Asta e? Despre asta e vorba? Ești un fel de vânător de fantome?

— Era îmbrăcată într-o rochie neagră, așa-i? zise Margaret. Și avea fața acoperită de un vâl. Ți-a spus ceva?

Se priveau în ochi, iar Fiona nu reușea să-și smulgă privirea. Din senin, își aminti cuvintele scrijelite în geamul acelei clase: *Good Night Girl*.

— Cine e? Întrebă ea. Cine e Mary Hand?

— E o legendă, răspunse Margaret. Nu știu dacă a existat, sau cine era. Am cheltuit mulți bani căutând informații despre ea. Nici măcar nu știu dacă e adevărată.

— O elevă?

Margaret ridică din umeri și se lăsă iar pe spătar, destrămând conexiunea.

— Cine știe? Cel mai mult mi-ar plăcea să fac rost de dosarele de la Idlewild, ca să văd cu ochii mei. Dar nu erau acolo când am cumpărat proprietatea. Anthony zice că au dispărut.

Fiona rămase nemișcată. Nu se gândi nici la Sarah London, nici la Cathy care îi împărtășise secretul mătușii sale, și anume că dosarele erau în magazia ei.

— Crezi că asta va răspunde la toate întrebările dumitale? Crezi că fantoma asta, Mary Hand, apare pe undeva în dosare?

Margaret zâmbi:

— Cred că dosarele ar fi lămuritoare. Tu nu crezi?

CAPITOLUL 16

Barrons, Vermont *Noiembrie 2014*

Jamie insistă să meargă cu ea să ia dosarele din magazia lui Sarah London. Era joi, ziua lui liberă, pentru că în calitate de junior la secția de poliție – Jamie avea douăzeci și nouă de ani, dar nu erau prea mulți recruți acolo – el lucra în fiecare weekend. Ca un adevărat descendent al unei familii de polițiști, nu acceptă sugestia Fionei de a-și lua de-a binelea o zi liberă, așa că o duse cu mașina la East Mills, ca să golească vechea magazie înțesată de hârtii care zăcuseră acolo timp de treizeci și cinci de ani.

Fiona cedă, incapabilă să-i reziste nu doar lui Jamie, ci și umerilor lui lați care aveau să-i fie de mare ajutor la căratul cutiilor, precum și SUV-ului său care era mult mai mare decât mașina ei. Așadar, ieșiră de pe autostradă pe breteaua cu două benzi chiar când soarele cobora și el, aruncându-le în ochi o lumină diafană, de toamnă, deși era trecut de ora nouă. Zilele deveneau tot mai scurte și, curând, aveau să fie în miezul plumburiu al iernii, când soarele nu mai reușea să încălzească aerul, indiferent cât de strălucitor era, iar lumina dispărea de la ora cinci.

Vorbiră pe drum; Jamie era îmbrăcat în jeanși și o cămașă ecosez, groasă, pe sub care avea un tricou. Își pieptănase părul spre spate. Într-o mână avea o cafea de la *Dunkin' Donuts*, iar cu cealaltă conducea. Fiona purta un pulover și jeanși, avea părul prins în coadă și se rezemase de portiera din dreapta, sorbindu-și cafeaua cu înghițituri mici în timp ce discutau. Trecuse ceva timp de când nu mai petrecuseră o zi împreună – vreo două, poate chiar trei săptămâni. Jamie făcea cât de multe ore suplimentare îi permitea bugetul secției, iar programul Fionei era la fel de aglomerat – nici bine nu termina de lucrat la un articol, că se apuca de altul. Subiectele lor de conversație obișnuite erau lejere, dar astăzi nu era cazul. Fiona avea prea multe în minte. Jamie, ca de obicei, era un bun ascultător și, aproape fără să-și dea seama, cuvintele începură să curgă.

Îi povesti despre vizita ei la Idlewild. Nu fusese unul dintre cele mai bune momente din viața ei și încă nu știa ce să creadă despre cele văzute acolo, pe câmp. Dar se forță să povestească pe un ton cât putea de realist. Jamie nu o certă pentru că intrase ilegal pe acea proprietate, nici pentru că nu-i

răspunsese la mesaje și ascultă povestea ei despre fantomă cu o tăcere uluită.

— Doamne, lisuse, Fiona, spuse el la final.

Fiona luă o înghițitură mare de cafea.

— Hai, zi-o, îl îndemnă ea. Dacă tu crezi că ar trebui să iau pastile, spune-o și gata.

El scutură din cap:

— Nicio pastilă. Nu pot să spun că știu ce ai văzut tu acolo, dar nu cred că ești nebună.

Fiona se holbă la el, așteptând să mai spună ceva. Dar tăcerea se așternu între ei, spartă doar de sunetul motorului mașinii.

— Atât? Chiar crezi că am văzut o fantomă?

— De ce nu? zise el, luând-o prin surprindere. Vrei să spun că e imposibil? De unde dracu' să știu eu dacă e posibil sau nu? Puștii zic mereu că locul ăla e bântuit.

— Ai auzit vreodată numele Mary Hand? întrebă Fiona.

— Nu, scutură el din cap.

— Margaret Eden a auzit. Mi-a zis că există o legendă despre o fată pe nume Mary Hand care ar bântui locul ăla. Cu toate astea, Margaret spune că ea n-a fost niciodată elevă la Idlewild și că nici nu e de pe aici.

Se opri și se uită în gol pe geam:

— Margaret știa ce-am văzut acolo, Jamie. Știa.

— Există vreo posibilitate ca femeia asta să fi reluat ceva ce-i spuseseși tu deja?

Fiona se gândi la conversația avută:

— Nu. Margaret a descris rochia neagră și vălul. Nu-i zisesem nimic despre asta. Nici măcar nu recunoscusem nimic.

— O fată cu văl, zise Jamie, gânditor. Povestea asta n-am mai auzit-o. Pe de altă parte, nici n-am îndrăznit să merg cu ceilalți copii la Idlewild când eram mic. Eu eram puștiul cuminte și tocilar, care avea să devină polițist. Tu?

Fiona scutură din cap:

— Pe Deb o interesau prietenele ei și băieții, nu vânătorile de fantome. Așa că nici pe mine nu mă interesau.

Cuvintele tăiară adânc în amintirea limpede ca un cristal. Deb era cu trei ani mai mare, iar Fiona o imita în toate cele – purtase hainele care-i rămăseseră mici lui Deb, pantofii ei vechi, gecile ei vechi. Era mai tăcută și mai introvertită decât sora ei extrem de sociabilă, dar se străduia să se schimbe. Deb îi fusese model și, atunci când murise, modelul dispăruse, iar Fiona rămăsese dezorientată. Era așa de douăzeci de ani.

— Dacă asta... – i se părea ciudat să vorbească despre o fantomă ca și cum ar fi fost ceva real – ... dacă Mary Hand a fost acolo în toți anii ăștia, sigur a mai văzut-o și altcineva în afară de mine. Sarah London mi-a spus că toată lumea de la școală era îngrozită de ceva. Dar nu auzise în viața ei de Margaret.

— Deci Sarah London știe, spuse Jamie. Poate că Mary Hand era elevă. Dacă e așa, ar trebui să existe ceva despre ea în dosare.

— Așa crede și Margaret, zise Fiona, bând ultima gură de cafea. Vrea să pună mâna pe dosarele astea. E o cucoană în vârstă și foarte șmecheră. Numi dau seama ce urmărește – dacă e vorba de bani, de fantome sau de altceva. Dar e clar că dosarele au de-a face cu asta. Probabil bănuiește că eu știu unde sunt.

— Ei, atunci i-ai luat-o înainte, rânji Jamie. Să vedem ce se întâmplă când află că le ai. Poate că o să te abordeze altfel.

Fiona îi zâmbi.

— Ce-i? Întrebă el, aruncându-i o privire.

— Te-a atras și pe tine povestea, recunoaște.

— Poate.

— Poate, îl imită ea.

Intrară cu mașina pe aleea lui Sarah London și Jamie opri motorul. Inima Fionei tresări, pentru că știa acea privire din ochii lui. Îl urmări cum lasă jos paharul de cafea, se apleacă spre ea și îi cuprinde fața în palme.

O sărută încet, temeinic și fără grabă. Fiona încercă să nu se piardă cu firea, dar era mult prea talentat; simți asprimea bărbii lui pe piele și apăsarea degetelor și, fără să-și dea seama, îl prinse de încheieturi și-i răspunse la sărut, mușcându-i ușor buza de jos, moment în care el scoase un sunet ce vibră în gura ei și o sărută și mai apăsător. Uneori, săruturile lor erau complicate, un soi de conversație aparte, dar de data asta nu era așa – de data asta era doar Jamie care o săruta în mașina lui în care se strecura lumina soarelui, o rază care făcea ca acest moment să pară nesfârșit.

În cele din urmă, se opriră să-și tragă sufletul.

— Vino la cină acasă la părinții mei diseară, spuse el, cu mâinile încă pe fața ei și atingându-i obrazul cu răsuflarea lui caldă.

Fiona se crispă. Îi întâlnise o singură dată pe părinții lui Jamie; fusese o interacțiune scurtă, dar era destul de sigură că nu-și doreau o jurnalistă pentru fiul lor iubit.

— Nu cred că e o idee bună.

— Ba da.

O sărută pe gât și ea încercă să nu se înfiorare.

— Ne vedem de un an, Fee. Cina cu părinții face parte din combinație.

Așa era. Știa și ea asta. Dar o seară cu părinții – Doamne. Nu era pregătită pentru așa ceva.

— Nu mă pricep la chestia asta, îl preveni ea. Să joc rolul iubitei perfecte. Ba chiar sunt praf.

— Știi, zise el, apoi râse când o simți ofensată. Dar m-au tot întrebat de tine. Mai ales mama. Vrea să-ți dea să mănânci friptură la cuptor și să-ți pună întrebări despre intențiile tale.

— Vai de mine.

Fionei nici măcar nu-i plăcea friptura la cuptor. Cu o seară înainte mâncase covrigei la cină.

— Știi că am luat-o încet, Fee. Înțeleg. Și eu vreau s-o luăm încet. Dar a sosit vremea.

Fir-ar. Avea dreptate. Nu puteau să amâne la nesfârșit.

— Uite care-i treaba, pot să trec prin asta; dar, dacă o facem, oamenii or să creadă că e ceva serios.

Își regretă imediat cuvintele – putea duce la *dar ce vrei să spui, chiar e ceva serios* – și se gândi că Jamie ar putea s-o contrazică. Însă el oftă și se lăsă pe spătar:

— Știi, spuse el. Dar trebuie să le dau *ceva*. Mama chiar m-a întrebat când o să-mi găsesc o fată ca lumea și să mă așez la casa mea.

Fiona tăcu, surprinsă de faptul că ideea o cam speriasc. Simți cum alte cuvinte i se înghesuie pe limbă – *Asta îți dorești? Să te însori și să te așezi la casa ta?* – dar tăcu. Dacă îl întreba și el îi răspundea *Da, asta îmi doresc?*

Nu aveau să poarte discuția asta.

Trecuse doar un an. Nu era așa de mult; în fond, era 2014. Nimeni nu se mai aștepta ca un cuplu să se curteze și să se căsătorească așa cum se întâmpla în 1950. Dar Jamie era mai tânăr decât ea și nu-l crescuseră niște părinți hippie, liber-cugetători. Nici măcar nu avea cine știe ce pretenții. Oricât i-ar fi displicut ideea cinei cu părinții, putea s-o facă. Pentru el. Să strângă din dinți și să meargă.

— Bine, zise ea în cele din urmă, lovindu-l ușor în piept. Merg, bine? O să mănânc și friptură la cuptor. Acum hai să ne vedem de treabă. Dacă se uită acum pe geam, cucoana aia bătrână o să facă infarct.

Jamie rânji și își luă jacheta de pe bancheta din spate.

Domnișoara London nu se uita pe geam. Nici la ușă nu veni, deși bătură de câteva ori. Îngrijorată, Fiona scoase telefonul și se duse în capătul aleii, încercând să prindă semnal. Abia când ajunse aproape în mijlocul străzii găsi un loc de unde s-o poată suna pe Cathy.

— A trebuit s-o duc pe mătușa Sairy la un control, spuse aceasta. Doctorul a schimbat programarea și nu putea să rateze controlul. Du-te în spate, la magazie. Am lăsat cheia sub piticul ăla de grădină vechi.

Ocoliră casa și ajunseră în curtea din spate.

Domnișoara London nu avea vecini pe partea aceea, iar curtea cobora într-un desiș de brazi imenși care se conturau, drepti și întunecați, pe cerul plumburiu. Dincolo de ei era o câmpie făcută din petice și o stație de electricitate brăzdată de turnuri metalice. Ciorile croncăneau undeva, în văzduh, iar motorul unui camion duduia pe autostrada care trecea prin apropiere.

În spatele casei vechi era o magazie făcută din plăci de plastic gros, verde închis. Fiona pipăi pe sub piticul de grădină, în căutarea cheii, iar Jamie îndepărtă din fața ușii magaziei lopata pentru zăpadă și butoiul din lemn. Ușa era ruginită, încuiată cu un lacăt tocit de vreme și de intemperii. Fiona se îndoi o clipă că acel lacăt străvechi s-ar mai deschide, însă cheia intră cu ușurință, iar Jamie desfăcu lacătul și deschise ușa.

— Vai, drace, spuse el.

Magazia era plină – îndesată – de dosare așezate în cutii de carton, puse din podea până în tavan, unele dintre ele turtite de greutatea pe o care o purtasera timp de jumătate de secol. Inima Fionei începu să bată mai repede. Asta era: șaiszeci de ani din istoria școlii Idlewild, adunată în magazia unei bătrâne. Pe aici, pe undeva, era răspunsul la întrebarea *Cine era Sonia Gallipeau*, poate chiar și informații despre locul de unde venea. Pe aici, pe undeva, erau dosarele prietenelor Soniei, iar unele dintre ele puteau fi încă în viață. Pe aici, pe undeva, putea fi și un dosar despre o fată pe nume Mary Hand.

Nu se putu abține, așa că trase de prima cutie pe care-i picară ochii și o scoase din teanc; o puse pe podeaua rece și o deschise. Înăuntru erau manuale vechi și îngălbenite. Cel de deasupra se numea *Gramatica Limbii Latine pentru fete*.

Jamie citi și el titlul, peste umărul ei.

— Ah, ăsta-i din vremurile bune, comentă el, când se pare că Latina era diferită pentru fete.

Fiona dădu din cap. Ridică manualul și, sub el, descoperi și altele. Biologie. Istorie.

— S-ar părea că domnișoara London a vrut să păstreze și programa, nu doar dosarele. O să ncapă toate astea în SUV-ul tău?

Jamie se uită în jur, calculând.

— Da. Întrebarea mai importantă este alta: o să le ții pe toate în apartamentul tău?

— Am loc.

Bărbatul ridică din umeri, luă cutia și o duse la mașină.

Dură aproape nouăzeci de minute să golească magazia. Având în vedere cât timp stătuseră acolo cutiile, era surprinzător pe cât de puține le stricase apa. Chiar și când era vorba despre construirea de magazine izolate cu vinil, yankeii se mândreau cu meșteșugul lor în anii '70. Plecară cu tot Idlewild-ul în portbagajul SUV-ului lui Jamie, însoțit de un miros de carton ud.

În total, erau douăzeci și una de cutii. După ce le descărcară în micul ei apartament, Fiona încercă să le organizeze cumva, aranjându-le în living. Unele cutii conțineau teste și planuri de lecție; pe acelea le considera neimportante și le împinse la perete. Altele conțineau evidențe contabile – salarizare, facturi de la furnizori; pe acestea le puse alături, la categoria „poate”. Unele păreau să conțină obiecte răzlețe, probabil luate de prin sălile de clasă în ultima zi, chiar înainte de închidere: un glob pământesc, o riglă de calcul, un afiș rulat, manualele vechi. Pe acestea, Fiona le puse deoparte, considerându-le fascinante, dar nu obligatorii pentru articol. La sfârșit, avea să le fotografieze ca să pună povestea într-un context atunci când avea să fie publicată.

Ultimele cutii erau cele cu dosarele elevelor. Fiona și Jamie comandară mâncare chinezească la prânz și o împărțiră frățește în timp ce căutau numele de pe lista întocmită de Fiona, dar și alte nume care li se păreau interesante. În cutia din fața lui Jamie erau dosarele cu litera G, iar primul pe care îl scoase era al Soniei Gallipeau.

Pe prima pagină erau notate înălțimea, greutatea, vârsta, măsura pentru uniformă și data de înscriere a Soniei la Idlewild. Cel mai apropiat membru al familiei era trecut stră-unchiul ei, domnul Henry Dubois din Burlington, un nume pe care Jamie îl recunoscuse din propriile căutări legate de rudele Soniei. Henry Dubois și soția lui, Eleanor, erau cei pe care Sonia îi vizitase în weekendul de dinainte de a fi ucisă; ei o duseseră la autobuz. Ultimii oameni care o văzuseră în viață. Amândoi erau morți și nu aveau copii.

Nu era nicio poză. Fiona se pomeni întrebându-se cum arăta Sonia.

Mai erau câteva pagini cu notele Soniei – toate erau mari. O profesoară scrisese cu creionul: *Isteață și tăcută. Capacitate bună de memorare. Condiție fizică adecvată*. Judecând după cadavru, Sonia era plăpândă; dacă fusese într-un lagăr de concentrare ar fi suferit de malnutriție în perioada de creștere, dar ar fi trebuit să fie puternică să supraviețuiască. Fiona își propuse să ceară opinia unui medic despre asta.

Cineva adăugase în dosar un bilet semnat de Gerta Hedmeyer, asistenta medicală de la Idlewild. *Elevă adusă la infirmerie în data de 4 noiembrie, 1950. Leșinată în timpul Grădinăritului săptămânal. Motiv necunoscut. Eleva*

este slabă; posibilă lipsă de fier. A reclamat durere de cap. Administrat aspirină elevei și recomandat odihnă. Eliberată în grija Robertei Greene, colega de cameră a elevei.

— Uite-o pe Roberta, îi spuse Jamie Fionei, care citea peste umărul lui. Dovada că erau prietene. Trebuie să vorbim cu ea.

Fiona se uită lung la bilet. În clipa asta, Roberta Greene, care-și dusesese prietena la infirmerie când aceasta leșinase, cu șaiszeci și patru de ani în urmă, era cea mai apropiată persoană pe care Sonia Gallipeau o putea numi „familie”. Cu siguranță era momentul să discute cu Roberta.

— Asta e interesant, spuse Jamie, arătând spre biletul asistentei. Zice aici că suspectează o lipsă de fier.

— E codificat, explică Fiona.

— Ce?

— Înseamnă că Sonia era la menstruație în ziua în care a leșinat. Era modalitatea politicoasă de a vorbi despre asta pe vremea aia. Fostul nostru doctor încă folosea expresia asta când eram eu mică.

— Dar sunt notițele asistentei, protestă el. Într-o școală-internat unde erau doar fete și femei. Nu era niciun bărbat pe o distanță de kilometri întregi.

— Nu contează. Nota ei ajungea în dosar, unde putea să citească oricine. Tot trebuia să se exprime politicos. E o chestie a acelei generații.

Jamie scutură din cap:

— Generația aia mă lasă cu gura căscată. Nu vorbeau despre absolut nimic. Bunicul meu a luptat în război și nu a vorbit niciodată despre asta, nici măcar cu tata. Ditamai războiul, iar el n-a zis nicio vorbuliță.

— Așa e, spuse Fiona. În dosarul ăsta nu apare nimic despre faptul că Sonia ar fi fost într-un lagăr de concentrare. Asistenta nici măcar nu știa dacă a fost așa sau nu. Dacă da, fata asta a trăit o experiență despre care nu a vorbit niciodată. Toate fetele astea – fetele de la Idlewild. Indiferent prin ce au trecut, oricare ar fi fost motivul pentru care au ajuns la internat, probabil că n-au vorbit niciodată despre asta. Așa se făcea pe atunci.

Pe următoarea și totodată ultima pagină din dosar scria despre dispariția Soniei. Julia Patton, directoarea de la Idlewild, fusese cea care introdusese informația, pe o foaie A4, bătută ordonat la mașină.

5 Decembrie, 1950

Idlewild Hall

Eu, Julia Patton, directoarea școlii-internat Idlewild Hall, declar că în data de 28 noiembrie 1950 eleva Sonia Gallipeau a primit permisiunea de a pleca pentru a-și vizita rudele. A părăsit școala la ora 11:00 în ziua

de vineri, 28 noiembrie, cu intenția de a lua autobuzul de 12:00 spre Burlington. Era îmbrăcată cu o haină de lână și avea asupra ei o valiză. Mai multe eleve au văzut-o îndreptându-se spre stația de autobuz de pe Șoseaua Old Barrons.

De asemenea, declar că Sonia Gallipeau nu s-a întors la Idlewild Hall nici în ziua stabilită, 30 noiembrie 1950, nici în altă zi. Declar sub jurământ că nu a mai fost văzută nici de mine, de vreo profesoară aflată în subordinea mea, sau de vreo elevă aflată sub supravegherea mea. În dimineața zilei de 1 decembrie 1950, când am fost informată de o membră a personalului că Sonia nu s-a întors, am telefonat poliției din Barrons și am reclamat dispariția ei.

Am fost audiată de ofițerii Daniel O'Leary și Garrett Creel și am dat o declarație. De asemenea, am ajutat poliția să cerceteze pădurea de lângă Șoseaua Old Barrons, atunci când poliția a fost informată că Sonia s-a urcat în autobuzul care pleca din Burlington în data de 29 noiembrie 1950.

Am găsit o valiză pe care am recunoscut-o ca aparținându-i Soniei, obiect care se află acum în biroul meu.

Convingerea mea este că Sonia a fugit, cel mai probabil cu ajutorul unei alte persoane, probabil un băiat.

Semnătura,
Julia Patton

În josul paginii era o adăugire scrisă de mână: *Addendum, 9 decembrie, 1950: Valiza a dispărut din biroul meu. Nu a fost găsită. JP.*

Jamie lăsă jos dosarul, se ridică și porni cu pași apăsăți spre fereastră. Nu spuse nimic.

Fiona își trecu o mână prin păr, apoi luă declarația Juliei Patton. Întoarse foaia și remarcă urmele vagi de indigo de pe dosul paginii.

— A fost bătută la mașină cu un indigo dedesubt, spuse ea. Probabil că a dat poliției un exemplar.

Deși adăugirea făcută mai târziu cu siguranță nu ajunsese la poliție.

— Asta nu există în dosarul de dispariție, spuse Jamie. Acolo apare doar raportul întocmit de Daniel O'Leary.

— Și e ciudat? îl întrebă Fiona. E aiurea să lipsească pagini din dosare?

— Într-un dosar vechi de șaiszeci și patru de ani? Nu știu. Presupun că nu.

Jamie tăcu din nou. Probabil că se gândea la Garrett Creel Senior, bunicul lui, cel care o audiasse pe Julia Patton în acest caz de dispariție, împreună cu colegul lui, și ce reieșea din dosar despre felul în care lucrase. Fiona îl lăsă puțin să se lupte cu gândul ăsta.

— Erau alte vremuri, spuse Jamie într-un final, dar e destul de clar că nimeni nu a luat în serios dispariția Soniei. Nici măcar bunicul meu, adăugă el, după o pauză.

Asta îl deranja. Jamie era mândru că se trăgea dintr-o familie cu tradiție în poliție.

— Au judecat-o destul de aspru pe Sonia, admise Fiona, mai ales directoarea. Știu că a plecat de la rude, dar să tragi concluzia că a fugit cu un băiat? Vorbim despre o fată care trăia sub strictă supraveghere, la un internat. Nu prea cred că umbla să facă ravagii prin Barrons, seducând băieți. Plus că nu avea valiza cu ea.

— Nu-nțeleg, spuse Jamie, continuând să se uite pe fereastră. Cum de nu s-a gândit nimeni că a pățit ceva rău? Cum de nu le-a trecut prin minte? Era doar o fată de cincisprezece ani care și-a aruncat valiza și a dispărut.

Din senin, Fionei îi veni în minte cuvintele lui Malcolm: *Era evreică?* În dosarul de la școală nu apărea nimic din care să reiasă că Sonia era evreică, dar dacă totuși era? Oare poliția locală ar fi căutat o fată evreică fugită cu același zel cu care ar fi căutat o fată catolică din zonă?

Și cine luase valiza Soniei din biroul Juliei Patton? Ucigașul a aruncat cadavrul Soniei în puț – zona aceea se vede destul de bine de la fereastra biroului directoarei. Oare tot ucigașul să fi luat și valiza? Dacă valiza conținea un indiciu despre identitatea criminalului, acesta s-ar fi descotorosit de ea. Să fi știut Julia Patton cine a ucis-o pe Sonia? Să fi ucis-o chiar ea?

Fiona mai citi o dată nota directoarei.

— Mi se pare ciudat că a plecat de la stră-mătușa și stră-unchiul ei cu o zi mai devreme. A făcut cale lungă ca să-i viziteze. De ce s-a hotărât brusc să plece de la ei?

Jamie scutură din cap:

— S-ar putea să nu aflăm niciodată.

Fiona lăsă jos dosarul.

— Hai să continuăm, spuse ea. Nu putem să răspundem acum la întrebările astea. Hai să căutăm dosarele celorlalte fete.

— N-avem timp, spuse Jamie, dezlipindu-și, în sfârșit, privirea de la geam și uitându-se la ceas. Trebuie să ajungem la cină, la părinții mei.

— Nu, *nu!* Faci mișto de mine.

Jamie scutură din cap.

— Ai promis, așa că vii. Dosarele astea o să fie tot aici când ne întoarcem.

— Nu pot să plec.

Când se uita la cutiile pe care își dorea așa de mult să le deschidă, simțea o durere fizică.

— Ba poți.

Fără tragere de inimă, se ridică de pe podea și își scutură cu palmele jeanșii.

— Bine. Dar nu mă apuc să mă înțolesc. Și venim înapoi.

— După cină, spuse Jamie. Promit.

Erau în mașina lui Jamie care tocmai intra pe Strada Meredith când Fionei îi sună telefonul. Era tatăl ei.

— Am aflat ceva, spuse el imediat ce femeia îi răspunse. Despre fata ta, Sonia.

Fiona simți cum i se usucă gura:

— Ce-i?

— L-am rugat pe un prieten profesor să mă pună în legătură cu o studentă care să cerceteze arhivele. A găsit-o pe o listă de pasageri a unui vapor care pleca din Calais în 1947. Sonia Gallipeau, vârsta de doisprezece ani. Călătorea singură. Aceași dată a nașterii ca a fetei tale.

— Ea e, zise Fiona.

— Pe listă apare și domiciliul ei anterior, spuse Malcolm. Un oficial ștersese informația respectivă, dar probabil că spusese chiar fata.

Fiona închise ochii, să nu mai vadă asfaltul, copacii desfrunziți și cerul gri, să nu mai vadă nimic.

— Spune-mi, îi ceru ea.

— Îmi pare rău, iubito, spuse tatăl ei. Domiciliul ei anterior a fost închisoarea Ravensbrück.

CAPITOLUL 17

Barrons, Vermont
Noiembrie 1950
Roberta

Dintre cele mai detestate cursuri de la Idlewild – adică majoritatea – Grădinăritul săptămânal era cel mai rău. Roberta presupunea că toată povestea asta se trăgea dintr-o idee greșită conform căreia casnicele viitorului ar trebui să-și poată cultiva singure legumele de care aveau nevoie. Sau poate că venea din ideea că școala ar urma să utilizeze produsele proprii, ca o mănăstire. În orice caz, fiecare fată de la Idlewild trebuia să petreacă o oră, săptămânal, în grădina școlii, săpând cu disperare în țărână și atentă să nu-și murdărească uniforma când umbla printre plantele putrezite.

Era noiembrie de-acum, o lună rece și aspră. Roberta stătea aliniată cu alte patru fete, iar doamna Peabody îi dădea fiecareia câte o unealtă de grădinărit.

— La primăvară vom începe să cultivăm și salată verde, așa că astăzi săpăm să facem loc pentru ea înainte să înghețe pământul.

Le arată o parcelă amărâtă, plină de buruieni uscate și de pietre.

— O oră, fetelor. Apucați-vă de treabă.

Roberta se uită la Sonia, care stătea chiar lângă ea. Sonia se cuibărise în haina ei veche de lână, cu o față suptă și tristă și cu mâinile subțiri odihnindu-i-se pe cazma.

— Ți-e bine?

— *Bon.*

Sonia își șterse nasul cu dosul mâinii. Fata reîncepea să vorbească în franceză când era obosită.

Roberta își încheie până-n gât nasturii hainei și se aplecă să lucreze. Fetele nu urau neapărat grădinăritul, ci grădina în sine. Amplasată acolo unde se suprapuneau umbra clădirii principale și cea a sălii de mese, grădina era mereu rece, jilavă și mucegăită, indiferent de anotimp. Ferestrele ambelor clădiri păreau să privească fără le să vadă pe fetele care lucrau acolo. La Idlewild se perpetuase o legendă potrivit căreia copilul lui Mary Hand era îngropat în grădină, dar nici măcar asta nu făcea mai

atrăgătoare sesiunea de Grădinărit săptămânal. De fiecare dată când săpa acolo, Roberta se aștepta să dea peste oase de bebeluș.

Fetele stăteau aplecate și munceau, iar răsuflarea le era vizibilă în aerul dimineții, în vreme ce soarele slab de octombrie care lumina poiana le lăsa pe toate într-o umbră deasă. Roberta simți cum pantofii i se afundă în clisă – grădina era mereu udă, cu firicele de apă ce se scurgeau printre bulgării de pământ proaspăt săpat.

Mary Van Woorten ridică privirea și se uită lung la Sonia.

— Nu sapi, constată ea, ținându-și buzele pe fața palidă și rotundă.

— Ba sap, spuse Sonia, acru, înfigând cazmaua în pământ.

— Ba nu. Trebuie să sapi mai adânc, așa, ca toată lumea.

— Las-o în pace, spuse Roberta.

Se uită la Sonia cu coada ochiului. Fata ținea strâns unealta și o înfigea în pământul reavăn, dar nu scotea cine știe ce. Îi clănțăneau dinții. Sonia era firavă, dar puternică; ce făcea acum era neobișnuit pentru ea.

— Sonia? spuse Roberta, încet.

— Sunt bine.

De parcă ar fi vrut să-și susțină spusele, Sonia împinse din nou cazmaua în pământ.

— Nici măcar n-ai făcut o gaură! insistă Mary.

Sonia ridică privirea și izbucni. Îi tremurau mâinile de nervi:

— Proasto! Tu n-a trebuit să sapi niciodată. N-ai fost obligată să *sapi*.

— Ce vrei să spui? întrebă Mary. Sap chiar în clipa asta.

— Cred că ceva nu-i în regulă cu ea, interveni Margaret Kevin. Mary, gata.

— Taci! țipă Sonia, luându-le prin surprindere pe toate, inclusiv pe Roberta, care nu-și mai văzuse niciodată prietena atât de furioasă. Tăceți toate din gură și lăsați-mă în pace!

Continuă să sape în liniște. Roberta se uită peste umăr și o văzu pe doamna Peabody fumând o țigară lângă ușa clădirii corpului didactic, unde discuta pe ton scăzut cu doamna Wentworth. Râdeau de ceva, iar doamna Wentworth scutură din cap. Văzute din umbra densă în care se aflau fetele, cele două profesoare păreau scăldate în raze, de parcă le-ar fi privit printr-un portal magic.

Se uită la parcela pe care o săpa, la bulgării de pământ urâți și neregulați. *Oase de copil*. Mereu când era aici se gândea la oase de copil. Falange, tibii, un craniu mic și moale...

Nu te gândi la asta. Nu te gândi.

Cazmaua îi alunecă și, preț de-o clipă, sub metal se văzu ceva alb și carnos, ceva palid, moale și putrezit. Roberta tresări și scăpă cazmaua din

mână, gata să țipe, dar își dădu seama că retezase doar o ciupercă imensă, ascunsă în pământul rece și umed.

Tocmai încerca să se calmeze, când auzi o răsuflare lângă ea, ca un oftat. Se întoarse și o văzu pe Sonia căzând în genunchi, în țărână. Nu scăpase din mână lopata, iar mâinile îi alunecau pe coada acesteia, în timp ce se lăsa în jos. Roberta se aplecă și își apucă prietena de umeri.

— Pot, spuse Sonia, cu capul atât de plecat, încât aproape că atingea pământul cu fruntea își dădu ochii peste cap.

— Doamnă Peabody! strigă Mary Van Woorten.

— Sonia, șopti Roberta, strângând-o și mai tare.

Umerii Soniei se încordară și, fără zgomot, fata vomă câțiva stropi de salivă pe pământ. Apoi se prăbuși, cu ochii închiși. Roberta o strânse în brațe. Prietena ei era ușoară ca un fulg.

* * *

— Ai dormit? Ai mâncat? Întrebă domnișoara Hedmeyer, asistenta medicală a școlii.

— Da, *madame*, răspunse Sonia cu voce slabă, obosită.

Domnișoara Hedmeyer își înfipse degetele sub mandibula Soniei, palpându-i glangionii.

— Nicio inflamație, spuse ea. Nici febră. Ce altceva ai?

— Mă doare capul, *madame*.

Mușcându-și degetul, Roberta se uită cum domnișoara Hedmeyer ia un flacon cu aspirină dintr-un dulap și scoate din el câteva pastile mari, ca de creță.

— Am mai văzut asta, spuse domnișoara Hedmeyer.

Părul ei blond deschis contrasta cu nenumărații pistrui de pe nas. Atunci când nu trata diversele suferințe ale fetelor de la Idlewild, le predă o minimă programă de biologie, chimie și altele asemenea – în principiu, tabelul periodic al elementelor și procesul de fotosinteză, amestecate uneori cu explicații privind fenomenele de ploaie și ninsoare. Se presupunea că viitoarele casnice nu au nevoie de cunoștințe științifice solide.

— Unele fete pătesc asta când li se cere să facă efort fizic în acea perioadă a lunii. Am dreptate?

Sonia clipi și rămase tăcută; până și Roberta observă cât de umilită se simtea.

— Odihnește-te puțin, spuse domnișoara Hedmeyer, bătând-o ușor pe braț, prin mâneca groasă a puloverului-uniformă. Fetele ca tine... trebuie să vă întăriți nițel. Nu e nimic în neregulă cu voi. Vă hrănim bine aici.

Sonia răspunse, aproape în șoaptă:

— Da, *madame*.

— Și mai ușor cu franceza, te rog. Suntem în America.

Se întoarse spre Roberta:

— O să vorbesc cu doamna Peabody să vă lase libere în ora următoare, ca să ai grijă nu leșine din nou. De vreme ce tu faci parte din echipa de hochei, cel mai probabil că va fi de acord.

Roberta nu ridică privirea:

— Mulțumim, domnișoară Hedmeyer.

O luă de mână pe Sonia și ieșiră din încăpere. Se gândi o clipă dacă nu cumva ar fi mai bine să-și pună pe după umeri brațul fetei și mai degrabă s-o care până în camera lor, dar Sonia rămase dreaptă chiar și când urcară pe scări; totuși, nu-și luă mâna transpirată din cea a Robertei și nu ridică ochii din pământ.

Când ajunseră în cameră, Roberta o ajută să-și scoată ciorapii și pantofii năclăiți de noroi. Rămaseră tăcute amândouă; Roberta agăță ciorapii pe clanță, ca să se usuce – noroiul uscat era mai ușor de curățat la chiuvetă decât cel ud – iar Sonia dădu cuvertura la o parte și se întinse în pat, îmbrăcată în fustă și pulover. Își încrucișă mâinile la piept.

Roberta se descălță și ea și se așează pe marginea patului, uitându-se la fața extrem de palidă a prietenei ei.

— Spune-mi, îi ceru ea.

Sonia se uita în gol, spre stinghiile de lemn care alcătuiau patul de deasupra ei, cel în care dormea Roberta.

— E o poveste tristă, zise ea.

— Toate avem povești triste, replică Roberta, cu gândul la unchiul Van. Te rog, stărui ea, fără să se gândească.

Acest ultim cuvânt păru să o ia prin surprindere pe Sonia, care îi aruncă Robertei o privire scurtă, apoi se uită din nou în altă parte. Îi ascultă rugămintea și începu să vorbească:

— Mama mea împărțea manifeste în timpul războiului, spuse ea. Pentru Rezistență. Ea le transporta de la tiparniță în locurile unde trebuia să ajungă. Iar eu o ajutam.

Roberta își mușcă iar degetul mare. *În Franța?*, se întrebă ea. *Ce fel de manifeste? Rezistență împotriva lui Hitler?* Deja nu mai înțelegea. Știa atât de puțin – nimeni nu vorbea despre război cu fete de vârsta lor. Unele fete aveau frați și veri care pleaseră și fie fuseseră uciși, fie se întorseseră ca unchiul Van. Nimeni nu le învățase nimic despre Rezistență. Dar voia ca Sonia să povestească în continuare, așa că încuviință în tăcere.

— Știam că e periculos, spuse Sonia. Tata fusese deja dus la Dachau – era scriitor. Nu-și ținea gura. Pe el l-au luat devreme, dar pe noi ne-au lăsat,

fiindcă tatăl mamei lucra pentru guvern. Dar tot ne-au arestat la începutul lui 1944. Aveam nouă ani.

Roberta asculta atât de concentrată, încât aproape că își ținea respirația, să nu facă zgomot.

— Întâi ne-au trimis la închisoare, continuă Sonia. Nu era așa de rău. Mama a încercat să facă în așa fel încât să rămânem acolo, datorită tatălui ei. Dar bunicul a murit, așa că ne-au urcat în tren. Am mers la Ravensbrück.

— Ce e Ravensbrück? Întrebă Roberta, incapabilă să se mai abțină.

— Un lagăr de prizonieri.

— Ca Auschwitz?

Acea era o denumire pe care o cunoștea – fusese o știre la cinema odată, înainte să înceapă filmul, care arăta porțile alb-negru, șinele de tren. Ceva despre eliberare. Asta se întâmpla cu câteva zile înainte ca unchiul Van să vină acasă.

— Da, dar pentru femei. Și copii, spuse Sonia.

Roberta clipi, șocată.

Sonia nu păru să observe.

— Ne-au pus într-un soi de baracă, pe mine și pe mama. Ne-au obligat să muncim. Eram într-o echipă care săpa toată ziua. Săpatul nu se termina niciodată – nici măcar n-avea sens, nu făceam decât să mutăm pământul dintr-o parte în alta și înapoi. Cu toate astea, ne obligau s-o facem. Pe căldură, pe frig, fără mâncare și fără apă. Cine cădea din picioare în timp ce muncea, acolo rămânea să putrezească. Și în fiecare zi cădea cel puțin o femeie.

Roberta își simți inima urcându-i în gât, unde începu să bată și mai tare, sugrumată de ororile pe care le auzea. *Nu sunt pregătită să aud asta. Nu sunt.*

— Stăteam în picioare în fiecare zi în *Appelplatz*, spuse Sonia. Era careul principal al lagărului. Acolo ne aliniau și ne țineau în picioare ore-n șir. Ar fi trebuit să fie doar un apel de prezență, dar evident că nu era așa. Înghețam sau transpiram la soare. Cine cădea, acolo rămânea. La început, mama a fost bine; dar cu fiecare zi care trecea devenea tot mai tăcută. Tăcută de tot. Eu credeam că e un lucru bun, pentru că dacă tăceai și îți vedeai de treabă nu te băga nimeni în seamă. Apoi, într-o zi, când ne scosese rău iar în *Appelplatz*, a început să țipe.

Sonia răsuci ușor marginea cearșafului între degete, iar privirea îi urmă gestul.

— A țipat și a tot țipat. A urlat că sunt criminali, că o să ajungă cu toții în iad. A spus că, într-o zi, războiul urma să se sfârșească și totul avea să iasă la iveală. A spus că avea să se facă dreptate, că nu se va așterne tăcerea peste

toate acestea. A spus că, într-o zi, criminalii aveau să vadă cu adevărat ce au făcut, atunci când își vor întâlni creatorul. Au luat-o și n-am mai văzut-o niciodată. Am auzit o femeie care zicea că au executat-o, că au împușcat-o în ceafa, dar nu știam dacă e adevărat. Dacă ar fi tăcut...

Lăsa cearșaful să-i cadă dintre degete.

— Dacă ar fi tăcut... Dar n-a făcut-o. Și am rămas singură.

— Aveai cum să fugi? șopti Roberta.

Sonia întoarse capul și se uită la ea:

— Când am ajuns, ne-au spus că, dacă vrem, putem s-o vedem pe ultima femeie care încercase să sară gardul. Pentru că era tot acolo.

Se întoarse iar către stinghiile de deasupra:

— Chiar era.

Roberta nu putea vorbi.

— Azi, parcă mă întorsesem acolo, spuse Sonia. Nu mi se întâmplă des. Războiul s-a terminat și ne-au scos pe toți de acolo, iar eu am venit aici. Sunt hrănită și îngrijită. Nu mă gândesc la ce s-a întâmplat. Dar azi parcă n-aș fi fost la Grădinăritul săptămânal. Aveam din nou zece ani și eram într-o echipă de lucru. E greu de explicat. Era mai real pentru mine decât ești tu acum.

Roberta își lăsa capul în palme. Tâmpilele îi pulsau și se gândea că și ei i-ar fi prins bine o aspirină albă ca o bucată de cretă de la domnișoara Hedmeyer. Simțea că ochii îi ard și că îi vine să plângă, dar lacrimile i se opriseră în gât, într-un nod dureros. Oare unchiul Van văzuse toate lucrurile astea? De asta încercase să se împuște atunci, în garaj? Se forță să respire.

— Și data trecută? În sala de mese?

— Atunci a fost...

Sonia își scotoci mintea în căutarea cuvintelor potrivite.

— Aveam *blockovas*, zise ea. Șefe de celulă, dacă vrei. Prizoniere pe care le promovau și le dădeau sarcina să supravegheze alte prizoniere.

— Femei? întrebă Roberta, șocată din nou.

— Da. Câteva erau de treabă și încercau să ne aducă pe furiș tot felul de lucruri, dar cele mai multe nu erau. Voiau favoruri. Aveau permisiunea să te bată, să te reclame. Dacă nu erai cuminte, te trimiteau la celula de pedeapsă. Izolare sau mai rău.

Roberta se gândi la incidentul din sala de mese, când Alison o pocnise pe Sherri, lui Sherri îi dăduse sângele pe nas, la tot acel haos și zgomot, la Lady Loon care striga *La detenție cu tine, fetițo! Auzi? Mișcă-te. Mișcă!* Acum avea sens. Un sens teribil, de coșmar.

Reveni la problema principală:

— Ce-o să faci? o întrebă pe cealaltă fată. Nu se poate s-o ții așa. O să ajungi la detenție specială.

Katie, cea mai puternică și mai curajoasă dintre ele, fusese trimisă la detenție specială și revenise de acolo atât de zdruncinată, încât refuzase să vorbească despre asta. Roberta nu era sigură că Sonia ar supraviețui.

— S-ar putea să te exmatriculeze, mai spuse ea. Și nu ai unde să te duci.

Sonia își încheștă maxilarul, iar ochii i se întunecară:

— N-o să se mai întâmple.

Roberta nu era convinsă. Însă când Sonia ațipi ea rămase pe loc și continuă să se gândească la problemă, s-o întoarcă pe toate părțile. Sonia era obosită, epuizată; dar Roberta era rezistentă. La fel și CeCe. La fel și Katie.

Toate reușiseră să ajungă până în acest punct. Fără să cedeze, fără să moară. Sonia nu era singură.

Împreună, puteau să facă ceva. Împreună, aveau să meargă înainte.

* * *

În acea seară, toate patru se așezară pe podeaua camerei lor, în jurul radioului lui CeCe. Cu volumul dat foarte încet, așa încât să nu audă Susan Brady, ascultară un spectacol radiofonic despre niște polițiști care urmăreau un criminal și o versiune a musical-ului *Three Little Maids* care le făcu pe toate să râdă. Apoi un alt spectacol radiofonic, de data asta despre cowboy, până când se făcu atât de târziu, încât transmisia se încheie și CeCe opri radioul. Atunci se apucară să vorbească.

Stăteau pe întuneric, după niște ore în care nu făcuseră altceva decât să asculte, erau deja relaxate, așa că nu le venea greu să discute. Cuvintele curgeau de la sine, împletindu-se unele cu altele, alcătuiind o țesătură. Roberta povesti despre unchiul Van, despre ziua în care deschisese ușa garajului și îl găsisese acolo, așezat pe un scaun din lemn, plângând, cu un pistol în gură. Le spuse despre zilele care urmaseră, despre tăcerea din ea pe care nu o putea rupe, despre doctori, despre ochii injectați ai unchiului Van. El nu reușise să se mai uite la ea. Când povesti și își aminti, Roberta simți din nou un nod în gât. Acum și-ar fi dorit să se fi cățarat în poala unchiului Van, să-i fi cuprins gâtul cu brațele și să-l fi ținut așa pentru totdeauna. Dar avea treisprezece ani și toată lumea rămăsese înspăimântată și mută, inclusiv ea, care nu știuse ce să facă.

— Și el unde e acum? răsună în întuneric vocea joasă a lui Katie când Roberta își termină povestea.

— E tot acasă, spuse Roberta. Merge la doctori. Mama spune că nu se simte bine și că tata vrea să-l interneze într-un spital. Se ceartă, adăugă ea, scoțând cu greu cuvintele. Mama și tata. Mi-am dat seama de asta în Ziua de Vizită – nu se priveau, nu-și vorbeau. Le e rușine și cu mine, și cu unchiul

Van. Știu că tata muncește mult. Mama avea ochii roșii și mi-a spus... Mi-a spus că nu e un moment potrivit să vin acasă.

Începură și celelalte să vorbească după ce Roberta se liniști. Simțea că s-a eliberat de o mare greutate. Fetele o ascultau în tăcere pe cea care vorbea.

Continuară așa și în nopțile următoare. Katie, cu complicitatea lui CeCe, începu să șterpească mâncare din sala de mese, la vremea cinei; se strecura pe o ușă în bucătărie și lua de acolo, în vreme ce CeCe ținea de șase. În fiecare seară, după lăsarea întunericului, ciuguleau din mâncarea adusă de Katie; se prefăceau că este pentru toate patru, dar, printr-o înțelegere tacită, îi dădeau Soniei cel mai mult. Cu lumina stinsă și cu frigul iernii care dădea târcoale pe afară, mâncau, ascultau radioul și își spuneau poveștile, una câte una, detaliu după detaliu. Katie și Thomas, băiatul care o atacase și-i spusese să stea locului. CeCe și accidentul mamei ei la plajă. Roberta le spuse, ezitând, despre cântecul pe care-l auzise pe terenul de hochei, același cântec pe care unchiul Van îl asculta în garaj în ziua aceea, de parcă cineva sau ceva ar fi extras exact acea amintire din mintea ei. În noaptea următoare, Katie le povesti despre detenția specială, despre păianjeni, despre mesajele scrise în manuale. Și despre sunetul pe care îl auzise, ca și cum cineva ar fi zgâriat la geam, despre vocea care implora să fie lăsată să intre.

Sonia nu vorbea des, dar, atunci când o făcea, celelalte tăceau și o ascultau încă de la primul cuvânt. Le spuse pe îndelete, depănând bucată cu bucată, povestea despre Ravensbrück – cum erau dispuse barăcile și restul clădirilor, cum erau femeile și ceilalți copii pe care i-a cunoscut acolo, cum era vremea, frigul, mâncarea, frecuşurile cotidiene din închisoare, poveștile auzite de la femeile din lagăr. Istorisirea ei era lentă și greu de auzit, dar fetele o ascultară de la început până la sfârșit și, în timp ce Sonia vorbea, Roberta își închipui că poate asta o face să se simtă mai bine. Că acțiunea de a scoate din minte acea experiență trăită și de a o transforma în cuvinte o face să nu mai pară imposibilă și de necuprins. Stabiliră prin ce semne să le avertizeze când simte că i se face rău, dar Sonia nu le folosi.

Erau prinse într-o capcană aici, la Idlewild. Dar Idlewild nu era totul. Nu era lumea.

Jur pe Dumnezeu, își spuse Roberta, că într-o bună zi o să ies de aici. Într-o zi o să ieșim toate. Și atunci vom fi în sfârșit libere.

CAPITOLUL 18

Barrons, Vermont *Noiembrie 2014*

Părinții lui Jamie locuiau într-o vilă care fusese construită în anii '60, acoperită cu lambriuri de vinil prin 1970 și ceva și lăsată așa de atunci. Era pe o bucată de drum la ieșirea din centrul Barrons-ului, unde casele fuseseră construite foarte aproape una de cealaltă și fiecare avea în față câte o curte pătrată și îngrijită și o verandă din lemn.

Tatăl lui Jamie, Garrett Creel Jr., deschise ușa chiar când ei urcau treptele de la intrare. La șaiszeci de ani, rămăsese un bărbat masiv, cu umeri lați și cu o față rumenă care contrasta cu părul nisipiu, tuns scurt. Dacă ar fi purtat o pancartă pe care să stea scris sunt polițist pensionat, nimeni n-ar fi tresărit. Își salută fiul bătându-l pe umăr, iar pe Fiona o sărută pe obraz. Avea buzele uscate și crăpate, mâinile îi erau umede, dar Fiona strânse din dinți și îi zâmbi. În toată casa mirosea a friptură de vită.

— Intrați, intrați! exclamă Garrett. Diane, au venit.

De după colț, în holul de la intrare apăru o femeie minionă, cu o cască de bucle făcute permanent – o coafură care trebuie să fi fost la modă prin 1983; se repezi drept la Jamie, care tocmai își scosese haina și i-o dăduse tatălui său.

— Iată-te, în sfârșit, spuse ea, de parcă el ar fi greșit în vreun fel, deși acceptase, ascultător, convocarea ei la cină și venise chiar la timp.

Îl trase pe Jamie în jos – era mult mai înalt decât ea; în privința asta semăna cu tatăl lui, chiar dacă nu-i moștenise și gabaritul – și îi lipi pe obraz un pupic zgomotos și posesiv, ținându-l de față ca să nu se poată retrage. Încă nu se uită la Fiona și, din pricina felului în care îl ținea de falcă, nici Jamie nu se putea uita la ea.

— Tot nu te-ai tuns destul, îi spuse ea fiului său, netezindu-i șuvițele blonde. Și barba asta... Ce-i cu ea?

O atinse cu degete posesive.

— Tatăl tău a lucrat treizeci de ani în poliție tuns și bărbierit.

Jamie zâmbi, o așteptă să-și facă numărul și, când în fine îl eliberă, se îndreptă din nou.

— Mamă, o știi pe Fiona.

— Da, sigur că da, spuse Diane, luându-și în sfârșit ochii de la Jamie și întorcându-se spre Fiona. *În sfârșit*, zise ea. Am făcut friptură la cuptor.

Fiona încuviință, tăcută. Putea să fie „iubita”. Avea nevoie de ceva antrenament, atâta tot.

— Miroase delicios, spuse ea.

Diane îi zâmbi crispat.

— Vezi că taică-tău ți-a luat-o înainte, îi spuse ea lui Jamie. Cina e aproape gata.

Garrett deja le împărțea beri și îi mâna spre sufragerie.

— Deci, iată-vă, spuse el, strângând-o pe Fiona de umăr. Mama lui Jamie își dorește asta de nu știu când. Chiar, voi doi de cât timp sunteți împreună?

Jamie scutură din cap:

— Tată, asta nu e un interogatoriu.

— Sigur că nu. Doar că n-aș fi crezut vreodată că o s-o văd la mine în sufragerie pe fata lui Malcolm Sheridan, atâta tot.

O spusese vesel, aproape uimit de această realitate, dar o spusese. Și din clipa aceea, toată istoria, tot trecutul care o apăsase mereu erau prezente. Unul dintre motivele pentru care Fiona era cu Jamie era tocmai faptul că nu era necesar să discute despre acest subiect, dar asta era valabil numai când erau singuri. Acum, stând în picioare în sufrageria demodată și ascultându-i pe Jamie și pe tatăl lui vorbind despre poliție, realizează că istoria ei avea să fie mereu de actualitate în familia lui. Și mai realizează că știa deja asta; o știa de un an, tocmai de aceea amânase această cină.

Parcă pentru a-i confirma gândurile, Garrett bău o dușcă de bere și se întoarse spre ea:

— Am auzit că ai fost la Idlewild, Fiona. Ai intrat prin efracție. Ai sărit gardul, tot tacâmul.

Fiona apucă mai strâns berea de care nu se atinsese:

— Poftim?!

— Tată, spuse Jamie.

Garrett râse.

— Pari mirată. Sunt prieten bun cu Jack Friesen, proprietarul firmei de pază pe care au angajat-o la Idlewild. El mi-a povestit despre micul incident în care ai fost implicată.

— Scriu un articol, apucă Fiona să spună înainte ca Jamie să-i sară din nou în apărare.

— Serios? zise Garrett și, când se uită la el, Fiona văzu figura bărbatului care dăduse declarație în instanță cu douăzeci din ani în urmă.

Era mai tânăr și mai suplu atunci, dar fața îi era aceeași. Era dur și atunci, și acum, sub toată spoiala de băiat bun și zâmbitor.

— Pare ciudat să scrii tu un astfel de articol.

Ea ridică din umeri:

— Nu chiar.

— Aș fi zis că Idlewild e ultimul loc din lume în care ți-ai dori să te afli, mai ales în clipa în care au găsit alt cadavru. Dar poate că mă-nșel.

— Tată, spuse Jamie. Ajunge.

Se așezară la cină, pe care Diane o servi la masa din sufragerie, pe care pusese vasele din porțelan bun. Afară, pe fereastră, se vedea cum se așterne noaptea peste Vermont; Fiona își vedea reflexia în geamul întunecat.

— Am vorbit cu Dave Saunders azi, îi spuse Garrett Fionei în timp ce se servea cu friptură. A făcut autopsia cadavrului ăla pe care l-ai găsit.

Doamne, parcă se pensionase. Dar era clar că asta nu însemna nimic pentru Garrett Creel.

— Ce-a zis? îl întrebă ea luând o gură de bere sub privirea dezaprobată a Diane.

Probabil că nu suporta genul ăsta de discuții la masă, dar cu un soț și un fiu polițist, se vedea obligată să sufere în tăcere.

— Nu mare lucru, răspunse Garrett, tăind liniștit carnea din farfurie. A murit din cauza unei lovituri la cap, aproape sigur. Ceva lung, ca o bătă de baseball sau o țevă. Din ce și-a dat el seama, au fost două lovituri – probabil una ca s-o amețească și alta ca să se asigure că-i moartă. N-are alte leziuni. Era adolescentă, dar firavă pentru vârsta ei. Moartă de cel puțin treizeci de ani, judecând după gradul de descompunere. În tot timpul ăsta a stat în puț, sau așa crede el, de vreme ce nu există vreo dovadă că au ajuns la ea animalele.

Diane scoase un icnet mic pe care soțul ei îl ignoră.

— Altceva? întrebă Jamie, punându-și cartofi în farfurie, la fel de neafectat de conversația pe care o purtau la cină pe cât era tatăl lui. A zis ceva de răni mai vechi, chestii care să i se fi întâmplat înainte să moară?

— Nu, zise Garrett. De ce?

Jamie îi aruncă o privire Fionei și spuse:

— Am găsit niște dovezi că ar fi stat într-un lagăr de concentrare în timpul războiului.

Garrett se opri și ridică privirea, mirat. Apoi fluieră, iar Diane scoase un alt sunet, nemulțumită.

— Serios? Când ai aflat asta?

— Chiar înainte să venim aici, spuse Jamie. Mă gândeam că la autopsie s-ar vedea...

— O să-l mai întreb pe Dave, dar n-a văzut nimic, spuse Garrett. Lagăr de concentrare... Ar trebui să fie vreun dinte spart, vreun os rupt.

Înfipse furculița într-o bucatică de carne și continuă:

— Era doar o fetiță pe atunci. Dacă a făcut foamea, poate că de asta n-a crescut cine știe ce. Malnutriție. Mi se pare extraordinar că n-au gazat-o.

— Garrett, te rog, izbucni Diane.

— Scuze, mamă, spuse Jamie, dar se întoarse din nou spre tatăl lui. Familia ei n-a supraviețuit.

— Ce mai drăcovenie, zise Garrett. Să treci prin așa ceva, doar ca să te omoare cineva și să te arunce într-un puț. Cine ar omorî o fată așa? Pare ceva ce ar face un nazist, numai că biata de ea a traversat ditamai oceanul ca să scape de nenorociții ăia. Mereu m-am mândrit cu faptul că tata s-a dus acolo ca să-i bată pe nenorociții ăia, scutură el din cap.

— Garrett, repetă Diane, iar Fiona se uită în farfurie, să-și taie porția de friptură.

După cina care, din pricina tensiunii, părea să nu se mai termine, Diane se îngropă din nou în bucătărie, să spele vasele, iar Jamie se duse s-o ajute. Fiona rămase singură în salon cu Garrett, în fața televizorului unde se desfășura, fără sonor, un meci de fotbal. Se uită în tăcere la ecran, complet dezinteresată de fotbal, până când, cu coada ochiului, observă că Garrett se uita la ea.

Și, dintr-odată, încetă să mai fie politicoasă. Gata.

— Uite care-i treaba – spuse ea, conștientă că e o idee proastă să spună asta în timp ce o spunea deja – Jamie nu e acum în cameră. Știu că nu mă vreți aici. Recunosc că nici eu nu vreau să fiu aici. Să iau cina cu bărbatul care a găsit cadavrul surorii mele nu prea mi se pare distractiv.

El clipi, surprins, dar pe chip nu i se citea nicio urmă de milă.

— Ceea ce nu înțelegi tu, spuse Garrett, este influența pe care o ai asupra lui. Genul de influență de care nu are nevoie.

Inițial, Fiona nu înțelese la ce se referea. Apoi întrebă:

— Jamie? Crezi că am o influență asupra lui Jamie?

— N-are cum să avanseze dacă se vede cu tine, explică Garrett. Nimeni n-are încredere într-un polițist combinat cu o jurnalistă.

Probabil că așa era, dar Jamie nu-i spusese nimic despre asta. Niciodată nu păruse că regretă ceva. Și nici nu dăduse dovadă că l-ar măcina o ambiție arzătoare de a ajunge cât mai sus, ceea ce era, probabil, faptul care îl deranja pe Garrett.

— Este decizia lui, spuse Fiona.

Garrett scutură din cap:

— Oamenii nu iau mereu cele mai bune decizii. Sunt foarte puțini cei care pricep că trebuie să-ți vezi propriul interes. Tot timpul. Uneori cred că Jamie nu pricepe asta aproape deloc.

Fiona se holbă la el. Conversația asta era suprarealistă.

— Jamie este un om bun.

— Ce știi tu despre asta? Întrebă el, încet.

Brusc, aproape premonitoriu, Fiona conștientiză în clipa aceea că Garrett avea s-o rănească. S-o rănească adânc. El continuă:

— Și Tim Christopher era un om bun până să-i fie distrusă viața.

O clipă, Fiona rămase mută. Apoi reuși să îngaime:

— Ce-ai zis?

— Mereu m-am întrebat... Un martor care i-a văzut certându-se și o picătură de sânge pe piciorul lui? Astea sunt probe indirecte.

Ridică din umeri, dar îi aruncă Fionei o privire adâncă și dură.

— Poate că a fost o înscenare. Tu nu te-ntrebi niciodată?

— Oprește-te. Oprește-te acum, îi ceru Fiona cu o voce care parcă n-ar fi fost a ei.

— Nu sunt singurul. Pentru că nici tu nu te potolești.

Din bucătărie se auzi închizându-se ușa mașinii de spălat vase, apa curgând. Diane râse de ceva ce-i spusese Jamie.

— Au trecut douăzeci de ani, zise Garrett, mai blând. Crezi că Jamie nu-mi povestește?

Fiona simți cum mâncarea de la cină i se face ghem în stomac și un val de acid îi urcă spre gât.

— Știi că dai târcoale pe la Șoseaua Old Barrons. Că ai sărit gardul la Idlewild. În adâncul tău, și tu îți pui întrebări despre asta, la fel ca mine. Ești praf, drăguță.

O fixa cu privirea, cu aceeași privire pe care o folosise ca să încolțească mincinoși și răufăcători în treizeci de ani de poliție.

— Eu am fost primul chemat pe câmpul ăla. Au sunat niște copii. Eu tocmai intrasem în tură. Singurul polițist care mai era acolo era Jim Carson, care abia împlinise douăzeci de ani. N-aveam cum să las un puști să ajungă primul la un cadavru. L-am luat cu mine, normal. Dar știam că eu trebuie să mă ocup.

Fiona tăcea acum și nu-și putea lua ochii de la el.

— Toată lumea își aduce aminte, continuă Garrett. Toată lumea își aduce aminte, dar nimeni nu-și aduce aminte ca mine. Înainte să înceapă circul, când eram acolo doar eu cu Jim și cu ciorile, în liniștea de pe câmpul ăla, m-am uitat la ea și mi-am zis *Nu știu ce e asta, dar o să fie cel mai rău lucru care s-a întâmplat în orașul ăsta. O să fie începutul sfârșitului.*

Clipi.

— Și chiar așa a fost, nu? Viața lui Tim s-a terminat. Familia Christopher a plecat. Oamenii au început să-și încuie ușile.

— I-ai spus lui Richard Rush să mintă, spuse Fiona.

Rosti cuvintele cu greu, dar le rosti. Ideea îi rămăsese în minte de când citise articolul și vorbise cu Mike Rush despre tatăl lui.

— Ai intrat în prăvălia lui și, cumva, l-ai determinat să mintă. L-ai pus să spună că Tim Christopher era acolo la ora nouă. Și omul așa a zis. Dar probabil că a retractat la un moment dat, pentru că declarația lui n-a mai ajuns la dosar.

Când am văzut articolul ăla și l-am întrebat pe tata despre asta, s-a înfuriat, așa a zis Mike Rush. Tata m-a bătut cu cureaua de trei ori în viața mea; atunci a fost una dintre ele. Mi-a zis să nu-l mai întreb niciodată despre asta.

— Chiar vrei să o faci? Întrebă Garrett, cu ochii în ochii ei. Vrei să faci asta acum, după douăzeci de ani? Sunt cuvinte foarte grele, Fiona. Îți sugerez să le retragi.

Dar ea nu se putea opri; nu acum.

— De ce l-ai pus să mintă?

— Ce se întâmplă aici?

Jamie se opri la ușă și se uita când la tatăl lui, când la Fiona.

— Mulțumesc că ai venit, fiule, spuse Garrett, rece. Cred că seara s-a încheiat.

* * *

Jamie tăcu tot drumul, strângând din dinți. Fiona îl mai privea când luminile mașinilor care veneau din față îi scăldau profilul, apoi întorcea capul și se uita afară, pe geam.

Jamie nu vorbi până când ajunseră în fața blocului ei; atunci parcă SUV-ul fără să oprească motorul.

— A fost ceva despre Deb, nu? zise el, privind în față. De asta te certai cu tatăl meu. Despre obsesia ta care nu vrea să dispară, spuse, apoi făcu o pauză. L-ai înfuriat. Ce i-ai spus?

Fiona se uită lung la el:

— Nimeni n-are voie să-l înfurie pe marele Garrett Creel, despre asta-i vorba?

— Habar n-ai ce vorbești, spuse Jamie pe un ton aproape la fel de rece ca al tatălui său. Ce i-ai spus, Fiona?

Dintr-odată, și ea se înfurie; atât de tare, încât mâinile începură să-i tremure:

— Ți-am zis că e o idee proastă. Te-am prevenit că n-o să meargă.

— Ai spus că o să-ncerci. Câteva nenorocite de ore. Nici măcar n-ai încercat să te-nțelegi cu el.

— La asta se reduce totul pentru tine? izbucni ea cu toată furia pe care nu o putuse dezlănțui asupra lui Garrett. La a ne înțelege?

— Ția sunt părinții mei, spuse el, cu voce tot mai ridicată. El este *tatăl* meu.

— Jamie, ai douăzeci și nouă de ani.

Bărbatul se holbă la ea:

— Ce dracu' vrei să spui cu asta?

— Mi-a întins o momeală. A început de când am intrat și, când a rămas singur cu mine, a tot răsucit cuțitul. I-a luat apărarea lui Tim Christopher, Jamie. Asta voia să se întâmple.

Iar ea cedase. Căzuse direct în capcană. Oare ce spunea asta despre ea?

— Tata n-ar face așa ceva, spuse Jamie, trecându-și mâna prin păr. Poate că ai înțeles greșit. Doamne, nici nu mai știu ce naiba fac.

— Te vezi cu o jurnalistă, spuse ea. Ești polițist și te vezi cu fiica lui Malcolm Sheridan. Familia ta nu suportă asta. Sunt sigură că nici colegii tăi din poliție nu suportă ideea. Frăția voastră sacră. Iar eu nu am înțeles nimic greșit. Spune-mi, tu și tatăl tău stați la câte o bere și bateți câmpii despre cazul surorii mele?

Jamie rămase nemișcat și tăcut.

— Știi, continuă Fiona. În noaptea în care ne-am cunoscut la bar. Știi cine sunt. Știi mai mult despre cazul surorii mele decât știam eu. Tatăl tău a ajuns primul la locul faptei, acolo unde era *cadavrul* surorii mele. Cum credeai tu că o să meargă chestia asta, Jamie? De ce dracu' te-ai mai băgat în seamă cu mine atunci?

— Nu da vina pe mine, i-o întoarse el, furios. Ai știut dintotdeauna, Fee. Din prima noapte, ai știut cine e tatăl meu. Era chestorul poliției în 1994. Știi că a lucrat la caz. Ai stat în sală pe toată durata nenorocitului de proces, ai auzit toate mărturiile, ai citit ziarele. Deci pot să te întreb și eu de ce dracu' te-ai băgat în seamă cu mine?

Se lăsă o liniște grea și sufocantă.

De asta, își spuse Fiona. De asta n-am mai făcut asta niciodată. Cu nimeni. De asta am zis mereu nu.

Pentru că Deb era mereu prezentă. Și avea să fie mereu prezentă. Simplu sau ne-simplu.

Se uită la Jamie și își dori să-i spună că tatăl lui îl pusese pe Richard Rush să mintă în legătură cu alibiul lui Tim Christopher. Nu avea cum să o dovedească. Garrett avea să nege și la fel avea să facă și Richard. Nu avea decât cuvintele lui Mike Rush, iar Mike spusese deja că n-are de gând să stârnească mânia tatălui său. Atunci când spusese povestea, Mike nu știuse că vorbește cu sora lui Deb Sheridan, pentru că Fiona îl mințise. Îl mințise

fără să stea pe gânduri și, dacă ar trebui s-o facă din nou, ar face-o tot fără să stea pe gânduri. Și încă o dată.

Dar nu avea să-i spună lui Jamie. N-avea sens. Era polițist; tatăl lui fusese polițist; bunicul lui fusese polițist. Nu era nevoie să-l convingă pe el. Era vorba doar despre durere, furie și confuzie. Chiar dacă reușeau s-o dreagă, ea l-ar răni din nou. Sau el pe ea. Din nou.

— Jamie, spuse ea.

— Nu.

Jamie își frecă fața cu palmele, apoi le lăsă să cadă.

— Fee, nu puteam să facem asta. Măcar... deocamdată, OK? Sunt prea multe rahaturi acum. Doar deocamdată.

Fiona își lăsă privirea în poală. Furia îi dispăruse la fel de repede cum venise, iar acum se simțea nesigură și ușor jenată. Dar Jamie avea dreptate. Nu putea să facă asta acum. Nici măcar pentru Jamie.

Și totuși, ideea de a coborî din mașină și de a se duce acasă singură îi făcea rău. Pentru prima oară, se întrebă: *Când o să se termine?*

Dar știa deja răspunsul. Ieși din mașină.

Când el plecă, rămase o clipă pe loc, petrecându-l cu privirea, cu mâinile în buzunare.

Când farurile mașinii lui dispărură, se întoarse pe călcâie și urcă scara spre apartamentul ei.

CAPITOLUL 19

Barrons, Vermont *Noiembrie 2014*

Malcolm îi dăduse numărul de telefon al unei femei din Anglia care conducea un proiect de cercetare despre lagărul de concentrare Ravensbrück. Femeia răspunse după ce telefonul sună aproape un minut.

— Ginette Harrison, zise ea cu un accent prețios.

— Bună ziua, spuse Fiona. Numele meu este Fiona Sheridan. Vă sun din partea tatălui meu, Malcolm?

— Da, spuse Ginette.

Fiona auzi pe fundal fluieratul unui ceainic și se simți de parcă ar fi intrat direct într-o emisiune de la BBC.

— Fiona. Îmi amintesc.

— Puteți vorbi? Am câteva întrebări despre Ravensbrück, dacă aveți câteva minute libere.

— Ei bine, da, am.

Părea ușor nedumerită. Fiona încercă să-i ghicească vârsta pe baza vocii, dar cu acel accent sec, englezesc, putea să aibă oricât, de la treizeci și cinci la cincizeci de ani.

— Scuzele mele, îmi dau seama că par surprinsă, spuse femeia. Doar că aici e abia trecut de ora nouă dimineața, iar Malcolm mi-a spus că locuiți aproape de el, în Vermont.

— Așa este, spuse Fiona.

— Asta înseamnă că este în jur de patru dimineața acolo, nu-i așa?

Fiona se uită în jur, prin apartamentul ei întunecat. Stătea pe canapea, înconjurată de cutiile de la Idlewild, îmbrăcată într-un tricou de dormit și o pereche de boxeri de damă. După ore întregi în care se chinuise să adoarmă, cedase și se hotărâse să sune în Anglia.

— Așa este, recunosc ea. Numai că... mi s-a părut necesar să vorbim cât mai repede. V-a spus tatăl meu că a fost găsit un cadavru aici?

— Da.

Se auziră niște foșnete, ca și cum Ginette Harrison s-ar fi așezat confortabil undeva. Poate că își puneia zahăr și lapte în ceai.

— O fată a fost găsită într-un puț?

— A dispărut în 1950, spuse Fiona. S-a presupus că a fugit.

— Înțeleg. Și nu a căutat-o nimeni?

— Potrivit dosarului de la poliție, nu. După câteva zile, au renunțat.

— Înțeleg, repetă Ginette. Mă interesează, recunosc. Nu din pricină că aş fi vreo zgripturoaică, ci pentru că dacă într-adevăr ați găsit o fostă deținută de la Ravensbrück, aş vrea s-o adaug cercetării mele.

— Ce vreți să spuneți?

— Dosarele de la Ravensbrück au fost distruse, spuse Ginette, cu furie stăpânită. Au fost incinerate chiar înainte ca rușii să elibereze lagărul în 1945. Dosare de la multe alte lagăre au supraviețuit, dar Ravensbrück a fost șters de pe fața pământului. Uitat cu bună știință, dacă vreți.

— Total? Întrebă Fiona, cu inima strânsă.

— Mă tem că da. Naziștii au aruncat în crematoriu toate dosarele prizonierelor, laolaltă cu cadavrele, și au plecat înainte de venirea Armatei Sovietice. Iar când rușii au ocupat lagărul, n-au făcut niciun efort să păstreze ce mai rămăsese acolo.

— Înțeleg.

Fiona se uită în jurul ei, la cutiile luate din magazia lui Sarah London.
Uitat cu bună știință.

— Mare parte din cercetarea mea are ca scop completarea acelor spații rămase goale, continuă Ginette. Am petrecut ani de-a rândul încercând să găsesc supraviețuitori sau orice dovadă scrisă că ar mai exista supraviețuitori. Sunt foarte puține astfel de dovezi, iar cele existente sunt greu de găsit.

— Greu de găsit? Istoria lagărelor de concentrare se predă la școală. Credeam că există o cantitate mare de materiale, cele mai multe scrise de supraviețuitori sau bazate pe mărturiile supraviețuitorilor.

— Cele mai multe femei care au scăpat de la Ravensbrück nu au vorbit despre asta, explică Ginette. S-au străduit să revină la viețile lor și să uite, asta era tot ce-și doreau. Puține și-au scris memoriile, dar cărțile nu se mai găsesc de mult. Am adunat ce am putut, mai ales de la cele câteva femei rămase în viață care sunt dispuse să vorbească despre ce au trăit. Dar Ravensbrück este doar o notă de subsol. Asta înseamnă că și fata dumitale moartă este tot o notă de subsol, îmi pare rău s-o spun.

— Cum așa? Cum se poate ca un întreg lagăr de concentrare să fie o notă de subsol?

Ginette Harrison oftă:

— În primul rând, era un lagăr pentru femei. Și, după război, când a început Războiul Rece, a picat de partea greșită a Cortinei de Fier. Nimeni din Occident nu a avut acces la locul acela vreme de zeci de ani. Cercetători, supraviețuitori, scriitori – cu toții au fost separați în Est și Vest. Când s-a

terminat Războiul Rece, mulți supraviețuitori muriseră între timp. Nimeni nu a scris despre asta, cu excepția câtorva cercetători care au sperat că povestea poate fi reconstituită. Eu sunt una dintre ei.

Fiona se chirci pe canapea și își trecu mâna prin păr. Era obosită, foarte obosită.

— Deci n-am nicio șansă să găsesc vreo însemnare despre Sonia Gallipeau, care a fost acolo când era copil, cel mai probabil împreună cu mama ei.

— Îmi pare rău, spuse Ginette. Aproape niciuna. Malcolm mi-a dat numele Emilie Gallipeau, dar nu se potrivește cu nimic din ce am găsit eu. Trebuie să înțelegi că la Ravensbrück au murit zeci de mii de femei – în camerele de gazare, de boli sau muncite până la epuizare, ca niște sclave, torturate, executate, sau pur și simplu lăsate să piară de foame. Cele mai multe dintre acele femei au devenit anonime când au fost arse dosarele.

În întuneric, Fiona se uită spre tavan, cu ochi care-i ardeau în cap. I se părea incredibil că zeci de mii de oameni au putut să dispară, pur și simplu, din istorie, fără nicio urmă.

— Femeile erau evreice? Întrebă ea.

— Foarte puține, spuse Ginette. Erau prizoniere din țările ocupate de naziști, comuniste, membre ale Rezistenței, țișanci, spioane prinse. Mai exista un tip special de prizonieră pe care naziștii o numeau „asocială”.

— Asocială?

— Prostituate, femei decăzute, dependente, alcoolice, bolnave psihic. Femei pe care naziștii nu mai voiau să le lase în grija societății sau femei considerate de moravuri ușoare.

— Doamne, Dumnezeu, spuse Fiona. Oribil.

— Așadar, înțelegi de ce foarte puține supraviețuitoare au lăsat urme scrise, spuse Ginette încet. Unele dintre femeile de la Ravensbrück aveau o educație aleasă, dar multe nu. Multe pur și simplu nu aveau nicio putere.

— Sau erau copii.

— Da, zise cealaltă femeie. Sau erau copii.

Fiona se gândi la asta, fără să-și ia ochii din tavan. Povestea în sine era atât de cumplită, încât amenința să zdrobească orice alt subiect. Trebuia ca ea să se străduiască s-o controleze, să nu lase coșmarul s-o devieze de la traseul pe care își propusese să-l urmeze. Nu trebuia să uite de Sonia.

— Ce s-a întâmplat cu lagărul după război?

— În timp, a fost demolat în cea mai mare parte, răspunse Ginette. L-a preluat Armata Sovietică și nu s-a făcut niciun efort în direcția conservării istorice. Cele mai multe clădiri au dispărut demult. Acum există acolo un memorial în clădirile care au mai rămas, inclusiv în crematoriu. În ultimele

zile ale războiului, naziștii care conduceau lagărul au fugit, deși unii dintre ei au fost prinși, la fel și gărzile. Au avut loc două procese pentru Ravensbrück, în 1946, iar femeile...

— *Femeile?! o întrerupse Fiona. Gărzile erau femei?*

— Da, spuse Ginette. Comandantul lagărului era un bărbat, membru în SS, aflat în directă subordine a lui Himmler. Dar gărzile erau femei. Unele fuseseră recrutate din închisorile pentru femei unde lucraseră tot ca gardiene, iar altele erau din zonă, țărănci care voiau o slujbă.

Se opri să asculte tăcerea Fionei.

— E cam tulburător, nu-i așa? Ne place să credem că femeile n-ar fi capabile să le facă astfel de lucruri altor femei – să le trimită în camerele de gazare împreună cu copiii lor, să le bage în cuptoare. Dar mă tem că nu e nicio îndoială că așa s-a întâmplat.

— Îmi pare rău că v-am întrerupt. Vorbeați despre procesele pentru crime de război.

— Da. Chiar și acelea au fost uitate în timpul Războiului Rece. Dosarele au fost sigilate. Cel puțin au existat niște condamnări și chiar execuții ale gărzilor. Multe nici nu au fost prinse vreodată. Așa s-a întâmplat cu fiecare lagăr de concentrare. S-a făcut un memorial; Ravensbrück e mai retras, la câteva ore distanță de Berlin, și se ajunge acolo pe drumuri secundare. În mod intenționat a fost construit într-o zonă izolată, lângă un lac, în vecinătatea unei mici așezări rurale.

— Acum mi se pare incredibil că toată lumea a renunțat. Că nu a existat mai multă revoltă.

— Asta din pricină că gândiți ca o persoană din generația modernă, spuse Ginette Harrison, iar accentul englezesc acum înmuiat trădă faptul că era mai mare decât crezuse Fiona, cincizeci și ceva, poate chiar șaiszeci de ani. Pentru a face genul de cercetări pe care le fac eu, trebuie să înțelegi mentalitatea acelor vremuri. Nu exista internet, nu aveai cum să iști o furtună de indignare printr-o campanie pe Twitter, nu erau camere digitale cu care cineva să facă o fotografie pe care să o arate întregii lumi în doar câteva secunde.

Și, în felul ăsta, Ravensbrück rămăsese abandonat, dezmembrat, uitat. Fiona încercă să revină la calea ei:

— Fata asta, Sonia. Cea al cărei cadavru l-am descoperit. Legistul nu a găsit nicio leziune veche a oaselor sau dinților.

— Asta înseamnă că a scăpat, parțial, de tortura fizică, spuse Ginette. Însă la Ravensbrück, ca în multe alte lagăre, lupta era una de duranță. Trebuia să trăiești suficient de mult în vreme ce aceia de lângă tine mureau.

— Era firavă pentru vârsta ei.

— Asta nu mă miră. Dacă a fost malnutrită în lagăr, îi putea afecta procesul de creștere. Nu sunt doctor, însă, așa că nu pot spune cu certitudine. Totuși, dacă a supraviețuit la Ravensbrück, trebuie să fi avut ceva forță.

— Ați spus că rușii au eliberat lagărul, spuse Fiona.

Își dădea seama că Ginette Harrison avea treabă și că, deși politicoasă, devenea tot mai nerăbdătoare să încheie conversația, dar voia să obțină cât mai multe informații de la ea:

— Măcar ei au păstrat dovezi scrise?

— Dacă da, noi nu le-am găsit. Crucea Roșie are o evidență a unor prizonieri care au ajuns la ei în tot acel haos, dar pe acelea le am și le-am verificat. Numele pe care le căutați nu apar.

— Dar ea a venit în America în 1947, cu ajutorul unor rude îndepărtate, spuse Fiona. Cineva, undeva, a ajutat-o pe fata asta să-și contacteze familia din America. Avea zece ani când s-a terminat războiul. Nu putea s-o facă singură.

— Putea fi oricine, spuse Ginette. O altă prizonieră, o familie miloasă, un spital. Îmi pare rău. N-avem de unde ști. Îi căutați familia, nu-i așa?

— Caut ceva, orice, mărturisi Fiona.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Domnișoară Sheridan, pot să vă ofer o părere strict personală?

— Chiar vă rog.

— Aveți o fată tânără, departe de casă. A venit dintr-un lagăr ale cărui dosare au fost rase de pe fața pământului. Toți membrii familiei ei au fost uciși. Iar acum este singură, într-o țară străină, unde n-are cine să-i poarte de grijă în afară de angajatele impersonale ale unui internat nepăsător.

— Da, spuse Fiona.

— N-are cine s-o caute dacă dispare. N-are cui să-i pese. Cât despre autorități, dacă știau că provine dintr-un lagăr de concentrare, sincer, ar fi presupus că e evreică.

Făcu o pauză:

— Vorbim despre anul 1950, într-o zonă rurală, dacă mă-nțelegeți.

— Ce vreți să spuneți? Întrebă Fiona.

— Ceea ce spun, oricât de dur ar părea, e că dacă cineva își căuta o victimă pe care s-o ucidă, ea era candidata ideală.

Fiona înghiți în sec.

— Credeți că a fost aleasă.

— E o posibilitate pe care nu o pot neglija, spuse cealaltă femeie, iar Fiona realizează că făcea eforturi să-și îndulcească tonul. Nu vreau să vă alarmez. Dar fata asta a dispărut fără urmă timp de peste șaiszeci de ani și nu a căutat-o

nimeni. Dacă ai vâna un om pe care să-l omori, pe cine ai putea alege mai potrivit de-atât?

CAPITOLUL 20

Barrons, Vermont
Noiembrie 1950
Sonia

După ce le spusese prietenelor ei propria poveste, se simțise eliberată; simțise cum părți din mintea ei se așază încet la locul lor. Dar cea mai bună zi fu aceea în care primi caietul.

Era al lui CeCe; îl primise, la rândul său, de la tatăl ei bogat, un cadou de Crăciun neglijent, probabil ales de secretara lui și expediat fiicei bastarde la internat. Sonia parcă-l și auzea dându-i ordinul: *Trimite-i fiicei mele ceva drăguț, Nu știu, alege tu ceva. Ce le place fetelor? Uite niște bani.* Iar acum, CeCe avea acest caiet, un obiect scump, cu o copertă cartonată ornată cu flori și cu pagini groase, liniate, care scoteau un sunet ca un fâlfâit cremos atunci când le răsfoiai, pe care le simțeai plăcut sub buricele degetelor când le atingeai marginea. Un caiet bun.

Într-o după-amiază, când era în întârziere la ora de sport și nu-și găsea șosetele groase, CeCe întorsese pe dos un sertar. Caietul aterizase pe covor într-un morman de mărunțișuri, cele mai multe uitate sau niciodată băgate în seamă de proprietara lor. Sonia ridicase caietul.

— Ah, da, ăla, spusese CeCe, uitându-se peste umăr, în timp ce trăgea alt sertar. Nu l-am folosit niciodată.

Normal că CeCe nu-l folosisese. Caietul era menit pentru o fată căreia să-i placă să scrie, care să ia în serios fiecare cuvânt și să-l aștearnă cu grijă pe hârtie. CeCe nu era o scriitoare, așa că Sonia își dădu seama că acela era un cadou de la tatăl ei. Orice persoană care o cunoștea pe CeCe fie și de cinci minute și-ar fi dat seama că nu era un cadou potrivit pentru ea.

— Uite-i, spuse CeCe, scoțând ciorapii din ultimul sertar.

Se uită iar la Sonia, care ținea caietul în mână:

— Îl vrei? Ia-l tu.

— Nu pot, răspunse Sonia. E scump.

CeCe râse:

— Nu-s banii mei.

Devenise ceva mai dură acum, după ce le povestise momentul cu mama ei și cu apa. Dar, în cazul lui CeCe, duritatea era moale ca untul.

— Serios, mie chiar nu-mi trebuie. Ia-l. Trebuie să plec.

Așa că Sonia îl luă. Găsi și stiloul drăguț care fusese trimis odată cu caietul – zăcea în aceeași grămadă de lucruri de pe podea pe care CeCe, în graba ei, nu le mai pusese la loc. Prietenei ei nu avea să-i lipsească; cel mai probabil, uitase că-l și primise. Așa că Sonia îl luă și deschise caietul. Se aplecă și mirosi cotorul caietului, inhalând acea aromă unică a hârtiei; o senzație stranie, de liniște, îi coborî dinspre ceafa spre umeri și pe șira spinării. În creier îi răsăreau mici scântei. *Ce să scriu în caietul ăsta frumos?*

Îl purtă cu ea la toate orele din ziua aceea, iar noaptea îl puse sub pernă, cu paginile neatinse. Deocamdată îi plăcea să-l știe așa, să știe că o așteaptă, că o ascultă. La fel ca prietenele ei.

Până la urmă, îi spuse caietului aceeași poveste pe care le-o spusese prietenelor ei. Singura poveste pe care o știa, de fapt. Singura poveste pe care o avea de spus. Și adăugă imagini.

Se pricepea la desen înainte de război. Își desenase mama de zeci de ori – așezată într-un fotoliu, citind sau cosând. Pe vremea aceea erau atât de multe lucruri care țineau un om nemișcat, care necesitau concentrare perfectă ore-n șir. Era simplu să desenezi portrete. Pe mama ei, pe tatăl ei, pisica venită la fereastră să caute mâncare. Apoi, când devenise mai rapidă, începuse să-și deseneze profesorii și colegii de clasă.

Toate astea încetaseră. Însă, acum, scoase capacul stiloului și scrise în caietul ei personal căruia îi povesti totul, pagină după pagină. Și, alături de cuvinte, desenă imagini. Își desenă din memorie mama, apoi tatăl. După aceea trebui să facă pauză o zi, dar degetele începură s-o mănânce iarăși, așa că deschise caietul și scrise ce își aducea aminte.

Desenă Ravensbrück.

Odată ce se apucă, nu se mai putu opri; urmele de amintiri o sfâșiau când stătea în clasă, când își făcea temele, când alerga jalnic pe terenul de hochei și când mesteca mâncarea lipsită de gust în sala de mese. Nu erau amintirile acelea copleșitoare, care îi provocaseră stările de rău. Acestea era ca un arcuș de vioară ce atingea o singură coardă, făcând-o să țipe ascutit, în așteptarea unei hotărâri care s-o oprească. Singurul lucru care ajuta era scrisul.

Întocmi harta lagărului. O desenă văzută din mai multe unghiuri – dinspre barăcile-dormitor spre crematoriul deasupra căruia se ridicau fuioare de fum. Desenă fiecare figură pe care și-o amintea: deținute, femei care veneau și plecau, *blockovas*, gărzi, pe mama ei. Mama ei. Îl desenă și pe bărbatul care venea să le inspecteze, bărbatul înalt cu un SS argintiu pe gulerul uniformei și cu haina lungă, neagră. Desenă peisajul de vară și de iarnă, cadavrele. Desenă figura primei persoane pe care o văzuse în ziua

eliberării lagărului, un bărbat în uniforma Armatei Sovietice, cu o față lată, plină. De îndată ce-l zărise, fugise cât o țineau picioarele goale, cât putea de departe. Nu voia să aibă de-a face cu soldații.

Desenă biserica bombardată în care dormise în acea primă noapte. Pe femeia care fusese închisă cu ea, în lagăr, care o găsisese și care i se alăturase. Familia care le primise. Pe cei doi copii ai familiei, cu fețe înguste și ochi mari. Erau anumite lucruri pe care memoria ei încă refuza să le arate – bucăți de timp pierdut, unele frustrante, altele dispărute parcă într-un act de milă a propriei minți. Mama ei, stând în picioare în *Appelplatz* – nu-și amintea asta, nu atât de clar. Din ce unghi o văzuse? Era față-n față cu mama, sau stătuse în spatele ei? Nu reușea să-și aducă aminte, iar Sonia începu să se întrebe dacă nu cumva doar auzise despre asta, deși putea să jure că văzuse cu ochii ei. Totul era confuz.

Evident că prietenele ei știau ce făcea. Le spuse deschis despre ce scria, dar nu se oferă să le arate, nu de la bun început. Chiar și acum, după atâtea nopți pe care le petrecuse stând cu ele pe podea, ascultând radioul lui CeCe și vorbind, simțea o sfială când venea vorba despre conținutul acelui caiet. Dar, până la urmă, îi arată Robertei, apoi celorlalte. Când citi, Roberta rămase tăcută și tristă; CeCe – cea căreia îi aparținea de fapt caietul – plânsese cu lacrimi mari și, când terminase de citit, o îmbrățișase pe Sonia cu disperare, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul.

Dar Katie citise caietul cu o expresie stoică și plată, impenetrabilă ca asfaltul. Stătea pe marginea patului, cu caietul deschis în poală, dând paginile în liniște. Sonia stătea lângă ea, cu picioarele strânse dedesubt, mușcându-și degetul mare. Faptul că îi dăduse lui Katie caietul era o ofrandă, dar nu reușea să descifreze nicio reacție în ochii lui Katie care urmăreau rândurile pe sub gene. Așteptă.

Katie închise cu zgomot caietul, iar pocnetul răsună prin toată încăperea; un gest dramatic, așa cum erau toate gesturile ei.

— Ar trebui să fii scriitoare, spuse Katie.

— Ce înseamnă asta? întrebă Sonia.

— Ai talent, explică Katie.

Se uită la caietul închis, la coronițele de flori de pe copertă:

— Știi să desenezi. Știi să scrii. Asta înseamnă talent, Sonia. Talentul poate fi folosit ca să faci bani.

Sonia se opri din ros și rămase o clipă cu gura căscată:

— Ca o slujbă, adică?

— Ai putea să te faci scriitoare, repetă Katie, răbdătoare, ca și cum ar fi știut că e o idee greu de acceptat. Ai putea să scrii cărți, articole. Ai putea să fii publicată. Și atunci n-ar mai trebui să te măriți.

Fetele vorbiseră de mai multe ori despre faptul că niciuna dintre ele nu voia să se mărite. Singura încă nehotărâtă era CeCe, care spunea că i-ar plăcea să aibă copii, dar o îngrozea *partea-cu-sărutat-și-sex*. Celelalte trei căzuseră de acord că n-aveau nevoie de băieți, numai că habar n-aveau cum să se descurce fără un soț și fără să devină niște fete bătrâne înspăimântătoare, ca Lady Loon. Era o problemă pe care cele patru încă nu o lămuriseră, iar unul dintre motivele principale ale întârzierii era grava lor lipsă de informații – cu excepția *Amantului doamnei Chatterley*.

— Nu pot să scriu o carte despre Ravensbrück, spuse Sonia. Nu pot.

Katie îi aruncă o privire cu ochii aceia negri și hipnotici cărora nu le scăpa nimic. Katie era așa de frumoasă, încât uneori abia dacă te puteai uita la ea: părul negru ca pana corbului, fruntea de o puritate perfectă, sprâncenele arcuite ca aripile de pescăruș, nasul drept și gura care nu se mișca aproape niciodată ca să exprime vreo emoție. Sonia învățase că dacă voiai să înțelegi ce gândește Katie trebuia s-o privești cu grijă în ochi, pentru că restul feței nu o trăda absolut niciodată.

— De ce nu? întrebă Katie.

— Nimeni nu vrea să citească așa ceva, răspunse Sonia, arătând spre caiet. Sunt doar amintirile unei fete proaste. Poate că mâine o să murim cu toții într-un război nuclear. Nu e important.

Katie o privi lung preț de câteva clipe, timp în care în spatele ochilor ei expresivi alergau gândurile. Aceasta era privirea pe care și-o lua Katie când calcula; Sonia învățase s-o recunoască.

— Atunci nu o face, conchise ea, scurt. Nu trebuie să scrii despre Ravensbrück. Dar *știi* să scrii. Și să desenezi. Ai putea să scrii o carte despre altceva.

— Despre ce?

— Despre ce vrei tu, spuse Katie, dându-i înapoi caietul. Ai putea să scrii povești pentru copii, ca *Winnie the Pooh*. Sau ceva pentru adulți; nu știu. Ai putea să scrii *Amantul Doamnei Chatterley*.

Asta o făcu pe Sonia să râdă; acesta era și scopul. În același timp, își simți obrazii arzând; citiseră pasaje din carte în timpul unora dintre sesiunile lor târzii de ascultat radioul.

— Nu pot să scriu asta, zise ea, de vreme ce tocmai am căzut de acord că n-o să ne căsătorim. Un scriitor trebuie să scrie despre experiențe trăite.

Katie își dădu ochii peste cap – și asta era menit s-o amuze pe Sonia. Apoi spuse:

— Experiența trăită nu merită să scrii despre ea, crede-mă. Tom era transpirat și mirosea a naftalină.

Sonia râse, chiar dacă povestea în sine era dureroasă. Știa că una dintre armele lui Katie era tocmai să râdă de ceea ce trăise; o modalitate de a minimiza experiența, pentru a suporta mai ușor gândul că a trăit-o.

— Știi ceva? zise Sonia.

— Ce?

— Când te-am văzut prima oară, mi-a fost cam frică de tine.

Katie ridică din umeri; era obișnuită. Tuturor le era cam frică de ea; era frumoasă, curajoasă, incredibil de puternică.

— Și acum?

Acum te iubesc foarte mult, ar fi vrut Sonia să răspundă; dar spuse altceva:

— Acum cred doar că îți place să citești cărți deochete, așa că vrei să le scriu eu.

Replica ei făcu să tresară colțurile gurii lui Katie, iar buzele ei perfecte se arcuiră pentru o clipă într-un zâmbet amuzat care dispăru rapid.

— Scrie despre o fată care trăiește la un internat, spuse ea.

Cuvintele acelea aruncate într-o doară o lovira pe Sonia cu forța unei idei extraordinare. Se gândi la asta zile întregi, răsfoindu-și caietul. Putea să-nceapă să deseneze portrete ale prietenelor ei, ale fetelor de aici. Se putea opri din a desena Ravensbrück. Oricum, aproape că terminase cu desenele Ravensbrück-ului, cel puțin deocamdată.

Așa că desenă în grabă portrete ale prietenelor ei, la început schițe creionate când fetele nu se uitau, apoi altele, din memorie. Nu scrise cuvinte, nu încă. Nu știa ce cuvinte să folosească. Nu știa cum avea să fie povestea. Le știa doar fețele. Cuvintele aveau să vină și ele.

Într-o zi, primi o scrisoare de la stră-mătușa și stră-unchiul care plătiseră călătoria ei peste Atlantic. Îi scriau din când în când și veneau în vizită de Crăciun, dar nu se oferiseră niciodată s-o ia la ei. Erau în vârstă și nu voiau copii. Dar scrisoarea asta era altfel; era o invitație să petreacă un weekend la ei.

Sonia citi și reciti scrisoarea, le-o arătă și prietenelor ei, încercând s-o disece, s-o analizeze. Ce-i făcuse s-o invite așa, deodată? Ce anume îi făcuse să vrea s-o vadă? Oare se gândeau s-o ia de la Idlewild, să locuiască în casa lor? Simțea o anxietate cumplită, amestecată cu o speranță nebunească. Nu putea să plece de la Idlewild și să-și părăsească prietenele, care-i erau ca niște surori.

Rudele ei spusese că nu vor copii. Dar să locuiască într-o casă unde să aibă camera ei, o casă unde trăiau un bărbat și o femeie... o curte... să se trezească în camera proprie și să meargă la școală în fiecare dimineață...

Acceptă invitația și, din clipa aceea, se tot gândi la asta, întrebându-se ce urma.

Era 21 noiembrie 1950.

Avea să moară în zece zile.

CAPITOLUL 21

Portsmouth, New Hampshire *Noiembrie 2014*

Fiona își scutură stratul subțire de zloată de pe bocanci când intră în cafeneaua micuță. O panglică de zăpadă udă și diafană căzuse peste noapte, iar acum începuse să se topească, destul cât să facă drumul cu mașina de la Vermont periculos și înșelător. Cu toate astea, ajunsese în New Hampshire la timp pentru întâlnirea cu Roberta Montgomery, fostă Roberta Greene.

Fiona riscase și o sunase; o întrebase dacă este, într-adevăr, acea Roberta Greene care fusese cândva la Idlewild, iar femeia în vârstă încuviințase demn și rezervat. La telefon, Fiona îi explicase într-o răsuflare interesul ei legat de renovarea școlii și dorința ei de a scrie despre subiect și, după o clipă de tăcere, Roberta acceptase să se întâlnească. Roberta avea șaptezeci și nouă de ani acum, iar Fiona o reperă cu ușurință în cafenea – o femeie cu părul alb care își ținea spatele perfect drept și încă semăna cu fata de șaptesprezece ani din fotografia cu echipa de hochei pe iarbă.

— Vă mulțumesc că ați acceptat să vă întâlniți cu mine, spuse Fiona, trăgându-și un scaun și comandând o cafea.

— Îmi pare rău că a trebuit să conduceți pe mizeria asta, spuse Roberta, cu glas educat, de un calm natural, de parcă rareori ar fi entuziasmat-o ceva. Mă tem că eu nu mai conduc. Îmi place să stau aici, peste drum de firmă, continuă ea și arată spre vitrina prin care se vedea, de cealaltă parte a străzii, o clădire pe care scria Montgomery & True, Birou De Avocatură.

— Ați fost parteneră? întrebă Fiona.

— Timp de treizeci de ani. Acum sunt pensionară, desigur.

Roberta se uită spre geam și Fiona realizează că avea genul acela de frumusețe statornică și tăcută, care sfidează vârsta.

— Încă mă mai lasă să vin de câteva ori pe săptămână, în calitate de consultant. E doar ca să-mi facă pe plac, dar ce contează? spuse Roberta și se întoarse spre Fiona, zâmbind. Încercați un croasant. Îi coc chiar aici, la cafenea, iar eu mănânc în fiecare zi. La vârsta mea nu-mi mai fac griji că mă îngraș.

Fiona îi întoarse zâmbetul și îi ascultă îndemnul. Cafeaua era așa de tare, încât simți că-i pocnește capul, dar era exact ce-i trebuia după drumul lung pe care-l făcuse.

— Aș vrea să vorbim despre Idlewild, zise ea.

— Da, răspunse Roberta. Mi-ați spus că îl renovează cineva.

— Nu știati?

Roberta ridică din umeri:

— Nu cred că ați găsit cine știe ce despre istoria locului. Nu interesa pe nimeni.

Fiona o studie pe femeia din fața ei. Peste noapte, citise dosarul de la Idlewild al Robertei: născută în 1935, trimisă la Idlewild în 1950 după ce își văzuse unchiul veteran de război încercând să se sinucidă cu un pistol în garajul familiei. Era aceeași poveste pe care i-o spusese Sarah London: *Avusese loc o sinucidere în familie, cred, sau o tentativă, iar fata a asistat la ea*. După incident, Roberta nu mai vorbise o vreme, iar asta îi determinase pe părinții ei s-o trimită de-acasă. Totuși, în dosarul de la școală nu exista nicio însemnare cum că Roberta ar mai fi avut probleme de vorbire după venirea ei la Idlewild. Încă o dată, stilul laconic al dosarelor de la Idlewild era nemaipomenit de frustrant. Părea că nimeni nu e atent la fetele de acolo; sau, dacă totuși cineva era atent la ele, atunci nu scria nimic despre asta.

— Aveți amintiri frumoase despre Idlewild? întrebă Fiona, aruncând astfel prima minge în meciul care avea să fie acest interviu.

Mâinile Robertei cuprinseseră căldura emanată de ceașca de cafea.

— Era groaznic, spuse ea, dar tot mai bine decât acasă.

— Am găsit o fotografie la Societatea Istorică din Barrons.

Fiona scoase poza tipărită a echipei de hochei pe iarbă și o despătură pe masă, întorcând-o spre Roberta.

Urmă o tăcere lungă. Roberta Montgomery – Roberta Greene, așa cum Fiona continua s-o numească în gând – era unul dintre acei oameni dăruți cu abilitatea de a tăcea. La fel și Jamie; nu simțea nevoia de a umple liniștea cu propria vorbărie, fapt care îl făcea să fie un bun polițist. Simți o împunsătură când se gândi la el. Nu o sunase și nici nu-i scrisese de când fuseseră la cină, la părinții lui.

— Îmi aduc aminte de ziua asta, spuse Roberta. Era prin luna mai. Se topise zăpada, însă nu se încălzise încă. Iarba pe care stăteam era udă. Doamne, Dumnezeu, asta-i Lady Loon, zise ea, arătând spre profesoară.

— Pofțiți?

— Profesoara. Așa o porecliserăm. Când țipa la noi, ne zicea mereu „doamnelor”. Enervant, zău, scutură ea din cap.

— Și „Loon” de la ce vine?

Roberta își dădu ochii peste cap și, în clipa aceea, Fiona o văzu pe adolescenta care fusese cândva.

— Era o lunatică, o nebună. Nu era în stare să se descurce cu niște fete așa cum eram noi. Numele ei adevărat era domnișoara London.

— Știi, zise Fiona. Locuiește în Vermont.

Sprâncenele Robertei se ridicară spre rădăcina părului:

— Lady Loon mai trăiește? Mă rog, presupun că nu era cu mult mai mare decât noi. Mereu am crezut că o să-i crape ceva în cap înainte să împlinească cincizeci de ani. Noi, fetele, o scoteam din minți.

— Doamnă Montgomery...

— Roberta, te rog.

— Roberta, zise Fiona. Îți mai aduci aminte de o fată pe nume Sonia Gallipeau?

Își amintea. Fiona văzu asta pe fața ei din clipa în care rosti numele.

— Da, desigur. Era colega noastră de cameră. Am cunoscut-o bine.

— A dispărut în 1950.

— Vrei să spui că a fost ucisă.

Fiona își simți inima bătându-i în gât. După atât de multe speculații, atâtea căutări, istoria vie a Soniei stătea față-n față cu ea în cafeneaua asta.

— De ce spui așa?

— Normal că a fost ucisă, zise Roberta, iar privirea îi căzu din nou pe fotografie. Noi am știut asta mereu. Nu ne-a crezut nimeni, dar noi știam. Sonia n-ar fi fugit, nu fără valiză.

— Dar a fugit de la rudele ei în mijlocul vizitei.

— Știu, răspunse Roberta cu voce calmă, dar teribil de tristă. Complet neobișnuit pentru ea.

Se opri, iar Fiona așteptă, simțind că Roberta mai avea multe de spus. După câteva clipe, femeia continuă:

— Sonia își făcuse mari speranțe în legătură cu acea vizită, se gândea că rudele o vor lua să stea cu ele. Și dacă a aflat că n-aveau de gând să facă asta – că era doar o vizită de weekend și atât – probabil că s-a necăjit. Și nu *a fugit*, să știi. S-a urcat în autobuzul spre Barrons, iar valiza i-a fost găsită în boscheți, lângă porți. Nu se ducea undeva, aiurea. Se întorcea la școală. La noi, adăugă ea, ridicând ochii din fotografie. Noi eram prietenele ei. Am fi alinat-o și am fi înțeles că se simțea rănită. Cred că voia să se întoarcă acasă, la singura casă pe care o știa cu adevărat.

— Directoarea părea să creadă că era un băiat implicat.

Roberta pufni a râs amar:

— Nu era niciun băiat.

Fiona inspiră adânc. Nu mai făcuse asta niciodată; nu mai spusese cuiva că o persoană dragă, chiar și una pe care o cunoscuseră cu șaiszeci și patru de ani în urmă, a murit. Poate că ar fi trebuit să lase asta în seama poliției, a lui

Jamie. Dar nu, Roberta nu era un membru al familiei Soniei. Era doar o prietenă de acum peste jumătate de secol.

— Roberta, spuse ea cu mare grijă, trebuie să-ți spun ceva. Informația nu a fost făcută publică încă. Dar în timpul lucrărilor de renovare de la Idlewild a fost găsit un cadavru. În vechiul puț.

Roberta Greene ridică încet capul și se uită în tavan, iar Fiona văzu cum durerea o acoperă ca un vâl. Bătrâna clipi, fără să-și coboare privirea, și două lacrimi curseră pe obraji ei ca de pergament. Tristețea îi era atât de proaspătă, de crudă, încât părea că toți acei ani nu trecuseră deloc.

— Sonia, spuse ea.

Fiona simți că lacrimile stau la pândă și în ochii ei. O *iubeai*, își zise. Își drese glasul, apoi confirmă, cu glas blând:

— Da. Sonia.

— Povestește-mi. Te rog.

— A fost lovită în cap. Probabil că a murit pe loc.

Fiona habar n-avea dacă era adevărat, dar simți nevoia s-o spună așa.

— Era în puț... trupul ei a fost în puț în tot acest timp.

— O, Doamne, oftă Roberta.

— Îmi pare rău.

Roberta scutură din cap:

— După atâta vreme, presupun că nu există nicio șansă ca poliția să prindă criminalul.

— Ai cunoscut-o cel mai bine, spuse Fiona. Îți vine în minte cineva care ar fi vrut să-i facă rău? Oricine?

— Nu.

Femeia în vârstă luă șervetul și își tamponă obraji, să-și usuce lacrimile. Părea că, acum, își poate stăpâni durerea.

— Era cineva care le deranja pe fete? Străini care veneau la școală sau dădeau târcoale? Cineva care să fi deranjat-o pe Sonia în mod special?

— Eram atât de izolate cum nu-ți poți închipui, zise Roberta. Nu venea nimeni niciodată, iar noi nu plecam niciodată.

— Dar grădinari? Îngrijitori? Mecanici, oameni care reparau lucruri?

— Nu știu. Nu exista nicio grădină în afară de aceea pe care fetele erau obligate s-o întrețină. Presupun că erau oameni care făceau livrări, pentru spălătorie și altele asemenea, dar noi nu-i vedeam niciodată. Cât despre reparații – zâmbi timid – dumneata îți imaginezi că la Idlewild se repara vreodată ceva? Dacă în Ziua de Vizită a Familiei nu venea fratele sau tatăl unei fete, nu vedeam picior de bărbat pe acolo timp de cinci ani.

— Exista o zi de vizită a familiei?

Fiona nu știuse asta.

— Da, ultima duminică din fiecare lună le era dedicată familiilor care voiau să vină în vizită.

— Pe Sonia a vizitat-o vreodată cineva?

— Stră-mătuşa şi stră-unchiul ei o vizitau o dată pe an, de Crăciun, dar asta era tot. Celelalte rude ale Soniei au murit, toate, în război. În lagăre de concentrare.

Fiona simţi cum un arc care stătuse tensionat până atunci se desface undeva, în interiorul ei, când auzi confirmarea clară a informaţiilor pe care le descoperise ea.

— Există dovezi că Sonia a fost o vreme la Ravensbrück, zise ea.

Sprâncenele Robertei se ridicară din nou. Tăcu destul de mult, iar Fiona realizează că o luase prin surprindere pe femeia din faţa ei.

— Ți-ai făcut temele, spuse aceasta. Și ești foarte pricepută.

Dacă acesta fusese un compliment, nu sunase ca atare; părea mai degrabă că Fiona descoperise ceva ce Roberta considera intim, că încălcase o limită.

— Sonia ți-a povestit vreodată despre Ravensbrück? Întrebă ea.

— Nimeni nu vorbea despre război pe atunci. Eram adolescente. Nimeni nu vorbea cu noi despre nimic.

Fiona realizează că acela nu era un răspuns. Chiar deloc.

— Dar familia dumitale? Nici ei nu-ți vorbeau despre război?

— Nu, veni răspunsul. Nu, repetă Roberta, mai moale.

— Familia dumitale a venit vreodată să te vadă la Idlewild, în Ziua de Vizită a Familiei?

— Doar de câteva ori în toți acei ani. Felul în care am plecat de-acasă n-a fost simplu.

— Pentru că n-ai mai vorbit după ce s-a întâmplat cu unchiul, spuse Fiona.

Roberta clipi, surprinsă:

— Da, spuse ea rece. Nu te supăra, dar pot să te întreb de unde știi despre unchiul meu?

— Scrie în dosarul dumitale.

— Dosarul meu?

— De la Idlewild.

Vocea femeii deveni și mai glacială:

— Nu există dosare de la Idlewild. Toate s-au pierdut.

Pentru o secundă, Fiona fu ținută de privirea aceea rece, privirea pe care – probabil – Roberta o folosisese în săli de judecată și în birourile judecătorilor timp de treizeci de ani. Încă era impresionantă și ușor înspăimântătoare, chiar și izvorâtă din ochii unei femei bătrâne. Roberta era furioasă, își dădu seama Fiona, pentru că era convinsă că Fiona minte.

— Dosarele nu s-au pierdut, insistă Fiona. Ele există. Le-am citit.

Nu spuse nimic despre magazia lui Sarah London și nici despre faptul că, în prezent, dosarele erau îngrămădite în cutii, în apartamentul ei amărât.

— Nu se poate.

— Atunci de unde știu că ai fost trimisă la Idlewild după ce ai asistat la tentativa unchiului dumitale de a se sinucide cu un pistol? Presa de la vremea aceea nu a tratat subiectul.

Verificase asta, firește. Metehnele jurnalistice nu se pierd.

Roberts strânse din buze, gândindu-se. Apoi spuse:

— Unchiul meu, Van, a venit acasă cu o formă gravă de Tulburare de Stres Post Traumatic, deși acest termen nu exista pe atunci. Era foarte bolnav, dar toată lumea îi spunea pur și simplu să treacă peste, fiindcă lucrurile aveau să se amelioreze de la sine.

Clipi și se uită afară, pe geam.

— Când aveam paisprezece ani, am intrat în garajul nostru și l-am găsit chircit acolo, așezat pe un scaun, cu țeava unui pistol în gură. Radioul cânta o melodie veche, din armată. Unchiul meu plângea. Nu știa că mai era cineva acasă.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Fiona încet.

— Am început să țip. Unchiul Van s-a uitat la mine și n-a putut să-și ducă gestul la bun sfârșit. N-avea cum să-și zboare creierii sub ochii mei. Așa că, într-un fel stupid, i-am salvat viața.

Se întoarse iar spre Fiona:

— După asta n-am mai putut vorbi. Nu știu de ce; pur și simplu n-am mai putut. A fost un fel de șoc sau de stres. Pe vremea aia nu se știa cum să ajuți pe cineva aflat într-o astfel de situație. Abia dacă se știe acum.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Așa că părinții mei m-au trimis la Idlewild și, după aceea, l-au internat pe unchiul Van la un spital de psihiatrie, împotriva voinței lui. În loc să aibă un strop de empatie pentru el, au considerat că este rușinea familiei. Și eu făceam familia de râs pentru că fusese nevoie să mă consulte un psihiatru, or, pe atunci, asta era ceva rușinos. Am avut părinți exemplari, după cum cred că ți-ai dat seama.

— Îmi pare tare rău, spuse Fiona. Dumneata nu credeai că unchiul dumitale e nebun?

— Nu. Mă întrista, îmi era milă de el. Se simțea groaznic din cauză că văzusem ce văzusem, din cauză că nu mai vorbeam, că urma să fiu dusă de acasă. Toate astea îl făceau să se simtă și mai vinovat. În anul următor, căsnicia părinților mei s-a destrămat, iar ei au considerat că mi-e mai bine la școală – din nou senzația aia de rușine, desigur. Când am plecat de la

Idlewild am mers la Facultatea de Drept și ca să găsesc o cale legală prin care să-mi eliberez unchiul. Prin care să-i eliberez și pe alți oameni ca el de familiile lor rușinate. Să împiedic apariția unor situații în care oamenilor ca unchiul meu să li se ia libertatea, bunurile, casele și copiii. Ziua aceea din garaj mi-a modelat tot restul vieții.

— Deci, după toate cele întâmplate, părinții dumitale au plătit studiile de Drept? Întrebă Fiona.

Roberta clipi.

— Presupun că dacă cineva își dorește din tot sufletul un anumit lucru, găsește o cale.

Încă un non-răspuns, rostit cu mare lejeritate. Roberta Greene era avocată până-n măduva oaselor.

— Și ai reușit? Să-ți eliberezi unchiul?

Roberta zâmbi:

— O, da. L-am eliberat pe unchiul Van. A durat ceva, dar l-am ajutat să-și găsească o slujbă și să ia viața de la capăt. Nu erau multe mijloace de a-l ajuta cu problemele lui, dar i-am oferit ce am putut. Și lucrurile s-au îmbunătățit. S-a căsătorit în 1973, la cincizeci și ceva de ani. Soția lui îi fusese vecină multă vreme și în tot acel timp își dorise în secret să se mărite cu el. Au rămas împreună douăzeci de ani, până la moartea lui. Mi-am dedicat mare parte din carieră muncii *pro bono* pentru alți veterani. Pentru mine, a fost cel mai frumos lucru.

— Ai copii?

— Da. Soțul meu, Edward, a murit de cancer anul trecut. Fiul nostru locuiește în Connecticut, iar fiica noastră în Sydney, Australia. Nu am nepoți. Dar cred că amândoi sunt fericiți. Cel puțin, am încercat să-i cresc în așa fel încât să fie cât se poate de fericiți. Mai fericiți decât am fost eu. Iar soțul meu m-a ajutat în această privință.

— Și celelalte prietene de la Idlewild? Întrebă Fiona, sperând ca Roberta să rămână la fel de vorbăreată. Cecelia Frank și Katie Winthrop. Ați păstrat legătura? Știi unde le-aș putea găsi? Mi-ar plăcea să le iau și lor câte un interviu.

Dar Roberta scutură din cap:

— Nu, draga mea. Au trecut peste șaiszeci de ani. Îmi pare rău.

— Domnișoara London mi-a spus că erați prietene bune, toate patru.

— Eram. Nedespărțite. Dar legătura noastră s-a destrămat când a murit Sonia. Eram toate convinse că a fost ucisă, dar nimeni nu voia să ne asculte. Absolut nimeni.

— Nici directoarea, Julia Patton? Nici ea nu voia să vă asculte?

— Nu. Apare în dosare ceva despre dispariția Soniei?

Întrebarea fusese pusă calm, dar Fiona simți că Roberta voia să știe. Că își dorea asta din tot sufletul. Nu știa de existența dosarelor și murea de curiozitate, deși reușea să ascundă asta.

— Nu prea multe, mă tem, spuse Fiona. Se pare că nu s-a făcut vreo investigație amplă. Și există o teorie, o vrăjeală proastă despre un băiat.

Cuvintele îi scăpară înainte chiar să le gândească; până și pe ea o luară prin surprindere. Nu realizase până atunci că teoria cu băiatul o înfuria. O înfuria faptul că cineva ar considera cu atâta ușurință dispariția unei supraviețuitoare a Holocaustului, în vârstă de cincisprezece ani, ca pe un gest impulsiv al unei haimanale care s-a combinat cu un băiat și a fugit cu el fără să-și ia la revedere, fără să-și ia măcar valiza. Îi venea să-i dezgroape din morminte pe Julia Patton și pe Garrett Creel Senior și să-i zgâlțâie, să țipe la ei. *Dacă ați fi ascultat, poate că ați fi salvat-o înainte să fie ucisă. Acum n-o să mai aflăm niciodată.*

Ridică ochii și văzu că Roberta se uita la ea peste masă. Zâmbea palid, de parcă i-ar fi citit gândurile Fionei.

— Chiar că vrăjeală proastă, spuse ea.

Fiona înghiți în sec. Era obosită, și din pricina asta devenise înceată. Pierdea controlul asupra interviului – asta dacă îl deținuse vreo clipă.

— Mai am câteva întrebări, spuse ea, încercând să pară stăpână pe ea. Cunoști o femeie pe nume Margaret Eden?

Roberta scutură din cap:

— Nu, draga mea, îmi pare rău. Nu o cunosc.

— Nici pe fiul ei, Anthony Eden? Ei sunt cei care au cumpărat Idlewild și se ocupă de renovări.

— Atunci îmi pare rău pentru ei, dar nu, nu îi cunosc.

— Ai idee de ce ar vrea să renoveze școala și s-o dea în folosință?

Zâmbetul acela reveni:

— Oamenii care nu cunosc domeniul Idlewild se uită la el și se gândesc că ar putea fi o investiție bună. Dar se înșală.

Fiona o privi drept în ochi:

— De ce? Din cauza lui Mary Hand?

Nici urmă de surpriză, de ironie, de amuzament pe figura Robertei. Doar în ochi îi apăru un soi de blândețe nouă care semăna mult cu mila:

— E tot acolo, nu-i așa? spuse ea. Firește că Mary e tot acolo. Ai și văzut-o.

— Dumneata ai văzut-o? Întrebă Fiona răgușit.

— Fiecare fată care a mers la Idlewild a văzut-o pe Mary. Mai devreme sau mai târziu.

Povestită cu calm și pe un ton cât se poate de rațional, nebunia de a fi văzut o fantomă devenea parte din cotidian.

Fiona zări adevărul gol-goluț în ochii celeilalte femei.

— Ce ți-a arătat? o întrebă.

Nu voia să recunoască în fața lui Margaret Eden ce se întâmplase, cât de ciudat fusese să vadă transformate în realitate cele mai adânci și mai dureroase amintiri ale sale. Dar era altceva să-i povestească Robertei. Roberta stătuse la Idlewild; știa.

Roberta scutură din cap:

— Nu contează ce mi-a arătat mie. Ce ți-a arătat ție? Asta e întrebarea pe care ar trebui să ți-o pui.

— Nu înțeleg, spuse Fiona. Cine era? Cine era Mary Hand?

Roberta ridică din umeri:

— Existau tot felul de zvonuri. Că murise pentru că rămăsese încuiată pe dinafară, în frig – asta era unul. Altul, că bebelușul ei era îngropat în grădină.

Fiona se gândi la grădina plină de umezeală, la silueta pe care i se păruse că o vede cu coada ochiului. *Nu. Imposibil.*

— Era un cântecel, continuă Roberta, un cântecel pe care fetele îl transmiteau din generație în generație; îl scriam în manuale, pentru ca fetele care veneau după noi să fie pregătite. *Mary Hand era o fată care-i moartă și-ngropată. Prietenă ar vrea să-ți fie. Las-o afară pe vecie!*

Zâmbi, parcă mulțumită că-și amintește tot textul.

— Nu știu răspunsul, Fiona, dar am stat la Idlewild trei ani și pot să-ți spun ce cred. Cred că Mary Hand a fost acolo înaintea școlii. Cred că face parte din acel loc – că a făcut parte din el înainte chiar ca prima clădire să fie construită. Noi am pătruns în căminul ei. Nu știu ce formă lua înainte de construirea școlii, dar asta face ea – ia diverse forme, îți arată lucruri, te face să auzi lucruri. Nu am nicio îndoială că, la un moment dat, a fost o persoană în carne și oase, dar acum e doar un ecou.

Fionei i se uscaseră gâtul. Se gândi la silueta pe care o văzuse, la fata în rochie neagră și cu voal.

— Al cui ecou?

Roberta se întinse peste masă și atinse ușor fruntea Fionei, chiar între sprâncene, cu un singur deget.

— Al ceea ce este aici, spuse ea. Și aici, adăugă, arătând spre inima Fionei. Așa ne sperie pe toate. Ce poate fi mai înspăimântător de-atât?

CAPITOLUL 22

Portsmouth, New Hampshire
Noiembrie 2014

Fiona tremura când ajunse înapoi la mașină. Pielea o strângea, iar ochii îi ardeau. *Simt că explodez*, își zise ea, căutând prin geantă un elastic pentru păr. Își făcu o coadă strânsă la-ntâmplare și o prinse cu elasticul, ascultându-i plesnetul. *Fantome și bebeluși morți și fete ucise. Ce mai urmează?*

Își puse mâinile pe volan, deși mașina era parcată încă, și inspiră adânc. Era într-o parcare cu plată de pe Strada Islington și, cât stătuse ea în cafenea cu Roberta, cineva pusese peste tot fluturași, strecurându-și reclamele enervante pe parbrizul fiecărei mașini. Hârtia fâlfâia în bătaia umedă a vântului. Ca să-l ia de acolo, ar fi trebui să iasă din mașină și să-l scoată de sub ștergător, o acțiune care, brusc, îi părea extrem de obositoare.

Interviul cu Roberta i se tot învârtea prin minte în vreme ce încerca să și-l ordoneze cumva. De ce nu folosisese reportofonul, ca să nu rateze nimic? Era un gest care îi intrase în reflex; cu toate astea, nici măcar nu-și pusese reportofonul în geantă. În disperare de cauză, scoase carnetul și începu să-și aștearnă gândurile cât erau încă proaspete.

Știa despre Ravensbrück, scrisese. *Sonia trebuie să-i fi spus. A evitat să-mi răspundă la întrebarea despre asta.*

Rememorând conversația, realizează că asta era tactica pe care trebuia s-o abordeze. Nu să noteze ce spusese Roberta, pentru că multe dintre cele spuse de ea nu erau decât confirmări ale unor lucruri pe care Fiona le știa deja. Trebuia să se gândească mai degrabă la subiectele pe care Roberta le evitase cu atâta viteză și ușurință de parcă ar fi returnat mingi într-un meci de tenis.

Știa că dosarele de la Idlewild s-au pierdut, mângăli Fiona la repezeală. *Cum? Nu putea să afle decât dacă le-ar fi căutat.*

Asta o puse pe gânduri o clipă. Devenită adult și avocat, nu era de neînchipuit că Roberta ar fi încercat să investigheze, să afle ceva despre dispariția vechii ei prietene. Când crescuse, își folosisese puterea de avocat ca să-și elibereze unchiul și să-i facă viața cât putea de frumoasă. Poate că încercase să îndrepte lucrurile și în privința morții Soniei, mai ales de vreme ce era convinsă că Sonia fusese victima unei crime. Poate că obținuse acces la același dosar de dispariție pe care Jamie îl scosese din arhivele poliției din

Barrons, dosarul care, de fapt, nu spunea nimic. Existența dosarelor Idlewild fusese singura scăpare a Robertei; nu știa despre asta și era extrem de interesată să afle cât mai mult. Fusese singurul moment în tot interviul când Fiona reușise să întrezărească ceva dincolo de fațada calmă, construită cu grijă.

Așa că următoarea întrebare pe care o notă Fiona era logică: *Știe Roberta cine e criminalul?*

Apoi:

Și ascunde asta?

Chiar o îndurerase vestea că trupul Soniei a fost găsit în acel puț – nu jucase teatru. Dar Fiona se strădui să revadă cu ochii minții acel moment, în detaliu. Roberta arătase tristețe și durere. Nu și mirare.

Futu-i. Futu-i. Fionei îi venea să se dea cu capul de volan. *Văzuse* asta, dar momentul trecuse prea repede și ea fusese prea încurcată în propriile idei. O fraierise o femeie de șaptezeci și nouă de ani. O femeie care timp de treizeci de ani a avut o carieră de succes ca avocată, dar totuși. *Niciodată să nu faci presupuneri, Fiona*, îi spuse Malcolm în gând.

De pe scaunul din dreapta, unde zăcea, căzut din geantă, îi sună telefonul. Tresări și, preț de-o clipă, speră că era Jamie. Dar nu era el, ci Anthony Eden. Ce voia? S-o cheme la o altă întâlnire cu mama lui? Se cam săturase de bătrâne enervante pe ziua de azi. Ignoră apelul și dădu pagina carnetului; începu o filă nouă.

Scrise titlul: *Potențialii suspecti.*

Părea că în șaiszeci și patru de ani nimeni nu încercase măcar acest exercițiu logic de bază, așa că avea să-l facă ea. Începu cu varianta evidentă, cea despre care directoarea părea să fie convinsă.

Un băiat.

Asta ar fi însemnat că Sonia avea un fel de legătură romantică ilicită. Ar fi trebuit s-o țină ascunsă de școală, pentru că, dacă s-ar fi aflat, ar fi fost exmatriculată. Ar fi trebuit să fie un băiat din zonă, de vreme ce în epoca pre-Internet și pre-Facebook n-avea cum să întâlnească un băiat din altă parte. Părea puțin probabil, dar Fiona nu îl exclude de pe listă pentru că, dacă era adevărat, atunci aproape sigur că Roberta – colega de cameră și prietena ei – ar fi știut despre asta. Și era clar că păstrase secretul Soniei în tot acest timp.

Mai scrisese o variantă: *Un străin.*

Acum, povestea se lăbărță și căpătă alte valențe. Aceasta era teoria lui Ginette Harrison, cum că Sonia fusese aleasă special. De un ucigaș care trecea pe acolo, unul întâmplător, poate un bărbat care făcea livrări sau vreun alt lucrător de la școală. *N-am văzut picior de bărbat vreme de cinci*

ani, spusese Roberta. Adevăr sau minciună? De ce ar acoperi Roberta un grădinar care i-a ucis prietena? Sau vreun necunoscut de pe stradă? Trebuia să ia în calcul din nou posibilitatea ca Roberta să mintă din motive care-i scăpau Fionei.

Dacă Roberta acoperea, într-adevăr, ceva, asta ducea la: *Una dintre fete e criminala*. Poate că însăși Roberta, sau CeCe Frank, sau Katie Winthrop.

Noi am știut mereu, spusese Roberta. *Sonia n-ar fi fugit fără valiză*. Fetele puteau să protesteze, să susțină că Sonia n-ar fi dispărut așa, pur și simplu, ca să pară nevinovate. Fetele aveau și ocazia, și acces facil la Sonia, iar Sonia avea încredere în ele. Nu fusese folosit un pistol sau vreo altă armă în comiterea crimei; doar o piatră sau o lopată, ceva la care fetele aveau acces. Nu era greu să-ți închipui o ceartă care degenerase, un impuls de moment, cadavrul fusese aruncat ca să se mușamalizeze povestea, iar fetele conveniseră să se acopere una pe cealaltă și să nu se dea niciodată în vileag.

Și motivul? Ce fel de motiv le trebuia unor adolescente? Gelozie, respingere, vreo greșeală imaginară? Supremele „fete răutăcioase”, fapt care explica de ce Roberta nu se mirase, de ce voia acces la dosarele de la Idlewild: ca să găsească orice posibil indiciu din acele dosare și să-l înlăture. Explica și de ce spusese clar și răspicat că nu știa unde sunt acum celelalte două fete – și asta putea fi o minciună.

Teoria asta se potrivea cu toate detaliile, dar era teoria pe care Fiona o ura cel mai tare. Închise ochii și încercă să-și dea seama de ce.

Era prea la-ndemână. Ca un thriller construit din clișee. Ce poate fi mai sinistru decât o adolescentă? Furioasă, duplicitară și plină de ură. Tuturor le place să-și închipuie un sabat vrăjitoresc alcătuit din adolescente care-șiucid colega nevinovată, pentru că e mai ușor și mai sexy decât să și-o închipuie pe Sonia lovită în cap de un localnic care probabil că ar fi avut nevoie de versiunea din anii '50 a tratamentului psihiatric, eventual un localnic care a și violat-o înainte. Dar dacă ar fi fost un accident, o întâmplare nefericită și nu o crimă plănuită, atunci fetele ar fi fost îngrozite. Primul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să ascundă ce se întâmplase.

Ura ideea asta. Dar trebuia să recunoască faptul că era posibil să se fi întâmplat așa. Era posibil să fi băut o cafea cu ucigașa Soniei – sau cu femeia care o acoperă pe ucigașa Soniei, o colegă de școală.

Poate că Fiona prefera să-și închipuie un bărbat făcând asta, sau chiar un băiat, dar nu o fată. Și trebuia să recunoască: avea legătură cu uciderea lui Deb. Mereu își *dorise* ca Tim Christopher să fie ucigașul lui Deb. Mereu își dorise să creadă că un bărbat sinistru, crud și cu mâini mari îi omorâse sora nevinovată. Pentru că se potrivea.

Dar nimeni nu-l văzuse pe Tim comițând crima. Și nimeni nu-l văzuse descotorosindu-se de cadavru.

Și, pentru prima oară în douăzeci de ani, Fiona lăsă cuvintele să-i pătrundă în cap, ca un curent de aer rece intrat pe o fereastră crăpată: *Oare să se fi înșelat?*

Tim își susținuse mereu nevinovăția. Normal; așa făceau aproape toți criminalii condamnați. Dar dacă la închisoare ajunsese cine nu trebuia? Dacă ucigașul lui Deb era încă liber?

Ucigașul Soniei scăpase. Probabil că persoana respectivă era moartă, după ce trăise toată viața cu crima nedescoperită a unei fete de cincisprezece ani. Sau poate că persoana încă trăia și era în vârstă. Poate că avusese chiar o carieră de succes ca avocat, născuse doi copii și își petrecuse dimineața jucându-se de-a șoarecele și pisica într-o cafenea din New Hampshire, cu Fiona.

Nu există dreptate, îi spusese Malcolm cândva, dar tot o susținem. Dreptatea este un ideal, nu o realitate.

Dacă Tim Christopher ar fi nevinovat, asta l-ar ucide pe tatăl ei.

Afară, vântul rece își luă avânt, iar fluturașul de sub ștergător fâlfâi. Fiona se holbă la el, transfigurată.

Nu era un fluturaș. Era un bilet.

Ieși din mașină și îl înșfacă, mai să-l rupă-n două. Se repezi înapoi în mașină și trânti portiera; netezi biletul și se uită lung la el.

Scrie de mână, cu pixul, pe o foaie de caiet.

Vino să ne vedem în spatele bisericii la ora unsprezece, asta scria.

Și dedesubt: *Nu cauți destul de adânc.*

CAPITOLUL 23

Barrons, Vermont

Noiembrie 1950

Katie

— Probabil că sunt ciudați de la circ, spuse Katie, așezată picior peste picior pe marginea patului ei, de unde o urmărea pe Sonia cum își face bagajele. El e cel mai gras om din lume, iar ea e femeia cu barbă. De asta locuiesc singuri de atâta vreme, fără copii.

— Tu uiți că i-am văzut, zise Sonia împăturind calmă o fustă și punând-o în valiză. Nu sunt ciudați. I-am cunoscut când am ajuns în America.

— Și au uitat de tine timp de trei ani, remarcă Katie. Poate că au fost ocupați cu construirea celulei în care o să te țină.

Nu știa de ce spunea lucrurile astea ambalate în glume. Era crud și nepotrivit din partea ei, având în vedere ororile din trecutul Soniei. Dar părea că nu se poate opri.

Nu vreau să plec.

Pe Sonia nu o atingeau săgețile lui Katie. Era calmă și fericită, ba chiar puțin îmbujorată de nerăbdare. La fel ca celelalte trei fete, nu plecase niciodată de la Idlewild, nici măcar pentru o după-amiază, de când ajunsese aici.

— Îți strângi toate lucrurile, remarcă CeCe, de pe podea, unde își butona radioul deși era dimineată, imediat după micul dejun și riscau să fie prinse; ascultau radioul numai noaptea. Pleci doar pentru două zile, continuă ea. De ce îți iei uniforma?

Katie răspunse în locul Soniei, care tăcea:

— Pentru că ea crede că oamenii ăia o s-o păstreze.

— Taci, Katie, spuse Roberta.

Răsfoia *Anuarul Fetelor lui Blackie* și nu ridică ochii din el când o apostrofa pe prietena ei. Oricum, o făcuse fără pic de răutate.

— S-ar putea să mă păstreze, spuse Sonia, punând în valiză și teancul jenant de mic de lenjerie intimă. Altfel, de ce mi-ar cere să-i vizitez după atâta timp?

Ridică privirea, iar străfulgerarea de speranță din ochii ei, pură și dezbrăcată, așa cum i se arătă înainte ca Sonia s-o ascundă, o făcu pe Katie

să simtă o împunsătură de durere. Știa că e o tâmpită. Tâmpită și meschină. Voia ca Sonia să fie fericită, însă nu plecând, nu mergând undeva să stea cu niște străini.

Și dacă străinii aceia nu voiau s-o păstreze pe Sonia la ei după ce vizita se termina? Ce avea să se întâmple atunci cu speranța din ochii Soniei?

Sonia mai pusese ceva carne pe ea în ultimele săptămâni. Se mai împlinise puțin, ochii nu-i mai erau duși în fundul capului, coatele nu-i mai erau așa de ascuțite și osoase. Nu era drăguță – Katie știa asta și constata cu acea detașare supremă a ființelor frumoase că nimeni nu era „drăguț” pe lângă ea – dar pielea îi căpătase o nuanță mai sănătoasă, iar ochii o sclipire mai calmă. Fusta de uniformă îi rămăsese scurtă și începuse să-i fie prea strâmtă la șolduri, deși bustul ei era o cauză pierdută și probabil că așa avea să rămână. *Când scăpăm de aici*, visă Katie, *o să-i iau un sutien din ăla cu burete*. La Idlewild nu erau reviste de cinema – nu erau deloc reviste – dar unele profesoare purtau sutiene care făceau ca trupurile lor să semene cu niște navete spațiale moi, așa cum li se ghiceau pe sub bluze. Pe Katie o fascina ideea, nu pentru că găsea atractivă chestia asta, ci pentru că instinctul ei animalic îi spunea că era atractivă pentru băieți. *Dacă șoldurile îi mai cresc puțin și dacă îi iau un d-ăla și dacă îi încrețesc părul...* Ah, ce amuzant avea să fie să aibă optsprezece ani.

Atunci își aminti că s-ar putea ca Sonia să nu plece de aici odată cu ele.

— Sunt sigură că sunt niște monștri, spuse ea, fără să se poată opri, fără să poată opri vorbele ce-i zgâriau gâtulejul ca să iasă de acolo.

— Taci, o repezi CeCe, dezlipindu-și privirea de radioul ei. Monștrii nu există.

Tăcură toate; niciuna nu credea asta, nici măcar CeCe.

Katie ridică ochii și îi întâlni pe ai Soniei; ochii aceia calmi, care o priveau. Se oprise din făcut bagaje.

— O să mă-ntorc duminică, zise ea încet.

Speranța care dispărea de pe fața prietenei ei era o imagine mai rea decât orice, așa că, desigur, dispoziția perversă a lui Katie înclină în direcția opusă:

— Ar fi mai bine dacă te-ar păstra, zise ea. În felul ăsta poate că găsești o cale să-mi streкори reviste deocheate.

Roberta râse, luându-și ochii din *Anuarul Fetelor lui Blackie*, iar Sonia se strâmbă.

— Și dacă n-au reviste deocheate?

— Atunci, fă bine și găsește o cale să faci rost de ele, prostuțo, o instrui Katie. Ceri o alocăție.

— Eu vreau ciocolată, spuse CeCe, devenită brusc atentă.

— Cărți, adăugă Roberta. Pentru Dumnezeu, fă-ne rost de ceva de citit care să nu fie *Amantul doamnei Chatterley*. Deja am învățat pe dinafară fragmentele deocheate.

Se auzi un țuit dinspre radioul lui CeCe, iar fata răsuci un buton.

— Ai grijă cu chestia aia, că rămânem fără ea, o avertiză Katie.

— Până acum nu ne-a auzit nimeni, remarcă CeCe. Mie-mi place. Vreau să știu ce emisiuni sunt la ora asta, dimineața.

— Probabil că nimic.

Katie se uită la Sonia cum își pune caietul în valiză, împreună cu stiloul. Peria de păr, cămașa de noapte.

— Nu cred că transmisiile încep atât de devreme, continuă ea.

Radioul țiu din nou când CeCe răsuci butonul. Sonia se uită la cartea din mâna Robertei.

— Poți s-o iei cu împrumut, dacă vrei, spuse ea.

Roberta se uită la ea. Privirea ei calmă se pierdu o fracțiune de secundă, lăsând loc unei tresăriri pe care numai cineva care o cunoștea bine ar fi observat-o. Katie, însă, îi citi gândurile perfect, de vreme ce le oglindeau pe ale ei. *S-ar putea să nu te mai întorci.*

— Nu, îi zise ea Soniei, după ce-și calmă și glasul. Dacă nu te vor, vino înapoi. Noi o să fim aici.

— O să întârziați la oră, remarcă Sonia, închizând capacul valizei peste dureros de sărăcăciosul ei conținut. N-aveți Latină?

Chiar aveau să întârzie la oră. După prima oră de curs aveau o pauză de treizeci de minute și o cam depășiseră. Curând, cineva – Susan Brady, supraveghetoarea căminului, sau însăși Lady Loon – avea să bată în uși, țipând că leneșele trebuie să-și adune lucrurile. Cu toate astea, nu se mișcă nimeni.

— La ce oră ai autobuzul? întrebă CeCe pentru a zecea oară, deși toate știau răspunsul.

— La douăsprezece, răspunse Sonia, așa cum o făcuse de zece ori. Ar trebui să pornesc spre stația de autobuz în curând.

— Ai biletul? întrebă Roberta.

Sonia încuviință. Rudele ei îi trimiseseră prin poștă biletul când acceptase invitația. Grijulie, îl pusese în buzunarul hainei ei de lână, ca să nu-l piardă – de parcă ar fi avut așa de multe lucruri, încât era în pericol să le rățăcească. Acum, în ciuda entuziasmului de mai devreme, până și Sonia părea îndoită. Își luă pantofii și se așază pe marginea patului ei, unde se încălță încet.

Radioul din mâinile lui CeCe se opri din bâzâit și din el răzbătură armoniile unui cvartet masculin. Peste muzică se auzi o voce: *Bine ați venit la emisiunea „Răsăritul cu Pilcrow Soap”!*

— Răsăritul a fost acum câteva ore, icni Katie.

— Ssst, zise Roberta.

Sonia continuă să se încalțe încet.

Cântecul merse mai departe, dulce și alunecos, cu note care treceau cu ușurință de la o voce la cealaltă. *Sweet dreams of you, sweet dreams are true... sweet dreams of us saying Yes, I do...* Fetele ascultară în tăcere, hipnotizate, fără să le mai pese de profesoare sau supraveghetoare sau de Latină. Câteva momente plăcute, de liniște tihnită, genul pe care numai radioul li-l putea oferi, câteva momente umplute doar de sunetul lumii de afară, unde oamenii trăiau și cântau și ascultau muzică. Oameni normali într-o lume normală.

Undeva în depărtare, pe un hol, se trânti o ușă. Radioul țiui în mâna lui CeCe și cântecul se întrerupse.

Se auzi iar preț de câteva clipe, apoi dispăru. Dinspre cutiuță venea doar tăcere. Nici bâzâit, nici muzică. Numai tăcere.

— Ce-ai făcut? Întrebă Roberta.

CeCe se holbă la radio:

— Nimic! N-am atins nimic.

De pe hol se auziră pași.

— Vine cineva, șopti Katie, iar buzele i se răciră și amortiră de frică dintr-odată.

CeCe scutură din cap.

— Eu...

Se auzi o răsuflare. Cineva inspiră, apoi expiră. Dinspre radio.

Katie simți cum îi pulsează tâmpilele și vederea i se întunecă. Mai auzise aceeași răsuflare, o simțise, la detenție specială.

E aici.

Cele patru fete încremeniră ca un tablou; niciuna nu se clinti. Iar dinspre radio, spărgând tăcerea ce respira, se auzi – subțire, ascuțit, înnebunitor – plânsul disperat al unui bebeluș. Se estompă, ca și cum s-ar fi îndepărtat. Apoi reveni.

CeCe trânti radioul cu o bufnitură. Îi trase un șut zdravăn care-l trimise sub pat, izbindu-l de perete, iar plânsul copilului se întrerupse.

Cineva bătu cu putere în ușă:

— Doamnelor! strigă Lady Loon prin panoul din lemn, făcându-le să tresară. Doamnelor! Ați întârziat la oră!

O clipă, nu se mișcă nimeni, de parcă toate patru ar fi înghețat. Apoi Katie se întinse, luă mâna rece-sloi a Soniei în mâna ei și se uită în ochii fetei:

— Du-te, îi spuse.

CAPITOLUL 24

Portsmouth, New Hampshire *Noiembrie 2014*

În Portsmouth nu era o singură biserică. Erau multe, iar Fiona îl înjură în gând pe cel sau cea care îi lăsase biletul anonim. La care dracu' de biserică se referea? New England nu ducea deloc lipsă de biserici.

Oftă lung și se uită la ceasul de pe telefon. Era zece și patruzeci și cinci. Oare ar trebui să mai stea cincisprezece minute și să facă jocul acestei persoane, sau să pornească mașina și să plece? Știa deja că o aștepta un drum lung pe șoseaua udă spre Vermont și voia să se reapuce de dosarele de la Idlewild pe care abia dacă apucase să le răsfoiască. Voia să discute cu Malcolm. Și, dacă se putea, chiar și cu Jamie.

Totuși... *Nu cauți destul de adânc.*

Fir-ar să fie.

Părea că persoana, oricine ar fi fost, știuse cum să-i intre în sufletul de jurnalistă și să-i activeze curiozitatea – care oricum nu dormea niciodată. Și care probabil că avea să-i aducă moartea cât de curând. Dar era dimineată în însoritul New Hampshire, stratul subțire de zăpadă se topea și pensionarii ieșiseră la plimbare, înainte să intre în cafenelele cochete ascunse sub copertine drăguțe.

Nu apucase să proceseze pe de-a-ntregul acest gând când ieși din mașină și trânti portiera în urma ei. Umplându-și nările cu aerul rece, se duse spre capota mașinii – acolo unde cel care lăsase biletul ar fi trebuit să stea ca să pună hârtia sub ștergător – și făcu o rotire lentă de trei sute șazeci de grade, scrutând orizontul.

Dacă te uital așa, n-aveai cum s-o ratezi. La doar câțiva metri distanță era o biserică – una dintre specialitățile istorice din New England, construită din cărămidă roșie, cu o turlă înaltă și complicată, drăguță ca un tort de nuntă. Ceasul montat la jumătatea turlei arăta ora exactă. Fiona plecă din parcare și porni spre ea, traversând aleile pavate cu piatră de râu. Se apropie suficient cât să citească placa de la intrare, pe care scria că se numește Biserica de Nord și că a fost întemeiată în 1671, dar că această clădire datează din 1855. Ușile erau deschise, iar în dreptul lor stătea un banner textil pe care scria „Bine ați venit”. Fiona o ocoli și ajunse în spatele bisericii.

Nu văzu pe nimeni; tot turiști și pensionari, și un cerșetor așezat pe jos, cu spatele sprijinit de zidul bisericii și cu genunchii strânși. I se păru ciudat, pentru că rareori vedeai cerșetori în zonele turistice ca aceasta; de obicei îi alungau paznicii sau polițiștii. Se mai uită o dată la el și realizează că și el se uita la ea.

Era un bărbat slab și șleampăt ca un copil, cu părul rar pieptănat spre spate; totuși părea să aibă vreo treizeci de ani. Când îl privi mai bine, Fiona realizează că nu cerșea; nu avea niciun carton și nici vreo șapcă așezată lângă el, în care să-i pună lumea bani. Stătea pur și simplu rezemat de zid și se uita la ea. Fața îi era palidă și suptă, ochii duși în fundul capului, iar hainele, deși de bună calitate, erau uzate. Nu era vreun individ fără adăpost, ci un bărbat căruia i se cam terminase norocul, poate chiar bolnav, obișnuit să stea pe pământul rece și să se uite la oamenii care trec pe lângă el.

Se apropie de el și îi arată biletul:

— Pe mine mă cauți?

Bărbatul nu-și luă ochii din ai ei. Se uită la ea multă vreme. Fiona văzu în privirea lui nesiguranță, calcul și furie amestecată cu teamă. *Ai grijă cu asta*, își spuse.

În cele din urmă, omul zâmbi și se ridică, sprijinindu-se în continuare de zidul bisericii.

— Bună, Fiona, zise el.

Femeia făcu un pas în spate, dintr-odată bucuroasă că erau într-un spațiu deschis, ziua-n amiaza mare, înconjurați de oameni. Fusese o greșeală să vină.

— Te cunosc cumva?

— Îmi pare rău pentru bilet, spuse el, văzându-i reacția. Nu știam cum să te abordez altfel. Mi s-a părut cea mai bună variantă.

— Păi, iată-mă. De unde mă cunoști și ce vrei?

Bărbatul își mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

Acum, că erau față-n față, nu făcu niciun gest de apropiere.

— Eu sunt Stephen, spuse el. Stephen Heyer.

Fiona scutură din cap. Își dădu seama că nu era bolnav; era sănătos, avea ochii limpezi și atenți. Culoarea cenușie a pielii și faptul că era atât de slab indicau mai degrabă o dependență.

El se uită în zare, peste umărul ei, ca și cum ar fi încercat să-și găsească vorbele. Fiona se gândi că omul nu-și făcuse un plan anume. Cel mai probabil, nici nu crezuse că ea o să țină cont de bilet. Bărbatul se scărpină în cap cu o mână neliniștită.

— Te-am urmărit din Barrons până aici.

Fiona simți cum îi îngheață sângele-n vene.

— Te-ai întâlnit cu femeia aia, continuă Stephen Heyer. M-am gândit că poate... dar n-am recunoscut-o. Nu știu cine e.

Se uită din nou la ea, iar Fiona văzu ceva sincer în ochii lui, o disperare care părea dureros de familiară.

— Femeia aia are vreo legătură cu Tim Christopher?

Fiona mai făcu un pas în spate, ca și cum ar fi pălmuit-o.

— Du-te dracului, îi spuse, pe cel mai rece ton cu putință, ca să-și acopere teama și brusca nesiguranță.

Se întoarse pe călcăie și plecă. Îl auzi în spate, ținându-se după ea:

— Așteaptă, spuse el. Ai tot mers la Idlewild. La renovări. Te-am văzut acolo.

Ce dracu' era asta? Un joc prostesc? Nu se opri.

— Lasă-mă-n pace sau chem poliția.

— Eu merg la Șoseaua Old Barrons, câteodată dorm acolo, spuse el urmărind-o în continuare, parcă simțind nevoia să se explice. Bătrânul care avea cinematograful ăla în aer liber mă mai lasă să stau acolo.

— Te duci acolo să te droghezi? îi aruncă ea peste umăr.

— Nu, nu, protestă el. Am niște probleme, da, dar nu din cauza asta. Nu despre asta e vorba.

Mintea Fionei rula la capacitate maximă. Dacă tipul e din Barrons, atunci sigur știe despre Deb. E cam de vârsta ei, ceea ce înseamnă că era adolescent când s-a întâmplat. Își stoarse iar creierul să-și amintească de un Stephen Heyer, încercând să pună numele într-un context, dar era sigură că nu mai auzise niciodată de el, că nu fuseseră colegi de școală. Se gândi că trebuie să fie vreun ciudat, vreun nemernic, eventual unul care vrea s-o sperie ca să-i dea bani. N-avea nevoie de rahaturi de genul ăsta. Chiar nu.

— Te-am văzut, spuse el.

Mergea umăr la umăr cu ea. Transmitea o vibrație curios de joasă, ca și cum energia lui vitală ar fi fost atât de redusă, încât nu putea fi periculos. Din instinct, Fiona știu că n-avea rost să țipe sau să fugă; dacă se urca în mașină și pleca, el ar fi renunțat, pur și simplu, înfrânt. Așa că porni hotărâtă spre parcare.

— Părul ăla roșcat, continuă el, e inconfundabil. Te-am văzut – sora lui Deb Sheridan, jurnalista, întorcându-te la Idlewild. Căutai, căutai, nu? S-au apucat să renoveze locul ăla, iar tu nu poți să teții departe de el. Mi-am dat seama că asta faci: cauți, cauți. Crezi că nu-nțeleg, dar să știi că nu-i așa.

Fiona se întoarse și îl fixă cu privirea. Nu mințea; chiar spunea adevărul, cel puțin el avea convingerea asta.

— Ascultă-mă, îi spuse ea. Nu știu ce crezi tu că știi și oricum mă doare-n cot. Înțelegi? Nu mă mai urmări, sau chem poliția. Nu știu ce rahat nebunesc

ai tu în cap acum, dar te sfătuiesc s-o lași baltă. Iar pe mine să mă lași în pace. Ce fac eu nu e treaba ta.

— Vrei răspunsuri, spuse Stephen.

Nu părea drogat, dar Fiona se întrebă cât trecuse de la ultima doză. Bărbatul continuă:

— Vrei o... încheiere, nu? Parcă așa îi zice. Așa îi spun terapeuții și ăia de la grupurile de sprijin și psihologii care te consiliază după ce ai pierdut pe cineva. Dar nimeni nu-ți spune că ăsta e un cuvânt plin de rahat care nu-nseamnă nimic.

Se uită la ea, iar Fiona văzu în ochii lui frustrare, un soi de durere nebună care îl sfâșia și pe care drogurile nu reușeau s-o amortească.

— Crezi că eu am ajuns așa pentru că am avut parte de o *încheiere*? zise Stephen, arătând spre propria persoană.

— Ce fel de încheiere? întrebă Fiona, cu gura uscată.

— Nu cauți suficient de adânc, spuse Stephen, ca un ecou al biletului pe care i-l lăsase. Eu caut o încheiere de douăzeci de ani. Exact ca tine. Dar eu am căutat mai adânc. Și te-am găsit pe tine.

Fiona scutură din cap:

— Nu știu ce dracu' zici acolo.

— Știu ce simți.

Dintr-odată, devenise ciudat de coerent; un evanghelist cu ochi strălucitori ce propovăduiește adevărul pe care-l cunoaște cel mai bine.

— Toți sunteți aici – spuse el, atingându-și tâmpla – și nu puteți să ieșiți. Vă învărtiți în cerc. Vă gândiți, vă gândiți – vă gândiți mereu, în pana mea. Terapeuții și psihologii nu-nțeleg. Ei vor să vorbești și să scrii chestii și să le împărtășești, dar nimic nu alungă asta. Eu m-am apucat de droguri. Tu te duci să te plimbi la Idlewild.

Cuvintele lui păreau s-o lovească, s-o nimerească drept în stomac.

— Ai cunoscut-o pe sora mea? suflă Fiona.

— Nu, zise Stephen Heyer. Dar vreau să-l văd mort pe Tim Christopher.

— Ce?!

Fiona încercă să-și revină, să redevină rațională:

— Ești vreunul d-ăla care susține pedeapsa cu moartea?

În Vermont nu exista pedeapsa cu moartea.

— Mă doare-n cur de pedeapsa cu moartea, spuse Stephen, cu ochii aprinși. Vreau doar să-l văd mort. Nu pentru ce i-a făcut surorii tale. Pentru ce i-a făcut surorii mele.

Există momente când pare că totul se schimbă, când lumea începe să semene cu un caleidoscop de jucărie, din acela pe care îl dai unui copil, un tub ieftin de plastic care, odată întors, face ca totul să fie altfel. Fiona se uită

la bărbatul din fața ei și calmul din centrul Portsmouth-ului dispăru, culorile se schimbă, aerul prinse alt miros. Totul zbură în sus, se făcu țândări, apoi ateriză. Capul îi bubuia.

— Cine era sora ta? Ce i-a făcut Tim?

— Cine *este* sora mea, o corectă el, amar. Helen Elizabeth Heyer, născută în 9 iulie 1973. Ai vrea s-o cunoști?

Aproape că nu mai avea glas, dar nu ezită; cuvintele ieșiră din ea așa cum o făceau de fiecare dată când era surescitată ca acum, neliniștită, cu nebunia curgându-i prin vene:

— Da. Aș vrea.

— Mașina mea e parcată acolo, spuse el, arătând în josul străzii.

Zâmbi când văzu expresia ei.

— Cum dracu' crezi puteam să te urmăresc până în New Hampshire? Sunt drogat, în pana mea, nu boschetar. E un Chevy albastru. Ies din parcare și te aștept.

— Unde mergem? Întrebă Fiona, care-și simțea tâmpilele pulsând.

— Înapoi în Vermont. Merg eu în față. Tu te ții după mine.

CAPITOLUL 25

Barrons, Vermont *Noiembrie 2014*

Secția de poliție din Barrons începuse să se golească la ora cinci; cei din tura de zi își strângeau lucrurile și plecau acasă. Peste noapte rămânea cineva la dispecerat, dar, într-un oraș atât de mic ca Barrons nici nu era nevoie de mai mult. Câțiva polițiști erau „de gardă” în caz de urgență, iar un ofițer de serviciu rămânea până la miezul nopții în eventualitatea unor certuri domestice, plângeri legate de zgomot sau petrecăreți de prin baruri care beau peste măsură, dar asta era tot. Parcare era aproape goală când Fiona ajunsese acolo cu mașina; mai era doar SUV-ul lui Jamie.

Cu un dosar în mână, Fiona intră pe ușa din față și văzu dispecerul așezat la recepție. Părea să aibă aproape șaptezeci de ani și răsfoia liniștit o revistă de pescuit. Ridică privirea, ușor mirat.

— Vă ajut? spuse el.

Omul știa cine e. Sigur că știa. Fiona era în stare să-și înghită diploma de jurnalism dacă omul ăsta nu știa că ea e fiica lui Malcolm Sheridan și că se vede cu unul dintre colegii lui polițiști. Dar nu spuse asta.

— Îl caut pe Jamie. E pe aici?

— Ați venit să reclamați o infracțiune?

— Am venit să-l văd pe Jamie.

Dispecerul împinse spre ea un clipboard:

— Va trebui să semnați în condică. Nume, adresă, act de identitate.

Era vrăjeală. Doar erau în Barrons, nu la închisoarea Riker's.

— Spuneți-mi doar unde îl pot găsi.

Sprâncenele lui albe și stufoase urcară a uimire:

— Va trebui să cer aprobarea superiorului meu ca să las o jurnalistă să intre.

— Dacă știți că sunt jurnalistă, atunci știți și cum mă cheamă. Scrieți dumneavoastră acolo, zise ea, împingând clipboard-ul înapoi, apoi trecu pe lângă el înainte ca bărbatul să poată protesta.

Nu mai intrase niciodată în secție, nici măcar atunci când murise Deb. Polițiștii o audiaseră acasă, în sufrageria familiei, cu părinții lângă ea. *Ultima dată a văzut-o pe sora mea duminică, atunci când a venit în vizită la cină. Nu, n-am mai vorbit cu ea de atunci. Nu, nu știu unde putea să se ducă.* Apoi,

după ce fusese găsit cadavrul: *Nu, n-a zis niciodată că ar urmări-o sau că ar amenința-o cineva. Da, îl cunosc pe Tim Christopher. Nu, n-am vorbit cu ea în seara aceea.* Polițiștii care discutaseră cu ea erau epuizați. Șocați, poate depășiți complet de situație. Niciunul dintre ei nu era Garrett Creel.

Jamie era la biroul lui, un spațiu mic, delimitat de separatoare, în sala principală de lucru a secției, în fața unui computer de la începutul anilor 2000. Era în uniformă, dar cu capul descoperit și cu primii nasturi ai cămășii descheyați, lăsând să se vadă tricoul alb de dedesubt care contrasta cu bleumarin-ul. Era clar că auzise vocea Fionei, pentru că deja era cu ochii pe ea când femeia intră pe după colțul biroului de dispecerat; o privi rece și prudent cum se apropie de el.

— Vreo problemă? zise el.

— Putem să vorbim undeva?

O mai privi puțin; Fionei îi era clar că Jamie își dăduse seama că nu venise din motive personale. În fond, la ce se aștepta? Ca ea să vină la el la serviciu, când el avea treabă, ca să-și rezolve problemele din relație? O cunoștea prea bine ca să-și închipuie asta despre ea.

Jamie aruncă o privire spre dispecerat, apoi spre ceilalți polițiști din încăpere – unul își punea haina, altul stătea lângă cafetieră – și se ridică.

— Hai cu mine.

O conduse într-o cameră de interogatoriu, un spațiu strâmt cu două scaune puse de-o parte și de alta a unei mese. Nu exista nicio oglindă-geam, ca în serialele polițiste. Fiona se întrebă dacă Tim Christopher fusese vreodată în camera asta, dacă stătuse pe unul dintre scaunele alea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jamie, închizând ușa în urma lor.

Fiona se uită la el. Jamie: înalt, cu umerii lați, cu părul blond închis, puțin cam lung și dat pe spate, o umbră aurie de barbă. Îi fusese dor de el – dar când Jamie era în uniformă nu-i mai părea atât de familiar, nu mai semăna atât de mult cu bărbatul care-i spusese *Bună* pentru prima oară într-un bar, într-o seară de vineri. Uniforma avea efectul ăsta, îl transforma în altcineva.

— Îți sună cunoscut numele Helen Meyer? îl întrebă ea.

— Nu.

— Gândește-te bine. Un caz de agresiune. Nerezolvat. Fata aproape că a murit.

Jamie își puse mâinile în șold, cu arătătoarele în dreptul buzunarelor – postura clasică a unui polițist care te trage pe dreapta – și își îngustă privirea, gândindu-se.

— Nu, nu cred. Când a fost asta?

— A fost atacată în 1993, zise Fiona. Avea douăzeci de ani. Acum are patruzeci și unu.

— Aveam opt ani în 1993, remarcă Jamie.

— Dar nu-ți sună cunoscut? insistă Fiona. A fost găsită lângă ușa din spate a casei părintești. Probabil că, atunci când s-a întâmplat, tocmai venea pe alee și se pregătea să intre în casă. Cineva a lovit-o cu un obiect contondent, cel mai probabil o bătă de baseball. Nu i s-a furat nimic. Când a ieșit tatăl ei să ducă gunoiul, a găsit-o mai mult moartă decât vie, dar sângele era cald încă. Totul s-a petrecut rapid și fără zgomot.

Jamie se uită lung la ea. Fiona vedea în ochii lui că se gândește și calculează. Că analizează toate unghiurile. Jamie nu mințise; probabil că, într-adevăr, habar n-avea despre ce caz vorbea ea.

Dar știa că Fiona nu venise acolo degeaba. Știa că avea un scop. Și încerca să-și dea seama care era acela. Pe fața lui nu se citea confuzia, ci hotărârea de a-și da seama ce anume urmărește, ca să poată construi o apărare în avans.

— A supraviețuit? întrebă el. N-ai zis că ar fi vorba despre o crimă.

— A supraviețuit, zise Fiona, înghițind în sec. Este internată într-un centru de îngrijire pe termen lung din Bowfield. Funcțiile cognitive i-au fost afectate și nu se poate descurca singură. Abia dacă poate alcătui cuvinte și îndeplini acțiuni simple. De la atac n-a mai fost în stare să rostească o propoziție întreagă.

Ridică dosarul pe care îl adusese:

— Am fost la ea în după-amiaza asta. Nimeni nu a fost arestat, Jamie. Nimeni nu a văzut atacul, iar Helen nu-și poate identifica atacatorul. Ar fi trebuit să moară.

Jamie scutură din cap:

— Ce legătură are asta cu mine, Fee?

Femeia trânti dosarul pe masă ceva mai tare decât intenționase. *Ține-ți firea, Fiona. Ține-te de fapte.* Deschise dosarul și scoase foile pe care printase niște articole de ziar; făcuse asta acasă, înainte să vină aici:

— E interesant. Povestea a făcut vâlvă la vremea respectivă. Poliția a apelat la presa locală pentru ajutor. Autoritățile au făcut un apel la orice persoană care văzuse atacul, orice persoană care văzuse un străin în cartier, să sune și să ofere informații. Era o tragedie – o fată drăguță de douăzeci de ani, aproape omorâtă în bătaie pe pragul casei părintești și găsită de tatăl ei care ieșise să ducă gunoiul. Bătută în timp ce părinții erau în casă, mâncau cina și se uitau la *Jeopardy*, zise ea, răsfirând foile. Dar nicăieri în articolele astea nu scrie ce mi-a povestit fratele ei în după-amiaza asta. Helen avea un iubit – un iubit nou. Era înalt, frumos, bogat, iar ea era încântată. Îl chema Tim Christopher.

Jamie se uita la articole – în deschidere era fotografia de la școală a lui Helen Heyer, cu fața ei ovală, frumoasă, zâmbitoare, încadrată de părul negru pe care și-l dăduse cu grijă peste umăr, ca să arate bine în poză – dar când auzi numele lui Tim ridică ochii brusc.

— Ce?

— Părinții ei nu știau. Relația era fizică, iar părinții ei ar fi fost distruși să știe că fata lor renunțase la virginitate – dar fratele aflase. Fata l-a pus să jure că o să-și țină gura, l-a implorat să nu le spună părinților despre Tim. Era îndrăgostită. În cea mai mare parte a timpului, credea că Tim este minunat. Fratele ei zice că, uneori, devenea retrasă și tăcută după câte vreo ceartă cu Tim. Dar apoi îl ierta și toate erau bune și frumoase.

Exceptând faptul că nu le spusese părinților, era exact povestea lui Deb, numai că petrecută mai demult. Deb fusese așa de încântată când începuse să iasă cu Tim! Avea douăzeci de ani și credea că lumea are de oferit lucruri mai importante și mai bune decât viața din Barrons alături de părinții ei tocilari cu venituri medii. Avea visuri mari alături de Tim, probabil pentru că Tim însuși i le promisese. Iar Helen era Deb, cu un an înainte ca Deb să-l întâlnească pe Tim și să moară.

Pe fața lui Jamie văzu că acesta știa. Îl privi cu atenție. Nu știa despre Helen neapărat, dar informația nu-l mirase și nici nu-l șocase. În ochii lui se citea o grea cunoștință de cauză, de parcă tocmai ar fi auzit ceva ce nu știa, dar bănuise. Totuși, atunci când vorbi, vocea îi era încordată și defensivă:

— Tim a fost considerat suspect?

— Când fratele lui Helen le-a spus polițiștilor despre Tim, l-au interogat. Acasă la părinții lui, nu la secție. O simplă conversație, după care au lăsat-o baltă.

— Atunci, înseamnă că a avut un alibi.

— A spus că era la film când s-a întâmplat – singur. Nu a existat nimic care să-i susțină afirmația. Mai mult, a susținut că nu o cunoaște pe Helen Heyer, că habar n-are cine e și că în mod cert nu sunt împreună.

— Poate că spunea adevărul.

Fiona îl privi, șocată:

— Realizezi că vorbim despre un om condamnat la închisoare pe viață, nu?

— Faptul că a comis acea crimă nu înseamnă că a comis-o și pe asta, oftă Jamie. Fiona, ți-am zis: nu știu nimic despre cazul ăsta. Dar dacă nu a fost făcută nicio arestare, este pentru că polițiștii care s-au ocupat de anchetă nu au găsit destule probe ca să aresteze un suspect. Treaba lor este să închidă cazuri, să urmeze fiecare fir. Cauți ceva ce nu e acolo.

— Nu e *acolo*? aproape că țipă ea. Dacă poliția și-ar fi făcut treaba, măcar puțin, Tim ar fi fost arestat înainte ca Deb să apuce măcar să-l cunoască. Deb ar fi în *viață*.

— Asta presupunând că Tim a comis atacul, contracara Jamie, arătând spre articolele înșirate pe masă. Fata de aici a fost lovită cu o bâță de baseball, nu strangulată. A fost lăsată lângă casa părintească, nu aruncată pe un câmp. Deb a fost văzută cu Tim de nenumărate ori, fata asta nu. Ce dovadă ai că ieșeau măcar împreună?

— A recunoscut în fața fratelui ei.

— Și fratele l-a văzut? Tim a venit la ei acasă? I-a cunoscut pe părinți? A vorbit cineva cu el la telefon? Polițiștii ar fi întrebat prietenii și familia dacă au văzut-o vreodată cu el. Au făcut asta?

Fiona tăcu.

— Deci au făcut-o, conchise Jamie. Așadar, ea nu le-a zis nimic părinților despre iubitul ăsta fabulos cu care chipurile se vedea, și nu le-a zis nici prietenilor. Știa o singură persoană, fratele ei. Iar el era credibil?

— Se droga, spuse Fiona. Lucrurile s-au înrăutățit după atacul asupra surorii lui. Dar atunci când s-a întâmplat nu era dependent. Doar un adolescent care se prostea.

— Pentru Dumnezeu, Fiona. Stai să asculți basmele unui drogat? Cu el ai vorbit, nu? Cu fratele.

Fir-ar să fie. Știa că o să se întâmple așa, că asta o să fie atitudinea lui, și o enerva la culme.

— Să știi că spune adevărul, zise ea, străduindu-se să nu ridice tonul. Știe bine ce i-a spus sora lui. Memoria îi e perfectă.

Jamie o privi cu ochi reci:

— Și pe tine cum te-a găsit? *El* te-a găsit, nu-i așa? A găsit o cale de a te aborda și de a te atrage în povestea lui. Ești o femeie deșteaptă, Fee, dar în secunda în care cineva rostește numele surorii tale te prostesti de tot.

Se holbă la Jamie de parcă atunci l-ar fi văzut prima oară.

— Du-te-n pula mea, scuipe ea. E cel mai crud lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

— *Eu* sunt crud? Aveai de gând să te duci la tatăl tău cu povestea asta? Așa te gândiseși? Să deschizi răni vechi cu o teorie nesusținută cum că moartea fiicei lui putea fi prevenită? Dovezile tale sunt strânse din auzite, de la o fată care n-a mai vorbit de douăzeci de ani și de la un drogat. O să-l omori cu căcaturile astea.

Inspiră adânc, apoi continuă:

— Dar e un sacrificiu acceptabil, nu? Viața ta, a tatălui tău, propria fericire, relația noastră – toate astea reprezintă un sacrificiu acceptabil din

punctul tău de vedere. Cazul ăsta a costat deja mariajul părinților tăi și viața mamei tale. Ce mai contează puțină nefericire adunată la grămadă?

Cuvintele o făcură să se strâmbe – dar simțea că abia acum, după un an petrecut împreună, ajungeau la miezul problemei.

— Crezi că ar trebui să renunț, spuse ea.

— Evident că asta cred. Și știi de ce? Pentru că fix asta ar trebui să faci, dracului, odată.

— Serios? Sau are cumva legătură cu neprețuita ta poliție? Întrebă ea, împungându-l cu fiecare cuvânt. În cazul ăsta, anchetatorii au făcut rahatul praf, Jamie. Știi la fel de bine ca mine că, *de fiecare dată*, iubitul e făptașul. Crezi că a venit cineva, de nicăieri, cu o bătă de baseball? A crezut cineva chestia asta, fie și pentru o clipă? Dar vorbim despre Tim Christopher, nu? Bogat, arătos, provenind dintr-una dintre cele mai bogate familii din zonă. Vai, nu! N-are cum să fie iubitul! Vă rugăm să ne scuzați pentru deranj, noi ne retragem!

— Fir-ar al dracului, Fee! urlă Jamie, roșu la față.

— Vrei să vorbim despre sacrificii acceptabile? îi spuse Fiona. Care ar fi un sacrificiu acceptabil pentru tine? Este acceptabil că nu a fost rezolvat niciodată cazul lui Helen, că atacatorul ei a scăpat basma curată, doar pentru ca familia Christopher să nu fie deranjată cu prea multe întrebări? Este un sacrificiu acceptabil să mă dai și pe mine la o parte, ca să nu mai pună nimeni întrebări acum? Pentru ca poliția să nu mai fie criticată? Totul merge ca uns dacă le lăsăm cum au picat.

Jamie respira greu, făcând eforturi uriașe să nu-și piardă controlul.

— Trebuie să pleci, spuse el cu voce joasă, plină de furie stăpânită. Trebuie să pleci în secunda asta.

— Ai dreptate, zise Fiona. Chiar trebuie.

Își adună hârtiile, le puse înapoi în dosar, apoi ieși pe ușă.

CAPITOLUL 26

Noiembrie 2014

Barrons, Vermont

Când ajunse acasă, în apartamentul ei, Fionei îi era foame. Scoase o cutie de biscuiți sărați din dulap și rămase în picioare lângă blatul din bucătărie, unde se apucă să-i înmoaie într-un borcan cu unt de arahide și să-i mănânce așa, cu ochii la dosarul în care erau articolele despre Helen Heyer; refuza să se gândească la Jamie. Îi era greu să se uite la poza lui Helen cea de douăzeci de ani, cu ochii de culoarea cerului senin și cu părul negru, mătăsos, și s-o compare cu fața celei pe care o văzuse în după-amiaza asta. Helen cea de patruzeci și unu de ani era pustie, confuză, cu ochii duși în fundul capului și cu colțurile gurii căzute, cu părul încărunțit. Părea să aibă cel puțin cincizeci de ani. Stătuse pe scaunul din colțul camerei de spital și se uitase neliniștită la fratele ei, frecându-și încheieturile degetelor de la mâna stângă cu degetele de la dreapta, ca și cum ar și încercat să se calmeze.

Jamie avea dreptate: cele două atacuri nu semănau aproape în nicio privință, dar Fiona știa, în adâncul ei. Nu semănau pentru că Tim Christopher era impulsiv. Crimele nu fuseseră plănuite; pur și simplu făcuse exact ce-i venise, într-un moment de furie oarbă provocată de o fată. Îi venise s-o stranguleze, pe bancheta din spate a mașinii. Îi venise să-i tragă una cu o bâtă de baseball. Orice, numai s-o reducă la tăcere pentru totdeauna. Fusesse atât de neatent, încât se ștersese de sângele lui Deb pe propriii jeanși.

Cât de rece fusese vocea lui Jamie când îi spusese *Ce mai contează puțină nefericire adunată la grămadă?*

Dă-o-n mă-sa. Fiona deschise dulapul de sub chiuvetă și scoase sticla de vin pe care o ținea acolo pentru urgențe. Zăcuse în dulap de la Crăciun, fiindcă, pentru Fiona, foarte puține lucruri erau urgențe care să necesite chardonnay, dar dă-o-n mă-sa. Sora ei era moartă, viața ei amoroasă era praf, cariera la fel, iar ea mânca biscuiți sărați morfoliți în unt de arahide, singură în apartamentul ei. Era cazul să bea un pahar.

Tocmai luase o înghițitură mică și o străbătuse acel fior care însoțea întotdeauna prima gură de vin, când începu să-i sune mobilul. Era Anthony Eden, din nou. Oftă și răspunse:

— Fiona Sheridan.

— Fiona, spuse Anthony. Am tot primit telefoane de la oameni din presă despre cadavrul găsit la Idlewild. Ce le zic?

— Telefoane? De la cine?

Bărbatul îi spuse două nume pe care Fiona nu le recunoscuse, probabil jurnaliști de mână a doua sau independenți.

— S-a dus vorba, spuse el. Ce să le zic?

Fiona mai luă un biscuit și scormoni cu el prin borcanul cu unt de arahide. Nu-i mai era foame.

— Spune-le că încă nu faci declarații, îl sfătui ea. Că aștepti ca poliția să anunțe familia. Așa merge treaba, întâi află familia, apoi presa.

Sonia Gallipeau nu avea familie, dar vrăjeala asta avea să țină, măcar puțin.

— Bine, spuse el, ușurat. Mai e ceva.

— Ce-i?

— Am auzit că ai reușit cumva să găsești dosarele de la Idlewild.

Asta o luă prin surprindere:

— De unde dracu' știi asta?

— Nu contează, răspunse Anthony. Dosarele nu erau pe proprietate când am cumpărat-o mama și cu mine. Am crezut că s-au pierdut. Aș vrea să le primim înapoi.

Margaret, Roberta, iar acum Anthony – părea că multă lume căuta dosarele. Dar ea n-avea chef de politețuri.

— Nu se poate. Am nevoie de ele pentru documentare.

— Dar aparțin de proprietatea Idlewild.

— Când au fost trimise la groapa de gunoi, în 1979, au încetat să mai fie proprietatea Idlewild, zise ea. Au devenit gunoi. Ceea ce înseamnă că acum sunt ale mele.

— Fiona, chiar vreau dosarele alea.

— Atunci fă rost de o decizie judecătorească, spuse ea și închise telefonul.

Mai luă o înghițitură mică de vin. Nu-i spusese de unde știa că dosarele sunt la ea. Roberta știa, dar Anthony nu o cunoștea. Poate că luase legătura cu Sarah London sau cu Cathy. Sau poate că așa a dedus mama lui.

Își luă paharul de vin și se apucă să caute.

* * *

Începu cu dosarele fetelor. Pe al Soniei și pe al Robertei le citise deja, așa că le scoase pe ale lui Katie Winthrop și CeCe Frank. Sarah London spusese că Katie Winthrop făcea numai belele; asta se reflecta în dosar. Părinții o trimiseseră la Idlewild pentru „comportament necorespunzător intenționat și constant”, iar școala nu reușise s-o îndrepte cine știe ce. Se luase la bătaie cu alte fete, chiulise, le răspunsese obraznic profesoarelor, cam tot ce putea

face o adolescentă în vremurile în care nu putea încă să le dea mesaje pe telefon prietenelor sau să pună pe rețelele sociale selfie-uri cu ea goală. Pentru o fată închisă între patru pereți, fără acces la droguri, alcool sau băieți, trăsăturile lui Katie păreau dureros de inocente („Și-a agățat de fereastră lenjeria intimă”, asta era o mențiune din ultima ei săptămână la Idlewild), dar profesoarele de acolo o considerau o nenorocire care le-ar putea contamina pe celelalte eleve. „Izolarea este cea mai bună variantă, în măsura în care este posibilă”, scrisese o profesoară, „deoarece eleva pare să aibă influență asupra celorlalte”. Katie plecase în același an ca Roberta, 1953, dar nu era nicio mențiune legată de asta – probabil că prima grijă a profesoarelor fusese aceea de a răsufla ușurate.

Dosarul lui CeCe Frank era surprinzător. Sarah îi spusese că fata o urmărea pe Katie peste tot, că era dintre cele căzute în mrejele lui Katie. Fiona și-o imaginase drept urmăritoare devotată, genul de fată născută să fie în umbra cuiva. Însă dosarul lui CeCe arăta cu totul altceva. Notele ei erau peste medie, deși Sarah London spusese despre ea că era proastă. Niciodată nu fusese luată vreo măsură disciplinară împotriva ei, nu se băgase în bătai, nu avusese ieșiri necontrolate. Sarah spusese că era moale, dar avea note bune chiar și la educație fizică, unde profesoara îi lăuda dexteritatea. „Ar putea fi valoroasă în echipa de hochei”, continua notița, „dar nu pare îndeajuns de motivată pentru a se înscrie”. Acum părea că CeCe era bună, prietenoasă și departe de a fi vreo proastă, dar, cu toate astea, nu primise nici măcar o laudă de la adulții din viața ei – și motivul nu putea fi decât unul. Originea ei bastardă trebuie să fi influențat percepția tuturor în 1950. Încă influența percepția lui Sarah London. Când Fiona constată că în dosarul fetei nu se făcea nicio referire la tatăl ei sau la motivul pentru care fusese trimisă la Idlewild, știu că avea dreptate.

Își mai turnă un pahar de vin și se despărți puțin de dosare, ca să caute fetele pe Google. Nu găsi nimic despre Katie Winthrop – după douăzeci de minute de căutări, nu reușise să dea de nimeni care să semene măcar cu fata de la Idlewild. Numele lui CeCe Frank apărea pe lista membrilor unei frății de colegiu din 1954, dar numai acolo. Deci, cel puțin, CeCe se dusese la facultate. Fiona se întrebă dacă tot tatăl ei plătise și pentru asta.

Se întoarse la cutii și luă la mână dosarele elevelor, așteptând să-i sară în ochi vreun nume, dar nu se întâmplă asta. Trecu la celelalte cutii: programe școlare, evidențe contabile, diverse mărunțișuri adunate de prin clase. Luă din nou manualul de Latină pe care-l văzuse mai devreme – acel ridicol curs de *Gramatica Limbii Latine pentru fete* – și îl răsfoi, simțind în nări mirosul mucegăit de carte veche uitându-se la paginile groase și îngălbenite, acoperite de caractere care nu se mai foloseau astăzi.

Pe la jumătatea cărții, observă adnotările. Un singur rând, scris cu creionul de-a lungul marginii filei, lângă scrisul tipărit. Întoarse cartea ca să poată citi cuvintele.

Mary Hand poartă rochie neagră și voal

A râs ca frățiorul meu mai mic, care-i mort

Madeleine Grazer, 2 februarie 1935

Rochie neagră și voal. Aceste cuvinte făcură să-i înghețe răsuflarea în gât; simți nevoia să închidă cartea și s-o lase din mână o clipă. 1935. În 1935, cineva văzuse silueta pe care o văzuse și ea acum, pe terenul de sport.

Ce ți-a arătat? Asta e întrebarea pe care ar trebui să ți-o pui. Luă iar cartea, dădu paginile și mai găsi cuvinte scrise cu altă caligrafie, mângălite în josul altei pagini.

MARY HAND A FOST MEREU AICI

Iisuse. Roberta îi spusese că fetele scriau în manuale. Și, dacă nimeni nu schimba manualele de la un an la altul, atunci avea sens. Așa vorbeau între ele fetele de la Idlewild, de la o generație la cealaltă.

Dădu la o parte cutia cu manuale și se apucă să caute în cutia cu dosarele instituției Idlewild: facturi, documente de angajare sau concediere ale personalului, evidențe contabile. Găsi aproape imediat ce căuta, într-un dosar denumit „Istoric teren”, subțire, cu doar câteva pagini în el. Găsi scheme și planuri de construcție, o hartă a terenului care era datată în 1940. În spatele ei era o hartă desenată de mână, cu cerneală care acum era ștersă aproape complet. Se vedea Șoseaua Old Barrons, pădurea, valea. În luminișul unde se afla acum Idlewild era desenat un pătrat pe care scria „Biserică” și un altul, denumit „Casa Hand”. Dedesubt, scris tot de mână, se găsea explicația detaliată: *Hartă a proprietății inițiale, 1915. Biserica a ars complet în 1835 și nu a mai fost reconstruită, deși fundația a rămas intactă.* Era semnat *Lila Hendricksen, 1921*. Deci asta se aflase, cel puțin potrivit acestor documente, pe locul unde a fost construit Idlewild. Fiona se uită rapid prin dosarele de personal: Lila Hendricksen apărea ca profesoara de istorie a școlii din 1919 până în 1924.

Fiona bătu cu unghia în paharul de vin, gânditoare. Nu-i era greu să și-o imagineze pe profesoara de istorie de la Idlewild, cel mai probabil o localnică, jucându-se de-a istoricul amator. În orice caz, făcuse propriile însemnări despre istoria locului și le păstrase în dosarele de la Idlewild. Fiona se uită iar la al doilea pătrat de pe hartă. Casa Hand. Existase de-adevăratelea o familie pe nume Hand, care locuise acolo înainte de apariția școlii.

Dădu pagina și găsi o altă filă, acoperită tot de scrisul cu înclinație impecabilă al Lilei Hendricksen. Pagina descria, concis, povestea – și tragedia – familiei Hand.

Familia Hand locuise acolo de câteva generații, proprietari ai unei mici ferme. În 1914, linia descendenților ajunsese la doi părinți și o fiică, Mary. La vârsta de șaisprezece ani, Mary rămăsese însărcinată cu un băiat de prin partea locului. Rușinată, își ascunsese sarcina până când născuse acasă, într-o noapte. Șocată, mama ei o ajutase, sub ochii tatălui fetei.

Copilul se născuse mort, deși Mary era convinsă că părinții ei îl omorâseră. Fiona se întrebă dacă nu cumva așa se și întâmplase. În orice caz, când părinții îi luaseră copilul, Mary își pierduse mințile și avusese loc un scandal. Totul se încheiase în momentul în care tatăl lui Mary o alungase de acasă, în frig, iar Mary dispăruse în noapte.

Trupul îi fusese găsit a doua zi, chircit printre ruinele fostei biserici. Nu fusese îngropată în parcela din cimitir a familiei Hand, ci pe terenul fermei, lângă trupul pruncului ei. Părinții se mutaseră de acolo la scurt timp. Apoi, terenul fusese cumpărat pentru construirea școlii și toată lumea uitase de familia Hand. Lila Hendricksen notase că mormântul lui Mary era în partea sudică a bisericii arse.

Fiona reveni la hartă. Orientă pagina corect, calculând în minte încotro era nordul. Găsi locul situat la sud de pătratul ce reprezenta biserica. Apoi scoase harta din 1940 a terenului și o puse lângă cea desenată de mâna Lilei Hendricksen. Biserica arsă era cam pe unde se afla acum sala de mese. Iar mormântul lui Mary și al bebelușului ei – unde se afla acum grădina; grădina veșnic umbrită. *Copilul ei e îngropat în grădină*, spusese Roberta.

Zvonul era parțial adevărat. Lipsea din el doar faptul că și Mary Hand era îngropată acolo.

Chiar lângă pajiște, pe unde fetele trecuseră în fiecare zi din cei șaiszeci de ani în care funcționase școala.

Fiona tresări când îi sună telefonul. Răspunse imediat când văzu cine suna:

— Tată!

— Ei? o întrebă Malcolm. Ce zici? S-a trezit la viață istoria?

Fiona se uită lung la hărțile din fața ei, la însemnările Lilei Hendricksen.

— Poftim?

— Ginette Harrison, spuse el. Cea care se ocupă de istoria lagărului Ravensbrück.

Fiona își întinse spatele care o durea de la cât stătuse pe podea.

— A, da.

Uitase să-i spună cum decursese discuția. Acum, când îi auzi vocea, se gândi la ziua petrecută cu Stephen Heyer și la tot ce aflate despre Tim Christopher. *Aveai de gând să te duci la tatăl tău povestea asta?*, o întrebase Jamie. *O să-l omori cu căcaturile astea.*

— Cum a fost? întrebă Malcolm. O respect enorm pe Ginette. O cunosc de ani buni.

— Aha, zise ea, adunându-și gândurile.

Îi relată discuția ei cu Ginette, spunându-i tot ce aflate despre Ravensbrück.

— Biata fată, spuse tatăl ei. Acum n-o să știm niciodată povestea vieții ei. Nimeni n-o s-o știe. S-a pierdut așa de mult... Mare păcat.

— Pare ireală toată povestea asta cu lagărele de concentrare. Zici că s-a întâmplat în vreo epocă îndepărtată sau pe altă planetă.

— Așa e, zise Malcolm. Pare să facă parte dintr-o istorie foarte îndepărtată, dar asta până când mai găsește cineva câte un nazist decrepit, criminal de război, ascuns pe undeva și îl aduce în fața unei instanțe. Abia atunci realizezi că toate astea sunt amintiri cât se poate de vii pentru unii oameni. La dracu', pentru unii războiul din Vietnam e o vechitură din cărțile de istorie, dar eu mi-l amintesc de parcă ar fi fost ieri.

Cuvintele lui treziră ceva în mintea Fionei. Își aminti ce spusese Garrett Creel când își tăia friptura, la cină, și discuta cu fiul lui despre crimă: *Pare ceva ce ar face un nazist, numai că biata de ea a traversat ditamai oceanul ca să scape de nenorociții ăia.*

Continuând să vorbească la telefon, își deschise laptopul și căută pe Google „nazist criminal de război Vermont”. Dădu click pe rezultate, pe măsură ce conversația avansa de la viața Soniei Gallipeau la cercetările ei prin dosarele de la Idlewild – nu abordă subiectul fantomelor – și la subiecte mai personale. Malcolm tocmai îi povestea despre îndelung amânată lui vizită la doctor pentru un control și îi spunea cât de mult detestă să facă pipi într-un pahar, când îl întrerupse:

— Tati.

Se holba la ecranul laptopului și își simțea pulsul în gât.

— Tati.

— Fee? Ce e?

— Ai zis de criminali de război naziști. Ei, am căutat și tocmai am găsit că avem pe cineva aici, în Vermont.

— Serios? Nu auzisem așa ceva.

Fiona se uită peste articolul afișat pe ecran.

— În 1973, un nazist, criminal de război, a fost arestat la Burlington. Procesul s-a finalizat cu o achitare, pentru că identitatea nu a putut fi stabilită cu certitudine.

— Serios? Și ce s-a întâmplat cu el?

Fiona trase aer în piept.

— Se vorbea despre posibilitatea unui al doilea proces, în Germania. Dar înainte să se întâmple asta, a murit din cauza unui infarct, acasă la ea.

— Ea?

— Da, zise Fiona.

Dădu click pe fotografia care însoțea textul. Din imagine o privea o femeie: frunte lată, păr des, prins la spate, nas drept, buze subțiri și față rotundă. Ochii erau perfect simetrici, cu o formă frumoasă, cu pupile întunecate și o privire calmă, inexpressivă. Cobora treptele unui tribunal, iar corpul îi era parțial întors cu spatele la aparatul de fotografiat, ca și cum tocmai ar fi plecat. Sub fotografie scria *Rose Albert, acuzată de a fi în realitate Rosa Berlitz, paznică la un lagăr de concentrare, plecând de la tribunal după ce a fost achitată în această dimineață.*

— Era femeie, îi spuse Fiona tatălui ei. A fost acuzată că era paznic la Ravensbrück. Și au lăsat-o în libertate.

CAPITOLUL 27

Barrons, Vermont

Decembrie 1950

Katie

La început au crezut că visul Soniei s-a îndeplinit. Că rudele ei au decis s-o păstreze, că și-au deschis brațele și casa pentru ea. Că, în chiar acele clipe, stătea în propriul pat din propriul dormitor, speriată și încântată și își făcea planuri despre școală.

Dar luni deja se zvonea că fugise, or, asta era cu totul altceva. Sonia n-ar fugi niciodată, orice ar fi. Fetele o știau. Fugise și călătorise cât pentru o viață. Tot ce-și dorea Sonia era siguranță, un loc al ei. Chiar dacă locul acela era Idlewild, plin de inadaptate și fantome.

Luni după-amiază, Katie era la ora de Engleză, iar pulsul îi bubuia în tăcere la încheieturile mâinilor și la tâmpile. *Unde e Sonia?* Mintea ei analiza posibilitățile. S-a stricat autobuzul; a răcit și n-au apucat s-o anunțe pe directoare; cineva a pus un indicator aiurea, iar Sonia s-a urcat în autobuzul greșit. Întârziase doar douăzeci și patru de ore; poate că nu se întâmplase nimic grav. Dar instinctul îi spunea că se întâmplase.

Se uită pe fereastră și văzu o mașină necunoscută cum intra pe alee spre clădirea centrală, apoi încetinește și parca lângă porticul de la intrare. Clasa era la etajul al treilea și, din unghiul în care stătea, văzu bine mașina cu dungi albe și negre, capetele celor doi bărbați care coborâră din mașină și își puseră chipiele bleumarin de polițiști. *Nu, își zise ea. N-au venit pentru Sonia.* Îi venea să urle.

În seara aceea, profesoarele le spuseră fetelor să rămână în camere, fără excepție. Merse din ușă în ușă prin cămin, cu liste în mână, să facă prezența fetelor (*Stăteam în picioare în fiecare zi în Appelplatz*, spusese Sonia. *Ar fi trebuit să fie doar un apel de prezență, dar nu era*). Auziră pașii doamnei Peabody în susul și-n josul coridorului, vocea ei ascuțită și iritată. Abia mai fugise o fată anul trecut, iar profesoarele erau furioase.

CeCe se uită pe fereastră și văzu lanterne undeva, la distanță, unde adulții cercetau pădurea în căutarea Soniei. În cele din urmă, CeCe urcă scărița spre patul Robertei și cele două fete adormiră împreună, în cămășile de noapte,

trase la față și palide. Katie rămase trează, cu ochii la lumini. Cu ochii la pădure.

Nici a doua zi nu apărură. Nici în următoarea. Începu să circule un zvon cum că fusese găsită valiza Soniei și că acum se afla în biroul doamnei Patton. Katie se gândi cum își făcuse Sonia bagajul, împăturind cu grijă cele câteva perechi de ciorapi, caietul, exemplarul din *Anuarul Fetelor lui Blackie* pe care Roberta i-l dăduse înapoi. Scrâșni din dinți, cuprinsă de furie și nepuțință.

Vremea deveni tot mai rece, dar nu ningeau încă. Dimineața, când fetele se trezeau să meargă la primele ore de curs, cerul era întunecat; la fel și când își terminau cina și plecau din sala de mese, traversând fără chef pajiștea spre cămin. Roberta pleca pe întuneric la antrenamentul de dimineață, când fetele îmbrăcate în uniformele lor bleumarin păreau pete de cerneală pe câmp, în semiîntunericul dinaintea zorilor și jucau aproape fără zgomot. Katie se uita la Roberta când se îmbrăca, îi privea pielea palidă și cenușie așa cum știa că este și a ei, privirea hăituită, gura închisă strâns. Întuneric și tăcere, trezire și somn. Apoi, din nou, întuneric și tăcere.

După acea primă noapte, nu se mai văzură lumini în pădure, deși fetele aveau o oră strictă de stingere după cină, iar profesoarele făceau prezența în fiecare cameră. CeCe fu cea care se duse în biroul doamnei Patton s-o roage să continue căutările – *Nu a fugit*, îi spuse ea directoarei, femeia pe care nicio fată nu îndrăzneala s-o abordeze. *Nu a fugit. A pățit ceva. Vă rog, trebuie s-o ajutăm*. Degeaba. O implorase pe Katie să vină cu ea, dar Katie refuzase, îmbălsămată în întuneric și tăcere, cu trupul amorțit, cu creierul amuțit, privindu-i pe toți de parcă ar fi fost pe altă lume. Privindu-le pe celelalte fete de la Idlewild cum își pierd privirile temătoare și încep să sporovăiască din nou.

— A fugit, atâta tot, spuse Susan Brady.

Susan se simțea extrem de importantă în calitate de supraveghetore de cămin, pentru că le ajuta pe profesoare să facă prezența în fiecare seară. Auzea lucruri pe care celelalte fete nu le auzeau, lucruri pe care elevele n-ar fi trebuit să le afle.

— Așa zice poliția, continuă ea. Cică și-ar fi găsit un băiat. N-ar mai fi avut nevoie de valiză dacă el i-a cumpărat tot ce-i trebuia, nu? Eu așa zic. Era tăcută, secretoasă. Cine știe? Încheie ea, ridicând din umeri.

Profesoarele renunțară și ele la atitudinea bătoasă și exagerat de vigilentă, iar furia le fu înlocuită cu obișnuita iritare cotidiană. *Doamnelor, doamnelor. Sportivitate*. Trei zile, atât durase. Trei zile, patru. Cinci. Șase.

A pățit ceva.

Fetele nu vorbeau despre asta.

Fetele nu vorbeau aproape deloc.

O *dezamănesc*, își spuse Katie, iar cuvintele îi răsunau în minte ca un ecou constant. *Ea are nevoie de mine, iar eu o dezamănesc*. CeCe avusese curaj să meargă la directoare, nu Katie. Roberta plecase mai devreme de la antrenamentul de hochei pe iarbă ca să cerceteze de una singură pădurea. Katie se simțea lipsită de orice putere – ca atunci când Thomas o trântise la pământ la locul de joacă și îi ridicase fusta, răsuflându-i în obraz; lipsită de orice putere, ca atunci când coborâse din mașina părinților ei și se uitase la porticul de la Idlewild. Tot curajul ei, toată bravada – un fals. La urma urmei, atunci când chiar conta, Katie era o fată oarecare, nimic mai mult.

* * *

La fiecare etaj al căminului exista o baie comună, în capătul holului; în afară de spălatul obișnuit, fetele aveau voie să facă baie o dată pe săptămână, iar zilele erau alocate conform unui program. În seara lui CeCe, la șapte zile de când Sonia nu venise acasă, Katie era în camera lor, întinsă pe pat, uitându-se în gol spre stinghiile patului de deasupra ei, îndurând cu greu timpul nemăsurat dintre cină și ora stingerii, când auzi țipete pe hol.

Sări din pat și își croi drum până la baie, dându-le la o parte pe celelalte fete care se înghesuiseră la ușă, curioase. Acestea îi făcură loc imediat când văzură cine era; nu fu nevoie să dea nici măcar un singur șut. Ajunse la baie unde o găsi pe CeCe nemișcată în cadă, stând în fund, cu genunchii strânși sub bărbie, cu brațele încrucișate peste pieptul generos, cu părul ud, lipit de față, cu buzele vinete și cu privirea goală. Tremura.

Katie se întoarse spre celelalte fete:

— Cărați-vă, le repezi ea, iar când acestea se dădură în sparte trânti ușa și se întoarse spre CeCe. Ce s-a întâmplat?

CeCe ridică spre ea ochii plini de groază. Dinții îi clănțăneau.

Pentru prima oară în săptămâna aceea, totul era clar. Băltoacele de apă de pe podeaua rece, acoperită cu plăci de gresie. Marginea străvechii căzi, montată acolo încă de când fusese construită Idlewild. Mirosul de săpun și șampon oferite de școală, amestecate cu aroma dulceagă de lavandă a săpunului de baie pe care Mary Van Woorten îl primise de la sora ei mai mare și pe care fata îl folosea cu religiozitate. Mațele încurcate ale caloriferului, lipite de perete. Grilajul scurgerii din podea, cu fierul lui forjat ce contrasta cu albul gresiei. Aerul era rece, ca cum, pe undeva un curent ar fi pătruns în cameră, iar Katie se simți de parcă cineva ar fi trezit-o cu o palmă.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă iar pe CeCe.

CeCe răspunse, dar Katie era așa de trează în clipa aceea, încât știa deja ce avea să spună CeCe:

— A fost aici.

— Mary? insistă Katie. În camera asta?

CeCe își feri privirea, cu dinții clănțănindu-i încă:

— Îmi limpezeam părul. M-am băgat sub apă. Am văzut o siluetă...

Se cutremură așa de puternic, de parcă ar fi împuns-o cineva cu un fier pentru vite.

— Ceva nu mă mai lăsa să ies la suprafață.

Katie se uită la ea. Nu avea nicio urmă de îndoială. Mama lui CeCe încercase s-o înece. Acesta era motivul pentru care CeCe se afla aici.

Exact asta era direcția din care Mary Hand ar fi atacat.

Katie își suflecă mâneca, se aplecă peste marginea căzii și scoase dopul. Când apa începu să se scurgă din vană, gâlgâind, ușa din spatele ei se deschise cu un zgomot mic – la Idlewild, toaletele se încuiau, dar baia nu – și Katie se întoarse să zbiere la intrusă, dar văzu că era Roberta.

Roberta închise ușa încet în urma ei și se uită la cele două fete; înțelesese. Înșfacă un prosop de baie și i-l dădu lui CeCe, care i-l smulse din mână și se înfășură în el.

— Ești bine? întrebă Roberta.

CeCe încuviință din cap, cu ochii în podea. Apoi lacrimile începură să-i curgă pe obraji și un hohot îi zgâlțâi umerii.

— Hai să ieșim de aici, spuse Katie.

Dar Roberta se holba la oglindă.

— Uitați-vă, spuse ea.

Aburul de pe oglinda din baie începuse să se usuce, dar aproape de marginea de sus a oglinzii încă se mai vedeau literele scrijelite acolo:

GOOD

NIGHT

GIRL

CeCe scoase un strigăt sugrumat, iar Katie luă halatul fetei și i-l aruncă pe umeri. Dar Roberta fu aceea care se aplecă peste chiuvetă, ridică brațul și șterse cuvintele cu un gest brutal, strângând din dinți și frecând geamul cu atâta forță, încât acesta scârțâi.

Curioasele de pe hol se plictisiseră și se împrăștiaseră care-ncotro, iar cele trei fete se întoarseră în tăcere în camera lor, cu Roberta care o ținea pe CeCe pe după umeri.

CeCe încă plângea când închiseră ușa în urma lor. Halatul îi căzuse, dar nu băgase de seamă; ținea strâns în jurul ei prosopul prea mic, în vreme umerii îi erau scuturați de hohote și lacrimi îi brăzdau obraji.

— E moartă, zise ea, iar cuvintele sunară ca niște pietre care încercau să i se elibereze din gâtlee. Putem s-o spunem cu voce tare. E moartă.

Roberta și Katie se uitară una la alta.

CeCe își șterse cu palma obrazul ud.

— Mary a omorât-o.

Lui Katie i se strânse stomacul.

— Nu Mary, spuse ea. Cineva, da. Dar nu Mary.

CeCe se uită la ea cu ochii mari și sfâșiați de durere, cercetându-i fața:

— Ce facem?

Katie simți cum neputința revine, strecurându-i-se pe ceafa, dar de data asta îi rezistă. Trebuia să poată face *ceva*. Însă moartea era moarte. În adâncul ei știa că Sonia nu mai era în viață; nu după o săptămână. Nu reușiseră să o salveze. Poate că oricum n-ar fi reușit.

Roberta ridică halatul lui CeCe de pe podea și îl agăță în cuier, apoi se duse la sertarul din comodă care îi aparținea fetei și scoase de acolo o cămașă de noapte și o pereche de chiloți. I le întinse lui CeCe.

— Știți ce nu-mi place? zise ea.

Fața îi căpătase o paloare bolnăvicioasă, ca a cuiva care pierduse mult sânge, dar ochii îi ardeau.

— Nu-mi place că valiza ei este la doamna Patton.

Katie înghiți în sec. Acum era furioasă și focul din ochii Robertei strălucea și în ai ei. Acolo erau lucrurile Soniei. Cărțile ei, caietul ei, ciorapii și lenjeria ei. Toate o văzuseră cum le pune în bagaj, sperând, cu drag, că nu avea să se mai întoarcă aici. Nu era corect ca niște adulți care nu o cunoscuseră pe Sonia, și pe care oricum nu-i mai interesa, să rămână cu valiza ca să uite și de ea. În plus, poate că acolo era vreun indiciu.

— Trebuie să fie undeva în biroul doamnei Patton, spuse ea.

— Care e încuiat, zise CeCe.

Luase chiloții din mâna Robertei și și-i pusese pe sub prosop. Încă mai era umflată la față de la atâta plâns, dar acum gura i se strânsese într-o linie hotărâtă.

— Pariez că Susan Brady are cheia, comentă Roberta.

— Cheia de la biroul directoarei?

Lui Katie nu prea-i venea a crede.

— Există o cheie universală, spuse CeCe, în timp ce Roberta îi ținu prosopul, iar ea se întoarse ca să-și pună cămașa de noapte. Am auzit-o pe Susan lăudându-se cu asta. Deschide toate ușile. Ea n-ar trebui să aibă așa ceva, dar este preferata doamnei Peabody, așa că doamna Peabody îi dă de făcut lucruri pe care nu vrea să le facă ea. Așa că-i trebuie cheie.

Ca să vezi... Lucrurile deveneau mult mai ușoare când fetele – și profesoarele – erau proaste.

— În regulă atunci, spuse Katie. CeCe, tu ești încă zdruncinată. Trebuie să mergi la asistenta medicală. Spune-i lui Susan că Roberta și cu mine suntem supărate pe tine, așa că nu vrem să te ducem până acolo și n-ai pe cine să rogi să meargă cu tine.

CeCe făcuse mereu pe proasta, dar nu o păcălise niciodată pe Katie. CeCe se prinse rapid.

— Nu e corect, spuse ea, tulburarea pricinuită de incidentul din baie pălind în fața indignării de acum. Vreau să ajut și eu. Am ținut de șase când luați mâncare de la bucătărie pentru Sonia. Chiar sunt bună.

— Chiar ești, admise Katie, cu toată seriozitatea, dar toată lumea te-a auzit țipând în baie, așa că acum e momentul perfect s-o scoatem pe Susan din camera ei. Tu convinge-o să te ducă la domnișoara Hedmeyer. Roberta și cu mine o să luăm cheia.

— Luați-o și așteptați-mă, insistă CeCe. Vin și eu.

Katie își mușcă buzele, dar nu putea s-o contrazică.

În locul ei, nici ea n-ar fi vrut să stea degeaba.

— Atunci să te miști repede, o sfătui ea. Spune-i domnișoarei Hedmeyer că ai crampe; o să-ți dea niște aspirină și o să te trimită înapoi în camera ta. Susan o să fie furioasă la culme, dar tu prefă-te nevinovată.

CeCe ridică din umeri:

— Susan oricum mă crede proastă.

Era strigător la cer câți oameni își făceau o impresie greșită despre tine dacă erai adolescentă; dar, așa cum se obișnuise, Katie își transformă furia în altceva. Undeva, în străfundul minții, îi încolțise o idee. Ideea că ar putea face mai mult decât să fure o cheie din camera lui Susan Brady și să recupereze valiza Soniei din biroul directoarei. Furia hrăni această idee, ca un lemn aruncat pe foc. Trebuia să se gândească bine și să întocmească un plan bine pus la punct; și era nevoie de timp. Katie avea o groază de timp.

Dar, mai întâi, voia valiza Soniei.

— Pune-ți papucii și du-te, îi spuse ea lui CeCe.

O ciupi de obraji, pentru ca petele roșii de pe ei să nu se estompeze încă. CeCe se întoarse spre Katie, apoi spre Roberta, care îi tamponă fața cu apă din spălător. Plină de admirație, Katie văzu cum CeCe închide ochii câteva clipe, apoi își adună umerii și își lasă buza de jos să-i cadă moale. Apoi, fata se întoarse și ieși în fugă din cameră, trântind ușa în urma ei ca și cum tocmai ar fi scăpat dintr-un scandal.

Totul merse ca uns. Susan Brady o duse pe CeCe la asistentă, dădăcînd-o în vreme ce CeCe se prefăcea că-și înăbușă hohotele de plîns; Roberta ținu de șase pe hol, în timp ce Katie se furișă în camera lui Susan și îi scormoni prin lucruri, căutând cheia. O găsi în caseta de bijuterii a lui Susan, între

niște cerceluși mici de aur și un inel ieftin cu pietricele de sticlă. Ambele fete erau deja în camera lor când CeCe se întoarce, după ce înghițise aspirina albcretoasă regulamentară și dădăceala lui Susan. Se îmbracă repede și ieșiră toate trei, furișându-se pe scară până la pajiște, apoi în clădirea principală – deschiseră ușile fără probleme cu acea cheie universală – până la biroul directoarei.

Valiza Soniei era într-o mică debara din fundul camerei, împreună cu haina de iarnă și cizmele groase ale doamnei Patton și cu diverse obiecte pe care le confiscase de la fetele din Idlewild de-a lungul vremii: rujuri, țigări, o pudră compactă și o oglindă, o pereche de ciorapi din mătase, o fotografie lucioasă cu Rudolf Valentino – cât de veche o mai fi și aia, se întrebă Katie – și două obiecte superbe, neprețuite: o mică sticlă plată cu alcool și un teanc de reviste. Fetele nu rezistară: Katie băgă băutura în buzunar, Roberta înșfacă revistele, iar CeCe luă valiza. Aruncară cheia în grădină, iar Roberta o îngropă în pământul moale și umed cu vârful pantofului.

Când ajunseră înapoi, în cameră, puseră deoparte prada neașteptată și, în tăcere, începură să caute în valiză, atingând obiectele Soniei aproape cu pioșenie. Bagajul era ordonat, iar Katie își dădu seama că nu mai deschisese nimeni valiza de când o închisese Sonia, acasă la rudele ei. Nici măcar un om – nici directoarea, nici poliția, nimeni – nu se deranjase să caute în bagajul fetei dispărute.

Katie deschise caietul Soniei și îl răsfoi sub privirile celorlalte două fete. Era scrisul Soniei, portretele desenate de ea – ale familiei și ale oamenilor pe care îi întâlnise la Ravensbrück. Erau hărți, schițe și pagini întregi de amintiri; scurta viață a Soniei, așternută în jurnalul ei intim. Pe ultimele pagini erau portretele prietenelor ei, desenate în detaliu, cu dragoste.

Katie știa deja că Sonia e moartă, dar când se uită la caiet – pe care Sonia, dacă ar fi fost în viață, l-ar fi ținut cu ea până la ultima suflare – abia atunci *știi* cu adevărat.

Rămas bun, dar nu adio, spuse Katie în gând. *Cineva a făcut asta. Și n-o să las lucrurile așa. Noi n-o să lăsăm lucrurile așa.*

Fetele închiseră valiza și se culcară.

Iar Katie începu să se gândească.

CAPITOLUL 28

Burlington, Vermont
Noiembrie 2014

Clădirea micuță care fusese cândva stația de autobuz din centrul orașului Burlington dispăruse de mult. Cine voia să ia un autobuz trebuia să meargă la stația Greyhound de la marginea orașului, lângă aeroport. Fiona stătea pe trotuarul Bulevardului South Winooski și se uita la o farmacie Rite-Aid închisă, cu firma pe jumătate demontată și cu vitrinele bătute în scânduri. Pe strada din spatele ei, traficul era aglomerat și zgomotos. Această parte a orașului era plină de supermarketuri, automate de spălat, benzinării și dughene cu de toate, iar în susul străzii începea o zonă rezidențială pentru cei mai degrabă înstăriți. Nu arăta aproape deloc așa cum trebuie să fi arătat în 1950, dar Fiona tot simți o conexiune, o undă tăcută de energie când se gândi că stătea exact acolo unde stătuse Sonia Gallipeau în ultima zi din viața ei.

Ignoră trecătorii care se uitau strâmb la femeia ce se holba la o farmacie închisă, și se răsuci la 360 de grade. Aceasta nu era doar o vizită sentimentală. Fiona întocmea o hartă.

Rose Albert. Rosa Berlitz. Fuseseră oare una și aceeași persoană? Oare existase o clipă în viața americană contrafăcută a lui Rose Albert când femeia se intersectase cu Sonia?

După puține cercetări ale căror rezultate le suprapusese cu registrele fiscale ale zonei, găsisese adresele. Potrivit dosarului de la poliție, taxatorul o văzuse pe Sonia ultima oară în stație, când fata se urca în autobuz. Fiona era la Punctul Zero al cazului Soniei, ultimul loc în care o văzuse altcineva în afară de șoferul autobuzului – care nu fusese audiat – și de criminal.

Dar Sonia *urcase* în autobuz. Cu martori. Iar valiza îi fusese găsită pe Șoseaua Old Barrons, la câteva sute de metri de Idlewild. Fiona stătuse trează o noapte întreagă ca să ia la mână toate informațiile, cu o dorință aproape dureroasă de a-l avea pe Jamie acolo, cu logica lui, cu talentul lui de a interpreta faptele. Nu-i era simplu să le dea singură de cap. Și nu era nici distractiv.

Dar ajunsese la niște concluzii pe care le credea logice, chiar cele mai probabile. Așa cum spunea Sherlock Holmes: *Elimină imposibilul și ce rămâne trebuie să fie adevărul*. Dacă mergea pe teoria construită în jurul lui

Rose Albert, nu era *imposibil* ca o femeie ce locuise în Burlington să ajungă, printr-o coincidență, pe Șoseaua Old Barrons, în mijlocul pustietății. Dar era puțin probabil.

Mai degrabă ar crede că Rose Albert a dat peste Sonia Gallipeau în Burlington, înainte ca fata să urce în autobuz.

Dar nici asta nu se concretiza neapărat în realitate.

Ziarele care relataseră despre procesul lui Rose spuneau că Rose Albert lucra ca funcționară la o agenție de voiaj, patru străzi mai încolo. Poate că fata o văzuse pe Rose de acasă, din casa aflată la cincisprezece minute de mers pe jos de la agenție; poate că o văzuse când ieșise cu rudele la o plimbare, în acel weekend. Fiona porni pe Bulevardul South Winooski spre locul unde stătuse Sonia.

Însă, după o jumătate de oră, investigația ei nu avansase. Casa care figura ca aparținând pe atunci lui Henry și Eleanor Dubois nu era deloc aproape de domiciliul lui Rose Albert. Nu înțelegea cum se putuseră întâlni Rose și Sonia pe parcursul unui singur weekend. Nu-i era de mare ajutor nici faptul că nu știa ce activități făcuseră cei doi Dubois cu strănepoata lor. Merseseră la cumpărături? Vizitaseră obiective turistice? Se plimbaseră prin parc? Mâncaseră în oraș? Dacă Sonia ar fi avut în valiză obiecte noi sau suveniruri, asta i-ar fi dat un indiciu cu privire la locurile pe unde fusese în acel weekend, dar valiza dispăruse din biroul Juliei Patton după ce Sonia fusese ucisă și nu o mai văzuse nimeni, niciodată.

Se întorcea în locul unde fusese cândva stația de autobuz, dorindu-și să-l fi audiat cineva, în 1950, pe nenorocitul ăla de șofer, când revelația o lovi cu atâta forță, încât se opri în mijlocul trotuarului să se gândească.

Biletul de autobuz. Asta era legătura.

În 1950 nu cumpărai bilete online sau de la vreun automat din stație, cu cardul de credit. Cumpărai biletul de autobuz de la un funcționar din stație sau de la o agenție. Rose fusese funcționară la o agenție de voiaj, unde completa nenumărate documente care însoțeau rezervările de călătorie în era pre-Internet.

Rudele Soniei îi cumpăraseră fetei un bilet dus-întors pentru Burlington. Dar când Sonia fugise ca să se întoarcă la școală, probabil că îl schimbase.

Fiona simți cum în piept începe să-i fiarbă entuziasmul și aproape că fugi până la mașină. Nu era greu de imaginat: Sonia la agenția de voiaj, să-și schimbe biletul, iar Rose așezată la birou, văzându-și de hârțoage. Oare Sonia a observat-o pe Rose? A recunoscut-o? Probabil că da; Rose trebuie să-și fi dat seama că Sonia știe exact cine e, că o poate identifica drept Rosa Berlitz. Știa ce autobuz urma să ia Sonia ca să se întoarcă la Idlewild. La un

moment dat, probabil că Rose Albert s-a hotărât să ia o măsură drastică în privința Soniei; altfel, viața avea să-i fie distrusă.

Sigur, erau pure speculații. Nimic concret. Putea să se înșele într-un milion de feluri. Era o teorie mult mai puțin probabilă decât aceea că una dintre prietenele Soniei i-a zdrobit, pur și simplu, țeasta, și a aruncat-o într-un puț.

Dar, dacă urmăreai firul logic, *se potrivea*.

Sonia se aflase în același oraș, în același timp cu femeia care putea să fi fost paznic la Ravensbrück, locul unde Sonia fusese prizonieră. Își vizitase neamurile la câteva străzi distanță de casa și locul de muncă ale lui Rose Albert. Cât să le fi despărțit pe cele două, pe paznică și pe prizonieră? Doi, trei kilometri? Amândouă, în același loc din America, la cinci ani de la terminarea războiului. O coincidență, însă una documentată. Se potrivea.

Fiona își aminti poza din ziar – figura calmă a lui Rose Albert, ochii ei simetrici, pupilele mari, pielea albă ca laptele. Fața Rosei Berlitz, gardiana care băga femeii în camera de gazare, în cuptoare. Dacă într-adevăr făcuse toate aceste lucruri, atunci moartea unei adolescente nu însemna nimic. Nu dacă o puneai în balanță cu propria supraviețuire. Nu dacă exista un secret ce trebuia păstrat.

Dacă era adevărat, atunci uciderea Soniei Gallipeau nu era nici întâmplătoare, nici impulsivă. Fusese aleasă și urmărită, chiar dacă nu în felul închipuit de Ginette Harrison. Fusese condamnată la moarte din clipa în care intrase în agenția de voiaj unde lucra Rose Albert. Urmărită până când se îndepărtase de oraș și de aglomerație, până când autobuzul plecase, iar ea rămăsese singură pe un drum pustiu. Rose Albert nici măcar nu trebuise să ia autobuzul alături de prada ei; știa deja încotro se îndrepta aceasta. Putea să meargă cu mașina ei până în stația de autobuz, să parcheze și să aștepte până când venea autobuzul și fata cobora din el.

Dacă ai vâna pe cineva ca să-l omori, spusesese Ginette, ce persoană ar putea fi mai potrivită?

* * *

Când ajunse acasă, simțea că îi pocnește capul, de vreme ce dormise pe sponci și nu mâncase deloc. Lumina încă era stinsă pe palierul ei – becul se arsesese de vreo trei săptămâni – și, pentru prima oară, primi cu recunoștință semiîntunericul sinistru care, de obicei, o îngrijora. Gândurile îi erau prea grele, prea zgomotoase și nu visa decât la întunericul din apartamentul ei.

Acolo îl găsi pe el. Nu se aștepta la asta, dar, cumva, nu se miră să-l vadă. Jamie, așezat pe podea, lângă ușa închisă a apartamentului ei, cu spatele sprijinit de zid și cu genunchii ridicați. Fără uniformă, îmbrăcat cu jeanși, cu

un tricou și o cămașă ecosez pe deasupra, cu bocanci și cu părul ciufulit. Se uită la ea cum se apropie pe hol, privind-o fără niciun fel de expresie.

Fiona se opri cu picioarele aproape lipite de bocancii lui și îi căută privirea în penumbră.

— De când stai aici? Întrebă ea încet.

— Nu de mult.

— Ai cheie.

În sfârșit, ridică și el privirea. În ea nu mai era îndârjire, revoltă, furie. O privi, pur și simplu.

— Mi-au luat opt luni să primesc cheia aia, spuse el, în cele din urmă.

Așa era. El îi dăduse cheia de la casa lui cu multă vreme înainte ca ea să i-o dea pe a ei, și nu-i fusese ușor Fionei să facă asta. Tatăl ei nu avea cheia de la apartamentul ei; nimeni n-o avea și nu o avusese vreodată. Dar, până la urmă, îi dăduse o cheie lui Jamie.

Se îndoise; nu avusese încredere în propria decizie. Situația o speria așa de tare, încât nici măcar nu observase cât de atent era el, cum suna sau îi scria mereu înainte să vină la ea, cum o luase foarte încet. Abia acum vedea clar toate lucrurile astea.

— Păstrează-l, îi spuse ea, răgușită.

Jamie se uită în altă parte. Ar trebui să deschidă ușa, să-l invite înăuntru dacă nu avea de gând să intre singur; o parte din ea știa asta. Dar el nu părea că-și dorește să se miște de acolo, ca și cum lucrurile pe care le avea de spus era mai bine să fie spuse pe holul cu lumină slabă și mochetă urâtă, industrială.

— Am venit să-ți explic.

— Nu trebuie să-mi explici.

— Ba da, spuse el, iar ea văzu cât de mult îl chinuie situația. Aveai dreptate.

Avea de gând să-i spună o poveste îngropată, iar ea nu era în stare să mai facă față multor lucruri îngropate... Dar îi datora asta.

— În ce privință am avut dreptate?

— Helen Heyer, spuse el. Am scos dosarul.

Fionei i se strânse stomacul.

— Ce vrei să zici?

— Au audiat prietenii lui Helen, spuse Jamie. Polițiștii care s-au ocupat de caz. I-au audiat pe prietenii ei și i-au întrebat dacă le-a povestit vreodată despre relația ei cu Tim Christopher. Dar nu i-au întrebat pe prietenii lui Tim.

Fiona tăcu.

— Tim era popular, continuă Jamie, aruncându-i o privire. Dar tu știi asta, normal. Avea mulți prieteni. Puteau să-i fi întrebat, să afle cu cine se vedea Tim. Măcar unul dintre ei ar fi știut cu ce fată ieșea, dacă mințea în privința lui Helen. Asta e o chestie de rutină. Dar nu au făcut-o. L-au audiat pe Tim cu părinții lui în cameră. După care au lăsat-o baltă.

Scutură din cap:

— Asta nu dovedește că Tim a încercat s-o omoare pe Helen. Modul de operare tot nu se potrivește. Dar...

Lăasă fraza în aer. Fiona știi, însă, continuarea. Faptul că polițiștii lăsaseră familia Christopher în pace însemna că au abandonat o pistă din anchetă. Dacă vreunul dintre prietenii lui ar fi recunoscut că Tim se întâlnea cu Helen, Deb ar fi fost în viață.

Apoi Jamie făcu să i se strângă și mai tare stomacul:

— Numele tatei apare în dosar. El l-a audiat.

Tim Christopher era un om bun până să-i fie distrusă viața, așa spusese Garrett.

— Doamne, Jamie.

— Când eram mic, tata mă lua cu el în mașina de patrulă, spuse Jamie. Asta m-a făcut să-mi doresc să devin polițist. Mă lua cu el, dar în Barrons nu se întâmplă mare lucru, știi? Așa că, în cea mai mare parte a timpului, vorbeam vrute și nevrute. Mi se părea că e distractiv să fii polițist, iar tata era chestor; ce puteam să-mi doresc mai mult de-atât?

Își frecă nasul; avea ochii obosiți. Fiona așteptă ca el să continue.

— Într-o noapte, am primit un apel, o reclamație de violență domestică, zise el. O femeie spunea că soțul ei o bate. Eu eram cu el. Aveam zece ani. M-a pus să aștept pe bancheta din spate, iar el și partenerul lui au intrat în casă. Nu știu ce s-a întâmplat acolo, dar după zece minute au ieșit amândoi și am plecat fără o vorbă. L-am întrebat pe tata ce s-a întâmplat. Mi-a zis că nu contează, că totul e în regulă pentru că e prieten cu fratele tipului. Apoi s-a întors spre mine, care rămăsesem pe bancheta din spate. *Familia e pe primul loc, nu-i așa, fiule?* Așa a zis. Partenerul lui n-a spus nimic. Niciun cuvânt. Iar eu aveam zece ani, el e tatăl meu, așa că aveam nevoie să-i dau dreptate. Credeam că am uitat asta până când m-am făcut polițist. Atunci mi-am adus aminte.

— Ce vrei să spui? Întrebă Fiona.

— Sunt chestii multe și mici, știi? Sau așa pare. Amenda pentru depășirea limitei de viteză luată de prietenul cu care joacă el golf dispare. Nepotul altui amic scapă doar cu un avertisment când mângălește toată școala cu spray. Fiul primarului nu pățește nimic când e prins conducând mult peste limită. Tata încă era chestor când am început eu să lucrez și toată lumea accepta

lucrurile astea. La început ne certam pe tema asta, dar pe mine nu mă susținea nimeni, iar tata era aproape de pensionare, începusem să cred că pot să aștept pur și simplu și, după pensionarea tatei, o să schimb lucrurile la secție. Să fac altfel. Că s-au dus vremurile în care se putea orice.

Fiona și-l aminti pe Garrett la cina în familie, cât de bine știa tot ce mișcă la secție.

— Doar că nu s-a întâmplat, nu? îl încurajă ea să continue.

Jamie tăcu preț de câteva clipe lungi.

— Să-mi bag... E așa de puternic, spuse el. Iar Barrons e un orășel atât de mic. Nu mi-am dat seama cât de grav, cât de adânc e, până când n-am lucrat câțiva ani în poliție. Nimeni nu pune la îndoială nimic din ce spune sau ce face șeful, pentru că, dacă o faci, te-ai lins pe bot. Tuturor de la secție le merge. De ce să faci valuri? Cu toții își spun că e doar câte o mică scăpare ici, colo, nimic serios. Nimeni nu pățește nimic. Îi faci cuiva o favoare, persoana ți-o returnează. Completezi formularele și pleci acasă. Și m-am trezit într-o zi și mi-am dat seama că sunt în poliție de șapte ani și că am început și eu să gândesc la fel. În stilul ăla toxic, miserupist. Mi-am dat seama că trebuie să scap cumva, să ies ca să mă pot salva.

Ridică privirea spre ea:

— Asta a fost în seara în care te-am cunoscut pe tine.

Fiona se uită la el, incapabilă să vorbească.

— Știam cine ești, spuse el. În seara aia. Aveai dreptate. Evident că știam. Dar tot voiam să vorbesc cu tine.

— De ce?

Jamie ridică din umeri:

— Păraai la fel de pierdută ca mine. Ești fiica lui Malcolm Sheridan. Ai trecut prin multe la viața ta. Cunoști locul ăsta, dar nu prea te lași prostită. Cam deloc. Nu pleci capul. Ești frumoasă. Și tricoul îți cădea de pe umăr.

Fiona se lăsă în genunchi și puse mâinile pe umerii lui. Era cald, încordat, cu mușchii tensionați sub palmele ei.

— Jamie, zise ea. Helen Heyer nu e o amendă pentru viteză.

Jamie se uită la ea, direct în ea, așa cum numai Jamie reușea, de parcă ar fi știut exact ce gândește.

— Știu, spuse el hotărât, atingându-i maxilarul cu vârful degetelor. Și n-o să renunț, Fee. O să merg până în pânzele albe. Gata.

Fiona se aplecă și-l sărută. El îi răspunse și își împleti mâinile în părul ei. Asta era atât de ușor; asta știa. Ea se lăsă în față, printre genunchii lui, și își trecu palmele peste coapsele lui, prin materialul jeansilor, în vreme ce bărbatul îi deschise gura încet, cu blândețe. Era sălbatic, familiar, real, iar ea știa exact ce avea să se întâmple mai departe. Sexul cu Jamie nu era

niciodată la repezeală; îi plăcea să nu se grăbească, să se miște încet, ca și cum ar fi studiat-o. Acum, Fiona realizează ceva: motivul era că Jamie nu era niciodată pe deplin sigur că ea avea să se mai întoarcă. El nu știa niciodată când avea să fie ultima oară. Și nici ea nu știa.

Fiona lăsa acel sărut să-și urmeze cursul, fără să-i pese dacă venea vreun vecin pe hol, fără să-i pese că-i era foame sau că o dureau genunchii. Fără să-i pese de Idlewild sau de fete moarte sau de ceva de pe lumea asta, în afară de felul în care îi simțea pulsul sub piele.

El o opri și oftă, cu mâinile încă prinse în părul ei.

— Nu facem asta, spuse el.

Nu era o întrebare.

Fiona îl sărută pe gât, unde buzele ei simțiră asprimea bărbii lui.

— Nu, acceptă ea. Nu chiar acum.

Jamie își dădu capul pe spate, lovindu-l ușor de zid.

— La dracu', mormăi el.

Fiona își lipi obrazul de baza gâtului lui. El își puse palma pe ceafa ei. Și rămaseră așa multă vreme.

CAPITOLUL 29

Barrons, Vermont *Noiembrie 2014*

Fiona se trezi pe canapea, cu usturime în gât și cu ceafa înțepenită. Se întoarse pe o parte și se uită, prin întuneric, la dezordinea din apartamentul ei. Munți de cutii, de hârtii. Pe măsuta de cafea erau laptopul ei și o cutie de biscuiți sărați Ritz, pe jumătate goală. Atinse laptopul, să-l facă să pornească, pentru a vedea ceasul din colțul ecranului. Era șase dimineața.

Se holbă la ecran, la subiectul despre care citea atunci când adormise, undeva pe la trei. Rose Albert.

De acolo, și Rose se uita la ea. Fotografia o surprinsese pe stradă, după ce Rose fusese arestată, apoi eliberată pe cauțiune. Avea o atitudine demnă, îmbrăcată într-un costum deux pieces și o etolă de blană – toate, demodate în 1973, dar conferindu-i un aer stilat. La momentul procesului avea doar cincizeci și cinci de ani, cu aceeași piele impecabilă pe care Fiona o remarcase și în cealaltă poză, cu gura strânsă într-o linie subțire, cu ochii perfect simetrici și negri, cu o expresie impenetrabilă și rece. Fotografia o pozase fără ca ea să știe, iar femeia tocmai își dusesese o mână la etola de blană pe care aproape o strângea în pumn. Puținele relatări de la proces pe care le găsisese Fiona o descriau ca purtând o etolă din blană de vulpe. Aceeași.

Procesul în sine nu fusese public; stenogramele erau secretizate. La vremea respectivă, fusese un subiect de anvergură medie, suficient cât să i se dedice un reporter și un fotograf care s-o urmărească pe stradă de câteva ori, dar nu destul de important cât să ajungă pe prima pagină. Când se uita la relatările din presă, Fiona înțelegea perfect raționamentul unui redactor șef de știri din 1973: trebuia să abordeze subiectul din cauza impactului local, pentru că existau oameni care o cunoșteau pe femeia asta, dar, la naiba, nimeni nu voia cu adevărat să citească despre lagăre de concentrare. Era prea deprimant și, cumva, îndepărtat. Tocmai era în derulare războiul din Vietnam; Vietnam era ceva real. O cucoană într-o etolă de blană care a fost sau nu nazistă e o știre, dar nu una majoră.

Cu toate astea, relatările erau bine documentate și scrise, iar asta o făcu pe Fiona să-i fie dor de zilele de mult apuse când reporterii erau angajați, nu colaboratori independenți, și de articolele al căror titlu nu trebuia să

Înceapă cu „N-o să-ți vină să crezi” ca să supraviețuiască în epoca lui „dă click sau mori”. Rose Albert era o fată bătrână care locuia în Burlington, imigrantă din Europa de după război. Susținea că a venit din München, unde lucrase într-o fabrică. Recunoscuse că a fost membră a partidului nazist, dar susținea că o făcuse doar din rațiuni de supraviețuire pentru că, sub regimul lui Hitler, cei care nu se înscriau în partid erau suspecti. Da, participase la marșuri, dar numai pentru ca vecinii ei să nu o denunțe și să fie arestată. Nu, nu lucrase într-un lagăr de concentrare și, de îndată ce războiul se sfârșise, venise în America pentru a începe o viață nouă; avusese norocul de a-și găsi o slujbă la agenția de voiaj.

Rosa Berlitz, gardiana de la Ravensbrück, era un mister. Fusesse recrutată dintr-un sat german învecinat pe când era doar o fată lipsită de experiență, și se adaptase pe loc. Fugărise prizoniere cu câinii pe care naștii îi dăduseră paznicilor, câini dresați să atace și să ucidă. Fusesse de față când se făceau experimente pe femei sau când acestea erau condamnate la moarte, apoi ajută la comiterea crimelor. Nu se știa nimic despre familia și prietenii ei; ce se întâmplase cu ea după război, când sovieticii eliberaseră Ravensbrück, era o altă necunoscută. Rosa Berlitz apăruse de nicăieri, torturase și omorâse prizonierile de la Ravensbrück fără să clipească, apoi dispăruse iarăși.

Exista o singură fotografie a Rosei: aliniată alături de alte gărzi, în timp ce Himmler le trecea în revistă într-una dintre vizitele lui în acel lagăr. Himmler este o siluetă masivă, îmbrăcat cu haina lungă plină de însemne naziste, surprins în timp ce mergea prin lagăr. Femeile sunt în uniforme, aliniate pe trei rânduri, dar Rosa este pe ultimul rând și imaginea ei e destul de neclară – se văd ochii negri, nasul drept, pielea albă. Ar putea să fie Rose Albert, dar la fel de bine ar putea să nu. Este singura dovadă că Rosa Berlitz a existat, în afară de amintirile prizonierelor care au suportat-o.

Trei supraviețuitoare o identificaseră pe Rose Albert drept Rosa Berlitz. Una a murit de cancer cu o săptămână înainte de începerea procesului; celelalte două au depus mărturie în instanță. Aparent, declarațiile lor au fost incomplete, mărturiile lor nu au conținut suficiente informații care să ducă spre Rosa Berlitz, așa că Rose a fost eliberată. Când Fiona s-a apucat să sape și mai adânc, a descoperit că ultimele două supraviețuitoare din lagăr muriseră și ele, una în 1981 și cealaltă în 1987.

Rose Albert a fost achitată, dar în același an a fost găsită moartă în propria casă. Legistul a declarat un infarct drept cauză a decesului, iar înmormântarea a fost una discretă; anunțul privind moartea ei – o notiță de subsol pe ultimele pagini ale ziarelor.

Fiona se dezlipi cu greu de pe canapea. Se simțea groaznic, de parcă ar fi băut toată noaptea, deși nu făcuse altceva decât să stea pe întuneric în apartamentul ei și să citească. Puse de cafea și intră în duș, unde constată că tremura, oricât de fierbinte ar fi fost apa. Se spală în grabă, bău cafeaua din câteva înghițituri și își impuse să nu se gândească la Jamie, la ce făcea el chiar în clipa aia. Și nici la Garrett Creel. Nici la Tim Christopher, înarmat cu o bâtă de baseball, furișându-se în spatele lui Helen Heyer.

Poate că era pe cale să răcească. Își simțea capul pulsând și gâtul o ustura în continuare. Scormoni prin dulapuri și găsi niște ibuprofen, câteva pastile împotriva răcelii și niște drajeuri Halls vechi. Înghiți pastilele și luă și un Halls, strâmbându-se din cauza texturii ca de ceară și a gustului mentolat. N-avea timp să se îmbolnăvească, nu acum. Nu încă.

Trebuia să rezolve niște lucruri.

Își puse haina și ghetele, își băgă părul încă ud într-o căciulă groasă din lână și ieși, luând cheile din mers.

* * *

Cerul zorilor era cenușiu, vântul înghețat și aspru, ceea ce nu putea însemna decât un lucru: avea să ningă. Era aproape decembrie și, de acum până în aprilie, Vermont avea să-și ducă veșnica bătălie cu iarna. Pe Șoseaua Old Barrons era liniște, dar, printre copaci, Fiona vedea mișcare pe domeniul Idlewild. După ce trupul Soniei fusese luat de acolo, lucrările de renovare începuseră iar.

Dar, de data asta, nu se duse la Idlewild. Porni pe aleea denivelată și acoperită de vegetație de pe partea stângă a drumului, nu pe cea din dreapta, și merse pe ea până la boscheții unde era cândva cinematograful în aer liber. Se gândi la momentul când mersese pe jos pe Șoseaua Old Barrons, vorbind la telefon cu Jamie. Părea că au trecut ani de-atunci. Dar el îi amintise că vechiul cinematograful încă mai era deschis în 1994. În noaptea morții lui Deb nu rula niciun film pentru că noiembrie era extra-sezon, dar tot erau acolo o groază de puști cărora le plăcea să bea în pustietate. Dintre ei, poliția audiase cât de mulți găsisse, dar niciunul dintre ei nu-și amintea să fi văzut mașina lui Tim Christopher parcată la marginea Șoselei Old Barrons, lucru pe care trebuia să-l fi făcut ca să poată arunca acolo trupul lui Deb.

Cinematograful în aer liber se închisese pe la jumătatea anilor '90 și, ca aproape toată lumea, și Fiona presupusese că acum e doar un teren viran. Asta până când îl întâlnise pe Stephen Heyer în Portsmouth, iar bărbatul îi spusese că o văzuse fiindcă, uneori, dormea în fostul cinema. *Bătrânul care avea cinematograful ăla în aer liber mă mai lasă să stau acolo.*

Mașina ei hurducă pe aleea desfundată, atingând în treacăt buruienile imense. Ecranul dispăruse de mult, la fel și standul de popcorn, dar

rămăsese o firmă pusă de-a lungul a ceea ce fusese cândva o alee unde mașinile se aliniau ordonat, pentru ca șoferii să plătească intrarea. Era un panou de un metru și jumătate pe care era imaginea unui hot dog și a unei cutie de suc care dansau împreună, pe piciorușele lor desenate. BINE AȚI VENIT LA CINEMATOGRAFUL NOSTRU ÎN AER LIBER! spunea panoul. Apa îi stricase marginile și timpul îi estompase culorile, dar vandalii și desenatorii de graffiti îl lăsaseră în pace, în mod surprinzător; o relicvă pe terenul părăsit.

Fiona parcă mașina imediat după panou, acolo unde era spațiul deschis. Îi era frig, simțea fiori reci pe spate, deși era înfodolită în jacheta ei groasă și căldura din mașină era dată aproape la maximum. *Vine zăpada*, se gândi ea. Se uită în jur. *Unde dracu' doarme Stephen Heyer aici?*

Scoase telefonul, cu gândul că trebuia să sune pe cineva în legătură cu ceva important, dar rămase cu ochii la ecran, năucă. Gândurile i se mișcau prea repede, parcă-i scăpau printre degete. *Nu sunt bolnavă. Nu sunt.* Căută prin agenda telefonului și fu cât pe ce să-l sune pe Jamie, doar ca să-i audă vocea mârâită. Dar trecu peste numărul lui și îl sună pe Malcolm.

Îi răspunse robotul. Parcă și vedea mașinăria veche, cu casetă, pusă în nișa pentru telefon – evident că tatăl ei avea o nișă cu poliță pentru telefon –, lângă aparatul fix din anii '90. Telefonul sună, iar mașinăria se trezi la viață, făcând să se audă vocea lui Malcolm care îi cerea să lase un mesaj. Apoi un bip sonor.

— Tati, spuse ea, trebuie să-ți zic ceva.

Îi povesti despre Stephen Heyer, cum o găsisese acesta, ce-i zisese. Îi mai povesti că o vizitase pe Helen Heyer, pe care Tim Christopher aproape că o omorâse în bătaie cu o bată de baseball cu un an înainte s-o cunoască pe Deb.

Încă mai vorbea când o întrerupse mașinăria.

Închise.

O să-l omori cu căcaturile astea, spusese Jamie.

Apoi auzi vocea tatălui ei, când ea avea paisprezece ani și mama ei nu voia ca el să înrămeze și să pună pe perete poza aceea tulburătoare pe care o făcuse în Vietnam. *Crezi că ele n-or să vadă niciodată lumea reală, Ginny?*, zisese el atunci. *Crezi că lumea reală n-o să ajungă niciodată la ele?*

Fiona își atinse obrajii. Îi curseseră lacrimi reci, care aproape că se uscaseră. Le șterse cu mâniile înmănușate și ieși din mașină.

Vântul îi biciuia fața. Traversă luminișul care fusese cândva parcare cinematografului, locul unde toată lumea își punea mașinile, cu fața spre ecran. Ghetele îi scrâșniră pe țărână și pe ce mai rămăsese din pietriș. Cerul păru să coboare, furios și cenușiu. Merse spre locul unde se afla cândva

ecranul, încercând să vadă peste dâmbul acela. Nu se zărea niciun om și nicio mașină, dar observă că terenul, deși abandonat, era foarte curat – niciun fel de gunoi, de ambalaj – lucru nepotrivit cu un loc pe care adolescenții îl folosiseră ani de-a rândul ca spațiu de petrecere.

O văzu dincolo de porțiunea acoperită cu pietriș. O casă veche, retrasă, aproape ascunsă după copaci. O rulotă, parcată și mai departe, în zona umbrită. O camionetă pe alee. *La dracu', își spuse ea, cineva chiar locuiește aici.*

— Te ajut? se auzi o voce.

Se întoarse și văzu un bărbat cam de vârsta tatălui ei, dar musculos, tuns aproape zero, ca soldații. Purta o canadiană groasă, bocanci și pantaloni vechi, militari; totuși, Fiona rămase cu ochii pironiți la pușca pe care bărbatul o ținea în brațe cu delicatețea cu care ai ține un copil mic.

— Îl caut pe Stephen Heyer, spuse ea.

Bărbatul scutură din cap:

— Nu-i aici.

Fiona clipi, simțindu-și pleoapele reci de la vânt.

— Mi-a spus că obișnuiește să mai doarmă aici.

— Așa e, dar nu și azi.

Fiona simți cum i se prăbușesc umerii. Asta fusese singura idee; nu știa ce altceva ar putea face.

— Dar trebuie să vorbesc cu el.

Bărbatul se uită la ea, curios, dar nu lăsă jos pușca.

— Îmi pare rău, zise. Și nu vreau să sune aiurea, dar îmi încâlci proprietatea.

— N-am știut că e proprietate privată, îngăimă Fiona prin ceața care-i cuprinsese mintea. Am crezut că e un loc abandonat. Scuze. Unde doarme Stephen? întrebă ea, privind înjur.

— În rulota mea, spuse bărbatul. Sunt câțiva oameni pe care-i las să vină aici când au nevoie de un loc unde să stea. Când au nevoie de niște liniște. Fac asta din 1981.

Se opri. Fiona încercă să proceseze această informație ciudat de exactă, de parcă ar fi trebuit să știe ceva anume legat de 1981. Nu-și dădu seama ce aștepta bărbatul de la ea până când nu îl auzi spunând:

— Numele meu e Lionel Charters.

Ah, da.

— Scuze. Pe mine mă cheamă Fiona. Fiona Sheridan.

Lionel încremeni.

— Ce caută cealaltă fată a lui Malcolm Sheridan în cinematograful meu?

Asta o făcu să-l privească în ochi. *Cealaltă fată a lui Malcolm Sheridan.*

— Presupun că erați aici când a murit sora mea, spuse ea.

Lionel încuviință cu un gest și îi susținu privirea.

— Unchiul meu Chip a pornit afacerea asta, cinematograful în aer liber, în 1961, spuse el. Când a murit Chip, am preluat-o eu. A mers până în 1997. Nu-s multe cinematografe ca ăsta care să fi rezistat atât.

Ridică din umeri.

— Nu aducea cine știe ce bani, mai ales spre sfârșit, dar nici n-aveam mare nevoie. Soția a plecat în 80, iar fiul meu a murit în 81. De atunci sunt singur pe aici.

Bărbatul părea că o studiază cu viu interes, dar Fiona își pierdu iar concentrarea și lucrurile păreau să plutească. El continuă:

— Eram aici în noaptea aia. Eram aici în fiecare noapte. Eram aici și când au găsit-o. Din capătul aleii mele, peste Șoseaua Old Barrons, vedeam toată agitația. Ambulanțele și restul. Mare păcat ce s-a întâmplat cu sora ta.

Fiona înghiți în sec, incapabilă să vorbească.

— Am auzit povestea lui Stephen, spuse Lionel. Voia de mult să stea de vorbă cu tine. Înțeleg că a reușit, în sfârșit.

— E adevărat? Întrebă Fiona, răgușit. Nu prea mă prind. M-a prostit?

Lionel tăcu o vreme, apoi scutură din cap:

— Stephen nu te-a păcălit, spuse el, iar în vocea lui rezervată aproape că se simți o undă de bunătațe. Ce a pățit Helen e real. În cazul în care te întrebi dacă Tim Christopher e autorul, el e. Așa cum tot el ți-a omorât sora. Aș fi în stare să jur asta pe mormântul fiului meu.

— De ce? De unde atâta certitudine?

Lionel se uită în altă parte.

Ceva vui în Fiona. Neliniștea pe care o tot simțise îi prinse și îi răsuci stomacul aproape dureros, iar sângele prinse a-i goni prin vene. Îi venea să urle:

— Ai văzut ceva, spuse ea, încet. În noaptea aia. Dumneata ai văzut ceva.

— Văd multe lucruri, spuse Lionel, cu fața împietrită. Fantoma, de exemplu. Și pe ea o văd.

Își întoarse privirea spre ea:

— Tu?

Fiona se albi la față:

— Vine pe aici?

— Aici nu, spuse Lionel. Asta nu e locul ei. Dar acolo – arătă cu capul spre Șoseaua Old Barrons și spre Idlewild – am văzut-o plimbându-se de multe ori. O fată cu rochie neagră și vâl. Prima oară când am văzut-o cu ochii mei era în 1983. Am crezut că e vreun puști deghizat care face o farsă, deși nu

era în preajma Halloweenului. Cine mai știe ce-i amuză pe adolescenți? Așa că m-am dus acolo.

— Ce ți-a arătat? Întrebă Fiona.

Lionel clipi și privirea îi deveni de gheață:

— Asta nu te privește. Așa cum nici pe mine nu mă privește ce ți-a arătat ție. Ce face fata aia e o cruzime de neînchipuit, o încălcare a tot ce e bine și drept. Până în ziua aia nu crezusem niciodată în fantome și nici acum nu cred în ele – cu excepția ei. În ea cred. Și am mai văzut-o mergând pe șosea și printre copaci, dar n-am mai traversat niciodată Old Barrons. Ce mi-a arătat o să duc cu mine în mormânt.

Fiona își simțea gâtul carne vie; parcă înghițise lame de ras. Totuși, îi spuse:

— 21 noiembrie 1994. Ce ai văzut?

Lionel scutură din cap:

— Asta n-o să te ajute, fată. Așa cum n-o să te ajute nici lucrurile pe care ți le arată abominația aia de peste drum. O să-ți aducă doar durere. Iar el e deja la închisoare pentru ce a făcut.

Fiona încercă să nu se clatine pe picioare.

— *Spune-mi.*

Bărbatul oftă. Sus, în văzduh, trecu o cioară care scoase un țipăt răgușit. Vântul rece trimise o rafală printre copacii desfrunziți, peste vechiul teren. Primii fulgi de zăpadă căzură pe haina Fionei.

— În noaptea aia au venit poliștii, spuse Lionel, luând-o prin surprindere; nu mai auzise asta. Au zis că cineva a făcut o reclamație, dar știu sigur că n-am făcut-o eu.

Se uită în jur:

— Era noiembrie și erau patru puști aici, poate cinci; se așezaseră în cerc și se apucaseră să bea Dumnezeu știe ce. Făcuseră și un mic foc, dar asta nu mă deranja. Nu era suficient de mare cât să se întindă și știam că, până la urmă, copiilor o să li se facă frig și-o să plece acasă.

Se uită în lungul aleii desfundate pe care venise Fiona și luă o mână de pe pușcă, să arate în direcția aceea:

— Tocmai le ziceam puștilor că ar face bine să nu-mi vomite în tufe, când Garrett Creel a venit agale pe poteca aia.

Fiona se holbă la el, șocată de-a binelea:

— Garrett Creel?

— În carne și oase, spuse Lionel, disprețuitor. Jegosul ăla nu m-a înghițit niciodată. Nu i-a plăcut niciodată că sunt de capul meu, că stau pe pământul meu și că nu dau doi bani pe regulile lui. Mai venise aici de multe ori să măntrebe dacă am vreo plantație de marijuana sau fac metamfetamină sau mai

știu eu ce. De parcă aş face căcaturi d-astea după ce băiatul meu a pățit ce-a pățit. Dar în noaptea aia era altfel.

Se întoarse iar spre Fiona:

— Vezi tu, a venit pe jos. Toată aleea. Și-a parcat mașina de patrulă tocmai pe Șoseaua Old Barrons și restul drumului a venit pe jos. De ce a făcut-o?

Fiona scutură din cap. Habar n-avea. Nimic din toate astea nu apăruse nici în ziare, nici în declarațiile de la proces. Se simțea ca Alice în Țara Minunilor.

— Deci Creel vine până aici, îi sperie ca toți dracii pe puștii ăia beți, le face morală. Ceva despre focuri aprinse în locuri nepermise – dintr-odată, zici că era Smokey, Ursulețul Pompier, în pula mea. După aia se întoarce spre mine și-mi zice că sunt bun de plată dacă se-ntâmplă ceva, de parcă aş fi stat cu copiii ăia să beau berea lor de căcat. Vrajeli. A lăăit-o bine de tot. Credea că nu mă prind, dar m-am prins. Așa că atunci când a plecat agale, la pas, pe alee, am tăiat-o pe dealul ăla – arătă spre stânga, unde Fiona nu vedea decât alți boscheți – ca să văd drumul. Era întuneric și Creel nu m-a observat. Mașina lui de poliție era parcată pe marginea drumului. A intrat și, când a deschis portiera, lumina din habitacul s-a aprins o secundă. Atunci am văzut că în mașină era Tim Christopher. L-am văzut la fel de bine cum te văd pe tine acum. Stătea în mașina de patrulă cu nenorocitul de șef al poliției. După aia Creel a întors mașina și a plecat.

Inima Fionei bubuia. Parcă trăia într-un vis fără noimă. Tim Christopher în mașina de patrulă și, douăzeci de ani mai târziu, cu tot scandalul din presă și cu tot procesul, nimeni n-a aflat asta.

— Ați fi în stare să mă mințiți în privința asta? îl întreabă pe Lionel. Ce motiv ați avea?

— De ce aş minți în orice privință? Mai interesează-te despre mine, fată Sheridan. Întreabă-l pe tatăl tău dacă vrei. Sunt ca o carte deschisă, așa am fost mereu.

— Atunci de ce nu apar probele astea în dosarul lui Tim?

— Pentru că mi s-a cerut să-mi țin gura, zise Lionel. Direct. Și mi-au cerut o niște oameni care nu se jucau. Copiii ăia n-au văzut mașina lui Garrett, dar pe Garrett l-au văzut. Le-a făcut morală. Dar când au fost audiați, niciunul n-a adus vorba despre asta. Pentru că oamenii care au ajuns la mine au ajuns și la ei. Era secția lui Garrett, iar ei erau poliștii lui Garrett, până la ultimul – niciunul nu era cinstit. Copiii se sperie ușor. Eu nu, dar știu când să tac din gură ca să scap cu viață. Ăla a fost un moment în care așa a trebuit să fac.

Se uită la ea cu atenție:

— Pe lângă asta, l-au prins. Tim Christopher e în pușcărie de douăzeci de ani. A trebuit să aleg răul mai mic.

Se uită peste umărul ei; atunci auzi și Fiona zgomotul unui motor.

— Că tot vorbirăm de el, cred că răul cel mare e pe drum.

Fiona se întoarce și văzu un Chevrolet maro, pătrășos, care venea pe alee și care se opri în spatele mașinii ei, cu motorul pornit. Se deschise portiera de pe partea șoferului și din mașină ieși silueta masivă și greoaie a lui Garrett Creel. Se uită lung la ea, cu ochii mijiți din cauza fulgilor de zăpadă care se îndesiseră în lumina plumburie.

— Fiona, spuse el cu voce relaxată, ignorându-l pe Lionel Charters. N-arăți prea bine, dragă.

Fiona se uită la Lionel. Figura acestuia era impenetrabilă. Bărbatul nu spuse nimic. Continuă să-și țină pușca în brațe.

— Sunt... sunt OK, îi zise ea lui Garrett, vorbind cu greu din pricina usturimii din gât.

Vântul i se strecură pe sub gulerul jachetei și o scutură un frison.

Garrett clătină din cap:

— N-aș crede. Ești albă ca un cearșaf. Umblă un virus, să știi. Unul rău de tot, zise el.

Creierul ei se puse pe treabă – de ce venise Garrett? Ce voia? I se părea că cineva îi pusese cărbuni încinși la ceafă, iar sudoarea începu să i se prelingă pe șira spinării când o scutură alt frison.

— Trebuie să iau niște aspirină, reuși să îngaime.

— Nu cred că ar trebui să conduci, dragă, spuse Garrett.

Niciodată nu-i mai spusese *dragă* și, venind de la el, găsea apelativul respingător.

— Arăți ca și cum ți-ar fi foarte rău. Te duc eu acasă, continuă el.

— Garrett, spuse Lionel.

— Taci din gură, Lionel, sau îți închid șandramaua, spuse Garrett, plat. Drogații ăia pe care-i lași să stea în rulota ta – crezi că poliția n-ar găsi o farmacie întreagă acolo dacă ar face o razie?

— Rulota mea e pentru oameni care se lasă de droguri, răspunse Lionel. Iar tu știi asta.

— Care se lasă? replică Garrett. Clar, ca fiu-tău ăla? Când a murit, avea atâta cocaină în el cât să-l omoare pe unul de două ori mai mare. Fix cineva care se lasă.

Fiona simțea vibrația ostilă ce venea dinspre Lionel.

— Pleacă de pe proprietatea mea, spuse el. Nu mai ești polițist. Nu mai ești nimic. Iar ăsta e un teren privat. E al meu. Cară-te.

— Ai stricat aranjamentul nostru, Lionel, spuse Garrett. Ți-a luat douăzeci de ani, dar tot ai făcut-o. Ai vorbit. M-am gândit că Fiona o să te găsească încă de când a venit la noi la cină, cu tot felul de acuzații. Așa că am rugat

câțiva prieteni să-mi facă o favoare și să stea cu ochii pe ea. Se pare că am avut dreptate. Acum o să plecăm.

Veni spre ei, cu pași ce răsunau pe pietriș în aerul rece. Puse mâna lui mare pe antebrațul Fionei:

— Vino cu mine, spuse el.

— Stai, zise Fiona.

Se auzi un clic; femeia se întoarse și văzu că Lionel ridicase pușca și îl țintea pe Garrett.

— Las-o în pace, zise bărbatul.

Garrett nici nu tresări:

— Ai de gând să mă-mpuști? Oricum nu ești în stare să țintești. Ai nimeri-o pe ea.

O trase pe Fiona spre mașina lui în vreme ce ea încerca să se elibereze din strânsoare.

— Hai, Lionel. Trage. Omoar-o pe sora lui Deb Sheridan, dacă tot te-ai apucat. Atunci să vezi ce repede se-nchide combinația asta a ta dacă ajungi la pârnaie.

Deschise portiera din dreptul pasagerului și Fiona încercă să se răsucescă și să scape de el, dar Garrett o strânse și mai tare și o îndesă în mașină cu precizia cuiva care făcuse asta de nenumărate ori. *N-o să-mi facă niciun rău*, își spuse ea când el intră pe cealaltă portieră. *E tatăl lui Jamie. A fost șeful poliției. E ziua-n amiaza mare și există și un martor. Vrea doar să vorbim.*

Garrett porni motorul și dădu cu spatele. Fiona se uită pe fereastră și îl văzu pe Lionel Charters neclintit, privindu-i prin cătarea puștii.

CAPITOLUL 30

Barrons, Vermont
Decembrie 1950
CeCe

La sfârșit de an era o singură Zi de Vizită a Familiei și se ținea între Ziua Recunoștinței și Crăciun. Așadar, în a doua duminică din decembrie cele trei fete din Clayton Hall 3C rămaseră, tăcute, în paturile lor, citind și învățând într-o plictiseală crâncenă. CeCe se simțea groaznic; avea coșmaruri, insomnii, nu putea mânca. Fiecare zi îi era un ecou lung și lent al durerii pierderii Soniei, când se întreba ce i se întâmplase prietenei ei. Când se întreba dacă o fi suferit.

Fără niciun chef, stătea întinsă pe pat și se uita la Katie, care răsfoia una dintre revistele furate. Katie tăcuse câteva zile, dar acum se purta ca mai-nainte, arțăgoasă și obraznică și frumoasă și deșteaptă. CeCe ar fi trebuit să se enerveze pentru că lui Katie îi luase mai puțin de o săptămână să treacă peste dispariția prietenei lor, dar nu o enerva dintr-un motiv simplu: nu era adevărat. CeCe o studiasse pe Katie, îi studiasse obiceiurile, gândurile, acțiunile, o studiasse cu mai multă atenție decât acordase oricărui subiect din manualele lor tâmpite. Katie era lucrarea de masterat și teza de doctorat a lui CeCe; dacă i s-ar fi dat un test despre orice legat de Katie, CeCe l-ar fi luat cu brio. Iar Katie nu trecuse, în niciun caz, peste dispariția Soniei. Se prefăcea că a redevenit ea, cea veche, pentru a distra atenția, dar era doar prefăcătorie. Katie nu era deloc ea însăși. Katie era furibundă.

CeCe se uită cum prietena ei mai dă o pagină. Ochii migdalați ai lui Katie erau întunecați și, după părerea lui CeCe, nu prevesteau nimic bun. Alții vedeau o față drăguță cu o atitudine sfidătoare; CeCe vedea o furie oarbă înfiptă atât de adânc și alimentată cu atâta grijă, încât flacăra ei avea să ardă o veșnicie.

Nici Roberta nu se mai purta ca înainte; devenise tăcută, palidă, evident suferind după prietena ei. Profesoarele o tratau pe Roberta cu un soi de amabilitate grijulie, nu cu neîncrederea evidentă pe care i-o arătau lui Katie sau cu predicile iritate pe care i le țineau lui CeCe, căreia îi spuneau să se îmbărbăteze odată. Dar CeCe vedea furie și acolo, în felul în care Roberta stătea neclintită și tăcută la masă, în felul în care strângea din dinți, în felul

În care se mișca pe terenul de hochei, cu o agresivitate nouă, de parcă ar fi vrut să scape de furie punându-și mușchii la treabă, în felul în care scrâșnea din dinți noaptea și își împlotea părul cu mișcări iuți în fiecare dimineață, trăgând tare de șuvițe până când o ascultau. Nu era nevoie de vreun geniu ca să vadă furia din toate astea.

Dar pe CeCe nu o deranja. Și ea era furioasă.

Cumplit, înfiorător de furioasă. Nu știa ce-ar putea face cu acel sentiment – să se hrănească din el, cum făcea Katie, sau să-l suprime, ca Roberta. Furia lui CeCe era ca un balon prea umflat pe care nu-l putea ascunde undeva și nici nu-l putea atinge, de teamă să nu pocnească. O sufoca, îi închidea gâtulejul împiedicând-o să respire. Nu juca niciun sport ca să și-o poată consuma acolo și nici nu avea inteligența extraordinară a lui Katie ca să poată pune la cale ce pune la cale Katie. CeCe nu putea decât să sufere.

Problema era că nu avea o țintă, pentru că nu știa cine o omorâse pe Sonia. (CeCe nu mai avea nicio urmă de îndoială că Sonia era moartă. Știau din clipa în care văzuse cuvintele *GOOD NIGHT GIRL* scrise pe oglindă.) Să fi făcut-o stră-mătușa și stră-unchiul ei? Dacă da, atunci de ce fusese găsită valiza Soniei printre copaci? Katie spunea că Mary Hand nu putea să fi făcut-o, pentru că Mary e o fantomă; dar CeCe nu era așa de sigură. CeCe o văzuse pe Mary din cadă, văzuse silueta ei întunecată și sinistră mișcându-se deasupra ei, purtând rochia neagră și vălul. O văzuse pe Mary aplecându-se, îi simțise strânsoarea rece în jurul gâtului, ținând-o sub apă. Poate că Mary era moartă de mult, dar CeCe nu avea nicio îndoială că Mary era capabilă să omoare o fată și s-o târască în ascunzătoarea ei, ca să le bântuie pe viitoarele fete de la Idlewild pe vecie. CeCe nu avea niciun dubiu în privința asta.

În plus, Mary se plimba prin grădină, prin pădure, pe drum. Și Mary știau că Sonia e moartă; le spusese asta prin mesajul de pe oglindă.

CeCe își imagină cum Sonia coborâse din autobuz pe Șoseaua Old Barrons, unde o găsisese pe Mary așteptând-o. Ce se întâmplase? Oare Sonia tipase? Oare fugise?

Se auzi o bătaie în ușă.

— Doamnelor, spuse Lady Loon. Cecelia. Ai un vizitator din familie.

CeCe gemu și se rostogoli jos din pat.

— Vin, zise ea, prin ușă.

Roberta se uită la ea peste marginea patului său de deasupra:

— Cine crezi că e? Întrebă.

CeCe ridică din umeri, remarcând cearcănele vineții de sub ochii Robertei, care semănau cu ale ei. În ultima săptămână se băgase în patul Robertei de câteva ori, dar pe fată nu o deranjase. CeCe dormea mai bine când erau două împotriva întunericului, când știa că lângă ea este corpul

mai mare și mai ciolănos al Robertei, acoperit de cămașa ei groasă de noapte.

— Joseph, spuse CeCe fără tragere de inimă. Fratele meu vitreg.

Katie ridică scurt ochii din paginile revistei:

— Pieptănă-te, spuse ea. Și aranjează-ți bluza.

— De ce? întrebă CeCe.

Katie îi aruncă o privire aspră:

— Să arăți bine când te vede.

CeCe ridică iar din umeri, dar o ascultă pe Katie.

— Nu văd ce rost are. Nici măcar nu vreau să vorbesc cu el, nu azi. E destul de amabil, dar n-am energie pentru asta.

— Fă o impresie bună, spuse Katie. Crede-mă.

Așadar, CeCe își pieptănă părul și îl prinse atent la spate, apoi își aranjă bluza ca să nu stea ciudat peste sâni și își puse un cardigan.

— Nu pot să sufăr asta, spuse ea în timp ce se încălța. Mă simt singură fără ea.

— Și eu, zise Roberta.

Luaseră la mână lucrurile din valiza Soniei de câteva ori, dar nu găsiseră niciun indiciu. Doar li se făcuse și mai dor de ea, pentru că își aminteau că văzuseră aceleași obiecte în sertarul Soniei sau agățate în cuier, lucrurile din baie, peria de păr. Îi simțeau mirosul. Prietena lor părea atât de aproape. N-avea cum să fie moartă, nu?

— Dacă Joseph îți mai dă vreun cadou, primește-l, zise Katie. Poartă-te timid. Joacă rolul de vacă proastă care-ți iese atât de bine. Și nu-i spune despre Sonia.

CeCe încuviință. Nu avea energie nici să se enerveze pentru partea cu „vacă proastă”, pentru că Katie avea dreptate. De-acum, ar fi trebuit să știe că ea, Katie, observa totul. Nu trebuia să-și joace rolul când erau în 3C; de asta erau prietene.

Coborî scările și traversă pajiștea spre sala de mese, acolo unde se țineau întâlnirile cu membri ai familiei. Foarte puține neamuri veneau în vizită cu atât de puțin timp înainte de Crăciun; cele mai multe fete mergeau acasă de sărbători, fie și pentru scurtă vreme, ceea ce însemna că, în decembrie, vizitele la școală erau aproape inexistente. *Doar n-ați vrea să vă vedeți fiicele prea des*, se gândi CeCe, cu un cinism care nu-i stătea în fire. *Cât de groaznic ar fi asta, mai ales când v-ați străduit atât să le expediați de acasă.*

Doamna Peabody stătea într-un colț, unde căsca și citea o carte; ea era supraveghetoare azi. Jenny White era cu părinții ei și toți trei erau tăcuți și stânjeniți, în vreme ce Jenny se uita, disperată, pe fereastră. Alison Garner stătea cu mama ei *foarte* însărcinată și care ținea un copil mic în poală – un

băiețel care gângurea și întindea brațele spre sora lui mai mare de parcă ar fi vrut s-o îmbrățișeze.

Și, în alt colț al încăperii, era Mary Hand.

CeCe încremeni pe loc, iar respirația i se opri în gât. Mary purta rochia și voalul și stătea în picioare, cu brațele bălăngănindu-i-se pe lângă corp. CeCe simțea privirea fetei sfredelind-o prin vălul întunecat și își închipuia fața subțire, osoasă a lui Mary, fața pe care nu o văzuse nimeni vreodată. Vezica i se contractă și palmele îi înghețară. Chipul îi amorți de groază.

Mary se mișcă. Făcu un pas spre ea, apoi altul, traversând încăperea în direcția lui CeCe. Nimic nu se întâmpla în jurul lor; doamna Peabody dădu o pagină, Jenny continuă să se uite pe fereastră, frățiorul lui Alison gânguri. *Fugiți cu toții!* ar fi vrut să strige CeCe. *Fugiți!* Însă când Mary mai făcu un pas, realizează că nimeni nu vedea ce vedea ea.

A venit după mine, își spuse. Exact ca atunci, în baie. În baie reușise să țipe, reușise să-și scoată fața din apă și să facă atâta zgomot încât toate fetele de pe palier veniseră în goană. Dar acum, când Mary traversa încăperea spre ea, nu putea să scoată niciun sunet.

Rochia lui Mary foșnea la fiecare mișcare și, în mintea lui CeCe, în adâncul creierului ei, auzi o voce: *Copila mea. Fetița mea.*

Neajutorată, deschise gura, dar glasul nu o ascultă. Se uită peste umărul lui Mary, spre fereastra din spatele ei. Firește: grădina. De asta era Mary lângă fereastră. Pentru că bebelușul ei era îngropat în grădină.

Ajutați-mă, vă rog, se gândi CeCe.

Fetița mea, spuse Mary, venind și mai aproape. CeCe vedea țesătura uzată a rochiei ei demodate, rămășițele descărnate ale mâinilor ei bălăbănindu-i-se pe lângă corp. *Dragă. Dragă...*

În sfârșit, CeCe țipă.

Urlă atât de tare, iar sângele i se repezi atât de violent în urechi, încât abia dacă auzi reacțiile celor din încăpere: un scaun târât pe podea, exclamația profesoarei, plânsul speriat al copilului. Deschise gura și urlă până când își simți gâtul carne vie. Ceva cald îi curse pe picior și realizează vag că vezica ei cedase. O apucară niște mâini, doamna Peabody o zgâlțâia și o voce venea de undeva, de departe.

— Cecelia! Cecelia!

Aerul rece o izbi pe CeCe peste față; o rafală furioasă și înghețată. CeCe clipi, întoarse capul și rămase iarăși cu privirea pierdută.

Mary Hand dispăruse.

În locul ei era o femeie. După câteva clipe de agonie, CeCe își recunoscuse mama, îmbrăcată într-o rochie de lână groasă, cu jacheta încheiată până sus,

cu o eșarfă la gât și cu poșeta ei dintotdeauna în mână. Părul îl avea prins la spate, ca de obicei, iar pe fața suptă și ridată se citea spaima și îngrijorarea.

— Dragă! strigă ea. Dragă!

Mâinile din cadă, care o împingeau în jos.

Mâinile mamei ei, care o țineau în apă, oceanul sărat care-i intra lui CeCe în ochi, în nas și în plămâni în timp ce se lupta să scape.

Mary știa totul. Mary vedea totul. *Totul*. Chiar și lucrurile pe care tu însuți nu le vedeai niciodată, cele ascunse în străfundurile proprii minți.

Mary știa adevărul și, când apărea, ți-l arăta. Chiar dacă acel adevăr era că propria mamă voia să te ucidă. Că propria mamă încercase deja să facă asta. Că, deși credeai că ai blocat acea amintire, în adâncul sufletului știuseși mereu adevărul.

Asta pățise Sonia. *Asta* văzuse atunci când coborâse din autobuz. O văzuse pe Mary și, în spatele măștii lui Mary, pe acea persoană care avea s-o ucidă. Exact cum pățise CeCe. Iar Sonia fugise cât de mult și de repede putuse, aruncându-și valiza. Doar că nu fugise îndeajuns de mult sau de repede.

CeCe se uită la figura șocată a mamei sale, simți balta care creștea pe podea la picioarele ei, ascultă țipetele copilului și începu să plângă.

CAPITOLUL 31

Barrons, Vermont *Noiembrie 2014*

Garrett conduse în tăcere pe alee, apoi pe Șoseaua Old Barrons. Fiona se lăsa pe spătar; simțea cum durerea îi pulsează din ceafa în tot craniul. Deși încălzirea era dată la maximum în mașină, mâinile și picioarele tot reci le avea.

— Ce ți-a zis Lionel? Întrebă Garrett după câteva minute.

— Ce? reuși Fiona să bâiguie.

— Știi că e un drogat bătrân, nu? spuse Garrett. La fel ca fiu-său. Ala și-a zburat creierii – cu cocaină, dar tot că și i-a zburat se cheamă. Lionel bagă vrăjeala asta cu „recuperarea” de vreo treizeci de ani, dar știu eu ce știu. Înțelegi?

— Mie mi s-a părut cinstit, spuse Fiona.

— E un mincinos, replică Garrett și se întoarse spre ea. Fiona, trebuie să-mi spui ce ți-a zis. Chiar acum.

Fiona n-avea să uite asta pentru tot restul zilelor ei:

— A zis că erai în mașină cu Tim Christopher în noaptea în care a murit sora mea. Că era mașina ta.

Se uită în jurul ei; nu, nu era mașina asta. Garrett era polițist pe atunci, deci ar fi fost o mașină de patrulă.

— De asta n-a văzut nimeni mașina lui Tim în noaptea aia, continuă ea, reușind cu greu să lege cuvintele. Pentru că au văzut o mașină de poliție. Dar asta nu prea are sens pentru că nu tu ai omorât-o pe Deb.

— Evident că nu eu ți-am omorât sora, spuse Garrett.

— Tim a făcut-o, spuse Fiona, mai mult pentru sine, fiindcă ăsta era adevărul – în ciuda tuturor lucrurilor care se întâmplaseră, în ciuda a douăzeci de ani de căutări și îndoieli, în ciuda confuziei și a durerii, în ciuda senzației că cineva îi înfigea vătraie încinse în creier, ăsta era adevărul și nu se schimbbase.

Rearanjă faptele și atunci, pe loc, mintea ei înțelese.

— Toată vorbăria aia despre cum i-a fost înscenată crima lui Tim a fost prosteală. Tim a omorât-o, dar tu l-ai ajutat să scape de ea. Exact așa cum ai făcut cu Helen Heyer.

Garrett oftă:

— A trecut mult de atunci, Fiona, spuse el, de parcă ea ar fi reclamat vreun mărunțiș. Au trecut douăzeci de ani, fir-ar să fie.

— Cum era? îl întreabă Fiona.

Frica o strângea de gât, îi paraliza limba. N-ar fi trebuit să urce cu el în mașină. Ar trebui să fugă, dar mașina era în mișcare. Bărbatul conducea liniștit, cu ambele mâini pe volan, purtând mașina pe drumul lăturalnic plin de gropi și dâmburi, și nici măcar nu părea nervos.

— Care era aranjamentul? continuă Fiona. Tim omora fete, apoi te chema pe tine să faci curățenie în urma lui?

— Crede-mă, nu-mi făcea nicio plăcere s-o fac pe omul de serviciu, spuse Garrett, dar așa trebuia. Familia Christopher era foarte importantă pe aici. Oameni buni. Tim avea un viitor strălucit. Eu le făceam favoruri, iar ei mi le întorceau. Așa merge treaba. Aveau multă influență și, dacă nu-i ajutam, m-ar fi înlocuit cu cineva care i-ar fi ajutat. Nu prea puteam să-i refuz. Și, până la urmă, nici n-a mers, nu? Toate riscurile pe care mi le-am asumat, pericolul la care m-am expus ca să-l acopăr, și Tim e la pușcărie de două decenii.

Părea dezgustat:

— Am riscat totul – cariera, tot. Și, doar pentru că el a devenit neglijent, au dat vina pe mine. După tot ce am făcut pentru ei, pentru Tim. Credeam că suntem prieteni, colegi – ba chiar familie. Pe ei îi simțeam mai familie decât îmi simțeam nevasta și copilul. Dar Tim a făcut-o de oaie și, brusc, dacă ieșea ceva la iveală în instanță, m-ar fi lăsat din brațe într-o clipită. Așa se întâmplă când ai de-a face cu un anumit gen de persoane, Fiona. Te folosesc și nu îți mulțumesc. Iau de la tine ce le trebuie atâta timp cât se poate.

Fiona se holbă la el în timp ce cuvintele păreau să treacă peste ea în valuri:

— Cum adică a devenit neglijent?

Garrett îi aruncă o privire scurtă:

— Probabil că n-ar fi trebuit să spun asta, de vreme ce era sora ta. Încerc doar să fiu cinstit cu tine. Și am nevoie ca și tu să fii cinstită cu mine.

Fionei îi venea să urle:

— Cum adică, *a devenit neglijent*?

— Calmează-te. Nu vorbim despre vreun criminal în serie. Era impulsiv, atâta tot, și unele fete îl enervau. Helen... N-am avut ce să fac în privința lui Helen, dar nu-l văzuse nimeni cu ea, așa că a fost simplu s-o las baltă.

Se uită iar la Fiona:

— Dar sora ta... Din clipa în care m-au chemat am știut că lui Tim i s-a înfundat. Tatăl ei era jurnalist, pentru Dumnezeu. Toată lumea îi văzuse certându-se, o văzuse pe ea urcându-se în mașina lui. Tim m-a sunat și mi-a zis că l-a enervat, că lucrurile au mers prea departe și că trebuia să vin să-l

ajut să rezolve problema. Curând, cineva avea s-o caute. Trebuia să gândesc rapid și nu aveam multe variante. N-aveam nicio șansă s-o trecem peste granița statală.

Deb, se gândi Fiona. Doamne, Deb.

— Pe vremea aia, Idlewild era proprietatea familiei Christopher, continuă Garrett. M-am gândit s-o aruncăm repede acolo, și după aia puteam să mă întorc și să fac lucrurile ca lumea, fără să ridic suspiciuni. A fost singura chestie care mi-a venit în minte. Așa că am mutat cadavrul din mașina lui Tim în mașina mea de patrulă și, cât a scăpat el de ea, eu i-am distras atenția lui Lionel și copiilor de la cinematograful. I-am zis lui Tim s-o ascundă printre copaci, dar idiotul a pus-o în mijlocul câmpului de ziceai că e vreo nenorocită de expoziție. Treabă de mântuială – a lăsat-o acolo și a fugit, deși îi spusese să nu facă asta. Cât de prost să fii?

Deb, care zăcuse acolo, pe câmp, cu tricoul sfâșiat. Aruncată ca un gunoi în mijlocul câmpului, așteptând să fie văzută. *Mary Hand era o fată care-i moartă și-ngropată...* Fiona avea o durere de cap cumplită.

— A fost un balamuc dat dracului, vorbe Garrett Creel mai departe. N-ar fi fost găsită așa de repede dacă nu era pe câmp și dacă aș fi apucat s-o mut. Dar cineva a găsit-o. A trebuit să curăț tot. A trebuit să am grijă ca urmele lui să fie șterse când am căutat probe printre copaci.

Fiona își aminti de proprietarul de la gelateria *Pop's*:

— Richard Rush. El l-a văzut pe Tim la patru după-amiază. Dar tu l-ai pus să spună că l-a văzut pe Tim la nouă.

— Mai dă-l în pula mea, scuipe Garrett, de-acum nervos. Prăvălia lui avea datorii, iar eu îi promisesem că o să-i fie șterse dacă face cum îi zic eu. Și el ce-a făcut? M-a lăsat baltă când și-a dat seama că o să fie citat ca martor la proces. A zis că el nu comite sperjur, că el are copii. Aia era șansa lui Tim să meargă pe varianta de îndoială rezonabilă, și din cauza ăluia s-a dus pe copcă.

Atâtea detalii. Atâtea. Garrett se gândise la toate.

— Copiii de la cinematograful, zise ea. Ei te-au văzut în noaptea aia. Ai stat acolo și le-ai făcut morală în timp ce Tim se descotorosea de cadavru.

— Aia a fost ușor. Am dat de ei și le-am zis că dacă povestesc cuiva că m-au văzut, îi trosnesc cu un dosar de droguri. Consum de alcool ca minori. Când le-am zis toate astea eram îmbrăcat în uniformă. Mai adusesem un gabor cu mine. Eram super-intimidanți. Toți s-au căcat pe ei și și-au ținut gura. Lionel a fost mai tare, dar pe el l-am amenințat direct că-i închid afacerea, fiindcă știam că n-are niciun fel de asigurare. Și, până la urmă, știi ceva? Tim tot a ajuns la pușcărie.

Se uită la ea, de data asta cu ochi plini de furie, roșu la față:

— Oamenii sunt așa de proști, nu pricepi? Poate că par nebun, dar timp de treizeci de ani a fost atât de ușor, al dracului de ușor. Nimic nu a dus vreodată la mine – nici măcar o dată. Ce-au oamenii ăștia în cap? Ce nu pricep?

Fiona se uită pe geam. Nu se îndreptau spre oraș; întorseseră și intraseră pe alt drum lăaturalnic, la sud de Idlewild.

— Până și propriul meu fiu, zise Garrett.

Pielea gâtului, atât cât se vedea din canadiană, era roșie; la fel și mâinile cu care strângea volanul.

— Mereu mi-am dorit ca Jamie să devină polițist, dar nici nu împlinise un an la secție când mi-am dat seama că n-o să fie ca mine. M-am străduit să-l cresc ca lumea, dar el n-are instinctele mele. Nu e suficient de dur. Încă mai crede că poate să fie corect cu toată lumea. Tim avea creier și tupeu, cel puțin până în noaptea aia, ultima. Până în noaptea aia, mereu crezusem că Tim trebuia să fie băiatul meu, nu Jamie.

Jamie știe despre Helen. Fiona fu cât pe ce să spună asta cu voce tare, dar se opri la timp. Nu credea că Garrett știa că Jamie se uitase în dosarul Helen Heyer, că văzuse acolo o investigație de mântuială făcută de tatăl lui.

— Dă-mi drumul din mașină.

— O, nu prea cred. Nu m-ai ascultat. Fiul meu, combinat cu o ziaristă, cu fata lui Malcolm Sheridan, sora lui Deb Sheridan – imposibil. Ești prea aproape. Am crezut că o să te plictisești și o să-l părăsești, să-l lași să-și găsească și el o fată bună, dar ți-ai ratat șansa. Și acum ți-ai băgat nasul taman aici. După douăzeci de ani nenorociți, ai fi în stare să mă distrugi și pe mine, și secția. Și orașul Barrons, pentru că pur și simplu nu te poți opri. Jamie n-o să aibă niciodată coaie să scape de tine, dar eu am.

Groaza încolți în creierul cuprins de agonie al Fionei; cu toate astea, la suprafață era ciudat de calmă. Urma s-o omoare; se gândise că e singura posibilitate de a-și păstra secretele. Nici nu-i trebuia alt motiv. Poate că mai omorâse și altă dată; ea nu știa asta și nici n-avea importanță. Avea s-o omoare chiar acolo. Putea să cerșească milă, să-l implore și să încerce să discute rațional, dar ar fi fost degeaba. El alesese deja o cale și avea de gând s-o urmeze. Asta era realitatea, aici și acum.

Fiona își desfăcu centura de siguranță, deschise portiera și sări înainte să se gândească la ce făcea.

Drumul era așa de prost, încât mașina nu mergea prea repede. Căzu pe umăr, iar pietrișul de pe jos îi sfâșie geaca și cracul jeansilor. Cu palmele julate la sânge, se rostogoli disperată în șanțul de pe marginea drumului, plin de frunze ude și noroi înghețat. Auzi cum mașina frânează brusc. Se ridică, ieși și șanț și o rupse la fugă.

Deasupra, cerul era întunecat, plumburiu, iar copacii se conturau pe el, siluete negre. Era la marginea unui câmp deschis și, chiar cufundată în febră, frică și durere, știu instinctiv că Idlewild era la vreun kilometru în partea asta, iar orașul în partea cealaltă. Țâșni peste câmp, alergând cât o țineau picioarele, cu bocancii care i se înfingeau în pământul moale, pe jumătate înghețat. Putea încerca să ajungă la benzinăria din vârful dealului, dar Idlewild era mai aproape și își aminti că atunci când trecuse cu mașina pe acolo văzuse muncitori și utilaje.

Garrett o prinse repede; era mai mare decât ea, mai puternic, avea picioare mai lungi. O trânti la pământ și o ținui cu genunchiul în burtă, cu fața roșie, deformată de furie, aproape lipită de a ei.

— Știam că așa o să faci! urlă el. Știam!

Îi puse mâinile în jurul gâtului și începu să strângă.

Fiona se zbatu sub el, încercând să scape, dar bărbatul era masiv și mult mai puternic. Începu să vadă pete. Îl lovi cu pumnii și privi undeva, peste umărul lui, unde ciorile se roteau pe cerul greu de ninsoare, și își spuse *N-o să mor ca Deb. Nu.*

Își răsuci șoldurile sub el și îl lovi tare cu genunchiul în burtă. Când el gemu și își slăbi strânsoarea, îl lovi iar. Și iar.

El se dădu înapoi ca s-o pocnească; atunci, Fiona îi trase o palmă și îi băgă degetele în ochi. Garrett înjură și căzu într-o parte, iar ea reuși să se ridice de sub el și să fugă iar.

De data asta, el se ridică mai greu – iar ea nu se uită în urmă să vadă de ce. Cu răsufierea tăiată și cu gâtul în flăcări, alergă cât de iute putu spre Idlewild, cu viteză reînnoită de adrenalină. Terenul era tare și denivelat, simțea cum lovește cu ghetetele tot felul de buruieni moarte, dar nu se împiedică nici măcar o dată. Alergă fără oprire.

Când ajunse la adăpostul copacilor, pieptul îi ardea și picioarele erau pe punctul de a ceda. Îl auzea strigând în spatele ei, ecoul țipetelor reverbera în spațiul deschis, dar nu înțelegea cuvintele. Apoi, cu un fior de groază, auzi motorul mașinii. Avea de gând să-i iasă în cale pe Șoseaua Old Barrons, și nu era musai s-o facă mergând pe jos.

Fiona invocă harta din mintea ei. Cunoștea fiecare bucățică din locul ăsta, metru cu metru. Trecu în goană de copaci și ajunse la un șanț abrupt, plin de noroi înghețat; îl traversă, cățărându-se cu greu printre arbuști. Mâinile îi erau reci ca gheața – își pierduse mânușile pe undeva, nu mai știa unde – și gâtul îi ardea, dar văzu în față partea sudică a gardului care înconjura domeniul Idlewild, în marginea terenului de sport. Se cățăără pe gard, cu degetele amortite care-i alunecau prin ochiurile de plasă, și sări în partea cealaltă.

Se sprijini cu mâinile de genunchi ca să-și recapete suflul, ca o atletă olimpică. Gâtul și capul îi urlau de durere, o durere atât de cumplită, încât îi pulsa prin maxilar până în rădăcina dinților. Gura i se umplu de salivă; o scuipă pe pământ, lângă ea, și se rugă să nu vomite. Garrett urma să conducă înapoi pe Șoseaua Old Barrons; asta însemna fie că avea de gând să sară gardul, fie să intre pe porțile din față, dacă putea. Porțile erau încuiate cu sistemul acela automat și șmecher, montat de Anthony Eden, dar Fiona nu-și făcea iluzii că Garrett, care încă era în formă la șaizeci de ani, nu putea sări un gard. Totuși, asta avea să dureze câteva minute. Iar ea trebuia să le folosească.

Porni în goană peste câmp, ignorând protestul propriilor picioare. Vântul bătea cu putere, biciuindu-i urechile și gâtul și, după câteva clipe, nici măcar nu se miră să vadă pe jos rămășițele priveghiului – florile ieftine și biletele scrise de mână pe care le mai văzuse. *Asta nu e locul ei*, spusese Lionel la fostul cinematograf, dar aici, la Idlewild – aici era locul lui Mary. Aici cutreiera ea. Fiona știa că e pe undeva pe aproape, așa cum știa că ciorile se învârt deasupra, în văzduh, și că Garrett Creel e pe Șoseaua Old Barrons.

— Sunt aici, îi spuse ea lui Mary Hand, și continuă să alerge.

CAPITOLUL 32

Barrons, Vermont
Noiembrie 2014

De data asta, îi fu mai ușor să ignore florile și biletele. Să-și vadă ghetele călcând pe și printre ele în timp ce traversa câmpul. Acum că știa ce anume este Mary. Dar frica nu dispăru. *Tuturor ne era îngrozitor de frică*, așa spusese Sarah London, dar Fiona înțelegea abia acum. Înțelegea că Sarah London petrecuse treizeci de ani în locul ăsta, cu frica asta. Că fetele trăiseră cu aceeași frică. Și Sonia trăise cu ea, dar fugise înapoi, să scape de ucigașul ei, aruncându-și valiza printre copaci. Exact așa cum Fiona fugea înapoi acum.

Locul ăsta, se gândi ea. *Locul ăsta*.

Gunoaiele pe care călca dispărură și ea trecu de sala de sport, apropiindu-se de clădirea principală, cea cu rânduri de dinți. *Vino înapoi*, părea că-i șoptește clădirea, rânjind în așteptare. *Vino înapoi așa cum ai făcut-o mereu. Așa cum o faci mereu. Așa cum o vei face mereu, iar și iar. Vino înapoi*. Alergă spre ea fără ezitare, atrasă de fațada rânjită.

Un excavator era parcat pe pietrișul din dreptul clădirii principale și, lângă el, o camionetă, dar nu se vedea nici urmă de muncitori. Cei pe care îi zărise ea mai devreme plecaseră. Strigă, dar vocea îi era doar o șoptă răgușită, purtată mai departe de vânt. Era sigură că văzuse aici mașini, mișcare. Unde dispăruseră cu toții?

Porțile mari și negre de la intrare erau încuiate; nici urmă de paznic. Oare Garrett venise și plecase, neavând pe unde să intre? Cât timp trecuse? Habar n-avea, dar când auzi motorul unei mașini care se apropia dinspre șosea, se hotărî să nu riște. Se întoarse și fugi spre ușa de la intrare a clădirii principale, încercând iar și iar să strige după ajutor.

Ușa era încuiată. Fiona se holbă la tastatura de lângă ea, clipind prosteste, încercând să-și aducă aminte codul pe care îl văzuse introdus de Anthony. Se uitase la el atunci, la degetele lui care se mișcau pe taste, iar acum se străduia să-și amintească. Reuși să extragă o amintire vagă din străfundul propriului creier și tastă o combinație; durerea îi fu înăbușită de mirare când becul se făcu verde, iar ușa se descuie.

Se furișă înăuntru și închise ușa în urma ei. De afară se auzea slab motorul acela, așa că traversă în grabă holul principal, cel cu plafonul înalt și

boltit, târșându-și ghetele pe podeaua prăfuită. Răsuflarea îi îngheța în aer și singurul sunet era un fâlfâit care venea de undeva dinspre grinzi – păsări sau lilieci.

Oare cum reușea cineva să învețe în locul ăsta?, se întrebă în timp ce se îndrepta spre scara principală. Se uită lung la balcoanele de deasupra, care porneau circular dinspre scară, ca o roată, și capul începu să-i pulseze. Și-o imaginea acolo pe Roberta Greene, o adolescentă cu părul împletit pe spate, îmbrăcată în uniforma de Idlewild pe care o știa din fotografii. Urcând și coborând pe treptele astea, cu manuale sub braț și cu capul plecat. Întrebându-se când avea să dea nas în nas cu fantoma locului. *Mary e un ecou*, așa spusese Roberta.

Fiona puse piciorul pe prima treaptă, cu gândul de a urca și de a se uita pe vreo fereastră după echipele de muncitori, dar ceva o opri. Se răsuci.

În penumbra din capătul vestic al holului stătea o fată care se uita la ea. O fată minionă și subțire, cu fața umbrită. Era îmbrăcată într-o fustă ecosez cu verde și albastru și o bluză albă. Uniforma de la Idlewild.

Fionei i se tăie respirația. Rămase așa, pe jumătate întoarsă, cu un picior pe treaptă, în vreme ce afară vântul se porni să bată și să urle printr-o gaură din acoperiș. Frunze moarte se rostogoleau pe podeaua părăsită a holului.

Se uită la uniforma fetei, la statura ei și, deși nu o văzuse niciodată în vreo poză, dintr-odată știu.

— Sonia? spuse ea răgușit.

Fata nu se clinti.

— Sonia? repetă Fiona.

Când se apropie, reuși să distingă din umbră figura fetei. Avea fruntea înaltă, ochi senini, cenușii, un nas mic și drept. Buze subțiri, dar bine definite. Fața lungă, în formă de inimă, cu o bărbie ca sculptată, gâtul lung și elegant. Părul de un blond cenușiu, subțire și drept, tuns până la umeri, prins în agrafe. O fată banală, dar dulce și demnă într-un fel discret, care avea să crească și să devină o femeie drăguță, cu trăsături limpezi și cu privire înțeleaptă. Numai că asta nu avea să se întâmple niciodată, pentru că ea n-avea să treacă de cincisprezece ani.

În clipa aceea era atât de reală, încât părea că se află acolo aieveau. Cu o expresie impenetrabilă, fata se uită la Fiona cum se apropia de ea, apoi se răsuci și păși în zona întunecată.

Mă conduce, își spusese Fiona.

O urmă. Era același coridor secundar pe unde o purtase Anthony Eden atunci când îi făcuse turul domeniului, cu ceva vreme în urmă. Fiona își amintea că acest coridor ducea spre ușa din spate, care dădea în pajiște.

În spate, auzi cum cineva zgâlțâie ușa, încercând să intre.

Înaintă iute. Sonia dispăruse; poate că deja îi transmisese mesajul pe care voia să i-l transmită. Fiona găsi ușa din spate și o deschise exact în clipa în care auzi iar cum se zgâlțâie ușa principală, undeva departe. Ieși pe pajiște și închise fără zgomot ușa în urma ei.

Și-acum încotro, Sonia?

Aerul rece o izbi și, preț de câteva secunde, nu-și putu controla tremuratul, nici clănțănitul dinților; își strânse jacheta mai aproape. *Liniște, liniște. Să nu scoți niciun sunet.* Sonia era în celălalt capăt al pajiștii și mergea spre o clădire unde Anthony nu o dusesese data trecută. Se întrebă ce anume ar putea fi acolo. Căminul.

Traversă spațiul deschis, pe urmele fetei, alungând ideea care nu-i dădea pace, că e o nebunie ce făcea. Gâtul o durea acolo unde tatăl lui Jamie încercase s-o sugrume. Când câțiva fulgi de zăpadă îi căzură pe păr și pe gene, realizează că abia *aia* părea o nebunie. Ce făcea acum era normal.

La jumătatea drumului, se uită în urmă. De la una dintre ferestrele clădirii principale o urmărea o siluetă; o fată slabă, îmbrăcată într-o rochie neagră, cu fața acoperită de un voal.

Mary Hand era o fată care-i moartă și-ngropată...

Good Night Girl.

Fiona îi întoarse spatele și alergă și mai repede.

Clădirea căminului, spre deosebire de celelalte, era descuiată pentru simplul motiv că ușa de la intrare era spartă. La un moment dat, cineva o scosese din balamale, iar lemnul putrezise sub un graffiti neinteligibil. De când începuseră lucrările de renovare, ușa fusese proptită la locul ei, ținută acolo de o scândură bătută în cuie. Lemnul tocului era atât de putrezit, încât Fionei nu-i fu greu să smulgă scândura; lemnul se topi ca untul în mâinile ei.

Împinse ușa și pătrunse într-o clădire în care era clar că oamenii intraseră prin efracție de multe ori după ce școala fusese închisă. Peste tot erau sticle sparte, cioburi, mucuri de țigară și chiar gunoaie și mai dezgustătoare, într-un colț zăcea un sac vechi de dormit, acoperit cu o crustă de jeg de nedescris, ros de șoareci de-a lungul anilor. Când văzu umbra Soniei ivindu-se sus, în capătul scării, Fiona se îndreptă recunoscătoare spre ea, trecând iute printre mizeriile de pe podea.

Era aproape sus când auzi focul de armă.

Sunetul fu atât de neașteptat, încât Fionei i se înmuiară genunchii și aproape că se prăvăli pe scară, dar reuși să se prindă de balustradă. Se auzi un foc, apoi încă unul; după care alte două, imediat unul după celălalt. Veneau de undeva de afară, dar din apropiere. Pocnetele reverberară prin capul care o durea deja și deschise gura să țipe, dar din gâtul ei chinuit nu ieși niciun sunet.

I se încețoșă privirea câteva clipe, însă când realizează că împușcăturile încetaseră se ridică, sprijinindu-se de balustradă în ciuda durerii din umeri. Nu se mai auzea nimic de afară. *Liniște, taci din gură. Ascunde-te.* Nu știuse că Garrett era înarmat. I se părea ciudat că trăsesese afară, și nu direct în ea. Poate că trăgea după Mary.

Străduindu-se să nu facă niciun zgomot, avansă pe coridor, clipind ca să-și adapteze ochii la întuneric, în speranța că o va zări pe Sonia. O văzu pe fată intrând într-o încăpere, tăcută ca o umbră, și o urmă. Pe ușă scria ceva, cu vopsea veche și crăpată: 3C.

Era într-un dormitor. Cândva, aici fuseseră paturi – două rânduri de paturi suprapuse, așa părea – dar fuseseră distruse demult; saltelele dispăruseră, iar ramele erau rupte și demontate. O comodă veche stătea culcată pe o parte, lipită de un perete. Încăperea era îmbâcsită și mirosea a bere vărsată și a urină rece și veche. Deși vandalizată și pângărită și uitată, Fiona știa că asta fusese camera Soniei. De asta intrase Sonia aici.

Dacă fusese camera Soniei, atunci o împărțise cu Katie Winthrop, Roberta Greene și CeCe Frank. Tremurând, Fiona se lăsă să cadă pe podea și închise ochii. Asta era camera în care fetele trăiseră, în care dormiseră. Și le imagină, deși habar n-avea cum arătau Katie sau CeCe, îmbrăcate în uniforme, stând de vorbă și tachinându-se și certându-se și șoptindu-și secrete noaptea, ca toate fetele. Se întrebă ce secrete fuseseră șoptite în camera asta. Se întrebă dacă asta era locul în care fetele se simțeau în siguranță.

Nu mai putea fugi. Era prea obosită. Tremurând de frig, se întinse pe podea, sperând ca Garrett să nu o găsească.

Fiona realizează că leșinase abia când deschise iar ochii. Se uita la tavanul dormitorului, dar petele închise de pe tencuială dispăruseră. La fel și mirosul de bere și urină. Auzea vântul mugind la singura fereastră a camerei, însă atât. Corpul o durea prea rău ca să se ridice, dar întoarse capul și văzu că paturile erau la locul lor, făcute ordonat și acoperite cu pături verzi-albastre. O crosă de hochei era sprijinită de un perete. La fereastră era un scaun din lemn pe care stătea o fată cu fața spre geam. Se mișcă, iar Fiona simți cum o sufocă un hohot de plâns.

Era Deb.

Purta aceleași haine cu care fusese îmbrăcată în ziua crimei. Canadiana gri avea cordonul strâns pe talia ei îngustă, dar căciula neagră, tricotată, pe care o purta atunci când Tim Christopher o luase cu mașina nu se vedea pe nicăieri. Nu fusese găsită asupra cadavrului și nici în altă parte. Deb avea părul prins pe ceafa, într-o coadă lejeră. Se uită la Fiona cu ochii aceia albastru-cenușii pe care Fiona nu-i mai văzuse de douăzeci de ani.

— N-o lăsa să intre, spuse Deb.

Fiona își săltă capul de pe podea.

— Deb, spuse ea.

Deb se întoarse iar spre fereastră.

— O să te roage, spuse ea, cu glas slab, de parcă ar fi vorbit printr-o furtună. O să te implore. Pare așa de neajutorată. N-o lăsa să intre.

Am halucinații, își zise Fiona, dar aproape că nu-i păsa. Sora ei era frumoasă și stătea acolo, cu picioarele încrucișate, îmbrăcată în pantalonii verde închis, încălțată în tenișii pe care îi purtase la întâlnirea cu Tim Christopher. Avea o frumusețe dureroasă, rămăsese pentru totdeauna la vârsta de douăzeci de ani. Trupul ei lipsit de viață care zăcuse afară, pe câmp, purtase acești teniși.

— Deb, repetă Fiona, vorbind cu greu. Ești bine?

— Nu, răspunse Deb, continuând să se uite afară.

Fiona se ridică în coate:

— Ești mereu aici?

Sora ei tăcu o clipă, apoi răspunse, ușor confuză:

— Uneori. Totul e așa de ciudat. Ca un vis, nu crezi?

Se întoarse și o ținui iarăși pe Fiona cu privirea ei albastru-cenușie:

— Te rog, n-o lăsa să intre.

— Pe Mary? Îngăimă Fiona.

— Se face tare frig acolo, afară, continuă Deb, cu ochii la fereastră. Iar ea pare așa de tristă.

Fiona deschise iar gura, încercând să-i atragă atenția lui Deb. Avea atâtea de spus, de întrebat, dar sora ei nu o auzea. De afară veneau voci și strigăte. Clipi și camera se estompă. *Nu*, își zise. *Nu*. Încercă să se ridice – s-o atingă pe Deb, să pună mâna pe ea – dar propriul corp nu o ascultă. Neîndemânatică, încercă să-și tragă genunchii sub ea, când realizează că brațele îi erau amorțite.

— Nu, reuși ea să spună cu glas răgușit.

Vocile se auziră din nou, de data asta mai aproape. Strigăte. Fionei i se înmuieră picioarele și căzu pe podea, pe un umăr, încercând să se proptească în braț. Clipi și camera păru să plutească iar.

— Mi-a fost așa de frică, spuse Deb.

Atunci, încăperea redeveni văgăuna părăsită, cu așchii de mobilă și cu miros oribil. Fiona rămase culcată pe o parte, cu lacrimi reci care-i curgeau pe față și cu dinții pe care nu-i putea opri din clănțănit.

Se auzi un foșnet de pânză, foșnetul unei rochii în încăpere.

Fiona încercă să închidă ochii, dar nu reuși.

Poalele unei rochii negre intrară în câmpul ei vizual, înaintând în dormitor, odată cu Mary Hand. Fiona își strânse genunchii la piept, neputând să se miște sau să țipe. Neputând să fugă. Nu avea unde.

— N-am lăsat-o să intre, șopti pentru sine. N-am lăsat-o.

Poalele rochiei negre măturară podeaua murdară, iar țesătura era atât de reală, încât Fiona putea să vadă luciul mătășii grele, negre. Apoi Mary veni spre ea, cu picioare cadaverice care se vedeau de sub rochie. Erau desculțe și păreau sculptate în gheață, vineții de frig. Cu pielea subțire întinsă peste oase.

Mary făcu un pas și încă unul. Fiona țipă, dar din gâtul ei nu ieși decât aer. Atunci țipă din nou.

Se auzi un strigăt și cineva intră pe ușă. Doi oameni, poate trei. Bărbați. Voci răsunau prin încăpere. Mai multe mâini o atingeau.

Fiona întoarse capul și văzu că Mary dispăruse.

Închise ochii și îi lăsă s-o ia de acolo.

CAPITOLUL 33

Barrons, Vermont
Noiembrie 2014

O durea. Totul o durea. Lumea din jur apărea și dispărea – voci, sunete, mâini, căldură și frig. Fiona își simțea capul ca pe un balon prea umflat și avea în permanență un bubuit asurzitor în tâmpile. Deschise ochii; văzu un tavan necunoscut, auzi o voce necunoscută. Îi închise la loc.

Se trezi și realizează că era pe un pat de spital. Era noapte și ea era singură. Îi era cumplit de sete. Undeva, pe hol, cineva vorbea cu voce scăzută, apoi râse încet. *Nu poate să mă prindă aici*, se gândi Fiona, ușurată, apoi adormi din nou.

Când se trezi iarăși, tatăl ei era acolo.

De data asta, capul îi era ceva mai limpede. Pe fereastră intra lumina slabă a soarelui. Așadar, era zi. Malcolm stătea pe un scaun, lângă pat, îmbrăcat într-o cămașă pepit cu mânecă scurtă, pantaloni cu multe buzunare, ciorapi și sandale. Lângă ușă era o pereche de cizme de cauciuc – mereu purta cizme de cauciuc iarna, dar când intra în casă își punea sandale. Părul lui castaniu-cărunt, mai degrabă lung, era încâlcit și dat pe după urechi; avea pe nas ochelarii înguști cu care citea ziarul din poală, încă nu observase că Fiona se trezise.

Fiona se uită lung la el, parcă vrând să-și întipărească în minte fiecare detaliu din înfățișarea lui.

— Tată, spuse ea în cele din urmă, rupând vraja.

El coborî ziarul și o privi pe deasupra ochelarilor, iar fața i se destinse de plăcere.

— Fee, zise el, zâmbind.

Îi zâmbi și ea, deși o durea gâtul și avea buzele crăpate.

— Sunt în regulă? îl întrebă.

Malcolm împături ziarul și îl puse jos:

— Păi... Ai o minunată gripă, amestecată cu hipotermie și erai cât pe ce să faci și degerături. Plus vânătăile de pe gât. Dar mi s-a spus că o să-ți revii.

Fiona se strădui să se ridice în șezut; el o ajută și îi dădu un pahar cu apă de pe noptieră.

— Ce s-a întâmplat?

— M-ai sunat, zise Malcolm, mângâind-o pe păr. Îți aduci aminte?

Își aducea, deși amintirile îi erau răzlețe, dezordonate.

— Voiam să-ți zic de Stephen Heyer.

— Aha, îngână el, mângâind-o iar pe păr. Mi-ai lăsat un mesaj lung. L-am ascultat când am venit acasă de la supermarket. Mi-am dat seama că ceva nu e-n regulă, dar nu știam ce dracu' să fac. Când mă gândeam la variante, a sunat iar telefonul. De data asta, era Lionel Charters.

Fiona puse jos paharul. Îi tremura mâna, dar se concentra să nu-l răstoarne.

— Lionel te-a sunat?

— A fost ciudățenia ciudățeniilor. Știu despre el de mulți ani, normal. Știi că ține un soi de centru de reabilitare neoficial în rulota aia veche? Fiul lui Lionel a murit dintr-o supradoză și, de atunci, lasă dependenții de droguri să stea cu el cât încearcă să se curețe. Nu funcționează mereu. Se mai și droghează acolo, mai fac și trafic și, câteodată, iese scandal. Dar Lionel e bine intenționat.

Fiona rămase nemișcată, ascultându-i vocea și bucurându-se de mângâierea lui. *E un drogat*, îl auzi în mintea ei pe Garrett Creel. *Băiatul lui și-a zburat creierii cu cocaină*. Avea atâtea de spus, de întrebat. Dar Malcolm îi povestea, iar ea era tare obosită, legănată de vocea lui. Odată ce Malcolm se apuca să spună o poveste, nu-l mai oprea nimic.

— Lionel nu e prieten cu presa, continuă Malcolm, dar poliția o urăște și mai mult. Așa că m-a sunat și mi-a zis că fiică-mea tocmai a fost pe proprietatea lui, să-l caute pe Stephen Heyer. Și că păraai bolnavă. A mai zis că Garrett Creel a venit, te-a băgat cu japca în mașină și a plecat cu tine.

— Mi-a spus... începu Fiona, adunându-și puterile. Era acolo, la el, în noaptea în care a murit Deb. Mi-a spus...

— Știu ce ți-a spus, zise Malcolm, blând. Știu ce a văzut Lionel.

Fiona înghiți în sec, iar gâtul o duru și mai tare:

— Știai? Știai că mașina de patrulă a lui Garrett Creel era acolo?

Mâna tatălui ei nu o mai mângâia pe păr. Rămăsese țeapănă, încordată și nemișcată. Se uită spre peretele din spatele ei, cu ochi de nepătruns.

— Nu, spuse el, cu blândețe înșelătoare. Dar acum știu.

O clipă, arătă iarăși ca acel străin de la procesul lui Tim Christopher, străinul care trecuse ca un somnambul prin divorț. Dar, apoi, fața i se topi în tristețe. Fiona ar fi vrut să spună ceva, orice.

— Tată, reuși ea să îngame.

— Lionel te-a lăsat să te urci în mașina aia, spuse el, încet.

Fiona nu-și dădea seama dacă era o întrebare sau o afirmație.

— Îl luase în cătarea puștii, spuse ea. Dar n-a putut să tragă.

— Mi-a spus și asta. I-am zis că trebuia să se fi străduit mai mult. După care i-am închis telefonul și l-a sunat pe Jamie.

Fiona se gândi la tatăl lui Jamie, la genunchiul lui înfipt în burta ei, la felul în care îi simțise răsuflarea în față. *Știam că așa o să faci.* La mâinile lui care o strângeau de gât. Probabil că amintirea o făcuse să se încordeze, pentru că Malcolm o mângâie iar pe păr.

— Unde e? Întrebă Fiona. Unde e Garrett?

— În clipa asta? Nu știu exact. Cel mai probabil, în arest. Sau poate că vorbește cu avocatul lui.

O bătu ușor pe umăr, iar ea se sprijini de el, ușurată.

— Jamie nu dădea de taică-său, își continuă el povestea, iar eu nu dădeam de tine. Așa că și-a luat întăriri și s-a dus la Lionel. A găsit mașina lui taică-său parcată la porțile domeniului Idlewild, oftă Malcolm. Eu n-am intrat cu el, așa că îți povestesc ce mi s-a spus. Dar, din câte știu, au intrat acolo și Garrett a tras în ei.

— Ce?!

Fiona se dezlipi de el și se îndreptă de spate. Capul i se învârtea.

— Șșșt, Fee, spuse Malcolm. Împușcătura i-a ciupit mâna lui Jamie, atâta tot.

— Nu știam că e înarmat, zise ea.

Probabil că Garrett avusese pistolul pe undeva prin mașină, poate în portbagaj, de asta nu-l folosisese asupra ei.

— Jamie e bine?

— E bine. A trebuit să tragă și ei, dar nimeni n-a fost rănit. Te-au găsit într-un dormitor din vechiul cămin, ținând după ajutor înainte să leșini, și cu urmele mâinilor lui pe gât. L-au arestat pe Garrett. Și asta e.

Fiona tremura; ar trebui să cheme asistenta. Probabil că e sub un tratament împotriva durerii, ceva antiinflamatoare. Era tare obosită.

— A-ncercat să mă omoare, zise ea. A-ncercat să mă strângă de gât pe câmpul de lângă un drum forestier. Voia să mă omoare și să mă arunce pe acolo.

— Știu, spuse Malcolm. Doctorii ți-au examinat gâtul. Garrett n-a vorbit, dar poliția o să vină să-ți ia o declarație.

— A mușamalizat cazuri în care era implicat Tim. Cazul lui Helen.

Cuvintele i se buluceau în cap, dar își dădea seama că e musai să le spună pe toate înainte să adoarmă iarăși.

— Știu, iubito, spuse din nou tatăl ei.

O *să-l omori*, așa zisese Jamie. Dar nu mai era loc de întors. Mai ales când știa că Tim putea fi oprit încă dinainte de a o cunoaște pe Deb.

— Îmi pare tare rău, tată.

El clipi și o privi nedumerit:

— Pentru ce?

— Nu trebuia să mă duc acolo, spuse ea, fiecare cuvânt sfâșiindu-i gâtul și așa chinuit. Trebuia s-o las baltă. Dar m-am gândit... Începusem să mă întreb dacă se poate ca Tim să nu fi fost vinovat. Dacă nu cumva adevăratul făptaș e în libertate.

Simți lacrimi pe obraji. Și-o aminti pe Deb, așezată pe scaunul de la fereastră, dar nu putea să-i povestească asta lui Malcolm. Nici măcar nu era sigură că era adevărat.

— Tot cercetam cazul și nu mă puteam opri. Nu puteam.

Malcolm o privi, gânditor, apoi o mângâie din nou pe cap:

— Aveai șaptesprezece ani când s-a întâmplat. Aveai întrebări, oftă el. Eu nu aveam răspunsurile; nici mama ta. Nu puteam să răspundem nici la propriile întrebări. Fee, mă tem că te-am lăsat să te descurci cu toate cele singură.

— Nu a fost așa.

Acum plângea de-a binelea, în hohote care o zguduiau de fiecare dată când în urechi îi răsunau cuvintele lui Deb: *mi-a fost așa de frică*. Se lipi cu fața de cămașa lui pepit, inhalând aroma de aftershave de pe vremuri și mirosul de brad al sertarului din care și luase maioul.

— Trebuia s-o las baltă. Îmi pare așa de rău...

Malcolm o lăsa să plângă o vreme, apoi o sărută pe tâmplă:

— Ei, haide, spuse el, iar ea îi auzi durerea din glas, dar mai ales îl auzi pe Malcolm Sheridan; același Malcolm Sheridan dintotdeauna. Doar nu așa te-am crescut, nu? zise el. Să lași lucrurile baltă. Am rămas doar noi doi, Fee. Sigur, nu asta ne-am dorit, dar asta e. Iar tu ești fiica mea.

Lăsa lacrimile ei să-i ude cămașa până când Fiona se opri din plâns, apoi continuă:

— Pe lângă asta, familia lui Helen n-a avut parte de nicio arestare, de nicio condamnare, așa cum am avut noi.

Îi sărută iar tâmplă:

— Odihnește-te. O să avem multă treabă.

Fiona ar fi vrut să spună altceva, dar simțea că are nisip sub pleoape, așa că închise ochii. Adormi înainte să mai apuce să vorbească.

* * *

O vreme, lumea păru dezlânată, o înșiruire de imagini care treceau ca prin vis. Ba chiar avu un vis lung și agitat în care alerga pe câmp, spre copaci, cu gambele zgâriate de tufele uscate, cu răsuflarea care-i ardea pieptul, în timp ce Garrett fugea după ea. Ciorile croncăneau pe cerul aspru. Fiona se trezea iar și iar, dezorientată, apoi adormea și visa același lucru. Mai avu un

vis, în care deschidea ochii și vedea mâna ei într-a lui Jamie, pe pat. Mâna lui era bandajată, iar ea o cuprindea cu degetele. Își dădea seama că e el, recunoștea falangele lui puternice, conturul antebrațului, dar nu reușea să-i vadă fața înainte de a adormi din nou.

Febra cedă în ziua următoare, iar ea se ridică în capul oaselor în pat, transpirată și amețită, și bău suc de mere în timp ce dădea declarații poliției. Malcolm stătea pe scaun într-un colț, cu șosete și sandale, cu ziarul împăturit în poală, și asculta.

Margaret Eden nu o căută, în schimb o căută Anthony. Când își reveni suficient cât să-și primească mobilul înapoi de la tatăl ei („La ce-ți trebuie drăcovenia aia?”), îi răspunse. Bărbatul îi spuse că-i pare rău de cele întâmplate și o întrebă dacă putea face ceva. În mintea Fionei se năștea o idee, așa că îi puse lui Anthony o întrebare. Răspunsul lui așeză la locul lor toate piesele acelui puzzle, iar ea realizează că adevărul se aflase sub ochii ei în tot acest timp.

Acum avea toate răspunsurile.

De îndată ce avea să-și revină, voia să meargă la fetele de la Idlewild. Dar bănuia că vor veni ele la ea înainte.

CAPITOLUL 34

Barrons, Vermont

Aprilie 1951

Katie

Asta avea să funcționeze.

Katie nu avea nici urmă de îndoială. Și totuși simțea încordarea cu care așteptau celelalte fete din Clayton 3C. Roberta stătea pe scaunul de la fereastră și se prefăcea că învață dintr-un manual. CeCe își scoase uniforma și își puse cămașa de noapte, deși era abia trecut de prânz. Își smulse agrafele din păr și îl ciufuli.

Ca să-și joace rolul, Katie își îndreptă ciorapii și fusta, își lustrui pantofii negri și se încălță. Își băgă în sutien câteva șervețele mototolite, apoi își puse cea mai curată bluză albă pe care o avea, aranjând-o astfel încât materialul să se întindă puțin peste bustul ei mărit. Peste bluză puse un cardigan cu emblema Idlewild și îl închise până-n gât.

Așezată pe marginea patului, CeCe își scoase pantofii și ciorapii:

— Nu prea știu ce să zic despre toată treaba, spuse ea.

Era palidă. *Perfect*, își spuse Katie, *în felul ăsta o să fie și mai credibil*.

Îi răspunse Roberta:

— Ține-te de plan, spuse ea, aplecându-se iar spre carte.

În cele cinci luni scurse de la dispariția Soniei – de la moartea ei, de când fusese omorâtă, toate știau că fusese omorâtă – Roberta devenise rigidă și dură; zâmbea rareori și nu râdea niciodată. Notele nu îi scăzuseră, iar pe terenul de hochei juca încă și mai bine, dar schimbarea era evidentă pentru Katie. Roberta își îngropase durerea și furia, le lăsase să-i intre în oase. Acum arăta mai puțin ca o adolescentă; mai degrabă părea o femeie în toată firea. Și devenise feroce. Katie o iubea mai mult ca oricând.

— Știi că nu mă pricep la chestii d-astea, spuse CeCe, dând la o parte pătura și întinzându-se, cuminte, în pat. Când a copiat Katie la testul ăla, am crezut că o să leșin.

Katie se întoarse spre unica oglindă din încăpere, netezindu-și și aranjându-și părul, și abia atunci observă că zâmbea. CeCe se speria mereu înainte să facă ceva, dar de fiecare dată se descurca la fel de bine ca toate celelalte.

— Ai fost perfectă, îi spuse ea lui CeCe, și o știi.

CeCe roși; chiar și după atâta timp, o laudă venită din partea lui Katie îi făcea plăcere. Dar tot simțea nevoia să se mai smiorcăie nițel:

— E ca și cum am minți.

— Dar nu mințim, zise Roberta, ridicând privirea din manual și uitându-se la CeCe. De câteva luni tot vorbim despre asta. Dacă în felul ăsta faci pe cineva fericit, nu e minciună. Dacă o să fim toate fericite.

CeCe își mușcă buzele și îi întoarse privirea Robertei:

— Nu și pe Katie. Ea n-are cum să fie fericită.

Deci asta o supăra. Katie trebuia să-și fi dat seama.

Râse, oarecum măgulită:

— Eu o să fiu cea mai fericită, spuse ea.

Nu era o minciună, cel puțin nu în totalitate; inima îi bătea cu putere de nerăbdare și simțea un fel de bucurie stranie. Era pregătită. Era oare același lucru cu fericită? Nu știa și, în acea clipă, nici nu-i păsa cine știe ce. Tocmai împlinise șaisprezece ani. Tot ce conta era să obțină ce-și dorea.

— O să fie bine, spuse Roberta, plat.

— Dacă funcționează, spuse CeCe.

Katie se apropie și mai mult de oglindă, netezindu-și sprâncenele și mușcându-și ușor buzele. Nu aveau voie să se machieze la Idlewild – sub nicio formă – dar ea și-ar fi dorit să aibă niscaiva farduri, măcar niște tuș pentru ochi și mascara așa cum văzuse la vedetele de cinema, dar se temea să nu arate prea strident. Clar trebuia să arate ca o școlăriță.

— O să funcționeze, spuse ea.

CeCe se întinse în pat și trase pătura peste pieptul ei generos. Katie prinse privirea Robertei în oglindă și purtară un dialog tăcut.

O să fac asta.

Da, o s-o faci, și amândouă știm de ce.

O să funcționeze. O să reușesc.

Privirea Robertei se împlânzi, încruntarea cedă, ba chiar îi zâmbi lui Katie în oglindă.

Cineva bătu la ușă.

— Doamnelor! spuse Lady Loon. E Ziua de Vizită a Familiei. Cecelia, ai un vizitator.

Katie își compuse o mină îngrijorată și deschise ușa:

— Vai, nu, domnișoară London! Sunteți sigură?

Lady Loon părea epuizată, iar din cocul prins în vârful capului îi ieșeau suvițe răzlețe.

— Bine-nțeles că sunt sigură, Katie. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, doar că CeCe nu se simte prea bine.

Katie îi făcu loc, iar Lady Loon intră în cameră și se uită la CeCe, care zăcea în pat. CeCe gemu ușor. Era verde la față, probabil de groază, iar asta nu făcu decât să accentueze efectul dramatic.

— Ce-ai pățit? o întrebă Lady Loon.

— Vai, spuse CeCe, lingându-și buzele de parcă ar fi fost uscate, stomacul, domnișoară London. Cine a venit să mă vadă, tatăl meu?

Lady Loon strânse pumnii așa de tare, că i se albiră încheieturile.

— Nu. Este... Cred că este fratele tău.

Nu putea suferi să spună cuvintele astea, remarcă, fără reacție, Katie. Lui Lady Loon nu-i plăcea să facă vreo referire la statutul de bastardă al lui CeCe sau al fratelui ei; or, ele tocmai asta își doreau.

— Vai de mine, gemu CeCe, cât se poate de credibil. A bătut atâta drum. Dar nu pot. Pur și simplu nu pot.

— E foarte nepoliticos să-l trimiți acasă, comentă Roberta, ridicând privirea din manualul ei. Puteți dumneavoastră să vorbiți cu el, domnișoară London?

Lady Loon făcu ochii mari. Ideea o îngrozea.

— Eu? Doamnelor, cu siguranță eu nu voi vorbi cu acel bărbat.

Un bastard ilegitim, fu continuarea nerostită.

— Dar a venit până aici, se vaită CeCe din nou.

— Poate că ar putea să coboare una dintre noi, sugeră Roberta.

— Poate, zise Katie, de parcă tocmai ar fi realizat și ea același lucru. Roberta, nu te duci tu?

Roberta se încruntă:

— Am un test la Latină mâine și trebuie să învăț.

Katie își dădu ochii peste cap:

— Ce să spun... Ce rost are să înveți?

Asta o scoase din sărite pe Lady Loon, conform planului.

— Sigur că trebuie să învețe, Katie Winthrop, spuse ea, tăios. Și, de vreme ce tu pari să n-ai treabă, vei discuta imediat cu fratele Ceceliei și îi vei explica situația.

Katie își luă o mutră ușor obraznică:

— Eu? Dar nu vreau să merg.

— Vei face exact așa cum ți se spune, domnișoară. Acum haide!

Katie oftă teatral și ieși, nervoasă, din cameră. Nu se uită în urmă.

Tânărul stătea în sala de mese, așteptând. Înainte s-o observe, Katie îl măsură din priviri. Avea douăzeci și unu de ani, după spusele lui CeCe. Păr negru, pomădat și pieptănat spre spate. Un costum de calitate, cămașă călcată. Față îngustă, ochi cenușii. Stătea liniștit, politicos, fără să se foiască. Își ținea mâinile pe masă, în fața lui, iar ea observă că erau elegante și

masculine, cu degete lungi și încheieturi puternice. *Frumoase mâini*, își spuse Katie, făcându-și curaj. *Mă descurc cu un bărbat cu mâini frumoase.*

Se asigură că nu o vede nimeni. Apoi, cu o mișcare rapidă a mâinii, îndoie betelia fustei, ridicând-o astfel cu vreo doi centimetri deasupra genunchilor; apoi încă o dată. Descheie cardiganul cu emblema Idlewild, dar nu îl dădu jos, lăsându-l desfăcut în așa fel încât el să poată zări bluza mulată de dedesubt. Apoi își îndreptă umerii și porni spre el.

O aștepta pe CeCe, așa că îi luă ceva să-și dea seama că fata asta venea spre el. Ridică bărbia să se uite la ea și încremeni.

Katie clipi din ochii ei migdalați, cu gene lungi, și zâmbi. Un zâmbet inocent și cunoscător în același timp. Rușinată, de parcă prezența lui ar fi avut un efect asupra ei, iar ea ar fi încercat să ascundă asta.

Joseph Eden o privi cum vine spre el; făcu ochii mari și falca îi căzu puțin când îi văzu coapsele mișcându-i-se sub tivul fustei.

— Bună, spuse Katie, trăgând un scaun și așezându-se față-n față cu el.

— Tu...

Se opri și-și dresе glasul:

— Tu nu ești CeCe, bâigui el.

Ea îi zâmbi din nou:

— Nu, nu sunt. Sunt colega ei de cameră. Nu se simte prea bine azi, dar îi pare teribil de rău că ai bătut atâta drum. Așa că m-a trimis pe mine.

Întinse mâna și se aplecă peste masă, lăsând cardiganul să se desfacă exact cum trebuia:

— Numele meu e Katie. Katie Winthrop.

Când îi apucă mâna în mâna lui mare – *frumoase mâini*, își spuse ea din nou – ea strânse degetele și se aplecă și mai mult. Acum, el putea zări ceva din decolteul ei, ascuns în umbrele puloverului și ale bluzei.

— Trebuie să mărturisesc că mi-am dorit mereu să te cunosc, spuse ea, coborându-și vocea conspirativ.

El clipi, nedumerit:

— Pe mine?

— CeCe vorbește așa de mult despre tine, spuse Katie, cu un aer visător. Despre fratele ei minunat. Toate murim de curiozitate. Mai ales eu, adăugă ea, cu voce și mai joasă.

El îi prinse privirea, iar ea remarcă momentul în care umerii lui se relaxară. Tânărul zâmbi. Mușcase nada, însă nu era prins. Nu încă.

— Păi, numele meu e Joseph. Joseph Eden. E foarte frumos din partea ta că ai venit să stai puțin cu mine dacă CeCe se simte rău. Chiar am făcut un drum lung.

Katie îi eliberă mâna și zâmbi din nou. Joseph avea un zâmbet frumos, mâini frumoase, un costum bun. Și n-o fi legitim, dar tot fiul lui Brad Ellesmere rămânea; într-o zi, avea să-i fie moștenitor.

Katie se baza pe asta.

Soarta ți-o faci cu mâna ta, își spuse. O construiești în fiecare zi. Așa începe.

— Ei bine, îi zise ea lui Joseph Eden. Avem ceva timp de pierdut înainte să pornești spre casă. Cred că ne putem ține companie, nu crezi?

CAPITOLUL 35

Barrons, Vermont
Noiembrie 2014

Dăduse o declarație completă poliției, iar doctorii o lăsaseră să plece acasă, așa că Fiona scoase haine din geanta pe care i-o adusese Malcolm și petrecu patruzeci și cinci de minute îmbrăcându-se, punându-și, agale, mai întâi lenjeria, apoi jeanși, un tricou și un hanorac cu fermoar. Nu mai avea febră, dar se simțea în continuare amețită și obosită, iar mușchii parcă îi erau făcuți din unt topit. Își puse șosetele și se duse în baia de lângă camera de spital, să se spele cât de cât. Își văzu în oglindă fața ca de stafie – cu pielea gălbuie și cu cearcăne vineții. Sub lumina fluorescentă, părul roșcat contrasta strident cu paloarea pielii. Și-l dădu pe după urechi și coborî iar privirea în chiuvetă. Când termină, porni spre ușa băii și încremeni, în camera ei de spital stătea o femeie. Mică de statură, dar cu postură impecabilă. Cu păr des, alb și ondulat, tuns scurt. Era îmbrăcată cu o haină de lână legată cu un cordon în talie și își ținea mâinile în buzunarele ei mari. Când o auzi pe Fiona venind din baie, se întoarse și se uită la ea cu sprânceana ridicată. Era Margaret Eden.

Fiona se holbă la ea. Simți că o ia și mai rău cu amețeală; părea ireal ce se întâmpla.

— Ce cauți aici?

— Am venit să te văd, spuse Margaret.

Chiar și așa bolnavă cum era, Fiona nu credea nicio secundă că Margaret Eden își făcea griji pentru sănătatea ei.

— De ce? Întrebă ea.

Margaret rămase pe loc, cu mâinile vârate în buzunarele hainei ei scumpe, și așteptă. În cele din urmă, spuse:

— Fiona, avem ceva de discutat?

Fiona mai făcu un pas în încăpere, ținându-se de tocul ușii ca să nu-și piardă echilibrul.

— Știu cine ești. Cine ești cu adevărat.

— Chiar știi? Întrebă femeia din al cărei glas răzbătea curiozitatea, nu îngrijorarea.

— Da, răspunse Fiona și simți cum degetele îi alunecă pe lemnul ușii, din pricina transpirației reci care îi cuprinsese palma. Ești Katie Winthrop.

Nu știa exact la ce să se aștepte, dar în niciun caz nu la zâmbetul larg care destinase trăsăturile lui Margaret Eden. Margaret întoarse ușor capul și aruncă, peste umăr:

— Fetelor, știe.

Încă două femei intrară în cameră. Una era Roberta Greene, înaltă și sobră, cu aceeași figură impenetrabilă. Cealaltă, de aceeași vârstă cu Katie și Roberta, era mai scundă și mai rotundă, cu ochi blânzi și cu părul tuns băiețește. *CeCe Frank*, își zise Fiona, *sau cum o mai fi chemând-o acum*.

— Mă bucur să te cunosc, iubito, spuse CeCe, luând mâna Fionei și strângând-o. Vai de mine, așază-te. Katie, tot bolnavă e, oftă CeCe și se uită în ochii Fionei. Katie mai pierde din vedere că ar trebui să ia în calcul și ce simt oamenii.

Fiona se întoarse iarăși spre Katie:

— Prima oară când ne-am întâlnit, mi-ai spus că n-ai fost niciodată elevă la Idlewild.

Katie ridică din umeri:

— Am mințit. Mai fac asta câteodată. Atunci când trebuie. Cum ți-ai dat seama că sunt eu?

— Ți-am văzut dosarul de la Idlewild. Acolo apare numele complet – Katherine Margaret Winthrop. La-nceput nu m-am prins. Dar l-am întrebat pe fiul dumitale care era numele de fată și, când a zis Winthrop, am știut.

Katie râse:

— Bine, nu e vreun secret de stat. Nu-mi place să-mi fac public trecutul, atâta tot.

— Cum ai făcut? o întreabă Fiona pe Katie, așezându-se încet pe marginea patului. Cum ți-ai schimbat numele? Și de ce?

Katie rămase în picioare, cu mâinile în buzunare. *Frumoasă, dar de o frumusețe neașezată*, spusese Sarah London despre Katie Winthrop cea din 1950. *Din punct de vedere al disciplinei, ea a fost o problemă din ziua în care a venit și până când a plecat*. Se uită la Fiona și, în arcuirea sprâncenelor și în maxilarul ferm, Fiona o recunoscuse pe fata de acum șaiszeci și patru de ani.

— Păi, în primul rând m-am măritat cu Joseph Eden, spuse aceasta. Nu mai voiam să fiu Katie. Voiam să las totul în urmă – familia mea, Idlewild. Nu și pe fete, firește. Dar tot restul, da. Părinții mei m-au considerat mereu rușinea familiei și, după ce am devenit soția lui Joseph, i-am dat uitării cu totul. Eram tânără și credeam că pot să-mi creez un nou început. I-am spus lui Joseph că niciodată nu mi-a plăcut numele Katie și că vreau să mi se spună Margaret, al doilea nume al meu. I-am spus că vreau s-o las în urmă pe acea fată rebelă care fusesem și să încep o viață nouă ca soție a lui. Iar el a fost de acord, încheie ea, ridicând din umeri.

— Cine era Joseph Eden? Întrebă Fiona.

— Fratele meu, răspunse CeCe.

Își trase un scaun, îl puse cu fața spre Fiona și se așeză de parcă s-ar fi pregătit pentru o lungă conversație. Katie rămase în picioare, iar Roberta se duse la fereastră, de unde continuă să le asculte uitându-se afară. CeCe reluă:

— Fratele meu vitreg, adică. Aveam același tată.

— Pe Brad Ellesmere, spuse Fiona.

CeCe clipi, mirată:

— Scrie asta în dosarul meu?

— Nu contează ce scrie în dosar, zise Fiona. Katie s-a măritat cu fiul nelegitim al tatălui dumneavoastră?

— Cu moștenitorul lui.

Roberta spusese asta, de la locul ei de lângă fereastră. Vocea îi era joasă, autoritară, și se uitară toate la ea.

— Era fiul nelegitim al lui Brad Ellesmere, dar era singurul lui fiu. Brad Ellesmere l-a trecut în testament. Era moștenitorul averii Ellesmere, explică ea.

— Am înțeles.

— Ți se pare un calcul rece, spuse Katie. Se vede pe fața ta, Fiona. Crezi că sunt o ticăloasă manipuloare. Aveam șaisprezece ani când l-am cunoscut pe Joseph, dar a așteptat să împlinesc optsprezece ca să mă ia de nevastă. Aveam șaisprezece ani și trebuia să-mi fac o viață așa cum puteam.

Fiona înghiți în sec:

— Nu te judec.

— Oare? Ai dreptate. M-am măritat cu el pentru mă gândeam că avea să fie util. Pentru că eram rece și furioasă. Dar știi ceva? Până la urmă l-am plăcut. L-am făcut fericit. N-aș fi crezut niciodată că eu aș putea să fac fericit un om. Am fost împreună aproape șaiszeci de ani și ne-am înțeles foarte bine. Nu multe cupluri căsătorite pot spune asta, zâmbi ea. Joseph m-a scăpat de Idlewild, de familia mea, de toate. Cu banii lui am trimis-o pe Roberta la Facultatea de Drept, ca să-și poată ajuta unchiul. Cu banii lui am trimis-o pe CeCe la Vassar, ca să scape de mama ei îngrozitoare. Ca să poată sta departe de femeia aia.

— Mama mea era menajera lui Brad Ellesmere, explică CeCe. Pentru ea a fost o povară să-i nască un copil nelegitim. Era mai greu pe vremea aia. Era ceva rușinos. A-ncercat să mă înece în ocean când aveam șase ani.

Își atinse buzele cu vârful unui deget:

— Chiar nu era stabilă psihic, spuse ea, cu glas aproape blând. Tata a trimis-o la tratament după ce a încercat să mă omoare, dar s-a externat

singură și a plecat. Am mers la facultate și m-am făcut profesoară ca să nu trebuiască să mă întorc acasă.

— Sunteți profesoară? Întrebă Fiona.

CeCe dădu din mână:

— A, nu, nu mai sunt. Am renunțat după ce m-am măritat și am făcut copii. Obținusem ceea ce voiam și, oricum, mă pricepeam mai bine să fiu mamă. Am preferat să-mi cresc copiii. Pot să-ți zic că a urlat Katie la mine ca toate furiile, dar aia a fost singura dată când a pierdut o discuție în contradictoriu cu mine.

— CeCe și-a dorit mereu copii, zise Katie.

Rămăsese în picioare și se uita de sus la Fiona care încerca să țină pasul cu discuția. Părea că așa erau obișnuite fetele să vorbească, să-și termine una alteia propozițiile. Ba chiar să-și termine și gândurile după atâția ani.

— CeCe a fost o mamă mai bună decât oricare dintre noi, zise Roberta de la geam.

— Așa este, confirmă Katie.

Cândva, chiar fusese frumoasă; acum remarca și Fiona. Încă era frumoasă. Katie se uită la CeCe, iar Fiona văzu iubirea complicată din acea privire.

— Fără diploma aia, te-ai fi măritat cu vreun țărănoi la optsprezece ani, nu cu un inginer la douăzeci și șapte.

CeCe se întinse și, spre uimirea Fionei, luă mâna lui Katie într-ale ei și o ținu strâns.

— Ea ne-a scăpat de acolo, îi spuse ea Fionei, încă ținându-și prietena de mână. Pe toate trei. Ne-a scăpat de familii, de trecut. Katie ne-a eliberat.

— Dar asta n-a fost tot, spuse Roberta, privindu-le, rezemată relaxat de pervaz. Mereu a existat un plan și mai amplu. Un țel mai mare.

— Sonia, spuse Fiona. Voiati să știți cine v-a omorât prietena.

— Poliția nu voia să facă o investigație adevărată, zise CeCe. Asta, din vina mea. Eu i-am spus directoarei că Sonia fusese la Ravensbrück când încercam să-i explic că n-ar fi fugit. Eram așa de inocentă! Habar n-aveam că spusele mele aveau să-i facă pe toți să creadă că era evreică, iar asta avea să scadă importanța anchetei, nu s-o crească. Tot ce au făcut a fost să pună câteva întrebări, să caute prin pădure o oră-două, apoi să închidă dosarul. Și gata.

Katie începu să explice cu blândețe:

— Cu bani, cel puțin puteam să investigăm noi înșine.

Își trase și ea un scaun și se așeză lângă CeCe, încrucișându-și elegant picioarele:

— Am angajat detectivi particulari de-a lungul anilor ca să examineze probele, dar fără niciun rezultat. Școala încă mai era deschisă și nu li se permitea investigatorilor mei să cerceteze perimetrul. Administrația

susținea că este doar un caz vechi al unei fugare și că nu există motiv pentru a lansa o anchetă. Când s-a închis școala, l-am implorat pe Joseph s-o cumpere dar, din păcate, aceea a fost singura dată când mi-a refuzat ceva. A spus că terenul e o investiție așa de proastă, încât și-ar pierde și cămașa de pe el. Nu era dispus să piardă atâția bani doar pentru o toană a mea.

Îi zâmbi Fionei:

— Dar chiar am rezolvat cazul până la urmă. Singure, îți spun de bunăvoie, dacă vrei. Ai vrea să știi cine a omorât-o pe Sonia?

Din nou tentația, aceeași care o ademenise în miezul acestui caz, aceeași care fusese cât pe ce s-o coste viața. Fiona realizează un lucru: Katie Winthrop era foarte pricepută să se joace cu așteptările interlocutorului, oricine ar fi fost acela.

— Știi deja, răspunse Fiona. Deși, la prima vedere, cele mai credibile suspecte erați voi trei, spuse ea, măsurându-le cu privirea. Aveați acces la ea și cu siguranță aveați și ocazia. Sonia a fost omorâtă printr-o lovitură în cap cu un obiect contondent, nu cu vreo armă. A fost o crimă comisă când s-a ivit ocazia, când cineva care o ura a întrevăzut șansa de a scăpa de ea.

Femeile tăceau. Katie părea amuzată. Roberta se uita pe fereastră, strângând din dinți. CeCe făcuse ochii mari. Fiona continuă:

— Dar nu mi-a plăcut niciodată teoria asta. Auzisem că erați prietene cu ea, că o plăceați. Roberta o dusesse la asistenta medicală a școlii cu câteva săptămâni înainte să fie omorâtă.

Roberta întoarse capul:

— Făcuse o criză în grădină, spuse ea. Își adusesese aminte cum era când săpa la Ravensbrück. Un *flashback*, deși termenul nu se folosea pe atunci. Sunt aproape sigură că Sonia avea o formă de Tulburare Post-Traumatică. Aproape că a leșinat atunci.

Fiona încuviință:

— Țineai la ea. Poate că mințai, dar atunci când ne-am întâlnit și mi-ai vorbit despre ea, nu mi s-a părut o minciună. Ar fi trebuit să presupun, pur și simplu, că una dintre voi a omorât-o și să-mi văd de treabă.

— Dar n-ai făcut-o, așa-i? Întrebă Katie încet. Teribil de isteță.

— Nu. Am urmat altă pistă, zise Fiona, privind-o în ochi pe Katie. Nu știu cum ați făcut-o, dar am senzația că n-o să vă surprindă deloc ce am descoperit.

— N-o să știi decât dacă ne spui, nu? zise Katie.

— Am făcut niște cercetări, spuse Fiona. Am descoperit o femeie pe nume Rose Albert. Cunoscută și drept Rosa Berlitz.

Se lăsă o tăcere lungă. Fiona își auzea propria răsuflare, auzea bipurile aparatelor din alte rezerve de pe hol, zgomotul făcut de cineva care mergea

pe coridor trăgând un stativ de perfuzii. Asistente care vorbeau și râdeau încet dincolo de ușa camerei ei. Toate patru rămaseră nemișcate. Roberta se uita în continuare pe fereastră, dar Katie și CeCe se uitau la Fiona.

Katie se lăsă pe spătarul scaunului ei și își puse mâinile una-ntr-alta. Expresia îi era calmă, amuzată chiar, dar Fiona tot simțea că e prima oară când reușește s-o impresioneze pe femeia în vârstă.

— Ei, sună interesant, spuse Katie.

— Cum ai reușit? izbucni CeCe, care părea că nu se mai poate stăpâni. Doar n-ai văzut niciodată imaginea.

— Care imagine? întrebă Fiona.

— Desenul Soniei din caiet.

CeCe îi aruncă o privire lui Katie, care la rândul ei o privea cu ochi de gheață. Răbufni, nerăbdătoare:

— Las-o baltă, Katie; deja știe. De ce nu i-am spune despre caiet? zise ea, apoi reveni la Fiona. Sonia avea un caiet. Eu i l-am dat – de fapt, îl primisem cadou și nu-l folosisem niciodată. Sonia l-a luat și s-a apucat să scrie în el. Toate amintirile. Și făcea și desene – familia ei, Ravensbrück, oamenii pe care-i cunoscuse acolo. Avea caietul în valiză când a dispărut.

— Valiza care a fost luată din biroul directoarei? întrebă Fiona.

CeCe ignoră privirea ucigătoare pe care i-o aruncă din nou Katie:

— Noi am luat-o, firește. Voiam să recuperăm lucrurile Soniei. Locul lor nu era într-o debara prăfuită și, în plus, ne gândeam că am putea găsi vreun indiciu. Așa că am luat-o. Dar n-am găsit niciun indiciu, cel puțin nu până în 1973.

— În anul acela a fost procesul Rosei Berlitz. Anul în care Rosa a murit.

Un infarct, în propria casă; așa scrisese în ziare.

De la locul ei de lângă fereastră, interveni Roberta:

— Am născut în 1973. Atunci l-am născut pe fiul meu. Nu auzisem despre procesul Berlitz. Dar când m-am întors să lucrez la firmă, lumea vorbea despre asta. Firma mea nu se ocupase de caz, dar era unul de referință în cercurile avocațești. Am auzit cuvântul Ravensbrück și am început să-mi pun întrebări.

Se întoarse spre Fiona și, în unghiul acela, lumina aspră care intra pe geam cădea direct pe pielea ei încă perfectă.

— Am căutat articolele despre proces, continuă ea. Un proces pentru crime de război, dar care nu merita să fie pe prima pagină?

Fiona încuviință; asta remarcase și ea.

— Am făcut câteva copii după articole și le-am trimis lui Katie și CeCe, spuse Roberta. Le-am întrebat dacă ele cred că ar putea avea vreo legătură cu Sonia, de vreme ce Rosa Berlitz locuise la Burlington. Era o coincidență

prea mare ca ea și Sonia să fi fost atât de aproape una de cealaltă și să nu se intersecteze. Dar sunt sigură că și tu te-ai gândit la asta.

— Eu am fost cea care s-a prins, zise CeCe. Am văzut fotografia din ziar și am recunoscut-o imediat. Vezi tu, la mine a rămas valiza Soniei, cu tot cu caietul din ea. Toate citiserăm caietul, dar eu îl citisem de multe ori. Și, în clipa în care am văzut-o pe Rosa Berlitz, i-am recunoscut fața. Sonia îi desenase portretul din memorie. Rosa fusese paznic la Ravensbrück.

— Stați așa, spuse Fiona. Rosa Berlitz a fost achitată. Vreți să-mi spuneți că ați avut dovada identității ei și nu v-ați dus cu ea la autorități?

— Ne-am fi dus la autorități, aproape că șopti Katie. Dar nu aveam timp. Ne-am dus întâi la Rosa.

— Toate, completă Roberta.

— Ne-am dus direct acasă la ea, adăugă CeCe. Am bătut la ușă și a apărut.

— Trebuie să spun că nu se aștepta să ne vadă, își aminti Katie. Nu era bătrână, dar trăia izolată, mai ales după proces. Nu se simțea prea bine. Nu se simțea bine deloc, zise ea, clătinând din cap.

Fiona își dădu seama că strângea atât de tare marginea patului, încât i se albiseră încheieturile degetelor:

— Ce ați făcut? În necrolog scria că a murit de infarct. Ce-ați făcut?

Katie îi zâmbi:

— I-am pus întrebări. Despre Ravensbrück. Despre Sonia. Despre tot.

Ridică din umeri:

— La-nceput nu voia să recunoască nimic, dar am insistat, iar Roberta are multă experiență cu audierea martorilor în instanță. A fost magnifică. Presupun că s-ar putea spune că am hărțuit-o nițel pe Rose, dar e chestie de opinie, nu? În orice caz, am făcut-o să creadă că s-a terminat, că deja știm absolut tot. Am făcut-o să creadă că o să fie condamnată nu doar pentru crimele de la Ravensbrück, ci și pentru uciderea Soniei. La un moment dat, a părut că i se face rău – ți-am zis deja că nu era chiar bine – și a-nceput să vorbească.

— A recunoscut? Întrebă Fiona.

— Da, spuse Roberta, amar. Știa unde merge Sonia, văzuse asta pe biletul ei de autobuz. Sonia își schimbase biletul la agenția ei de voiaj. S-a dus la stația de autobuz cu mașina, a parcat și a așteptat. Când Sonia a coborât din autobuz, a urmărit-o până în pădure și a omorât-o cu o scândură putrezită, smulsă din gardul vechi. După aceea s-a descotorosit de cadavru, s-a întors pe jos la mașină și a plecat. Îi părea foarte, foarte rău.

— Nazista aia ticăloasă și stafidită, mârâi Katie.

— Da, chiar îi părea rău. Dar nu voia să ne spună unde a aruncat cadavrul, pentru că știa că aia avea să-i pună capac. Fără asta, era cuvântul ei contra

cuvântului nostru; dacă apărea un cadavru, se termina tot. Dar noi n-aveam de gând să plecăm. Am întrebat iar și iar. Adunaserăm atâta furie în anii ăștia... A devenit agitată.

Fiona simțea că *trebuie* să întrebe:

— Voi ați omorât-o?

Îi răspunse Katie:

— Crezi că am omorât-o? Ce imagine... Toate trei, aplecate peste ea, strângând-o de gât – sau sufocând-o cu ceva – ca răzbunare. Legistul, punând în mod eronat moartea ei pe seama unui infarct. Noi trei, trimițând-o în iad pe ucigașa Soniei. Îmi place. Nu s-a întâmplat așa; dar nu pot să spun că e o imagine respingătoare.

— Nu, n-am omorât-o noi, zise Roberta. Chiar a făcut infarct. În timp ce noi eram acolo și o întrebam iar și iar unde putem să găsim cadavrul Soniei. Cred că frica și stresul au copleșit-o. A căzut pe podea. Întâi am crezut că se prefăcea, dar nu se prefăcea. Chiar murea.

— Era un dezastru, spuse CeCe. Era singura care știa unde e îngropată Sonia. Am fost așa de supărată...

Fiona se holbă la ea:

— Păi și... ce-ați făcut?

Răspunse Katie, cu voce rece și tăioasă:

— A murit. Am plecat. Asta-i tot.

— Ați lăsat-o pur și simplu acolo?

Roberta icni, înăbușindu-și râsul; era cel mai lipsit de eleganță sunet pe care Fiona îl auzise vreodată din partea ei. Dar tot Katie vorbi:

— Dacă gunoiul ăla nazist ți-ar fi omorât sora, apoi ar fi petrecut niște *zeci* de ani în libertate, în timp ce sora ta ar fi putrezit într-un puț – tu ce-ai fi făcut?

În cameră se lăsă tăcerea. Fiona nu putea răspunde.

Katie Winthrop se ridică de pe scaun și puse o mână pe umărul Fionei:

— Nu sunt un om rău. Niciuna dintre noi nu este. Dar era femeia care o ucisese pe Sonia. Ne petrecuserăm viețile încercând s-o găsim atunci când nu-i păsa nimănui, când nici măcar poliția nu o mai căuta. Cred că tu înțelegi mai bine decât oricine.

— Doamne, suflă Fiona.

— Vezi bine cu ce ne confruntam, spuse Katie. Trebuia să fim dure. Mereu a trebuit să fim dure. Alternativă era să ne declarăm înfrânte.

— Mai am o întrebare, spuse Fiona.

— Spune. Ți-ai câștigat acest drept, o încurajă Katie.

— Idlewild, șopti Fiona, rostind cu greu cuvântul. Renovarea. A fost vreodată adevărată partea asta?

Katie scutură din cap, oferindu-i, astfel, adevărul:

— Am cumpărat Idlewild pentru că eram sigură că Sonia e îngropată pe acolo pe undeva. Trebuia să fie acolo. Aveam de gând să caut centimetru cu centimetru ca s-o găsesc. Anthony nu știa. Credea doar că am luat o decizie greșită. De la bun început s-a opus, la fel ca tatăl lui. Dar asta pentru că nu știa ce voiam cu adevărat.

— Iar acum ai găsit-o pe Sonia, spuse Fiona.

— Am găsit-o, șopti Katie. O s-o înmormântează cum trebuie. Apoi, draga mea, poți sta liniștită: n-am de gând să renovez Idlewild. O să iau locul ăla, cu toate fantomele lui, și o să-l îngrop. O să demontez fiecare așchie și fiecare pietricică până când n-o să mai rămână nimic, după care o să-l las să putrezească, exact așa cum își dorește.

CAPITOLUL 36

Barrons, Vermont *Decembrie 2014*

Fiona petrecu prima noapte de după externare în casa tatălui ei, în patul care rămăsese în camera ei; abia apoi se duse acasă. Era fragilă și obosită, dar partea cea mai urâtă a răcelii trecuse și gâtul începuse să i se vindece. Se întoarse în micul ei apartament încărcat de cumpărături făcute de Malcolm, se uită în jur la teancurile de cutii de la Idlewild Hall, apoi se culcă.

Se gândi că poate ar fi bine să se oprească acolo. Că poate epuizase acea motivație care o împinsese de la spate în ultimii douăzeci de ani și că, fără ea, nu mai avea nimic. Neliniștea care îi cursese mereu prin vene dispăruse și crezu că o să doarmă o săptămână. În schimb, rămase cu ochii în tavan, în vreme ce mintea ei ticăia în continuare – mai lent, mai deliberat decât înainte, dar tot ticăia. Nu trecuse o oră de când se întinsese în pat când se ridică iar, îmbrăcată cu o pereche veche de boxeri și cu un tricou lăbărțat, și se apucă să mănânce biscuiți sărați și supă din conservă cu picioarele cocoțate pe un teanc de dosare de la Idlewild. După o vreme, scoase laptopul și se apucă să-și verifice e-mailurile.

Găsi acolo o mică avalanșă. Jonas, care spera că se simte bine. Jurnaliști de la ziarele locale care se ocupau de subiectul arestării lui Garrett Creel și voiau o declarație. Hester, una dintre surorile de la Societatea Istorică Barrons, care-i trimite link-uri către articole din presa locală. Nimic de la Jamie.

Era de-acum aproape prânzul, iar în micul ei bloc se făcuse liniște după ce majoritatea locatarilor plecase la muncă. Fiona deschise link-urile de la Hester și aruncă o privire la știri.

Garrett Creel fusese acuzat de răpire și tentativă de omor – atacul asupra ei – precum și de faptul că trăsese asupra unui polițist care, întâmplător, era chiar fiul lui. În ziua următoare avea loc audierea pentru stabilirea cauțiunii. Articolele de pe agențiile de știri ofereau o scurtă prezentare a Fionei, menționând inclusiv uciderea lui Deb și condamnarea lui Tim, faptul că Fiona se vedea cu fiul lui Garrett, dar nicăieri nu se vorbea despre motivul atacului. Și nici nu se menționa faptul că Garrett Creel ascunsese probe, dovezi ale infracțiunilor lui Tim și ale uciderii lui Deb în 1994.

Nu era chiar de mirare. Poliția avea să țină secretă investigația internă cât putea de mult. Mereu exista posibilitatea scurgerii de informații din anchetele interne, dar era nevoie de un jurnalist insistent care să le scoată la iveală. Subiectul nu era unul important – un chestor de poliție pensionar a atacat o femeie de treizeci și șapte de ani și a încercat s-o stranguleze. O ceartă în familie. Poate chiar o ceartă între îndrăgostiți. Mizerii. Ignoră solicitările venite din partea jurnaliștilor. Nu le răspunse nimic. Ea avea să decidă cu cine va vorbi și când o va face.

Își luă telefonul, se uită lung la nenumăratele notificări și, brusc, se simți obosită. Ar fi vrut ca Jamie să fie acolo.

Nu-i scrisese. N-o sunase. Venise la spital – asta nu i se păruse. Se întrebă ce face, cum suportă faptul că tatăl lui a fost arestat. Își închipui casa aia confortabilă, parcă dintr-o altă epocă, fără Garrett; cu Diane care se agită de una singură pe acolo.

Când se holba la telefon, aparatul îi sună în mână. Un număr necunoscut. Un impuls de moment o făcu să răspundă.

— Bună, Fiona, auzi vocea plină, familiară a unei femei în vârstă.

Fiona simți cum i se strânge stomacul.

— Bună, Katie.

Katie Winthrop oftă:

— Nimeni nu-mi mai zice așa. În afară de Roberta și de CeCe. Și acum de tine. Mi-au spus de la spital că te-au externat. Cum te simți?

— Cred că bine.

— Tocmai am vorbit cu Anthony. Bănuiește ceva. M-a întrebat de ce Dumnezeu ți-a trebuit să știi care era numele meu de fată.

— Atunci, poate că ar trebui să-i spui adevărul, nu crezi?

— Aș putea. Sunt destul de bătrână acum. M-am săturat să mi se spună Margaret. Cred că a venit timpul să redevin Katie. Dar nu de asta te-am sunat. Te-am sunat în legătură cu dosarele Idlewild.

Din reflex, Fiona se uită în jur, prin apartamentul aproape întunecat, la teancurile sprijinite de pereți.

— Anthony a încercat deja, spuse ea.

— Așa e. Acum o să încerc eu să fac un târg cu tine. Vreau dosarele. Deja sunt proprietara școlii și a terenului. Vreau și dosarele.

— Pentru ce?

— Pentru că e istoria mea, spuse Katie. E istoria noastră, a mea și a fetelor. Istoria Soniei. Și poate că sunt o babă sentimentală, dar cred că acolo există răspunsuri.

— Sunt manuale vechi și dosare de personal, spuse Fiona. Nu cred că o să găsești răspunsul pe care-l cauți.

— Atunci probabil că o să fiu dezamăgită. Dar sunt dispusă să fac o ofertă. Ce vrei, Fiona?

Fiona se holbă la picioarele ei dezgolite, apoi la degetele de la picioare, cât dură ca vorbele să-i ajungă în creier. *Ce vrei, Fiona?*

Voia ca toată chestia asta să se termine. Voia ca ea să fie altfel. Voia ca viața ei să fie altfel. Voia șansa de o lua de la început.

Voia bani, o carieră palpabilă. Voia ca Jamie să se întoarcă la ea.

Dar spuse atât:

— Vreau jurnalul Soniei.

La celălalt capăt al apelului se lăsă o tăcere înghețată.

— Credeai că o să cer bani, nu? zise Fiona. Probabil că toată lumea îți cere bani. Dar nu asta vreau de la dumneata.

— Și ce ai de gând să faci cu jurnalul? Întrebă Katie.

— În Marea Britanie există o femeie, istoric, care scrie despre Ravensbrück. Dosarele din lagăr au fost arse înainte să-l elibereze Armata Sovietică. Există puține istorii ale supraviețuitoarelor. Femeia asta încearcă să recompună imaginea bucată cu bucată, ca să poată spune povestea lor. Jurnalul Soniei ar contribui la asta.

— Sunt dispusă să iau în calcul varianta, spuse Katie. O să le întreb pe fete. Dar nu suntem pregătite să renunțăm definitiv la jurnal. Putem să i-l împrumutăm sau să-i oferim o copie. Dar apărem și noi în jurnal – ne-a desenat pe toate. E personal pentru noi.

— Cred că se descurcă și așa.

— O s-o îngrop, știi? Pe Sonia. Acum, că legistul a terminat cu ea și nici rude n-are, am cerut să-mi fie încredințată mie. O să-i fac o înmormântare ca lumea la Cimitirul Barrons Memorial, o să-i pun și piatră funerară. O să fie o mică ceremonie săptămâna viitoare, dacă vrei să vii.

— O să vin, spuse Fiona. Și tot am să scriu articolul despre caz, despre dispariția ei și despre descoperirea cadavrului.

— Înțeleg, zise Katie. Și în articolul tău va apărea Rosa Berlitz?

— S-ar putea să apară.

O să apară. Normal că o să apară. Cu cine credea femeia asta că stă de vorbă?

— Dă tot ce ai mai rău, oftă Katie, resemnată. Sunt bătrână acum. Am avocați.

— Așa o să fac, merci. Și mai e ceva.

— Ce anume?

Fiona băgă mâna într-una dintre cutiile cu dosare și îl scoase pe acela în care Lila Hendricksen, profesoara de istorie de la Idlewild, întocmise harta pe care apăreau casa Hand și biserica, înainte de construirea Idlewild.

— Când o să iei dosarele, fii atentă la unul anume. Musai să-l citești. Este istoria lui Mary Hand – adevărata Mary Hand. A existat în realitate, iar casa ei era pe domeniul Idlewild înainte să existe școala.

Urmă o nouă tăcere înghețată, dar de data asta motivul era frica.

— Dumnezeu, spuse Katie. E îngropată acolo?

— Cu copilul ei, da, spuse Fiona.

— E în grădină, așa-i? Întrebă Katie, de-acum așa de surescitată, încât nu mai așteptă un răspuns. Știam eu! Grădina aia blestemată... Ei, acum e grădina mea, ceea ce înseamnă că și ea tot a mea e. Le sun pe fete.

— Katie...

— Mă ocup, mai zise Katie, apoi închise.

CAPITOLUL 37

Barrons, Vermont *Decembrie 2014*

Secția de poliție din Barrons arăta așa cum arătase mereu, turtită, asemănătoare cu o hală. Pașii Fionei scârțâiră pe crusta înghețată, rămasă în urma ninsorii de peste noapte în parcare. Se îndrepta spre ușă. Trecu pe lângă masa de picnic unde stătuse în prima zi în care îi spusese lui Jamie despre Idlewild.

Mai erau câteva săptămâni până la Crăciun și cineva scosese cutia cu decorațiunile de sărbători uzate ale secției. O ghirlandă prea scurtă făcută din beteală atârna deasupra ușii pe care intră Fiona; pe biroul dispecerului stătea un brăduț de plastic cu Snoopy în vârful. Bătrânul polițist de la dispecerat ridică privirea și o salută cu un gest scurt pe Fiona când o văzu.

— Camera de audieri din spate, spuse el. Șefu' te așteaptă.

Fiona simți cum gura i se umple de un gust metalic la auzul acelor cuvinte. *Șefu' te așteaptă*. Dar nu era Garrett Creel; era actualul șef al poliției din Barrons, Jim Pfeiffer. Totuși, nu era obișnuită să audă vorbele acelea. Dădu din cap că a înțeles și merse mai departe.

În spațiul deschis plin de birouri se auzea zumzetul specific unui loc în care toată lumea era ocupată; zumzetul se stinse când trecu ea. Biroul lui Jamie era gol, haina lui nu era acolo, iar computerul era stins. Jamie era în concediu până la finalizarea cazului tatălui său.

Toată lumea o urmărea cu privirea. Așa se întâmpla când tu erai persoana pe care longevivul și îndrăgitul șef al poliției din Barrons a atacat-o și aproape că a omorât-o, persoana care a provocat căderea lui din Olimp. Fiona continuă să meargă, uitându-se drept înainte spre camera care îi fusese indicată.

La cincizeci de ani, Jim Pfeiffer era în formă și vânjos, dar nu se distingea prin nimic în afara ochelarilor cu ramă neagră care îl făceau să pară mai degrabă un inginer de la NASA anilor '60 decât un polițist modern. Dădu mâna cu Fiona și se oferă să-i ia jacheta, apoi închise ușa în urma ei.

— Ia loc, spuse el, amabil. M-am gândit că e mai bine să vorbim în privat. Fiona se așază:

— Deja am dat declarație. De mai multe ori, chiar.

— Da, știu, spuse Pfeiffer. Mai sunt niște lucruri pe care aș vrea să le discutăm. În primul rând, cum te simți? Întrebă el, zâmbind.

Fiona îi răspunse cu un zâmbet crispat:

— Minunat, merci. Toată secția mă urăște pentru că fostul vostru șef a încercat să mă omoare, dar nu-i nimic. Dorm foarte bine noaptea acum, când știu că a ieșit pe cauțiune.

Pfeiffer se lăsă pe spătarul scaunului:

— Așa funcționează sistemul, Fiona. Judecătorul a hotărât asta.

Un judecător cu care, cel mai probabil, Garrett juca golf. Dar Fiona tăcu.

— Am tot primit apeluri de la presă, spuse Pfeiffer. Arestarea chestorului Creel era informație publică, dar am primit și întrebări care făceau referire la informații din interior, zise el, privind-o cu atenție prin ochelari. În mod special întrebări despre un caz din 1993, atacul asupra unei fete pe nume Helen Heyer. Pare să existe convingerea că Tim Christopher ar fi fost implicat în cazul Heyer.

— Serios?

Pfeiffer oftă.

— Te rog, Fiona, lasă teatrul. Cu toții știm că dosarul Heyer era una dintre teoriile tale nebunești înainte să se întâmple toate astea.

— Da, clar. Eu aveam o teorie nebunească, iar Garrett a încercat să mă omoare ca să mă facă să tac. Dar teoria mea e nebunească. Absolut.

— Voi folosi mijloacele specifice de anchetă, repetă Pfeiffer cuvânt cu cuvânt propoziția pe care o spusese la conferința de presă. Dar nu vrem ca presa să transforme asta într-un scandal.

— Atunci vorbește cu presa care face scandal, nu cu mine.

— Dar tu ești aia, zise Pfeiffer. Nu dai tu telefoane, dar tu îi alimentezi. Te rog, nu mă insulta contrazicându-mă.

Fiona își privi mâinile și nu spuse nimic. Știuse din prima că nimic nu avea să fie investigat ca lumea – nici faptul că Garrett mușamalizase atacul lui Tim asupra lui Helen Heyer, nici încercările lui Garrett de a mușamaliza uciderea lui Deb. Tatăl ei crescuse o jurnalistă, nu o proastă.

Așa că îl sunase pe Patrick Saller, ziaristul care scrisese primul articol despre uciderea lui Deb pentru *Lively Vermont* în 1994. Patrick era jurnalist independent acum, iar Fiona îi spusese tot ce știa despre cazul de corupție din poliție care urma să explodeze – un caz care se lega direct de uciderea lui Deb, de articolul scris de Patrick, chiar și de interviul pe care i-l luase lui Richard Rush, cel în care bărbatul declarase că Tim Christopher mâncase înghețată la el în prăvălie seara, la nouă. Saller își amintise fiecare detaliu al cazului și al propriului articol, și se aruncase pe pistă.

Dar n-avea de gând să-i spună asta lui Pfeiffer.

— OK, zise Fiona. Vreți ca presa să vă lase în pace. Altceva?

Pfeiffer clătină din cap:

— Nu ne-nțelegem, așa-i?

— Cum spuneam, vorbește cu reporterii care sună, nu cu mine.

— Există o pagină pe internet, insistă Pfeiffer. Se numește *Adevărul despre Tim Christopher*. Sunt o grămadă de mizerii acolo despre atitudinea necorespunzătoare a poliției în aceste două cazuri. Avocatul lui Christopher a aflat. Zice că s-ar putea să deschidă un proces.

— Interesant, spuse Fiona.

Nu poți să deschizi proces împotriva cuiva pe care nu-l găsești, își spuse.

— Există pagini pe platforme sociale. S-a băgat și un avocat *hippie*, care lucrează *pro bono*. Fiona, e o nebunie întreagă.

— Na, sunt mulți nebuni pe lume, admise ea. Dar eu nu mă număr printre ei.

Acum, Pfeiffer se înfurie:

— Știi bine că tu și cu taică-tău faceți asta.

Fiona își înăbuși un zâmbet. Poate că Malcolm nu știa mare lucru despre tehnologie și nu era în stare să creeze o pagină de internet sau să posteze ceva pe Facebook nici cu pistolul la cap, dar nu conta. Malcolm cunoștea pe toată lumea. Nimeni nu reușea să adune cei mai potriviți oameni care să livreze un mesaj mai rapid sau într-o manieră mai sofisticată decât o făcea Malcolm Sheridan. Îl avea pe Patrick Saller de partea lui, precum și un avocat pentru drepturi civile, pensionat acum, pe care îl cunoștea de pe vremea războiului din Vietnam. Mai avea și sprijinul lui Jonas Cooper, redactorul șef al Fionei de la *Lively Vermont*, care cunoștea câțiva pasionați de tehnologie de la colegiul public din Vermont.

Și, când venea vorba despre dezvăluiri privind tentative de mușamalizare a crimei a cărei victimă fusese chiar fiica lui, Malcolm avea și relații și motivație. Să pună foc la fundul poliției era talentul lui nativ.

— Nu m-ar interesa toate astea, zise Pfeiffer. Oamenii postează mereu rahaturi pe net. Problema mea e că ieri m-a sunat cineva de la Biroul de Investigații Criminale. Au de gând să deschidă o anchetă internă care-l vizează pe Garrett Creel și pe alți patru dintre polițiștii mei, pentru abuz criminal în serviciu.

Fiona încercă să-și ascundă socul. Nu știa asta. Nici nu credea că Malcolm avea vreo influență la Biroul de Investigații Criminale al statului. De asta creaseră campania online.

— E doar începutul, spuse Pfeiffer, care deja scotea fum pe urechi. O să mai apară nume. O să mai trebuiască să trimit acasă oameni, ceea ce înseamnă că o să rămân cu personal insuficient. Trebuie să plătesc ore

suplimentare, ceea ce îmi face bugetul praf. O să le scadă moralul. Nu prea se bat recruții să vină aici. Tot trebuie să mă trezesc în fiecare dimineață și să muncesc în comunitatea asta.

— Și asta e vina mea? Întrebă Fiona. I-a ținut spatele celui care mi-a omorât sora, după care a-ncearcă el să mă omoare pe mine, fir-ar al dracului.

— Înțeleg. Chiar înțeleg. Mă scoate din minți. Dar trebuie să-l prind pe următorul Tim Christopher care o să apară.

— Atunci polițiștii dumitale n-ar fi trebuit să-l acopere pe primul, zise Fiona, împingându-și scaunul în spate. Discuția asta s-a terminat.

— Leagă-ți câinii, Fiona, spuse Pfeiffer.

— V-am mai zis: nu-s ai mei.

— Răspunde-mi la o singură întrebare.

— Care? Întrebă ea.

— Ți-am citit declarația. Ai zis că Garrett i-a spus lui Tim să arunce cadavrul în pădure, ca să tragă de timp, să nu fie găsit imediat. Cu toate astea, Tim, l-a aruncat pe câmp. Cuvintele lui, reproduse de tine, au fost „l-a aruncat și a fugit”, zise Pfeiffer, apoi făcu o pauză. Nu prea se potrivește, nu zici? Tim a fost suficient de relaxat cât să-l sune pe Garrett în noaptea aia, suficient de relaxat să se țină de plan. De ce crezi că a dat-o de gard așa de rău? De ce și-a pierdut curajul? o întrebă el, privind-o din spatele ochelarilor, iar Fiona înțelese că omul știa toate detaliile acestui caz.

Se gândise și ea la asta; așa era, faptele nu se potriveau. Asta până când îți aminteai că e vorba despre Idlewild.

— Cred că l-a speriat ceva, spuse ea. Cred că a aruncat-o acolo și a fugit pentru că i s-a făcut frică.

Pfeiffer ridică sprâncenele:

— Tim Christopher s-a speriat așa de tare încât a fugit?

— Da.

— Ce putea să-l sperie în halul ăsta?

Și la asta se gândise. Nopti întregi, în care stătuse întinsă în pat, neputând să doarmă. Ce îi arătase Mary Hand lui Tim Christopher? Ce imagini, ce sunete? Tim Christopher, un criminal – ce anume găsisese ea în mintea lui și îi arătase, ce era atât de înspăimântător încât îl făcuse să arunce trupul lui Deb și să fugă?

Scutură din cap:

— N-o să aflăm niciodată, spuse ea. Dar sper că a fost ceva oribil.

* * *

Răsuflarea ei alcătuia mici norișori de abur când plecă de la secție. După ce ocoli clădirea ca să ajungă în parcare, se opri când văzu silueta sprijinită

de mașina ei. Inima începu să-i bubuie și, dintr-odată, simți că amețește, de parcă această străfulgerare de fericire ar fi putut s-o ridice în văzduh.

— Jamie, spuse.

El se dezlipi de mașină și se îndreptă de spate, ținându-și mâinile în buzunarele hainei. Vântul rece îi ciufulise părul. Era mai palid decât ultima oară când îl văzuse, dar nu-și pierduse din energie și îi susținu privirea, chiar dacă se uita la ea îngrijorat:

— Ești... bine?

Fiona era surprinzător de liniștită și de fericită să-l vadă; ceea ce ar fi trebuit să i se pară complicat, brusc nu i se mai părea deloc așa. Dar Jamie era încordat, tensionat.

— Sigur, îngăimă ea. Sunt bine acum. Tu cum ești?

— Bine, cred. Ți-am văzut mașina din întâmplare. Așa mi-a venit pe moment. Na, nu prea pot să mă țin departe de locul ăsta. Să știi că nu te urmăresc.

— E bine de știut.

Se uită peste capul ei, în direcția secției de poliție:

— Ai fost la Pfeiffer?

— Am fost convocată, zise Fiona, încrucișându-și brațele la piept. E ciufut din cauza investigației de la Birou. Și mă învinovățește pe mine. Dar cred că o să-și dea seama destul de repede cine e în spatele chestiei ăsteia.

El o privi lung, timp în care nesiguranța i se scurse ca apa de pe chip:

— N-am stârnit-o eu; având în vedere ce s-a întâmplat, au deschis singuri ancheta. Dar cooperez, Fee. Le spun tot ce știu.

— Despre tatăl tău? Întrebă ea, cu blândețe.

— L-a acoperit pe Tim. Pe tine a-ncearcă să te omoare. A tras în mine, zise Jamie, scuturând din cap. Dar ți-am zis înainte să se întâmple toate astea că deja mi se luase. Și am vorbit serios atunci.

Îi dăruie Fionei un zâmbet palid:

— Cred că pot spune cu certitudine că polițist n-am cum să mai fiu.

— Și ce-o să faci?

— Nu știu. O să găesc eu ceva. Poate mă apuc de tâmplărie sau cumpăr o livadă de meri.

Își scoase mâinile din buzunare și atunci Fiona îi văzu bandajul.

— Am auzit că jurnalismul merge excepțional, doar că nu-s în stare să scriu nici bătut.

Asta o făcu să râdă, un sunet scurt care se stinse repede. Nu trebuia să fie polițist ca să facă lucruri bune, să ajute oamenii. Poate că avea să realizeze și el asta, cu timpul.

— Doamne, Jamie, spuse ea, frecându-și fruntea. Ce balamuc. Cum suportă mama ta toată chestia asta?

— Nu bine, spuse el, cu un aer sumbru, și o privi cu coada ochiului. Dă vina pe tine, cel puțin deocamdată.

Normal. E nevastă de polițist, mamă de polițist. *Maică-sa mă urăște, iar taică-său a încercat să mă omoare*, se gândi Fiona. *N-are cum să meargă povestea asta.*

De parcă i-ar fi citit gândurile, Jamie spuse:

— Și-acum ce facem, Fee?

Ea se uită în jur, la strada pustie și rece de sub cerul plumburiu care amenința să reverse asupra lor și mai multă zăpadă. Se uită la secția de poliție din spatele ei. La bărbatul din fața ei.

Și-acum ce facem?

— Vrei să bem o cafea? îl întrebă.

El se gândi, apoi răspunse.

Dar nu trebuia neapărat s-o facă. Ea știa deja care avea să fie răspunsul.

EPILOG

Barrons, Vermont
Decembrie 2014

În timp ce utilajele se mișcau și echipa lucra – un mic ciorchine de oameni care se mișca de colo-colo – Fiona își îndreptă aparatul foto spre pătratul de pământ jilav și mai făcu o poză.

— Încă nu e nimic de văzut, să știi, spuse Katie Winthrop, lângă umărul ei.

Fiona nu-i răspunse. Pentru prima oară în scurta perioadă de când se cunoșteau, Fiona o vedea pe neîmblânzita Katie Winthrop agitată. Bătrâna se înfolfolise în jachete și fulare, cu mâinile ascunse în mănuși călduroase, cu picioarele ei elegante pierdute într-o pereche de cizme groase. Era vorbăreață și neastâmpărată, nervoasă și emoționată. Azi, Fiona o vedea clar pe fata drăcoasă de cincisprezece ani care scotea profesoarele din minți pe vremuri.

Anthony stătea mai în spate, dar nu prea departe, agitându-se pe lângă mama lui, pregătit să-i ofere ceai dintr-un termos. Fiona nu-i dădu nicio atenție; se uita la doi muncitori din echipa de excavare care se consultară între ei, apoi îl chemară pe un al treilea să-i ceară părerea.

— Doamne, urăsc locul ăsta, spuse Katie.

— Și eu, zise Fiona, cu ochii la echipa de muncitori. Toată lumea urăște locul ăsta.

Era o zi întunecată de decembrie, în care soarele se ascunsese de mult în spatele norilor, iar lumina slabă făcea ca Idlewild să fie și mai sinistru. În spatele lor, umbre pluteau pe sub streșinile adânci care mărgineau clădirea principală, făcându-le să semene și mai tare cu niște dinți cavernoși. Faptul că stătea cu spatele la clădire îi dădea fiori Fionei, de parcă întreaga construcție ar fi putut să se miște când ea nu era atentă. Folia de plastic întinsă în jurul vechii grădini flutura nemilos în bătaia vântului de iarnă. Totul părea să aștepte.

Nu mai durează mult, se gândi Fiona, uitându-se la muncitori.

— O, slavă Domnului, oftă Katie. Au venit fetele.

Fiona aruncă o privire rapidă și le văzu pe Roberta și CeCe venind, la fel de înfolfolite precum Katie, ținându-se de braț. Jamie le însoțea și avea grija ca niciuna dintre ele să nu se împiedice prin noroiul înghețat de pe alee. Roberta era încruntată, dar CeCe salută, politicos, cu mâna.

— Doamne, Dumnezeu, spuse Roberta când se apropiară. Locul ăsta e mai rău decât îmi aminteam. O să dureze mult?

— Ce miroase în halul ăsta? întrebă CeCe. Ah... grădina. Acum îmi aduc aminte. Dezgustător, zise ea și se crispă.

Era dezgustător, într-adevăr. Chiar și pe ger, de îndată ce echipa înlăturase primul strat de pământ înghețat, o duhoare umedă, cumplită se ridicase din bucata asta de teren, de parcă pământul însuși le-ar fi răsuflat a putregai direct în nas. Echipa spusese ceva despre drenaj și sol lutos și pH, dar Fiona nu crezuse nimic. Mirosul era de la Mary și copilul ei. Așa fusese mereu.

Jamie se apropie de Fiona:

— Ești OK? o întrebă, încet.

— E foarte frumos din partea ta, șopti Fiona. Nu erai obligat să vii.

Se întoarse spre el și ochii li se întâlniră câteva clipe lungi. Jamie îi zâmbi strâmb și Fiona simți că i se usucă gâtul.

— Am vrut să vin, spuse el.

Fiona își luă ochii de la el și privi iar în față.

— Te scot la o bere după asta, zise Jamie. Nu mă interesează că e devreme.

— OK, spuse ea, simțind cum roșește; parcă erau la prima întâlnire.

— Katie, se plânse Roberta când Fiona îndreptă iar aparatul foto spre grădină. Fiul tău încearcă să-mi dea ceai.

— Acceptă, spuse Katie. O să se bucure.

— Mai bine aș bea ciocolată caldă, zise CeCe. Asta m-ar înveseli. Prefer ciocolata caldă. Nu prea vreau să văd un cadavru. Vai de mine, nu... Vorbesc prea mult, așa-i? Așa fac când sunt stresată.

Tăcu, iar Fiona știu că fie Katie, fie Roberta – fie amândouă – o luaseră de mână.

Fără ciripitul lui CeCe, se auzi iar numai fâlfâitul plasticului și șuieratul vântului. Echipa de muncitori adusă de Katie era acolo de cinci ore deja, și avea să se întunece curând. Dar perimetrul pe care îl cercetau nu era foarte mare și, în ciuda vremii, pământul era moale și ușor de săpat. Deja ajunseseră la adâncime cu micul excavator ajutat de bărbați cu lopeți. În sfârșit, șeful echipei ocoli groapa și veni la Katie, cu o expresie serioasă:

— Am dat de ceva, spuse el. Lemn.

Un sicriu. Părinții lui Mary au lăsat-o afară, să moară, dar au îngropat-o pe ea și pe bebelușul ei într-un sicriu.

După încă patruzeci de minute, sicriul fu dezgropat și scos din străfundurile vechii grădini. Era putrezit, grosier, încropit, în mod clar făcut

acasă. Duhoarea care-l însoțea, cu tot vântul rece, era așa de rea, încât muncitorii își acoperiră gura și nasul cu fularele.

Și Fiona simți mirosul, dar nu-și luă mâinile de pe camera foto și continuă să facă poze pe măsură ce sicriul ieșea din pământ. Scrisese cea mai mare parte a articolului despre Sonia Gallipeau, trista poveste a vieții și a morții ei. Jonas avea s-o folosească în cadrul proiectului lui de relansare a revistei *Lively Vermont* – în sfârșit, schimba profilul publicației de la povestioare menite să atragă turiști la subiecte profunde, de interes local, așa cum își dorise mereu. Jumătatea lui de casă i-o vânduse fostei soții, luase banii și îi investise în revistă; se mutase într-o cameră de deasupra garajului bătrânei sale mame. În mod straniu, era mai vesel de când făcuse asta. *Parcă am iar douăzeci de ani*, așa spusese.

În parte, bucuria lui se datora faptului că principalul articol din noul *Lively Vermont* nu avea să fie cel despre Sonia Gallipeau, ci un articol scris în exclusivitate de legendarul Malcolm Sheridan, un extras din viitoarea lui carte despre criza financiară din 2008. Jonas obținuse prima scriitură a lui Malcolm Sheridan din ultimii douăzeci de ani și nici măcar faptul că locuia în garajul maică-sii nu putea să-i știrbească bucuria.

Să nu te-nveți cu binele, îl avertizase Malcolm pe Jonas când stătuseră de vorbă în livingul lui Malcolm, sub privirea amuzată a Fionei. *M-am pensionat. N-o să scriu pentru tine în continuu, ca nebunul*. Dar Fiona știa ce știa. Tatăl ei scria – asta era cel mai important. Mușamalizarea cazului Tim Christopher, oricât de dureroasă fusese, dislocase ceva. Trezise din nou la viață dorința tatălui ei de a ieși în lume și de a face lucruri. La fel cum o trezise și pe a ei.

Și Fiona scria. Sonia Gallipeau era doar începutul. Avea de gând să scrie articole adevărate pentru prima oară în viața ei. Voia să se concentreze pe cazurile nerezolvate, pe oamenii dragi dispăruți fără urmă, cazurile vechi care rămăseseră fără o soluție. Avea de gând să scrie despre ceea ce conta, cu orice preț. Iar Jamie avea s-o ajute cu experiența dobândită în zece ani de muncă în poliție.

De îndată ce cadavrele de la Idlewild aveau să fie îngropate.

Nu exista niciun articol despre Mary Hand. Nu de asta era acolo, nu de asta făcea poze. Făcea poze pentru că, după atâția ani de suferință în tăcere, cineva trebuia să documenteze asta.

— Sper să nu vomite nimeni, spuse Anthony.

Stătea în picioare lângă CeCe, se uita la sicriul care ieșea încet din pământ și, în mod evident, se referea la el însuși.

Fetele se uitau în tăcere, aliniat toate trei. Exact așa stătuseră la slujba de pomenire a Soniei ținută cu patru zile în urmă, un șir solemn de femei în

vârstă, care își privegheau prietena. Acum Sonia era îngropată cum se cuvine, într-un cimitir, sub o lespede pe care stătea scris numele ei.

Puseră sicriul pe niște stinghii de lemn, iar șeful echipei se apropie din nou:

— Ce facem? o întrebă pe Katie.

Fiona lăasă jos camera. Jamie o luă de mână.

Katie clipi de parcă atunci s-ar fi trezit.

— Deschideți-l, îi răspunse.

Anthony e holbă la ea:

— Mamă. Nu cred că putem face asta așa, pur și simplu.

Katie se uită la șeful muncitorilor:

— Putem să facem asta?

Bărbatul se uită în spate, la echipa lui, apoi ridică din umeri:

— Probabil că ar trebui să chemăm poliția, dar pentru mine nu contează.

La cât de vechi e sicriul, cred că-s câteva oase uscate înăuntru, atâta tot.

— Ce crezi, domnule fost polițist? îl întrebă Katie pe Jamie.

Jamie fixa sicriul cu privirea. Mâna lui caldă o ținea pe a Fionei:

— Eu zic să-l deschideți.

— Atunci așa faceți, îi spuse Katie șefului de echipă.

Roberta scoase o batistă de undeva din haina ei groasă și o puse la nas:

— Ce-o să facem cu ea? o întrebă pe Katie când șeful echipei se întoarse la mormântul improvizat.

— O s-o înmormântăm, spuse Katie. Cum se cuvine, așa cum am făcut cu Sonia. Pe Mary și pe copilul ei. Atunci o să plece.

— Nu vreau să văd, spuse CeCe, dar nu se clinti.

Fiona auzi ceva în spatele ei și se întoarse.

Nu era nimic acolo.

Se uită iar în față, dar auzi același sunet din nou. Un pas.

Urechile i se umplură de un soi de vuiet și simți un miros ca de nucșoară. Fiona se uită înspre umbre și o văzu pe Mary în picioare, în buza pădurii, cu rochia ei și cu vâlul, privindu-i. Ținea în brațe un bebeluș mic, înfășat. Din spatele Fionei, șeful echipei de muncitori spuse:

— Dă-mi ranga aia.

Se auzi trosnetul lemnului. CeCe țipă.

— Doamne, spuse Jamie.

Nemișcată, Mary privea în continuare. Fiona încremenise cu mâinile pe aparatul foto.

— Dumnezeule. Doamne, Dumnezeule, e ea.

Mary nu se clinti.

— Ar trebui să chemăm pe cineva, zise șeful echipei.

— Ai dreptate, Katie, spuse Roberta. Trebuie s-o înmormântăm. Trebuie să-i înmormântăm pe amândoi.

În brațele lui Mary, copilul se mișcă, somnoros. Fiona clipi. Mary dispăru în umbra copacilor.

Apoi nu mai rămase decât câmpul măturat de vânt, cerul plumburiu, de iarnă, răsuflarea rece a crivățului. Și liniștea.

virtual-project.eu

violin